

ÇİLE TARLALARI

Cengiz Narçın

ÇİLE TARLALARI

- Süleyman dayı! Süleyman dayıı! Süley... diye avluda bağırın çocuğun sesi ihtiyar adamın haneyden kafasını uzatmasıyla cümlesini bitiremeden kesildi. Adam avaz avaz bağırın çocuğa az bir sertce
- Ne var len Memet ne diye bağırıp duruyon?
- Süleyman dayı Koca muhtar amca seni çağırıyor.
- Netcekmiş len akşam akşam beni ?
- Ne bileyim ben dayı haber ver de buraya gelsin dedi.
- Nere gidecekmişim, orası neresiymiş?
- Köy odasına dayı, orda bekleyip duru.
- Tamam Memet üstüme birşeyler alayım birazdan dolanırım.
- Tamam dayı ben gidiyorum.
- Uğurola. Babana selam söyle. Memet! Abin geldi mi?
- Yok dayı eli kulağında cumaya bekliyoruz.. Allahısmarladık.
- Eyi hadi bakalım. Uğurola. Tam Mehmet al kapıdan çıkıyordu ki içerden konuşmaları duyan Süleyman eminin hanımı Emine teyze ağrıyan belini tuta tuta haneye çıktı.
- Herif! Kimdi o gelen? diye sordu.
- Memet . İrazların Memet
- Hayrola abisi mi gelmiş, ne istiyormuş?
- Yok. Henüz gelmemiş, dediğine göre cumaya gelecekmiş . Muhtar çağırışta onu haber vermeye gelmiş.
- Gün torbaya mı girmiş. Akşam akşam netcemiş muhtar seni.
- Ne bileyim ben gari. Müneccimmiyim gidip öğreneceğim. Bu saate çağırdığına göre korkarım pek hayra alamet değildir.
- Sakın bankadan olmasın gene?
- Bankası mı kaldı gari? Domuzlar zaten donumuza kadar aldılar . Neyse oyalanmayayım, lafa tutup durma da gidip öğreneyim neymiş işin aslını. Korkunun ecele faydası yok. Hatce ! Kız Hatce! Orda bardaklıkta benim cüzdan var, onunla kasketimi getiriver. Gız hadi kıcını oynat. İçerden cüzdanın nerede olduğunu soran Hatice ye bağırarak
- Bardaklıkta, bardaklıkta diyorum duymuyor musun!? diye stresini kızı Hatice den çıkarmaya yeltenince karısı Emine ana
- Kıza ne bağırıp duruyorsun. Hıncını ondan mı çıkaracaksın?
- Ne hıncı be kadın? Duysun diye bağırıyorum, ama birinden bir hınc çıkaracağım da ortada yok zibidi. Nerde o oğlun denen melun? Gene top oynamaya gitti, değil mi?
- He ben bayram pazarından bulup geldiydim şincik benim oğlum oldu değil mi? Nedsin çocuk akşamları köyün gençleri ile az bir ter atıyor. Ne var bunda? diye devam edecekken Süleyman amca hanımıyla ağız dalaşına girilmeyeceğini öğreneli çok olmuştu
- Ne haliniz varsa görün. Ben muhtara gidiyorum. Yemeği beni beklemeyin. Belkim gecikirim.
- Yok daha neler? Emeceye mi gideceksin? Alt tabanı herifi bir görünüp akşam akşam niye çağırış öğrenip geleceksin. De hadi sen git biz yemeğe bekleriz, taş mı atıp duru, açlığımızdan gebermiyoruz ya... Hadi hadi sallanma gari. Herif akşam akşam köy odasını kapatıp gider sonra merakımızdan sabahları edemeyiz. Karısı Emine kaptırış gidiyordu ki bunu fark eden Süleyman dayı hemen merdivene yürüdü.
- On dakika geçmemişti ki köy odasının kapısından girdi.

- Selamün aleyküm muhtar hayrola beni çağırmissın? diye muhtarın selamını bile beklemeden konuya balıklama daldı.Yol boyu acep ne için diye düşünmekten bitap düşmüştü.
- Aleyküm selam Süleyman emmi hele bi otur şöyle diye muhtar oturduğu sandalyeden kalkmadan Süleyman dayıya oturması için bir sandalyeye işaret etti.Süleyman dayı merakla muhtarın yüzünü süzüp muhtarın mimiklerinden çağırılma nedenini anlamaya, hiç olmadı bir ön kopye almaya çalışıyordu.Sandalyeye oturmuş olmak için ön tarafına kışının yarısını ilıştırıp gözünü muhtarın yüzündeydi.Muhtar ise sakın sakın aza Hamdi ile son konuşmasını yapıp onu gönderme telaşındaydı. Köyün yayla suyu takibini yapan yeni cuvar seçimi ile ilgili konuşuyorlardı. Son direktifleri aza Hamdi ye ileten muhtar onun köy odasından çıkmasını bekleyip sonrada bekçi Hikmet i iki çay alması için hemen yanda bulunan kahveye gönderdi.Köy odasında baş başa kaldıkları Süleyman dayıya dönerek.
- Merhaba Süleyman emmi hoşgeldin. dedi
- Merhaba muhtar hoşbulduk. Hayrola ne diye çağırдын diye merakla sorusunu yineledi..
- Süleyman emmi pek hoş değil.
- Hayrola cuvarlıkla mı? Bende diyorum oğlum sen üniversite mezunusun sana yakışmaz diye de hayta dik başlı. Söz dinlemiyor.Çalışmak ayıp değil.İş iştir. İyisi kötüsü olmaz diye inat ediyor. Yani bir yönden hak vermiyor da değilim.Biliyorsun başımıza gelenleri... Köylerde hele kanı sıcak fıkır fıkır kaynayan ege köylerinde bu kanıksanmış bir şeydir. Biri söze başladımı dur durak bilmez.Kaptırdımı gider. Şu anda Süleyman dayı da aynısını yapıyordu.Hem muhtarın niçin kendisini çağırdığını merakından çatlıyor olmasına rağmen ,biraz önce Hamdi ile cuvar konuşmasından lafı ele almış kaptırmış gidiyordu.Zira yaz boyunca köyün yaylalarında sulama suyun sırasını takip eden,sırası gelen bahçe sahiplerine önceden haber veren cuvarlık için oğlu Yunus da bu yıl adaylığına koymuştu.Genelde köyün en eli avcu iş tutmayan,avare bir iş olan ama tüm yaz bahçe arasında gecesı gündüzü birbirine giren cuvarlığa üniversite mezunu Yunus u kimse yakıştıramamıştı.En başda da babası Süleyman dayı... Lakin zor durumdaydılar. Her türlü gelire ihtiyaçları vardı bunu bilen Yunus da “çalışmak ayıp değil ben yaylasını sulamak istemeyenlerin de yaylasını sularsam baya kazanç sağlarım “diye köyün diline düşme pahasına cuvarlık için ısrar etmişti.Herkesin konuştuğu Yunus u cuvarlığa değil cuvarlığı köyün aslan delikanlısı Yunus a yakıştıramamalarındandı. Muammer muhtar kaptırıp giden Süleyman dayıya eliyle dur işareti yaparak
- Süleyman emmi mesele cuvarlık değil . Keşke cuvarlık olsaydı onu kendi içimizde hallederdik. Durum başka demesiyle bekci elinde iki çay ile odaya girdi.Muhtar çayları bırakan bekciye
- Ali sen git. Yarın dediklerime unutma erkenden kapılarında ol. Sonra tarlaya tokata giderler,işimiz aksar deyip bekçiyi odadan uğurladıktan sonra.
- Emmi durum başka deyince artık sabrının sonlarındaki Süleyman dayı
- Nedir muhtar. Söyleyiver gari. Şincik çat diye çatlayıvereceğim mekakımdan dedi.
- Bugün karakola bir iş için uğramıştım Komutan seni sordu deyince
- Netcekmiş beni komutan? diye duyduğu haberle yaşlı omuzları daha da çöken Süleyman dayı endişeyle muhtara baktı.
- Yakalaman çıkmış emmi.
- Yakalamam mı? Netmişim ki?
- Banka dedi muhtar
- Ben onların cibilliyetini s.keyim muhtar.Neyim var aldılar, doymadılar. Daha ne istiyorlarmış benden ?

- Emmi benim anladığım haciz ettikleri alacaklarına karşılammış. Sen geri kalanları ödeyeceğim diye imza atıp taahhütte bulunmuşsun ve bu zaman olmuş ödememişsin. Şimdi de yakalanman çıkmış .
- Nasıl ödeyeyim muhtar. Elde avuçta bir şey bırakmadılar ki.En son zeytine gittik ,aldığımızı yatırdık. Kış geldi. Karda yağmurda iş mi var ki çalışalım? Kışın bile köyde iş çıktığında gittik kazandığımız üç kuruşla da ekmek, çay, şeker aldık. Taş mı yiyeceğiz.Baharın ,yazın yevmiyeye gidip elimize geçenlerle peyderpey ödeyeceğiz. Kaçmıyoruz ya.
- Emmi eyi güzel diyorsun da banka bu, acıması yok. Keşkem o zaman ödeyeceğim diye imza atıp taahhütte bulunmasaydın. Topu topu on gün yatar çıkardın. Şimdi ise durum farklı.
- Biliyorum muhtar biliyorum.Öğrendik emme geç öğrendik. O zamanlar bilmiyordum ki .Bilmeden yedik bir halt. Borç bizim, öderiz dedik. Sende biliyorsun. Yok arkadaş yok. Ne edem,nere gidem? Oğlanında ataması çıkıp bir devlete giremedi ki.Zaten hep o deyyusun başının altından çıktı bunlar. Ocağıma incir ağacı dikti köftehor.
- Yok emmi ya. Yunus un ne suçu var?Takdiri ilahi.
- Yok mu? Ne güzel kendi halimizde geçinip gidiyorduk. Bir baltaya sap olamadı deyyus. Geldi köye yok uçucuz, yok kaçacağız derken tüm bu dertleri o açtı başımıza .Yıllardır yetiyordu da o gelince mi yetmez oldu?Neyimiz eksikti? Şimdi pek güzel oldu de mi? Babadan kalanlar ,elde avuçta ne varsa hepsi telef olup gitti.Hayat bu insanın başına herşey gelir emme bu birazacıkda insanın kendi elinde.Biz bir köylü adamıyız; etimiz ne budumuz ne ? Ne işimiz vardı modern hayvancılıkta ,tarımda.Aha şimdi pirince gitcez derken evdeki bulgurdan da olduk .Sizi saraylarda yaşatacam diyordu deyyus.En sonunda babadan kalma evimizden de olduk.Ben onun cibilliyetine s.keyim.Tövbe,tövbe.Akşam akşam ağzımı bozduracak deyyus.
- Emmi ya öyle deme. Bak baba bedduası tutarmış ,heder edecen Yunusu. Hem bu işte Yunus'un bir günahı kabahati yok.Durduk yere çocuğun günahına giriyorsun. Takdiri ilahi. Zelzeleyi Yunus mu yaptı? Valla yakıştıramadım sana, ayıp ediyorsun.
- Muhtar neyi ayıp ediyorum. Köyde bir sürü ev, dam yıkıldı. Kim bizim gibi oldu? Herkesin üç beş hayvanı ,keçisi ,koyunu,ineği gitti. Söyle bakalım: kim bizim gibi oldu?
- Eyi de emmi kendin söylüyon üç beş hayvan diye; ama sizinki öyle mi? Dile kolay kaç tane hayvanın telef oldu.
- Eyide muhtar bizi bu kodumun bankasına kim bulaştırdı. Bu yaştan sonra n'olcek benim halim? Mapus damlarında mı çürüyeceğim? Ben kaç yaşındayım biliyor musun sen? Senin babandan iki yaş büyüğüm. Ben yetmiş sekiz yaşındayım. Benim ne işim olur devletle, hükümetle ,bankayla ? Benim işimin bundan galli evle cami,cami ile kahve arasında olması gerekmez miydi? Unumu elemiş eleğimi duvara asmışım. Of anam of netcem ben şimdi?
- Dur ya Süleyman emmi hemen koyuverme kendini.
- Sen olda koyuverme .Karakol diyon hapis diyor muhtar oğlum sen olda koyuverme. Deyiver bakem bu işin ne kadar yatarı varmış?
- Emmi komutan öyle bişey demedi. Yalnızca infazın gelip yakalanman çıkmış onu dedi. Adam Allah var iyi adam. Hiç birşey çıtlatmadan gelip seni alıp gidebilirdi de.Aman emmi bu konuştuğumuz aramızda kalsın. Bundan kimsenin haberi olmaması lazım. Yoksa çok zor durumda kalırım komutanı da yakarsın bilesin.Adam seni biliyor ,hele Yunus'u çok seviyor. Bu yaptığı büyük bir iyilik bilesin.
- Eksik olmasın orası öyle de. Biz ne yapacağız ?
- Valla emmi bulup buluşturacak bu parayı bankaya yatıracaksın. Başka bir çözüm yolu yoktur.

- Muhtar sen ne konuştuğundan haberin var mı? Ben biliyorum bankanın istediği rakamı da sen biliyor musun? Kendimizi satsak o parayı bulamayız. Tüm köylüyü toplasan tamamından o para çıkmaz. Sen ne diyon? Ben yanmışım ki ne yanma. Ölmüşüm de ağlayanım yok.
- Toplamda ne kadar emmi ?
- Sen bilmiyon mu sanki? Ben biliyorum köyde, kahvelerde neler konuşuluyor? Çoktan sakız olduk milletin ağzına. Camide bile selam verirken kaçamak kaçamak cemaatin bana nasıl baktıklarını görmüyor muyum zannediyorsun? Kapı önündeki oturan karıların arkamızdan fiskoslarını duymuyor muyum zannediyorsun. Peh muhtar her şeyi görüyorum duyuyorum da el mahkum elimden birşey gelmiyor.
- Yok be emmi köylük yer işte millet ne konuşacak. Amat şunu yapmış Memet bunu. Köyde sizin durumu elbet herkes biliyor,üzülüyor. Sallasan zaten hepimiz bir şekilde akrabayız. Hem Süleyman emmi bilsem sana sorar mıyım heç?
- Tabi herkes bir başka rakam söylediği için işin doğrusunu benden duymak istiyorsun. Sen de haklısın.
- Bak emmi ayıp ediyorsun emme .Beni o meraklı karılarla bir belleme. Doğrusunu bileyim ki belki birgün lazım olur. O yönden soruyorum.
- İyi muhtar bende söyleyiveririm sana. Avukatın dediğine göre yüz otuz altı bin liraymış bankanın bizden istediği fark.
- Hoha emmi o da neymiş öyle ? Sen ne kadar kredi çektin de senden bu parayı istiyorlar? Hem bir sürü taksit ödedin. Ona rağmen...
- Muhtar benim iki tarla, üç yayla para mı etti. Evi desen keza aynen o da öyle. Hasıllığı hesaba bile katmıyorum. Biz üç yıl önce yüz elli bin çektik. Bizim malların tamamı faizine otuna bokuna gitti. Anapara neredeyse hala aynen duruyor. Zelzele oldu dedik. Mallarımız samanlığımız ahırımız yandı dedik. Biz dedik biz dinledik. O bankacı Hıdır Memedin oğlu var ya müdür olan Gündoğdu: Ağladı sızladı "emmi" dedi "elimden birşey gelmiyor" dedi. Hatta en son o taahhüt mektubunu da o deyyus imza attırdı. Şimdi de yakalatma mı çıkarmış gözünü kör olacasıca.
- Emmi o ne yapsın? O da emir kulu, bankanın kurallarını uyguluyor.
- Tabi tabi. Meydana heykelini dikerler deyüsün.
- Devlet zelzeleden sonra sana ekstra yardım etmedi mi?
- Bilmiyormuş gibi konuşma muhtar.
- Emmi nereden bileyim o zaman ben muhtarıydım. Yani söylentilerden duyduklarım kadarını biliyorum.
- Hiç bi bok vermediler. Valisine kadar geldi. Konuşup konuşup gittiler. Sonra keşkem sigortanız olsaydı dediler. Elimize üç kuruş verip sırtımızı sıvazlayıp gönderdiler. Secim zamanında bir ümit dedim emme: ondan da bir bok çıkmadı. Kaldık cıvıl cıvıldak. Verdiklerini de hep bankaya vedik. İçinden bir kuruş boğazımdan geçmedi.
- E ne olacak şimdi Süleyman emmi. Durum bu. Komutan bir kaç gün sallarım icabına baksınlar dedi. Haliyle onunda gücü bir noktaya kadar, istese de fazlası elinden gelmez.
- Ne bileyim ben muhtar. Ne bileyim. Bende şaştım kaldım. Boşa koyuyorum dolmuyor ,doluya koyuyorum almıyor. Kaçıp gideyim diyorum. Bu yaştan sonra nere gideyim? Allah günah yazmasa gidip kızıl yardan kendimi atı vereceğim.
- Yok emmi o ne biçim söz öyle, hiç öyle şey olur mu?
- Olmaz mı muhtar? Olur elbet. Olmaz mı heç? Pek güzel olur herşey bir anda olur da biter. Emme bunun bir de öteki tarafı var. Ne diyor? Öldürmeyeceksin: hele kendini hiçbir zaman öldürmeyeceksin diyor. İntihar en büyük günahmış. Kendini asan mahşere kadar asılı kalırmış.
- Yok emmi o çözüm değil.

- Sen söyle muhtar, kendini benim yerime koy. Yerimde olsan sen ne yapardın? Deyiver hele ben ne yapayım şimdi ?

- Ben ne bileyim emmi. Sen bir Yunus la konuş. O bir çıkış yolu bulur.

- Yunus deme bana. O kerhanecinin başının altından çıktı zaten her şey.

- İyi ya işte. Madem sizi bu duruma o düşürdü, bu durumdan çıkaracak olanda odur.

- Onun çok s.kinde sankim, o köyün çocukları ile top depip durudur şimdi.

- Yok öyle deme emmi. Yunus akıllı çocuktur mutlaka bir yol bulur. Sen bana inan, sizin çözüm onda. Hem adı gibi Yunus peygamberimiz kuyuya düşüp, onca sıkıntıyı çekmeseydi kervan tarafından alınıp götürüldüğü Mısır'a hükümdar olabilirdiydi heç?

- Aha buna iyi dedin muhtar. Biz de o kuyudayız emme buralardan ne kervan gecer ne de değil Mısır'a hükümdar olmak şöyle dursun bundan gayri bizim olabileceğimiz tek şey ölünce selviliğe babamızın yanına gömülürsek ne ala.

- Ya Süleyman emmi enseyi hepten karartın. Dur ya çıkmamış candan ümit kesilmez. Gün doğmadan neler doğar. Peki avukat ne kadar yatarın olduğuna söyledi mi?

- Bir şeyler söyledi emme bilmiyorum gari. Hem benim yaşımdaki bir adam için verecekleri her ceza müebbetten farksızdır? Ben biliyorum eğer dama girersem oradan daha da sağ çıkamam anca ölüm çıkar. Öf anam öf daraldım ben Muhtar afakanlar basıyo. Ben gidiyorum komutana görürsen teşekkürümü söyle. Bunu kimsenin duymayacağına temin ederim onu da iletiver. Hadi kal sağlıcakla hanım yemeğe bekler deyip köy odasından kendini dışarı temiz havayı atınca üzerindeki kasvetin bir nebze kalktığını hissetti derin bir iki nefes aldı. Hemen köy kahvesinin önünde bekci ayakta köylülerin masanın etrafına oturmuş kendine meraklı gözlerle baktıklarını görünce hemen kendini toparlama ihtiyacı hissetti. Aylak takımı akşam ezanı okunalı ne kadar oldu, neredeyse hava kararmıştı. Bunlar ise hala kahve köşelerinde oturup onun bunun dedikodusunu yapan, evlerinin yolunu bilmeyen berduş takımıydı. Şu an bu berduş takımını bile kıskandığını düşünce içi cız etti. Geriye döndüğünde köy odasının ışıklarını kapatıp evine gidecek olan Muhtar Muhammed'i gördü. Daha da ona yakalanmak istemiyordu. Yalnız belki eve kadar üzerindeki bu kasveti atar evde akşam yemeği için bekleyen ailesine bir şey belli etmeden bir iki gün içinde ne yapacağını karar verebilirdi. Şimdi onların iki lokmasını da boğazlarına dizmenin bir anlamı yoktu. Zaten şu son üç dört yılda neler çektiklerini bir Allah bir kendileri biliyordu.

Suçlu Yunus du. Bu işler hep onun başının altından çıkmıştı. Süleyman dayı ağır ağır eve yönelse de aklından yine son yıllardaki yaşadıkları geçip duruyordu. Şu an düşündüklerini defalarca yüzlerce binlerce, gecede gündüzde hatta namaz kılarken bile düşünmüş bir türlü aklından atamamıştı. Bir yanı suçlunun Yunus olduğunu söylese de diğer tarafı Yunus'un ne suçu var diyordu. Yunus la her zaman öğünmüştü. Çok iyi bir evlat olmuştu. Zekiydi , terbiyeli, edepli. Küçüğünü büyüğünü bilir bu boktan dağ köyünde bitmeyecek nadirlikte bir ottu: ama burada bitmişti. Onca imkansızlıkların arasında devlet parasız yatılı sınavını kazanmış, tüm orta ve lise öğrenimini parasız yatılı olarak okumuş kendisine bir yükü olmamıştı. Üniversitede Muğla Sıtkı Koçman üniversitesi spor öğretmenliği bölümüne kazanmıştı. Orada da hem çalışmış hem de okumuş ve orada da kendisine hiç bir külfeti olmamıştı. Öğretmen olmuştu aslında kendisine az bir imkan verebilselerdi çok daha iyi bir bölüme girebilirdi ama garibim yazları elalem tatil yaparken o tarlada , bağda çalışmış, Tavas'a nohut yolmaya , başkasının tarlalarına ekin biçmeye harman kovmaya yövmiyeye gitmişti. İnatçı dediğim dediği. Çok sevdiği sporun neredeyse bir çok dalını lisanslı olarak yapmış ve insan mutlu olmak istiyorsa sevdiği mesleği yapmalı felsefesinden illada spor hocalığını istemişti. Dediğini de yapmış spor akademisinden mezun olmuştu. Gelgelelim spor öğretmenliği branş olarak atanması zor hele Yunus gibi arkasızsan hepten imkansızdı.

Dershane, özel ders hak getire ,yorgun argın geçirdiği günlerde üç beş test kitabına bile para harcamaktan imtina eden biriydi. Bu zor şartlarda anca kendi çabasıyla sınavlara hazırlanmıştı. Onca olumsuzluğa rağmen KBS den geçer iyi not almasına rağmen bir türlü atanması gerçekleşmemişti. Kimsesizdiler. Fakirdiler.Gariban, arkasızdılar. Durum böyle olunca yazılıdan iyi alman birşey ifade etmiyor sözlü mülakatta genelde torpilli olanlar ipi göğüslüyordu.

Oğlu ile hep öğünmüştü 1.85 boyunda 110 kiloluk tam bir yörük delikanlısıydı Yunus,adını verdiği Yunus peygamber gibi erkek güzeliydi,köyün kızları gözlerinin içine bakardı ama o garibim içinde gücündeydi.Öyle köyün diğer delikanlıları gibi hayta olayım,içip sıçayım imkanını bulursam hovardalık yapayım diyen bir tip değildi. Gönül kimi severse güzel odur der hiç bir kızla ilgilenmezdi.Sanki hep birisini bekler gibiydi."Her aslanın gönlünde bir güzel yatar" der herhalde o güzelli arzulardı.

Lakin zamanenin çocuklarındandı.Hırslıydı.Başarmak istiyordu. Kendisini ve ailesini bu dağ köyünün yokluğundan fukaralığından kurtarmak istiyor, daha iyi bir hayat arzuluyordu.Atanmasını bir iki yıl bekleyip de gerçekleşmediğini görünce tarım bakanlığının bir projesini internette bulup hayata geçirmek için kendisini ikna etmişti bir kendisi mi karısı Emine de ondan yana olmuştu. Bakanlık çok az bir faiz ile küçük baş hayvancılığı kredisi veriyordu. Köyde yaşıyorlar rehberliği ve hayvancılığı iyi biliyorlardı.Ortamları müsaitti ve krediye müracaat ettiler ve aldılar.Aldıkları paranın tamamını küçükbaş hayvancılığına yatırdılar.Köyden göçmüş olan Pepir Ali nin eski ağılını ve evini çok cüzi bir rakamı kiralayıp ,barınak ağıl yapma masraflarından da kurtuldular. Kalan parayı da büyük baş hayvan alıp saman ve yem ile depoları doldurdular.

O zamanlar tüm köyün hatta çevre köylerin ilçenin bile dillerindeydiler ,adeta parmakla gösteriliyorlardı. Başarmışlardı herşey iyiden öte harika gidiyordu.Yunus herşeyi mükemmel organize ediyordu. Sonuçta okumuş yazmış mürekkep yutmuş biriydi. Bu vasıflara Yunus' un diğer kişisel özelliklerini de ekleyince zeki,çalışkanlık gibi başlangıçta herşey mükemmeldi. Herkes onlardan gibde ile bahsediyordu. Hele Yunus' u yere göğe sığdıramıyorlardı. Kendilerine de yardım etmelerini istiyorlardı. Yunus da elinden geldikçe herkesin derdine bir merhem olmayı isteyen birisiydi. Hiç şımarmaz böbürlenmez elinden geldiğince insanlara yardım etmeye çalışırdı.

Herşey gülüm balım giderken: bazen şans mı yoksa kader mi diyelim herşey bir anda tersine dönebiliyor.

Şu Denizli' de olan 7.6 şiddetindeki depremi duymuşsunuzdur. İşte o deprem Denizli' ye çok yakın olan bizim köyü de yıktı geçti.Yeni evler kalsa bile eski evlerin ,toprak evlerin neredeyse tamamı yıkıldı. Bizim hayvan barınağımız ağılımız Pepir Ali'nin evi hepten yıkıldı.Kış günüydü sobada kalan közler samanlığı da tutuşturunca bizim tüm hayvanlarımız depremden kurtulanlar bile olsa canlı canlı yanarak telef oldular.O gün tam bir kabusdu.Tabiatın karşısında bizim gibi uygun yapısız köylülerin ne gibi bir şansı olabilirdi ki? İlk zamanlarda cana geleceğine mala gelsin diye teselli bulmaya çalışsak da malın canın yongası olduğunu zaman içinde öğrendik.

Köyde başka köylülerin de damları yıkılıp malları telef olanlar oldu.Hatta evleri bile yıkılanlar oldu.Yaralananlar dört köylümüzde yıkık altında kalıp ebediyete göçtüler.

Devletimiz fakir elinden geldiğince karınca karınca yardım ettiler. Yaralarımızı sarmaya,köylülerin kayıpları tam karşılanmasa bile en azından teselli oldular. Oldular da bizimkisi farklıydı.Bizim zararımız çok büyüktü.Yapılan yardım can suyumuz bile olmadı.Banka krediyi anca altı ay öteledi,ama sonrası bastırdıkça bastırdı.

Bu sarmaldan kurtulmak için canla başla tüm aile çalıştık. En başta Yunus insan üstü bir çaba gösterdi,ne iş bulsa gitti ,canını dişine taktı,çalmadığı kapı kalmadı bir çözüm bulmaya

çalıştı. Emme hepsi beyhude çabalardı. Banka bankaydı. Onlar bastırdıkça biz çaresizlik içinde ezildik. Bir süreden sonra artık ne huzur kaldı ne yaşam. Kredi sahibi Süleyman Menekşe olduğu için banka haliyle Süleyman Menekşe'nin nesi var nesi yok hepsini haczedip aldı. Şu an evdeki tüm elektronik cihazlar bile yediemin hacizli. Köylünün nesi olabilir ki. Olanın da ne kadar değeri olabilir ki? Bizim buralar kıraç ,araziler susuz ,yayladaki bağlar topu topu bir dönümlük araziler. Alan kim satan kim ?Değeri ne?Bankanın haciz ettikleri anca faize ,sonradan sonrasına çıkardıkları ekstra başka başka masraflara ,avukata birsürü şeylere gitti. Ana parayı neredeyse dokunmadılar bile. Neyse uzatmayalım bizler çabaladıkça borç küçülmedi, büyüdü. Biz ödedik o daha da büyüdü. Biz zayıfladıkça o semirdi.

En sonunda hapis cezası çıktı. Çok uzun da değildi hepsi topu topu on gün olacaktı. Biz ise bilmediğimizden büyük bir taktik yanlışlık yaptık. Borcumuz borç deyip taahhüt imzaladık. Taahhüt ettiğimiz zamanda ve yeterli ödemeyi yapamayınca en sonunda bugünlere geldik. Şimdi ise durum değişti. İşin ucunda baya uzun süre hapis yatma var. Avukatın dediğine göre öyle az buz da değil. Süleyman dayı kafasında kırk düşünce dolaşırken evin al kapısına vardığını farkettiler. Kapıyı açınca aşağıdaki çeşmede Yunus'un elini ayağını yıkadığını gördü. Babamı görünce

- Hoşgeldin baba. Hayrola anam söyledi muhtar çağırılmış? diye sorunca bir an Süleyman dayı ne cevap vereceğini ne yapacağını şaşırılmış halde kendisini buldu.
- Sen nereden geliyorsun? diye soruma soruyla cevap verdi.
- Nerden olacak çocuklarla maç yaptık diye sorusunun cevabını alınca düşünmeden giydirmeye başladı.
- Eşek kadar adam oldun hala akşam ezanında sokaklardan top tepmelerden geliyorsun. Sen hiç büyümeyecek misin kerhaneci? diye paylamaya başlayınca babamın bu şekilde tepkilerine alışkın olmama rağmen ,kerhaneci sözü bana bile ağır kaçtı
- Ne yapayım bubam vakit öldürme babında diye üstüne gitmeyip serinden aldım. O ise dediğimi dinlemedi bile. Söylene söylene gitti. En son "bu okuyanların kafası çatlak oluyor "kelimesini duydum. Babamın hali pek hoşuma gitmemişti ama peşi sıra gidip onu sıkıştırmak istemedim zaten babamın sesini duyan annem çoktan siniyi hazırlamaya başlamıştı. Tatsız tuzsuz bir yemek yendi. Annem ne kadar sorsa da babam ser verdi sır vermedi."Cuvurluk için çağırılmış" dedi. Eminim dediğini kendisi de inanmıyordu. Kaç yıllık kocası annem sıkıştırdıkça sıkıştırdı ama babam yemek boyunca tek bir kelime etmedi, yalnızca annemi geçiştirmekle yetindi. Tatsız tuzsuz bir akşam yemeği oldu. Babam yemek yemiyor kırk yıllık aktör gibi yemek yeme rolü yapıyordu. Bizim üç kaşığa o bir kaşık alıyordu .Belli ki lokmalar ağızında büyüyordu . Ara sıra kaşığı elinde döndürüyor ,sanki kaşıқта kendi yansımasını bakıyordu. Kısaca babamın hali hal değildi. Hepimiz onun bu durumunun farkındaydık. Ona hissettirmeden gözlerimizle bakışıp ne oluyor bilen var mı diye mimiklerimizle konuşuyorduk. Yemek bitti siniyi ben aldım mutfağa götürdüm, kasmağı ve sofraya bezini annem alıp peşimden geldi. Hatice de odayı süpürüp gelince mutfakta grup tamamlanmış oldu..
- Anam babamın hali ne? Ne oldu? Muhtar kesin bir şey söylemiş diye sorunca
- Ne bileyim. Baksana ağızını bıçak açmayıp duru. Aşağıda sene bir şeyler söylüyordu. Sene demedi mi?
- Yok ya top oynamaktan geldiğim için biraz payladı. Bu yaşta sokakta çocuklar gibi top mu oynanır büyü artık tarzı şeyler söyledi. Hatice
- Kesin muhtar köy odasında bir şeyler yumurtladı. Bence canı ondan sıkın. dedi. Annem

- Hatca sen bulaşıkları yıka ben bi kahve yapayım. Yok akşam namazını kılariken kahveyide sen yap. kahveleri içerken ben ondan lafları çeker alırım. Biz üçlü mutfakta plan kura duralım babam dışardaki bulaşıklıkta elini yüzünü yıkamış ,abdestini alıyordu.

Annem ve babam akşam namazını kılip salona geldikten iki dakika geçmedi ki Hatice mis gibi kokan türk kahveleri ile odaya girdi.Aslında misafir gelmeyince evde kahve pişmesi pek adetten değildir ki babam kahve tepsisini görünce başına gelecekleri hemen anladı.

- Akşam akşam bu kahveler de neyin nesi şimdi? İnlere cinler misafirlığe geldi herhal deyince annem

- Valla herif bir inler cinler var da onu artık sen deyivereceksin.

- Ne ini cini varmış bende? Delirdin herhalde.

- Yok herif biz deli meli değiliz. Ancak sende birşeyler var. Sen onları aha bu kahveleri yudumlarken bize tek tek anlatacaksın.

- Emine çocukların yanında dellendirme şincik bene.

- Süleyman eğer ki sen şu sakladığını anlatmazsan asıl ben delleneceğim; onu bilesin ona göre konuşasın deyince babam bize bir baktı benimde Hatice ile merakla ona baktığımızı görünce

- Anladım,anladım.Eğer anlatmaz isem siz bugün uyku dünek vermeyeceksiniz bene. Eh oturun hele şöyle yamacıma da anlatıvereyim bari. Dur Hatce sen bi kupa su veriver bene,anlatceklelerinden sonracıma bu kahve de geçmez,su lazım olacak deyince;merakımız tedirginliğe dönüştü. Belli ki babam pek hayırlı bir şey söylemeyecekti diye düşünürken babam ağzından baklayı çıkarıverdi.

- Yakalanmam çıkmış hapis damına götürceklemiş bene deyince annem bir “amanın” çekti

- Ne damı adam.Sen ne diyorsun ?

- Hapis diyorum.,Cezaevi diyorum. Zindana götürceklermiş muhtar öyle dedi deyince ben

- Baba muhtar sana ne dedi, sen hele şunu bir baştan anlatsana ?

- Diyorum ya işte. Daha nasıl diyeyim.Bu işin başı sonu yok.Caresiz gidip paşa paşa yatacağım. Hep senin bok yemen. Al şimdi de damlarda çürüyüp gideceğim olmaz olasıca evlat deyince. Duyduklarımın şokun içindeyken babamın bedduasını da işitince iliklerime kadar kızarıp soluksuz kaldım. Nefes alamıyorum ama bu halim babamın bana zerzerinişinden değil onun hapse girme ihtimalinden. Annem hemen beni korumak için aradan atıldı

- Herif dellenne. Çocuğun ne suçu var da çemkiriyon.Sen önceleyin muhtar ne dedi adam gibi anlatsana.desede babam hala benim üzerimden yürümeye devam ediyordu anneme döndü.

- Bu işler hep onun başının altından çıkmadı mı? Yok uçacağız yok kaçacağız. Alın işte:uçtuk kaçtık hapishanenin damına konduk.

- Herif yeter yeterin varsa. Şuncacık günahsızca bağırıp duracağına muhtar ne dedi sen hele onu bir anlat dedi. Babamın kolunda kendisine doğru çekerek kendine yaklaştırmaya çalışınca , babam annemin birde el temasıyla hepten dellendi.

- Söyledim ya karı!Nesine anlamıyorsun ? Muhtar yakalanman çıkmış gelip seni alacaklar dedi.

- Muhtar nerden biliyormuş? Hiç böyle bir şey önceden söylenir mi?

- Komutan söylemiş.

- Komutan mı ?

- He komutan. Muhtarın bugün bir iş için karakola uğramış. Karakol komutanı “ söyle Süleyman dayıya yakalanması çıktı,biz birkaç gün ağırdan alıyoruz, o bu arada bankanın borcunu ödemenin bir hal çaresine baksın” demiş diyerek babam son vuruşu yaptı. Annem havadisin çetinliğinden şoka girip,elindeki kahve fincanını bile tutamaz hale geliverdi.Tiz bir

çığlıkla başlayıp yükselen tempoda dizlerine vura vura dövünmeye başladı.Babamın anlattıkları bize yabancı şeyler değildi evde en korktuğumuz hatta konuşmayı bile çekindiğimiz şeydi. Bunun eninde sonunda başımıza geleceğini biliyorduk ama başa geleceği bilmekle yaşamak çok farklı şeylerin olduğunu şimdi bizzat tecrübe ediyorduk.Ka. zamandır köye gelen her yabancı arabayı hele birde jandarmanın aracı ise tüylerimiz diken diken korkarak bakıyorduk.Acaba ?diyorduk o gün bugün mü? Zira avukat eninde sonunda babamı tutuklayacaklarını eğer bankaya verilen ödeme taahhüdünü yerine getirmezsek bunun bir gün mutlaka vuku bulacağını söylemişti. İşte o gün bugünmüş.Hatice bir taraftan ben bir taraftan hatta babam bile annemin halini görünce o bir taraftan annemi sakinleştirmeye çalışıyoruz.Annem çoktan feryat figana başladı.Çünkü cezanın ne kadar olacağını avukat üç aşağı beş yukarı hesap edip söylemişti ki bu babam için müebbetten farksızdı.Annem bana döndü aynen babam gibi bana yürümeye başladı. Ne hayırsızlığım ne de uğursuzluğum kaldı ,ağız burun dümdüz yıktı geçti. “Gözlerin kör olsun” bile dedi.Hani derler ya kendim için üzülüyorsam namerdim benim derdim iki ihtiyar annem ve babamın şu an içinde buldukları çıkmazdı: yoksa rahatlayacaklarını bilsem dövsele hatta öldürsele inanın umrumda değil.Hem çok enteresan kendim için bende onlardan çok farklı düşünmüyorum. Gençliğime,toyluğuma ,kendime sonsuz güvenime belkide hiç farkında olmadığım hırsıma yenik düştüm: ailemi de ateşin içine attım.Doğru söylüyorlardı bu olanlar onların değil benim hayallerimin yansımalarıydı.Elbette kim böyle olmasını ister ki? Hele ben hiç istemedim.İstedim ki onlar rahat etsin. Çalışmaları ,çabalarının karşılığını alsınlar. Ailece refah içinde yaşayalım.Herşeyi hem kendim hemde onlar için istedim. Uğraştım,çok emek verdim yorgunluk nedir bilmeden insan üstü çalıştım bir farklılık yaratmak istedim.Örnek rol model olabilirim zannettim ama yanılmışım. Hayallerim bir deprem ile uçup gitti. Tabi uçan keşke yalnızca hayaller olsa. Bir atımlık sıklıkla yola çıkarsan ne yazık ki sonuç böyle oluyormuş.Giden hayallerin yerine dolduran ardı arkası kesilmeyen gündüz kabusları oldu. Hem de ne kabuslar... Dur dünek bilmeden her gün farklı bir şekilde,değişik şemada karşımıza çıkan bizi boğan nefes aldırmayan kabuslar. Sen yeterki borçlu olmaya gör. Hele birde alacaklı olan bankaysa ölümlerden ölüm beğen.Kredi alırken attırmış oldukları sayfalarca dolu hani matbu evrak herkese aynı diye düşünüp hiç okumadığımız o sayfalardan neler çıkıyor neler.Uğraş artık işin yoksa.Tamamı verdikleri krediyi geri almaya yönelik, çoğu da kendi lehlerine şartlar. Ödeme planına sadık kalırsan bir problem yok: Tersine ise hani başta okumadığın o matbu evrakları gözüne gözüne sokuyorlar. Hacizle her şeyimizi aldılar. Köyde malın bir değeri,kıymeti yok ki.Evi baba evi diye babam abimlerin üzerine yaptı ama banka mal kaçırdı diye ondan da dava açtı ve kazandı.Biz ne kadar parasını aldık desek de hikaye.Tabi herşey olup bittikten sonra önceleri yaptığımızı yere göğe sığdıramayanlar yüz seksen derece çark edip bizi yerden yere vurmaya başladılar.En başta banka müdürü Cemal Günoğlu niye sigorta yaptırmamış mıyım? Sanki sigortanın ne olduğunu bilmiyormuşum gibi... Acaba tüm ülkeyi dolaşsan hangi keçi ,koyun çobanı, mal sahibi hayvanlarını sigorta yaptırmış ki..Biz ülke olarak bildiğimiz tek sigorta araç sigortasıdır hepsi bu.Kim dedi de biz yaptırmadık.Neyse olan oldu artık zamanı geri alabilmenin bir yolu yok.Onca emeğimize mi yanayım yoksa bu düştüğümüz duruma mı? İnsan zor duruma düşmeye görsün her şey kafasında dönüp duruyor. Yaşanmışlıkları keşkeleri kafasından bir türlü atamıyor.Şu anda evin içinden ölü çıkmış gibi ben ise hala kendi keşkelerimle uğraşıyorum.İlk kendini toparlayan babam oldu,sesi bolca kadınca çıkan anama

- Kadın dur ortalığa velveliğe verme. Bak muhtara söz verdim bunu kimseler duymayacak diye sen yedi mahalleye yaygara ettin. Dur sus. Annem

- Nasıl susayım ben nerelere gideyim.Nolcek bizim halimiz? Ben sensiz mümkünatı yok yaşayamam deyip bizi bile aldırış etmeden babamı sarılıp ağlamaya devam etti. İki ihtiyarın birbirinde sarmaş dolaş teselli aramaya çalışırken babamın da ağladığını annemin omuzundan yüzünü bakınca gördüm.İşte o an içimde hayatımın en büyük acısını hissettim.O acı ki ne acı. Ölsem de keşke bu manzarayı görmeseydim diye düşündüm. İki ihtiyarın halini anlatmaya kelimeler kifayetsiz kalır.Hatice de ağlıyor kendimi bıraksam en çok ben ağlayacağım ama hala kendimi tutabilmemi kendim bile şaşırıyorum.Bu ağlaşma ahlar vahlar bir süre daha sürdü. Annem bir ara bayılır gibi oldu babamın istediği su işte o an işe yaradı,su ,kolonya derken annemi ayık tutmayı başardık.

En son geldiğimiz nokta ölüm yok ya ucunda tesellisiydi.Ev ev olalı böyle bir akşam yaşamamıştır. Ben ben olalı da böylesine şahit olmamıştım.

O gece eminim evde kimse uyumadı. Odam ayrı olduğu için yatakda döndüm durdum.Aslında kendimi dışarlara dağlara bayırlara vurmak istedim ama babamlarında uyumadıklarını bildiğim bir de benim için endişelenmelerini istemediğim için kendime gem vurdum.

Gece kabus olup üstümüze çöktü.Kaçak olmak ne kötümüş. Yakalayacak olan adam gelir kelepçeyi takar. İnfazın çıkmış halet der mi? Demez elbet. Sen gel de bunu gönlüme anlat. Her an jandarma eve geliverecekmiş gibi hissetmeye başladım .Yoldan geçen bir araba ,bir kedi tıkirtısı köpek havlaması , rüzgarda savrulan bir ağaç dalı her şeyden korkmaya başladım.Kulaklarımın algı aralığı köpeklerinkini geçti. Dışarıya bırak kendimi dinlemeye başladım.Kalp nabız sesini duyar oldum.O pürdikkat içerisinde ümitsizce kafamdan bir çıkış bu çıkmazdan bir kurtuluş yolu bulmaya çalışıyorum.Kendim için bir şey istiyorsam namerdim ama babama bunu yapmalarına izin veremem.Adam özgür ruhlu bir köy, toprak adamı.Cezaevinde mümkün değil üç gün yaşayamaz.Kendim hiç tecrübe etmedim ama cezaevine girip çıkanlardan orasının nasıl bir sıçan deliği olduğunu az çok biliyor gözümde canlandırabiliyorum.Gözümde canlandırdıklarımla babam o temiz vicdanlı saf adam kesinlikle orayla uyuşmuyor.

Çaresizce beyin jimnastiği yapıyorum .Banka soymaktan tutuver de bandit liğe kadar ne simulasyonlar yaptım,ama olmuyor da olmuyor. Ucu gidip gidip aileme sevdiklerime dokunuyor.Yılbaşı ikramiyesini bile kendime çıkardım.Böbreğime sattım para etmedi,ciğerimi bile vermeye razıyım.Ama rakam bizim ulaşabileceğimizin çok üzerinde.Birçok varlıklı kimse için hiç önemli bir meblağ değil lakin bizim için ölüm kalım meselesi kadar büyük erişilemez bir meblağ. İşte o varlıklı kişilerden birisinin kızını,oğlunu kaçırayım fidye isteyeyim dedim ama çevremiz o kadar gariban ki bırak bizim köyü çevre köyleri dolaşsan bu meblağı bulabilmenin mümkünatı yok.Avukatla daha önceden bu mevzuyu kaç kez konuştum bu suçu eğer varsa bir suç her ne olursa üzerime almak istediğimi söyledim.Herşeye razıyım yeterki babam bu işin dışında kalsın. Avukatın bana söylediği böyle bir şeyin mümkün olamayacağıydı. Bir yol olmalı elin oğlu atomu parçalıyor ,böyle bir girdaptan çıkmak atomu parçalamaktan daha da zor olamaz herhalde. Mutlaka bir çözüm vardır ama ne? Nerede ? Kaf dağında bile olsa eğer varsa ki var olduğunu biliyorum ben de onu gidip oradan bulup getireceğim. Her ne pahasına olursa olsun ailemi kurtarmalıyım bunun başka bir yolu yok.Hoca sabah ezanını okuduğunda ben hala odanın içerisinde sessizce kah yatarak kah oturarak binbir düşünce içerisinde geceyi geçirdim. Ezanla beraber kalkan babamın tıkirtısını duyunca ,uyanık olduğumu anlamasın diye yatağa kendimi atıp yorganı üzerimden çektim uyuya kalmışım.

Sabah Hatice'nin beni sarsması ile uyandım.

- Abi bu neyin uykusu böyle. Dünya yıkılsa ruhun duymayacak hadi kalk kahvaltıya deyince bir an nerdeyim şaşkınlığını yaşadım.

- Tamam tamam uyandım dürtüp durma geliyom.
- Hadi çabuk çayları doldurdum .deyip odadan çıkınca tuvaleti bile es geçip hemen dışardaki bulaşıklığa koşup yüzümü yıkayıp odaya girdiğimde babamların çaylarının yarım olduklarını gördüm.
- Günaydın dedim kafalarıyla onlarda günaydın dediler .Sofra akşamdan betardi. Herkes ekmeği peyniri iki didikleyip çayları yumuluyorlardı,kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Ne evde ne de soframızda tat tuz kalmamıştı.Bir iki konuşurmak için kendimi zorlasamda kimseden çit çıkmıyordu.Kanlı gözler,şişmiş yüzler ,alındaki kırışıklardan gecenin kimse için pek rahat geçmediği her hallerinden belli oluyordu. Kendimi göremesemde zannedersem ben de onlardan pek bir farklı değilim.Sessiz sedasız kahvaltı bitti.Her zamanki seramoni,ben siniyi aldım ,annem sofraya bezini topladı ,Hatice de kahvaltı yaptığımız yeri süpürüp bulaşıkları yıkamaya mutfağa gitti. İş bittikten sonra o da odaya gelince herkes bir köşeye büzüştü öylesine oturuyoruz.Her zaman açık olan televizyon bile bugün açık değil. Kimseden çit çıkmıyor oda da adeta ölüm sessizliği var..Biri oturuşunu değiştirirse herkes bir şey mi söyleyecek diye ona bakıyor.Ben ise kafamın içindekileri anlatmak için söze nereden başlayacağımı karar vermeye çalışıyorum.
- Bence bizim buradan gitmemiz lazım diye başlayıverdim.Babam
- Nereye gidecekmişiz biz ? diye manalı manalı yüzüme baktı
- Nereye olursa. Yeterki bizi bulamayacakları bir yere dedim.Babam
- Öyle bi ye sen biliyorsun da mı konuşuyorsun ? diye sordu.
- Bilmiyorum ama eminim ararsak mutlaka buluruz dedim. Hatice
- Abi o eskidendi. Şimdi insanın cep telefonundan bilem nerede olduğunu anında tespit edip veriyorlar. Sen hiç dizilerde görmedin mi?
- Zaten siz de her şeyi dizilerden öğreniyorsunuz.Bizde cep telefonu kullanmayız olur biter.
- Bir cep telefonuyla olur mu hiç? Şimdi artık her şeyde kimlik numarası istiyorlar. Bir işlem yaptırsan anında tespit edip yakalıyorlar.
- Bizde işlem mişlem yaptırmayız olur biter dedim. Babam
- Ben hiçbir yere gitmiyorum. Bu yaştan sonra ben elaleme kaçıp gitti dedirtmem.
- Bırak şu elalemi baba,arkamızdan neler demiyorlar ki...Sanki bilmiyorsun dedim.Babam
- Neler diyorlarmış ? Kimin kedisine ,tavuğuna kışt demişiz ki?
- Köylü milletini sanki bilmiyorsun da konuşuyorsun. Sen bir düşmeye gör,herkes ardından diyecek bir şeyler mutlaka buluyorlar. Onlara muhabbet edecek dedikodu malzemesi lazım.Bizim buradan gitmemiz lazım.Ben onu bilir onu derim.Deyince annem
- Nere gidicez Yunus gidecek bir yer mi var? diye sordu.
- Neresi olursa ana. Yeterki bizi bulamayacakları bir yer olsun dedim.
- Onu bende düşündüm ,en uzak İzmir de Sema halanlar var oraya gidelim veya en azından babanı gönderelim dedim emme...
- Yok ana öyle tanıdık yer falan olmaz. Büyükşehir babam orda yapamaz. Hem kardeşin bile olsa başkasının evinde kaç gün kalınabilir ki? O iş olmaz.
- Peki Yenice de Amat ların yanına gitse.Yeğeni değil mi. Alt tabanı sofraya bir tabak fazla koyacaklar dedi.Babam
- Yok hanım ben o deyyusun yanına gitmem. Banka taksidi için üç kuruş vermeyen adamın sofrasına oturmam. Sen onu bir geç dedi.Bende
- Orası da olmaz anne ,bizim kazaya çok yakın .Küçük yer bir gören bilen olur,dikkat çeker haber yayılır ta karakola kadar ulaşır. Orası olmaz.Hem ben babamı göndermekten bahsetmiyorum. Bence hep beraber çekip gitmeliyiz deyince bu seferde babam

- Yok daha neler? Hadi sen ne isen gencecik kız Hatca yı, kadın başıyla ananı ne yapacağız ? Öyle şey olmaz. Gidilecekse ben kendim giderim. Sizin düzeniniz burda ,bu ocak tütmeli dedi. Anam

- Sen olmayınca bu ocak tütse ne olur tütme ne olur? Direksiz ev olur mu? deyip ağlamaya başladı.

- Ana dur koyverme kendini. Ben bi çözüm buldum diyorum size deyince

- Senin bulduğun çözümün içine tüküreyim dedi babam hiddetle. Annem

- Dur hele herif dellenne gene. Anlat hele neymiş bu çözüm? diye bana döndü.

- Hep beraber gideceğiz deyince babam

- Onu anladık kerhaneci de nasıl gideceğiz? Sen hele bi onu anlat diye serzenişte bulunurken annem babamın sözünü kesip attı

- Herif bir dur çocuk anlatsın, kesip durma.

- Ben enine boyuna düşündüm, hep beraber gideceğiz. Bu işin altından kalkmak istiyorsak dağılmayacağız tersine birlik olup kenetleneceğiz ,arkada kimseyi bırakmayacağız, gözümüzde aklımızda bizimle gelecek geride kalmayacak.

- İyi de oğlum nereye gideceğiz? diye tekrar sordu annem.

- Anlatacağım anam az bi sabret. Şu bizim transiti zamanında Pala Osman dan aldık parasını ödedik ama trafikten hala üstümüze almadık ya; iyi ki almamışız onunla gideceğiz. Sonuçta araba bizim bankada bizim üstümüze olmadığı için haciz falan koyamadı, yani temiz. Eski hurda murda ama hala iş görür biz gideceğimiz yere götürür , getirir. Sağlam arabadır. Şimdi evden işimize yarayacak yedieminli olmayan eşyalardan yükleriz brandayı da çektik mi; hem çok şeyde gerekmiyor. Gerisi her yer bizim göçer olucez. İşimize geldiği yerde konacağız. İşimize gelen yere gideceğiz. Bu kadar basit. deyince babam

- Al işte ben diyorum ;okuyan çocukların kafası kırık oluyor. Göçer olacaktınız, işimize gelen yere gidecektiniz daha neler... Ekmek yerine taş mı yiyeceğiz? Arabanın deposuna benzin yerine çişimizi mi koyacağız? Fikre bak yeme yanında yat. Babam daha gidecekti ama sözünü kestim.

- Ekmekte yiyeceğiz ,aşta pişireceğiz baba orası bende. Gideceğiz derken gezmeye pikniğe gitmeyeceğiz. İşe çalışmaya gideceğiz. Nerede iş var oraya gideceğiz. Yani mevsimlik işçi olacağız. Zaten rençberlik hayvancılık yapmıyor muyuz? Tarla tokat, hepsi bildiğimiz işler. Tarlada bizden iyi kim çalışır? Biz köylü toprak insanlarıyız. Toprağı bizden iyi kim bilebilir? Artık köyler boşaldı. İpini koparan şehirlere gittiler. Tarla sahipleri çalıştıracak adam bulamıyorlar ,ırgat yok memlekette. Ülke tarım ülkesi ama çalışacak adam yok. Bugün her yerde tarlalarda çalışanların çoğu ya Suriyeli yada doğu güneydoğu kökenli vatandaşlar; bunların birde isimleri var mevsimlik işçi diyorlar bunlara. Bizde mevsimlik işçi olacağız. Nerede iş vasa oray gideceğiz .Çalışıp çabalayacağız evelallah ekmeğimizi topraktan çıkaracağız .Siz hiç korkmayın ben ne yapıp yapıp size bakacağım. Siz çalışmazsanız da olur .Yeter ki başımızda olun gölgenizi üstümüzden çekmeyin deyince anam

- Valla dediklerin pek mantıksız da gözüküyor .dedi

- Hanım o iş o kadar anlattığı gibi kolay değil. Sen ne bakıyon şunun anlattıklarına? Bu işin kışı var, yazı var. Başımıza sokacak bir dam yok. Kolay mı belliyon? Hani Kuyucağa Menderes ovasına eskiden yatılı pamuğa gidiyorduk ya bu ondan bahsedip duru. Koley miydi? Hatırla o zamanları alt tabanı bir ay kalırdık döndüğümüzde haşatımız çıkmış olurduk. Elektrik yok ,su yok başımızda dam yok, hele hele o zamanlar gençtik çakı gibiydik. Şimdi yaşlanmışız ,bi gözümüz toprakta, bir ayağımız çukurda. Sen heç inanıyor musun bu zibidinin anlattıklarına? Olacak şey değil.

- Niye olmasın baba,de bana niye olmasın? Hiçbir şey seni mapus damına göndermekten daha kötü olamaz.Hem devir değişti şimdi bir çok şey eskisine göre daha kolay yapılıyor.Hani dam dam deyip duruyorsun ya... Onu da düşündüm. Çadır yaptıracağız. Hem öyle ufak tefek de değil; baya baya bizi yağmurdan ,yeri gelirse kardan bile koruyacak başımızı eğmeden içinde dolaşabileceğimiz büyüklükte bir çadır.İçinde soba bile yakacağız, sıcacık olacak. En önemlisi bölünüp ayrılmayacağız hep beraber olacağız. Hem o çadır dediğin çok maliyetli bir şey olmasa gerek. Ben onun planını çizer en hesaplısından yaptırırım. O bende.Kaplumbağa tosbağa gibi düşün, evimiz hep yanımızda olacak.İş bulduğumuz yerde kuracağız ,iş bitti mi başka bir yere işin olduğu yere gideceğiz. Her yer bize ev, dam olacak.Sen yeter ki çalışacak ol bu memlekette iş bitmez.Babam
- İyide benim yakalanmam çıkmış yolda belde bir uygulama ,çevirmeden nasıl geçeceğiz?
- Babam orasını sen hiç merak etme. Onu da düşündüm. Senin kimliği değiştirecez. deyince. Babam
- Yok daha neler, öyle şey olur mu ?
- Olur, olur benim babam. Bal gibi de olur.O kimliktekinin sen olmadığını hiç kimse de anlamaz .Mehmet amcamın kimliğini kullanacaksın.
- Memet amcaninkini mi?
- Aynen öyle.Mehmet amcamla aranda kaç yaş var?
- Onun kütük kırk altılı, yani aramızda iki yaş var. O iki yaş küçük.
- E bana sorsan baban en çok kime benziyor diye; hemen Mehmet amcama derim dedim gülerek.Annem
- He oğlan doğru söyleyip duru.Birbirinize çok benziyorsunuz deyince. Babam
- Orası öyle. Sonuçta aynı fabrikanın malıyız.Başka yerlerde kaç kez millet beni Memed zannedip duruyorlardı, kaç kez başıma geldi.
- İşte bu,sen onun kimliğini kullanacaksın. El içinde bizim babamız değil amcamız olacaksın. İnşallah kimlikteki fotoğraf da da benziyorsundur.Ben Mehmet amcamla konuşup kimliğini alacağım. O kimliğimi kaybettim deyip yeni kimlik çıkartacak. Altı üstü yirmi lira verecek. Bir şikayet ihbar olmadığı sürece s.ktim sene bizi yakalayamazlar dedim. Küfür ettiğimi fark edince pardon demeyi de ihmal etmedim.Köyde herkes oturur koyar, kalkar koyar. Bu onlar için bu küfürden çok vurgulama ,abartma ifadeleridir. Lakinbenim gibi okul görmüş birinin ağzından en ufak bir küfür çıksa hemen kulak kabartırlar ,bize yakıştıramaz ayıplarlar.Babam
- Hani anlattıkların kulağa hoş geliyor da bu iş bu kadar kolay olmaması lazım. Birşeyler bene rahatsız ediyor.
- Kolay olduğunu kim söyledi baba? Elbette kolay değil.Sen hep demez misin? “Elin ekmeği kanlıdır silen yer silmeyen yemez” diye .Artık ırgatlık yapacağız hem de huyunu suyunu bilmediğimiz bambaşka diyarların adamların tarlalarında. Elbet zor olacak ama biz buna mecburuz başka çaremiz en azından mevcut şartlarda yok.Gün ola devran döne Allah bir kapıyı kapatırken başka bir kapı açarmış.Bir bakmışsın birgün bu şartlar değişiverir biz en azından bu değişim olasıya kadar bunu yapmak durumundayız.Hem kimseye el açmayacağız ,kimseye yük olmayacağız. Zorluksa zorluk sanki anamız bizi konaklarda mı doğurmuş işte iki göz evde oturuyoruz.Altımız bok üstümüz bok gideceğimiz yerler buralardan ne kadar kötü olabilir ki. Hem sen kendin söyledin zamanında pamuğa Menderes ovasına gitmişsiniz,şimdi ise daha derli toplu gideceğiz. O zamandan daha da zor olamaz herhalde.Hem köyden uzaklaşmak bak inan hepimize iyi gelecek. Artık köyden ,köylüden ben hepten soğudum.deyince annem atıldı
- Yunus doğru söylüyo herif,al benden de o kadar. Yüzümüze demesele de ardımızdan demediklerini bırakmıyorlar. Daha dün Çakır Leyla bizim için siz bakmayın onların öyle

ağlayıp sızladıklarına o paradan bir kısmını kendilerine ayırmışlardır, belkim köyün en zenginleridir demiş çirkef karı. Çalı Meryem deyiverdi bene de. Bence de gidelim. Benim aklıma yattı Yunus'un söyledikleri. Gidelim hem de ardımıza bilem bakmayalım. Hatice

- Bence de gidelim baba bende size demiyorum emme bende çoktandır soğudum buralardan. Herkes işi gücü bıraktı bizi konuşur oldu. Fiskoslar hiç bitmiyor. Gidelim.

- Biliyorum kınalı kuzum biliyorum her şeyin farkındayım. Bende biliyorum milletin ağzına sakız olduğumuzu dedi babam

- Siz onların ne dediklerine çok bakıp kendinizi harap etmeyin konuşan konuşsun. Onlar aslında neden bizden konuşuyorlar onu biliyor musunuz? Konuşuyorlar çünkü kendi halleri bizden beter de ondan. Köyde bir eli balda diğer eli yağda olan kimse var mı heç? Yok. Herkes gariban, fukara yiyecek ekmeğe muhtaç. Bağdan, tarladan, hasılıktan aldıkları anca kendi boğazlarına yetiyor var mı öyle gidip bırak şehri kazadan dahi bir ev alabilecek güdreti olan? Yok. Ama biz eksideyiz sıfırın çok altındayız. Biz hayvancılığı yaparken yere göğe koyamazlarken bizi taktir ettikleri için mi konuşuyorlardı sanıyorsunuz? Değil. Acaba bizde bir yol yordam gösterir mi? Aldıklarından azıcık bizimle de paylaşır mı diyeydi. O şakşaklar, menfaat içindi. Şimdi o menfaat uçtu gitti. Şimdi niye konuşuyorlar onu biliyor musunuz? Şimdide o boktan hallerine dahada kötüsünü yani bizi örnekleyerek şükretmek için konuşuyorlar. Beterin beteri var diyorlar otur da halini şükret. Bi yerde dinlemiştim beyin her zaman iki şeyi birbiriyle kıyas edermiş. İyi olmak istiyorsan daha kötüsünü yanına koy. İşte köylünün yaptığı şimdi bu. Ondan dolayı onların konuşmalarına dedikodularını pek takmayın. Kelin ilacı olsa önce kendi kafasına sürermiş. Onların hali bizden pek farklı değil. deyince Hatice

- Abi sen pek güzel konuşuyorsunda o dedikodulardan sankim sen rahatsız olmuyorsun

- Olmam mı kız. Elbet oluyorum. Ben taş mıyım? Benim hislerim yok mu? Elbette oluyorum ama onlara karşı bir reaksiyon göstermiyorum. Yoksa şimdiye kadar üç beşinin kolunu bacağını kırıp yol kenarını atıverirdim dedim

- O reoksi reosion mu o ne demek be? diye sordu annem.

- Ağzının payı gibi bişey, etkiye tepki gibi dedim.

- Keşkem verseydin be aslanım şöyle bir ikisinin ağızlarını yırtıveseydin deyip güldü annem.

- Konuşmalarınızdan anladığım kadarıyla karar vermiş gibiyiz. Gidiyoruz değil mi? diye sordum. Üçüde önce annem sonra Hatice en son babam gidiyoruz deyip beni onayladılar.

- O zaman şimdi beni iyi dinleyin bu kararımızı şimdilik kimseye söylemeyeceğiz. Ben bugün Mehmet amcam ve Pala Osman dayıyla konuşacağım, usulünce ayarlamaları yapacağım. Bize evden neler lazım onların listesini çıkaracağım. Sonra gerekli hazırlıkların hepsini yaparız. Hazırlıklarımız bitmeye yakın abimlere yemeğe çağırıp uygun bir dille onlara da durumu anlatır yola çıkarız. Mevsimlik işçilikten kimseye bahsetmek yok, bakın burası çok önemli. Herkese ağız birliği ederek İstanbul'a gideceğiz Yunus'un bir arkadaşının evinde Yunus bir iş ev tutasıya kadar kalacağız diyeceksiniz. Dünya alem bizim İstanbul'a gittiğimizi zannetmeli ki bizi arayacak olan gidip İstanbul'da arasın. İstanbul da millet zaten kendini kaybetmiş bizimi bulacak. Anlaştık mı? İstanbul'a gidiyoruz diyeceksiniz. Ser verip sır vermek yok. Herkes tamam dedi. Birden acıktığımı hissettim daha kahvaltı sofrasından kalkalı yarım saat olmamıştı, kendimi rahatlamış kasvetten kurtulmuş gibi hissettim.

- Ben acıktım deyince hepsi gülmeye başladı zira onlar da birden bire acıkıvermişlerdi. annem

- Hatca git demliğe az su ilave edip çayın altını yak, soğumamış sıcaktır daha. Hadi sofrayı kuralım, kuşluk kahvaltısı yapalım. Hadi hadi deyip Hatice den önce mutfağa koştu. Uzun süreden beri ilk kez güle oynaya harika bir kahvaltı yaptık. Kahvaltıda babam

- Dün muhtar demişti sen Yunus a bak o mutlak bir hal çaresini bulur diye de inanmamıştım. Akıllı adammış dan tututuverinde uzun süreden beri ilk kez bana eskisi gibi bakıp ,sırtıma yepeşlediğini benim için güzel şeyler dediğine şahit oldum. Bu beni inanılmaz bahtiyar etti. Takdir edilmeyi kim istemez ki ama bu taktirin sırtıma yepeşlenmenin beni gevşetmemesi gerektiğinin farkındayım. Zira sırtımda öylesine ağır bir yük yüklenmişim ki ,iki ihtiyar ve bir kız çocuğunun kısaca canım ailemin tüm yükünü omuzlamıştım. Şimdiden sorumluluğumun ağırlığını hissetmeye başlamıştım.Olsun babam yanımda anam kız kardeşim yanımda ailece bir arada olduktan sonra nelere göğüs germezdim ki; onlar için atlas olur dünyayı taşıyım.Canım ailem.Annem

- Artıkım burada geçirdiğimiz her an fuzuli, hemen tezden tası tarağı toplayıp yola çıkalım. Sen bakma muhtarın dediklerine onun ağızı gevşektir,ağzında pek bakla ıslanmaz . Böbürlenecem,millete hava atacam diye sağda solda konuşur. Biz bir an önce yola çıkalım, eşeğimize sağlam kazığa bağlıyalım.Ne me lazım. Sonra ah vah çekmeyelim.Tezden yarın sabah ezanından önce kurtlar kuşlar uyurken gidelim.

- Yok be anne o kadar paniğe gerek yok desemde annemde çoktan ok yaydan çıkmıştı. Hemen gitmek kayıplara karışmak istiyordu. Baktım babamda annem gibi konuşuyor tamam dedim.Babam

- Sen git amcanla Pala Osman ile ne konuşacaksan konuş .Dönüş de abinlere uğra onlarda buraya gelsinler. Sen onlara bir şey anlatma ben burda izah ederim. Hadi bakalım sallanma çabuk git, gel. Tamam deyip evden çıktım.

Mehmet amcam çok oyaladı onu ikna etmem baya zor oldu.Ben biliyorum onun derdi abisinden ayrılmak ." İstanbul koca kent orda kurda kuşa yem olursunuz. Sayılı gün göz açıp kapamadan gelip geçer. Biz öldük mü bizde yardım ederiz. Ne işiniz var taş yerinde ağırdır tarzı" dedi de dedi.Baktı ki bana söz geçiremeyecek ben şimdi gider babamla konuşurum bu yaştan sonra memleket terketmek görülmüş şey mi heç diye ardına bile bakmadan koşarcasına bizim eve yöneldi.

Pala Osman dayılara vardığımda hanımı yaylaya gittiğini söyledi. Neyseki aşağı yaylaya gitmiş köyden fazla uzak değil on beş dakika sonra Pala dayının karşıdayım.Ona istanbul a gideceğimizi ,kısaca durumumuzu izah ettim.Herifci oğlu bizim memleketi terk etmemizden değil arabayla bir kaza yaparsak,yok İstanbul'da arabaların arkasından plakalara bir sürü cezalar yazıyorlarmış tarzı birsürü şey söyledi.Arabayı gitmeden abimin üzerine vermeyi teklif etti.Adam neleri biliyor neleri hesap ediyor karşısında şok olup kaldım.Köylü dersin. Kıçımın köylüsü ,şark kurnazı neyse bir on dakikalık dil dökmemin sonucunda ikna etmeyi başardım.

- Bak Osman dayı sana araba ile ilgili en küçük bir sıkıntı çıkarmayacağım,bandrollerinden takip edebilirsin hatta e devletinden yazılan bir ceza olursa görebilirsin. Şimdi abimin üzerine devretmek için ekstradan para harcatma,sana ben söz veriyorum en küçük bir sıkıntı yaşamayacaksın.dedim

- Tamam Yunus ama sakın ola sözünü unutayım deme diye de tembihini yaptı.

- Yok dayı en kötüsü ruhsat zaten senin üzerine çeker alırsın altımızdan ,bağlatıverirsin olur biter.

- Yok canım olur mu öyle şey heç?

- Neyse dayı ben gidiyorum evden bekliyorlar. Hazırlık yapmamız lazım kal sağlıcakla.deyip köye kadar adamın ne anasını bıraktım ne de bacısını verdim gayarı.Herife bak,biz can derdindeyiz kasap et derdinde . Biz terki diyar ediyoruz herif plakaya kesilecek muhtemel cezaları hesaplıyor,kaç yıllık köylümüz ,komşumuz hatta anam tarafından da akrabamız. Eve geldiğimde ev panayır yeri gibiydi amcam ile babam patırdaşıyorlardı ,yengemlerde gelmişler. Abimlere uğradığımda al kapıları kilitliydi meğer onlarda bize gelmişler.Ev curcuna

alanı gibi her kafadan bi ses çıkıyor.Kimse kimseyi ne diyor, ne anlatmaya çalışıyorsa nafile.Kimse karşısındakini dinlemiyor bile.Sesler kısık belli ki sokaktan geçen veya konum komşunun konuştuklarını duymasını istemeyen tarzda kısık sesle nasıl hararetle konuşulabilir ilk kez şahit oluyorum .Ara sıra birisinin sesi karşı tarafa dış geçirmek için az bi yükselse annemin hemen müdahalesi ile karşılaşılıyor. O zaman anladım ki annem tartışmanın moderatörü olmuş.Annem yavaş yavaş diye müdahalesini yapıyor.Abim ve Mehmet amcam babamı iki taraftan çevirmişler kalmaları için ikna etmeye çalışıyorlar.Mehmet amcam benim odaya girdiğimi görünce bana saldırdı

- Hep senin başının altından çıkıyo değil mi bu yumurtalar? diye bana yüklendi. Sonrada babama dönerek.

- Bak bizim oğlan ,bak abi bu deyusun peşine bir kez takıldın aha geldiğin yer ortada. Sen akıllanmadın mı? Niye hala bunun peşine düşüp de evini barkını terk edersin? Sende hiç kafa yok mu? Bunlar okumuş adam, bunların kafaları farklı çalışıyor. İnsan heç bu ne yaptığını bilmeze uyar mı? Ne işiniz var ta İstanbul'larda. Yerinizden su mu çıktı.Sayılı gün git mapusa gelir geçer. Sende heç kafa yok mu?Biz ne güne duruyoruz. Gözün heç arkada kalmasın biz bakarız yengemi,Hatca yı .Yemini suyunu eksik etmeyiz. diyordu u sefer abim amcama destek verdi

- He baba.Anamları sen hec merak etme biz her şeyleri ile ilgileniriz bilmediğimiz yerlerde ne işiniz var?Sana da her hafta gelir gideriz hem bakarsın bir süreden sonra yarı açık ,hani dışarlarda insanlar yararına çalışıyorlar ya öyle dışarıya bırakırlar. Sayılı gün bu,göz açıp kapamadan gelir geçer.deyince babam

- Ya oğlum iyi hoş diyorsunda benim zamanım yok. Bir ayağım çukurda, gözüm kavak dibinde. Ben asıl oralarda yapamam. Mapus damında üç günde ölür giderim. Siz bunun nesine anlamıyorsunuz?Sayılı gün dediğin avukatın dediğine göre öyle az buz değil .

- E bizim oğlan anladık anlayacağımızı.Biz ne desek boş. Belli oldu sizi yolunuzdan döndürmenin mümkünatı yok .deyince

- Ha şunu bileydiniz Memed ağam,biz kararımızı verdik gideceğiz buradan artık iyi mi olacak kötü mü? Bunu yaşayıp görücez.Sen artıkım burdakilerin yemini suyunu eksik etme yeter dedi .Annem bu, lafın altında kalır mı ? Biraz önce kendileri için amcamın söylediği lafı aynen geri iade ediverdi.Durumu anlayan amcam

- Kız gelin lafın geliştirdi o. Teşbihde heç hata olur mu?diye annemden bir nevi özrünü dilese de

- Neyse Memed ağam sen senin baş koçanını veriyon mu? Vermiyon mu? Onu bir söyle diye annem golü doksandan atıverdi amcama.

- Vermem mi heç?O ne demek öyle? Burda mesele başkoçan meselesi değil. Olay hata ediyorsunuz. Gelin beni dinleyin gitmeyin taş yerinde ağırdır, başımıza ne gelecekse burda gelsin el birlik üstesinden geliriz evelallah deyince. Babam

- Ya Memed amma uzattın. Biz gideceğiz diyoruz nesine anlamıyorsun?Biz kararımızı verdik.Gi-de-cez.Mecburuz anla be adam. Biz buna mecburuz.Keyfimizin kahyasından gitmiyoruz. Mec-bu-ruz. Anla artık başka çare yok deyince. Bu son çıkış, bu sonu gelmez tartışmayı bir anda bıçak gibi kesip attı. Mecburuz.Abimin ve Mehmet amcamın yelkenleri aynı anda suya iniverdi.Bir şeye mecbur kalmak ne keskin bir olguymuş,gidişatı bir anda değiştiriveriyor. Çünkü mecburuz. Amcam ceketinin iç cebinden bir naylona sarılmış bir tomar para çıkardı.Yenilgiden mi yoksa o da mı kendini mecbur hissetti bilinmez ama ellerinin titremesi gözümden kaçmadı.Amcam cepde durmaktan ve aynı şekilde katlanmaktan kat kat ütülenmiş gibi gözükken naylondan kimliğini çıkarıp babama uzattı.Yeni çıkan kimliklendendi hani şu fotoğrafı küçük ,nereli olduğu üzerinde yazmayanlardan. Babam

kimliği aldı amcam cüzdandan olarak kullandığı naylondan kimliği ile birlikte çıkardığı bir tomar paradan bir ellilik alıp gerisini babama uzattı.

- Al bizim oğlan yolda belde lazım olur dedi. Elinde ki tek elliliği aynen naylona koyup aynı sıralama ile çizgiler birbirinin üstüne gelecek şekilde katlamaya çalışırken babam paraya itiraz edip geri itti.

- Yok Memed seninde durumun belli. olmaz hem paramız var bizim desede bu seferde amcam kararlıydı. Babamın elini uzatmasından dolayı tam istediği gibi katlayamadığı naylonu yarından açıp tekrar katlamaya başladı. Sonra da naylonu ceketin iç cebine koyup atal iğne ile ceketin cebini mühürledi.Babam ne kadar parayı geri vermeye çalışsa da amcam almadı. Kimlikteki resme baktığımda babamın daha da genç halini görür gibi oldum. Bu iş tamammdı...

şimdi zumanın son deliğindeydik. Hazırlık aşaması.Aman Allahım ne zor şeymiş.Annem le Hatice neredeyse tüm evi yüklenmek istiyor. Hiç bir şey geride bırakmak istemiyorlar ama bu mümkün değil.Transitin kasasının hacmi belli. Yeri gelecek başımıza sokacak bir çadır alasıya kadar belki üzerinde yatıp kalkacağız, bize de yer kalması lazım.Amcamlar ile abimler ev içi bizdeler herşeyi onların yanında izah da edemiyorum zira onlar bizi İstanbul a gidiyoruz biliyorlar.İyi ki de öyle demişiz zira bizim gezici ingeneler gibi ırgatlığa gittiğimizi bilseler köyü başımıza yıkarlar da gene göndermezlerdi.O gün evin içinde bağrış çağrış kızılca kıyamet koptu.Ben kıyıda köşede annemi Hatice yi yakaladığıca minimal yaşama gideceğimizi ,bize yükde hafif fonksiyonel şeylerin olması gerektiğini izah edip durdum.Mal canın yongasıymış. Annem için öncelik eskiden kullanmaya bile kıyamadığı en güzel şeyleri yanımıza almak istiyordu. Onun için fonksiyonel olması değil değerli ve yeniliği ön plandaydı.Mesela yalnızca misafir geldiğinde altlarına serdiği en güzel pamuklu döşekleri yanımıza almak istiyordu; ama her birimiz için dört döşek ,yorganları battaniyeleri de demek transidin kasasının yarısı dolacak anlamında. Gel gelelim anneme bunu bir türlü anlatamıyorum.Üç ocağı tüpüyle beraber almak istiyor; oysaki bize lazım olan yalnızca tek seyyar tüp.Mutfağın neredeyse yarısını almak istiyor;bize lazım olan üç beş parça sonuçta gece yarısına kadar patırdaşa patırdaşa ,genelde bir şekilde uzlaşarak eşyaları hazırladık.yapacağımız değişikliğin çoğunu abimler ,amcamlar eve gittikten sonra gizlice yaptık.Zaten evdeki değerli şeyler elektronikler falan yedieminli hacizli idi, şimdi alıp kılarına soksunlar dedik. Hiçbir şey gözümüzde yok yeterki bir an önce buradan gidelim.En çok da ben beyin jimnastiği yapıyorum, bize ne lazım olur üstünden tekrar edip duruyorum.Sonuçta rezillik eziyet çekeceğiz orası malum da bari alet edevat ,alınmamış bir eşya eksikliğinden olmasın sonra keşke demeyelim.Gece yarısına doğru tüm hazırlığımız bitti,yorgun argın yattık. Günün yorgunluğundan ve dün gecenin uykusuzluğundan herkes kendinden geçmiş. Sabah gene Hatice nin dürtmesi ile uyandım.Benden umulmayacak bir hızla kalkıp transiti al kapının önüne getirdim.Tan ağarmamış daha sabah ezanına bile vakit vardı .Zaten bir gün önceden tüm yerleşme planını kafamda yapmıştım ve eşyaları kamyonete taşımam ve planladığım gibi yerleştirmem yarım saatimi anca aldı.En büyük yardımcım canım kardeşim Hatice' ydi. Elbirlik her şeyi yerleştirdikten sonra kamyonetin üzerine brandayı da çekip kapattık.

En zoru evden ayrılmaktı.Hayatımızı ,yaşanmışlıklarımızı ,tüm anılarımızı,kısaca herşeyi geride bırakıyorduk.Hele annem ve babam o kadar kötü oldular ki biri hadi vazgeçelim kalalım deyiverse eminim ki tamam diyeceklerdi.Dile kolay her taşını kendilerinin taşıdığı ,çamurunu kendi elleri ile kardıkları her yerinde el emeği göz nurları ile ilmek ilmek nakış gibi işledikleri yuvalarından ayrılıyorlardı.İşin bu noktaya geleceğini daha düne kadar akıllarının ucundan bile geçirmezken,bizleri doğurup büyüttükleri,dedemi ninemi avluda kurulmuş olan kazanlarda kaynatılmış sularla son kez yıkayıp defnettikleri ve kendileri içinde aynı şeyi

istemekten başka hayattan bir amaçları , beklentileri kalmamış iki ihtiyar şimdi arkalarına baka baka gözyaşları içinde yuvalarını terk ediyorlardı. İçinde olduğumuz ruh halini betimlemeye kelimeler kifayetsiz kalır. Ne yapalım? Mecburuz...

Hoca Allahu Ekber dediğinde biz köyün karşı dönemecindeydik.Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu annem ve Hatice dışından erkekliğe bok sürdürmemeye çalışan ben ve babam için için ağlıyorduk.Son kez mezarlığın yanından geçerken üç ihlas bir elham okuduk babam - Emir Allahtan nerede gelirse gelsin bene bubamın hemen yanına gömün deyip hemen eliyle de tam dedemin mezarının yanından geçerken

- Aha su kavağın soluna diye de işaret edince biz her ne kadar "Allah gecinden versin" desekte içimizi babamın sözleri kor gibi yakıp kül etti.Kazayı gecesine kadar arabadaki sessizliğimiz devam ett,.Yokuşa geldikce arabanın motor sesi,fites attığımdaki motorun değişen seslerini dinledik. Sağa sola baktık ama birbirimize bir kez bile dönüp direkt bakmadık. Göz göze gelemiyorduk. İçimizde kopan fırtınaları kasırgaları bastırmakla meşguldük. Kimsenin en sevdiklerimizin bile bu halimizi görmesini istemiyorduk. Köyden uzaklaşsak da içimizde hala sanki yolda birileri bizi çevire vereceklermiş gibi korkumuz vardı. Sanki kabahat işliyormuşuzda suç üstü yakalanaverecekmişiz gibi hislerle sahiptik. Adrenalin kalp atışlarımız doruklarda seyrediyordu.Evimizden ,köyümüzden ayrılmanın üzüntüsü,kaçmanın korkusu kapkara sis olmuş üstümüze çökmüştü. Duygu harmanlarının arasında boğuşuyorduk.Bu korkumuz ne zaman Denizli Muğla yoluna çıktık üzerimizden gitmeye başladı. İlk soru annemden geldi ve bu son olmayacaktı ."Onu aldınız mı bunu aldınız mı ,geride gerekli görüp de almadığımız bir şeyler var ise şimdi nasıl olacak,bir misafir gelse ne yaparız " falan da filan.Annem açtı mı ağzını zaten pek kapatmaz. Şimdi ağladı biraz rahatladı ya kendine dert arıyor sanki eksikliği varmış gibi.Transitin ön koltuğu iki kişilik haliyle az bir sıkışmamız var ama geride bıraktığımız sıkıntıların yanında bunun esamesi bile okunmaz.

Hedefimiz Muğlanın ilceleri.Biz Aydın da zeytinleri kış tam basmadan toplar yağınını çıkartır ,kahvaltılıklarını kurarız.Muğla tarafı ise zeytinleri daha geç topluyorlar neredeyse nisana a kadar ağaç çiçeklenene kadar anca topluyorlarmış onlarda da adet oymuş ne diyeceksin herkesin yoğurt yiyişi farklı.Orada zeytin toplama işçiliği bulabiliriz diye düşünüyoruz.Hem bize yakın komşu ilimiz,dilimiz konuşmamız gelenek göreneklerimiz yaşantımız birbirine benzer.Bende Muğla da üniversiteyi bitirdim az çok oraları bilirim bir ekmek kapısı buluruz diye düşünüyoruz.Hiç acelemiz yok Mehmet amcamın ve abimin verdikleri para hesaplı gidersek az çok bizi bir ay yeter. Eh bu zaman zarfında da elbet bir kazanç kapısı buluruz .Tek korkumuz havanın yağması.Sonuçta şubat ayının ortalarındayız şansımıza havada bahar havası gibi.Her ne kadar kamyonetin arkasını branda ile kapatmış olsakda o brandayı hiç güvenmiyorum hemen bir iş bulup çalışıp biraz para kazanıp kamyonetin arkasını çok daha korunaklı fonksiyonel bir gergi yaptırmamız lazım. Orası artık bizim seyyar evimiz.Orayı derme çatma bir karavan haline getirmemiz lazım.Yeri gelirse çadır yaptırana kadar içinde bile uyuyabilmeliyiz .

Muğla nın Kale kasabasına geldiğimizde karnımızın açlığını hissettik haliyle az efor sarf etmemiştik . ilçenin içine girdim. Ana cadde üstü bir fırından taptaze bir poşet ekmek aldım .Kamyonete taze ekmeklerle girdiğimde şoför muavini mis gibi ekmek koktu.

- Şöyle manzaralı güzel bir yerde mola verip yeriz dedim ama dayanabilen kim. Katığı,peynir ,zeytini,hatta çayı kim arar. Ekmekler bizi zaten hipnotize etti daldık katıksız ekmeğe.Allah ım bir ekmek bu kadar mı tatlı olur ?Ben öğlene ,akşama düşünerek aldığım ekmeklerin çoğunu gülüşe gülüşe iştahla yedik.Hamurlasak da umrumuzda bile değildi.Neşelenmiştik.Radyoyu bile acıp TRT nin ardı ardına türkü okuyan kanalını bulup

sesini açtım.Muhabbete başlamıştık artık annem onu bunu aldınız mı? deyip durmuyordu.Şimdi ki sohbet geride bıraktıklarımızla ilgiliydi.Sabah uyandıklarında bizim al kapıyı bağlı değil de kilitli gören köylüler neler konuşacaklardı ardımızdan neler diyecekleri.Annem ile Hatice döktürüyorlardı.Köyün karılarının taklitlerini yapıyorlardı. O bunu der öteki şunu.Hani hiç de fena değillerdi daha dün karalara bürünmüş aylardan beri ekonomik kriz,haciz ,mahkeme baskıları altında gülmeyi unutan yüzlerimiz şimdi annem ve Hatice nin anlattıklarına ,taklitlerine köy kadınlarının yasımlarına kendileri de babamda bende gülüyorduk. Hemde katıla katıla.Ay ne özlemişim ailemi böyle görmeyi.

Bir petrolde mola verip hem mazot aldık hemde ihtiyac giderdik.

Bizim Aydın Denizli de yerleşim yerleri genelde hep yol kenarındadır ama bu Muğla için geçerli değil.Tavas üzerinden Muğla'ya varasıya kadar yok kenarında Kale yi saymazsak neredeyse ne bir köy nede kasaba var.Ege'de dağlar denize dik olmasından dolayı yerleşim yerleri genelde hep kıyı kesimde ve öncesinden de biliyorum iki yerleşim yerinin arası eğer tam anlamıyla sahilde kıyı bölgesinde değil ise önce bir dağ tepe çıkıyorsun sonrada aynen iniyorsun.

İne çıka Muğla yı geçtik. Hedefimiz Milas, zira Milas zeytinlikleri ile ünlü bir ilçe. Yer gök ,dağ taş zeytinlik. Boş bulduğu her yere zeytin dikmişler,hatta mezarlıkları bile zeytin ağaçları ile kaplı.Bence buradan bize bir ekmeç çıkar.

Milas a öğlene doğru geldik. Kamyoneti kasabanın merkezine doğru bir parkın yanına park ettim.. Bizimkilere siz buralarda vakit geçire durun ben gidip sağa sola bir yoklayayım amele ihtiyacı olan var mı? dedim . Onlara da makul geldi ,park yaptığımız yere çok yakın camide var babam ben gidip namazımı kılayım dedi.Yanlarından ayrıldım.

Milas ın adını önceden çok duymuştum ama hiç gelmek nasip olmamıştı. Ne kadar güzel bir yermiş ,ilçenin sokaklarında gezdikce hayran kaldım. Değişik mimaride evleri geniş kaldırımları,insana saygılı peyzajlı kilit taşlı kaldırımları, hemen şehrin arkasında yükselen tepeleri ile bir yanı ova diğer yanı dağ harika bir kasaba. Gerci kasaba da denilmez gelirken girişteki tabelada görmüştüm elli bin kişi yaşıyormuş.Neyse konumuz Milas ın güzelliği değil biz ekmeğimizin peşindeyiz. Öylesine cadde aralarında ana sokaklarda ne yapacağımı nereden başlayacağımı bilmeden dolaniyorum.

Bu ırgatlık işleri nasıl yapılır biliyorum da; iş nasıl bulunur onu bilmiyorum.Köyde bu işler kolaydır. Köyde herkes birbirini tanıdığı için kim hangi işe elverişlidir kim amele,kim usta ,kim kaynakçı herkes birbirini bilir.Amele ihtiyacın olduğunda adamı gördüğün yerde eğer görmüyorsan evine gider bana şu gün yevmiyeci lazım şurada şu iş yapılacak dersin. Eğer adam veya kadın müsaitse ,senin işine gelmek isterse” tamam gelirim” der veya” şu güne kadar doluyum falancaya söz verdim anca şu günden sonra olabilir” der. Bir yerde anlaşırınsanız kavilleşirsiniz. Ha uzlaşamaz iseniz oradan çıkar bir başkasına gider sorarsın.Ama şimdi burası kalabalık ,hiç kimseyi tanımadığımız geleneğini töresini bilmediğimiz en kötüsü daha işin en başında olmamızdan dolayı çok tecrübesiz yol yordam bilmeyen durumdayım.Kime ne diyeyim ? Kime ne sorayım?

Sokaklarda aval aval dolaşıyorum. Bugünü geçtim zaten bu iş olmaz en azından yarına bir iş bulabilsem diye dua ediyorum.Önünden geçtiğim her vitrini inceliyorum. Bir yerlerde işçi aranıyor yazısı görmeyi umuyorum bir yandan da kendi kendime ,adam bulaşıkçı ,garson ,satış elemanı tarzı birini arıyorsa vitrinine asar kim vitrine ırgat amele arıyorum diye el ilanı asarki benimki beyhude çaba diye düşünüyorum.Ama çok gezen tilki yatan aslandan iyiymiş deyişi aklıma geliyor. Bir yerlerde mutlaka birşey bir ipucu bulur onu takip ederim diyorum.Geçtiğim yerlerden ikinci tur geçmeye başladım.Bir lokantanın birinde bulaşıkçı aranıyor yazıyordu. Eğer akşama kadar bir iş bulamazsam gelir buraya sorarım diye düşünüp lokantanın caddenin tam neresinde olduğunu sonradan hatırlayabilmek için sağa

sola iyice bakıp kafamda lokantanın yerini işaretledim.Dolanırken bir parkın önüne geldim şubat ayında bile olsan havanın güzelliğinin tadını çıkaran ihtiyarlar var. Onlardan bir şey öğrenebilmek, bir yol yordam gösterirler umuduyla parka girip bankta oturan ihtiyarlara yakın bir yere varıp soluklanıyormuşçasına duvara yasladım.İşte o zaman gün boyu dolaşmaktan isyan eden ayaklarımın ağrısını hissettim.

- Selamun aleyküm dayı dedim. Bana en yakın olan ihtiyara ama selamımı biraz canlı verdim istedim ki diğerleride duysun.İhtiyar

- Aleyküm selam genç.Merhaba diye selamımı karşılık verdi.

- Merhaba amca dedim.İhtiyar bana bir bakarak

- Sen kimlendensin evlat pek yabancı gelmedin ? diye sorunca ben beklediğim fırsatı yakaladım

- Yok amca beni tanımazsın ben buraların yabancısıyım, çalışmaya geldim dedim.

- Hayrola evlat yeni mi atandın, sen ne iş yapasın? diye sordu

- İrgatım amca zeytin toplamaya yevmiyeye geldim dedim.İhtiyar bana bir daha dikkatli baktıktan sonra

- Evlat sen hiç ırgata benzemiyorsun. Askere, polise benziyorsun. Ne ırgatlıymış bu seninki? diye sordu. İhtiyarın gözlemi beni ziyadesiyle memnun edip egomu okşasa da;

- Buralara zeytin toplamaya geldim amca ailem ile birlikte iş arıyorum dedim.İhtiyar

- Gel hele bakem diye yanına çağırdı.Yanında oturan diğer ihtiyarları da kıcı ile biraz iterek bana bankta yarım g.tlük bir yer açtı.Diğer ihtiyarlar isteksizce yanaşsalar da yeni açılan muhabbete de baya ilgililerdi.

- Gel hele gel yamacıma şöyle bir otur dedi.Gösterdiği yere onlara daha fazla rahatsız etmemek pahasına kıcıyı banka iliştirdim.İhtiyar

- Ac bakem sen bir ellerini diye elimi işaret edince şaşırılmış halde ellerimi açtım ihtiyar yaşına göre kocaman nasırlı elleri ile iki elimi kavrayıp kendine çekti. Dört parmağı ile ellerimi aşağıdan düzgünce tutarken baş parmağı ile ellerimin içine gezdirip ,incelemesi bittikten sonra yüzüme bakıp.

- Yani dedi.Tabi ben adamın yaptığından hiç birşey anlamadım

- Ne demek yani amca? diye sordum.

- Bu eller pek ırgat eline benzemiyor delikanlı .Çalışma görmüş emme azıcık, anca kendi bağında tarlasında gibi.Yani el işinde değil diye cevap verince ben kıpkırmızı oldum.İçimden de ihtiyarı inanılmaz takdir ettim.Adam el falıma bakar gibi avuç içlerime bir bakmış iki dakikada beni çözüvermişti.İhtiyar

- Öyle kızarıp bozarma civanım kötü birşey söylemedim. Sana yalnızca ırgat olacak adam değilsin diyorum.De bakayım adın ne senin?diye sordu

- Yunus amca dedim.

- Vay koca Yusuf vay,adı gibi kendine de benziyorsun. Sen tanır mısın Koca Yusuf u?

- Yusuf derken ? Ben buraların yabancısıyım amca buralardan kimseyi tanımam.

- Yok oğlum onu demiyorum. Hani şu meşhur pehlivanı diyorum. Koca Yusuf' u diyorum deyince bende jeton düştü.

- Ha yağlı pehlivan Koca Yusuf u diyorsun. Elbette biliyorum amca ama o Yusuf ben Yunus' um dedim.

-Yusuf, Yunus ne fark eder? Hah işte sende onun gibisin civanım yedi bin kere maşallah, heybetlisin, maşallah bileklerin de bacağım kadar var. Senden ırgat olmaz.Niye başka bir iş bakmıyorsun kendine? Taşı sıksan suyunu çıkarırsın. Haddim olmaz emme git kendine yakışacak bir iş bul derim ben.

- Amca ne bulayım ki? Paran yoksa bu zamanda gücün olmuş neye faydası var...İş için sermaye, para lazım. O da bizde yok. El mahkum en azından şimdilik.

- Orası öyle de bizim buranın ağaçları seni çekmez oğlum. İrgat dediğin çiti piti elli kiloluk adam olur.Sen burada bu cüsse ile iş bulamazsın. Neden bulamazsın bir sor hele?

- Neden amca ?

- Kimse sana o işi yakıştırmaz da ondan.

- Ama benim çalışmam lazım .Dört baş kişiyiz ailemin geçimini sağlamam lazım.İllaki ırgatlık olması gerekmiyor iş olsun yevmiye olsun, ne olursa olsun ben çalışmaya razıyım amca dedim.

- E evladım öyle bir zamana geldik ki ne iş olsa yaparım diyene artık kimse iş vermiyor.Tek iş yapacaksın tabi onuda adam gibi yapcan ancak öyle oluyor.

- Ne yapayım şimdi amca ben iş aramayayım mı? Aç mı kalayım?Ailem dedim

- Yok evladım benim dediklerimden şimdi sen onu mu anlıyorsun ? Elbette arayacaksın,hem kolayda bulursun. Ben onu demiyorum.Sen bana bakma ihtiyarlık işte aklımızdan geçeni dışa aktarı veriyoruz gari. Bizim elek follaşmış içinde bişey tutmaz olmuş.Bak ben sana ne diyeceğim ben seni çok sevdim sen bana telefonunu bırak ben bir sorup soruşturayım; mutlak birileri vardır ben bulunca seni arayayım.deyince diğer ihtiyarlardan sohbetimizi dinleyen biri

- He ya sen telefonunu bırak daha dün Gümüdür Mustafa adam bulamamaktan şikayet ediyordu ben kendisini bir sorayım hala adam arıyorsa senin telefonu ona veririm karşılıklı konuşursunuz, anlaşırınsanız çalışırınsınız. Kaç kişiyiz demiştin?

- Dört kişiyiz amca.Lakin benim telefonum yok onu nasıl ederiz?deyince yanımdaki ihtiyar

- Len Yusuf yoksa sen kanundan falan mı kaçırıyorsun? Bu zamanda seksenini devirdim bende bilem var; sende nasıl telefon olmuyor? Bu zamanda telefonsuz adam mı olur? diye şüpheyle bana bakınca yüzüm tekrar kızardı.

- Yok amca ya onu nerden çıkardın benim kanunla ,polisle jandarmayla bir işim yok. Ben yalnızca ekmeğimin derdindeyim,daha bu yaşıma geldim karakolda ifade bile vermedim dedim.

- E neden yok o zaman senin telefon?

- Yok işte amca fukaralık de dedim.

- Ülen Yusuf obalı günahı boynuna pek garibana benzemiyon emme inandık say.

- Ben yarın gene bu vakitler buraya gelirim veya siz bir yer söyleyin oraya gelirim. Eğer birşey bulabilirsene büyük sevaba girersiniz.

- Yok öyle yapmayalım ben sana benim telefonumu vereyim sen akşam ezanından sonra beni ara inşallah sana muştuluklu bir haber veririm dedi

- Böylesi çok daha iyi amca deyip ayrılmak için mücadele istedim.İhtiyarlara benim de kanım kaynamıştı yanlarından ayrılırken üç ihtiyarında ellerini sırayla öpmeyi ihmal etmedim.Benim gözümde saygı duyulup elleri öpülecek Anadolunun bilge insanlarındandırlar . Tabi arkamdan söyledikleri “yazık “kelimesini saymazsak.

İhtiyarların yanından kalkınca bir nebze içim rahatladı ,inşallah bir iş bulabilirler.

İhtiyarlar haklı biz telefonlarımızı sözüm ona hangi baz istasyonundan sinyal aldığımız gözükmesin diye kapattık ama telefon çok gerekli birşey olduğunu şimdi çözümlerim. Onsuz bir parçamız eksik gibiyiz bunu hemen halletmem lazım.En iyisi kontörlü yeni bir sim kart alıp takmak. Bir telefoncunun önünden geçerken kontörlü yeni bir hat aldım.

Milas da akşama kadar dolaşım. Bir iki kahveye girdim alenen zeytin toplama işçiliği aradığımı söyledim ama hiç birinden bir şey çıkmadı. Bana geçiştirici bir iki soru ile meraklarını giderip sıvıştırdılar hepsi o kadar.Zirai donatım malzemeleri ve ilaçları satan iki dükkana girip iş aradığımı söyledim onlarda telefonumu bırakmamı soran olursa telefonumu onlara verebileceklerini söylediler.Hatta bir dükkanda beni kontrolör zannetmiş adam acık acık benden korktuğunu söyledi ne diyeceğimi bilemedim.Akşama kadar dolaşmış olmama

rağmen bir arpa boy alamadım.Akşam dönüşde bulaşıkçı arayan lokantaya uğradım.İş aradığımı söyledim eğer bulaşıkçı arıyorlarsa bir süre için yevmiye usulü çalışabileceğimi söyledim.Adam biz aylıkçı arıyoruz deyip kestirip attı.Nedenini bilmiyorum ama ardından “beyzadeye bak bulaşıkçı olacakmış pezevenk “dediğini duyar gibi oldum. Bana mı dedi yoksa kendi kendine mi konuştu bir anlam veremedim.

Şehir insanı yoruyor akşama kadar tarlada çalışsam bu kadar yorulmazdım,bir iş de bulamadım.İş bulamama bir yana şimdi babamlara ne diyeceğim onlara ilk günden müjdeli bir haber ile gitmeyi ne çok istemiştim ki anlatamam.Buna hepimizin çok ihtiyacı vardı ama ne yapayım olmadı işte.Ama içimden yinede bir teselli geçiyordu parktaki ihtiyarlar akşam ezanından sonra ara demişlerdi şaka maka güneş batmaya yüz tutmuştu acele etmem lazım diye düşündüm gidip yeni aldığım sim kartını telefona takayım.

Kamyoneti park ettiğimiz parka yaklaşınca Hatice nin beni uzaktan görüp yanıma doğru koşar adım geldiğini gördüm.Onun telaşesini görünce ilk günden inşallah kötü bir şey olmamıştır diye içimden geçirip ona doğru hızlandım.Hatice yaklaşınca

- Abi nerde kaldın ya? Öldük merakımızdan.

- Ne yapayım kızım iş aradım akşama kadar. Kolay mı iş bulmak? Bacaklarıma kara sular indi.

- Boşuna dolaşmışsın bubam senden önce o işi halletti deyince önüm sıra giden Hatice nin kolunu tutup kendime çevirdim.

- Ne diyon kız sen? Nasıl bubam iş mi buldu?

- Ya yürü açlıktan ölüyoruz. Yemek kaynaya kaynaya patatesler püreye döndü, tüp bitti.

Yemekte anlatırız.dedi kolunu çekerek benden kurtulup daha da hızlı yürümeye başladı ona yetişmek için ardından koşmak zorunda kaldım.

- Kız söylesene ne işi buldu babam? diye sordum yanına gelerek Hatice nin yüzüne bakmaya çalışırken neredeyse düşüyordum.

- Ne işi olacak, zeytin toplama işi işte.

- İyi de kızım nereden buldu ya? Ben akşama kadar dolaşmadığım sokak kalmadı derken babamların yanına geldik.Bizi karşıdan izleyen babam

- O bizim zirzop bugünde Milas ın çocukları ile mi maç yapıp durmuş bu saate?

- Baba Hatca senin iş bulduğunu söylüyor, doğru mu?

- Niye sen bulamadın mı?

- Yok bulamadım.

- Eh elalemin çocukları ile top tepip durursan tabi bulamazsın. Bak ben oturduğum yerden işi buluverdim.

- Valla mı?

- Hem valla, hem de tilla.Annem hadi yemek kaynaya kaynaya lapaya döndü. Git çeşmeden elini yüzünü yıka da yemeye oturalım diye annem parkın içindeki çeşmeyi gösteriyor.

- Valla şaka yapmıyor sunuz ya, harbiden iş buldunuz mu? diye tekrar sorunca babam ve Hatice nin gülerek benimle anın tadını çıkardığını gören annem

- He buldu diyoruz ya, nesine anlamıyorsun? Git elini yüzünü yıka da gel.Hadi kız sende sırtıp durma sofraya yardım et deyip hemen yanında olan Hatice yi bir çimdik attı. Anneme baktığımda onunda güldüğünü görünce şaka yapmadıklarını anladım.Bir anda bende hiç yorgunluk falan kalmadı. Yorgunluk gitti berbat bir açlık geliverdi.Patatesin kokusunu o zaman aldım.Anlatacaklarının merakı bir yanda sevinçle çeşmeye koştum.

Geldiğimde çilingir soframız çoktan hazırlanmış babam ilk kuyumunu çiğniyordu.Kamyonetin hemen ardına biraz önce ocak olarak kullanılan tekli piknik tüpünün üstüne konulan küçük sininin üzerine,dedemlerden kalma kocaman demir çanağın içine konulmuş patates yemeği

,yanına kırılmış iki baş soğan katığımızdı. İç içe geçmeli plastik taberalarla masamız tamamlanmış.Her ne kadar televizyonlardaki yemek programlarındaki yarışmacının hazırladığı harika masalarda kusur bulma yarışlarına benzemesede bence mevcut şartlarda dört dörtlük bir masa ve menüydü.Taberayı altıma çekerken hemen içimde beni boğan soruyu ortaya atıverdim biri bir cevap versin de kim olursa olsun önemli değil.

- Baba iş bulduğun sahi değil mi? Benimle maytap geçmiyor sunuz? Elindeki kaşığı ekmek bölmek için siniye koyan babam

- Eşek sıpası o ne biçim şey öyle maytap geçmek ne demek? Elbet buldum sen babana bir şeye benzetemedin herhal...

- Yok canım olur mu öyle şey? Benim babam aslandır da...

- Da sı neymiş demene tamamla hele

- Yani ben tüm Milası talan ettim bulamadım. Sen burada oturduğun yerde nasıl buldun o anlamda .

- E o kadar da farkımız olsun tosunum. Biz bu saçları değirmende ağartmadık.Hadi hadi yemeğini ye acıkmışsındır anlatırım sonra.deyip gülüp ekmeği ağzına attı elindeki kaşığı da göstererek gözüyle tabağı işaret etti.Sorumun cevabını annem verdi.

- Camide imama açmış meramımızı imamda sağolsun cemaatten adam bulamamaktan yakınan biri varmış. Sen bekle demiş öğleye gelmedi tarladadır ama ilkindine genelde kaçırmaz Emin amca gelsin konuşalım demiş.Baban buraya geldi hepimiz ikindiye dualar ede ede zor ettik. İmamın dediği gibi Emin ağa ikindi namazına gelmiş, imam babanla adamı tanıştırmış oturup anlaşmışlar ,yarın iş başı yapıyoruz.Erkenden gelseydin adamın tarlasına ,zeytinliğine gidecektik orda bağ evi de varmış. Orda yatar kalkarsınız dedi. Senin anlayacağın barınak sorunuda kalmadı her şey pek güzel oluverdi deyince dünyalar benim oldu.Sanki adamın zeytin tarlasında işe değil gezmeye gidecekmiş kadar sevindim.Babam

- Kul sıkışmayınca Hızır yetişmezmiş oğlum bak herşey ne güzel bir anda hall oluverdi dedi.Annem

- Emin ağa buraya da geldi tanıştık,her halinden belli kelli felli efendi adam.Çocukları hep Milas ın dışına büyük şehirlere gitmişler. Her yıl hasat zamanı bana işkence oluyor diyor. O bizi bulduğuna bizden fazla sevindi.Yüce rabbim hep böyle iyi insanlarla karşılaştırsın inşallah.Hep beraber amin dedik.

- Bileydim erken gelirdim, akşamdan gider ne güzel yerleşirdik dedim.Bubam

- Endişelenme Emin ağa tarlasını bize bir güzel tarif etti ,geldiğimiz yoldan dönecekmişiz ilerde benzinlik varmış hani şu yeşil olandan

- BP dedim

- Hah işte ondan benzinliğe geçer geçmez sağa döncemişiz. Yaklaşık iki kilometre hiç sağa sola sapmadan gitcekmişiz. Orda yol kenarında bir gözlemeci mi börekci mi Hasan diye biri varmış. Tarla onlara çok yakınmış. Hasan denen o adama telefon etti,bizim geleceğimizi söyledi Hasan bizi Emin ağanın bağ evine tarlasına götürüp gösteriverecek.Emin ağa da sabah erkenden ben çuvallarla ,malzemelerle gelirim toplamaya başlarız dedi.O kadar sevindim ki babama sarılıp yanağından öpüverdim.

- Hoşt yavşama ağzın bulaşık bulaşık dedi gülerek ama annem

- Bene yok mu tosunum? Bizde duamızla çorbaya az tuz atmadık deyince

- Olmaz mı anam, hiç olmaz mı? deyip annemi ve karşısında yemek yiyen Hatice yi de kalkarak yanaklarından kuvvetle öptüm.Annem

- Deli oğlan dedi gülerek babam

- Hadi hadi oyalanmayın daha yol gitcez güneş batıp duru siz sallanıyorsunuz. Hadi bakem çabuk olun.Akşam namazını da orda kılıveririm gari dedi.

Toparlanmamız uzun sürmedi. Yandaki çeşmede yıkanan bir tencere, bir tabak, dört kaşık ve bir sini...

Akşam ezanı okunmaya başladığında biz Emin dayının tarifi ile gözlemeci Hasan ı bulmuştuk. Hasan

- Emin dayı bana dedi de lakin geç kaldınız şincik orda elektrik yok nasıl etceniz karanlıkta diye serzenişte bulunuyor. Babam

- Olsun akideş bizim gemici fenerimiz, lüksümüz var. Sen bi zahmet evi gösteriver gerisini biz hallederiz diyerek ikna etti. Adam mobilyetini binip öne geçti on dakika sonra Emin dayının tarlasındaydık. Hasan karşıdan gösterdi

- Aha ordaki tek göz ev. Şurdan sol taraftan ilk yola girin ta önüne kadar gidersiniz. dedi Adama zahmetinden dolayı teşekkür edip tarif ettiği yoldan girip tek göz üstü eski kiremitten evin önüne kadar arabayla gittik. Arabanın farlarını eve doğru döndürüp ışık yaptıktan sonra indik. Ev tek göz, yer haney bir müşlemat eviydi. Yirmi metre kadar ilerde küçük bir metre karelik bir tuğladan kare duvar vardı. Orasının da tuvalet olduğu her halinden belli oluyordu. Eğreti duran tek ahşap kapıyı itince içerisi hepten ortaya çıkıverdi. Hepsi hepsi hadi olsun beş metreye altı metre iki fazla üç eksik diyelim olsun olsun otuz metre kare bir barınak. Yerler toprak. Tavan da çita tahtaları yok, doğrudan kiremitlerin altındaki dilme tahtaları gözüküyor. En uçta ocaklık var. Duvarlar eski usül taş duvarlar ama küçük küçük taşlardan aralarındaki çamur harç çoktan taşların arasından uçları akıp toz olmuşlar. Sağa sola atılmış bir iki kazma kürek, bir tane pasa yüz tutmuş eski bir traktör sabanı, bir iki bidon, bidonların üzerine konulmuş naylon hasırlar, kedi köpek pislikleri, çalı çırpı ocaklığın yanında yarım katar odun daha da ıvır zıvır vardı. Annem

- Hoşgeldiniz konağımıza, tek gözlü sizler layık değil emme idare edeceksiniz gari. Elde bu var diye ilk espriyi patlattı. Babam

- Dellenme garı, daha sabah başımıza sokacak bir dam diye dua ediyordun. Al işte sana başına sokacak bir dam daha Allaktan belanı mı istiyorsun?

- Harbi de dam dedi Hatice. Ben

- Ya hanımlar ne bekliyordunuz saraylar konaklar mı hayal ediyordunuz? Allah ın izniyle iki üç saate tertemiz içinde yaşanacak hale getiririz. Bunu bulduğumuza şükredelim bu da olmasaydı nedecektik; sabahlara kadar arabanın içinde büzüşecektik, daha ne istiyonuz? Babam

- Sen bakma onlara. Onlarda durumun farkında seviniyorlar da kadın milleti işte illa bir adamın kafasına kakmazlarsa rahat edemezler. Napcan onların da fıkıratları böyle. Allah da onları böyle yaratmış yüce rabbimin yaptığından sual mi olur heç. deyince annem

- Ne o herif senin için baya doluymuş hemen dökülmeye başlayıverdin. Şaka yapıyoruz herhalde şakada mı yapmecesiz? Hadi hadi bir sürü işimiz var. Süleyman sen şu ocağı yakmakla başla, yeni yuvamız ısıniversin gari. Hatce sende git süpürge temizlik malzemelerini getir. Op tosun sende aval aval bakma git gemici fenerini lüküsü getirde yak, sonrada burda ne var ne yok dışarı çıkar; iki adım atacak yer açılsın. Haden bakalım. Annemin iş taksimi ile herkes üstüne düşenin peşine koştu, tek kötü şey su yoktu. Emin amca suyu nereden alacağımızı babama söylemiş. Su iki tabla aşağıda sondaj varmış ama evle arası nerden baksan rahat seksen doksan metre var. Annem susuz olmaz dedi süpürürken bile her yer toz oluyor susuz hayat mı olur heç dedi. İş bana düştü iki kova alıp tarla içindeki ince patikayı takip ederek suyun yerini güç bela bulabildim. Ev yukarıda tepe yamacındaydı sondaj ise aşağıda bayırdı. Yani boş kova ile engin enilip, dolu kova ile de yokuş çıkılacaktı. İçeri araba girer mi diye baktım mutlaka bir yol vardır ama bir iz göremedim. Yarın aydınlıkta daha ayrıntılı bakabilirim. İki kova suyu barınağa taşıdım. Annem

- Yunus su çok mu aşağıda ?
- Yani yüz metre kadar var.
- Aman bu pek iyi olmadı da yapacak bişey yok, el mahkum çekeceğiz.
- Yarısı yokuş ana ama siz bunu dert etmeyin su işi benim. Yarın şu içerdeki bidonları götürür bi güzel yıkarım sonra kova kova sana su taşıyım. Sana söz bir bidon bitecek ama ikisi aynı anda kesinlikle bitmeyecek.
- O söz diyen dillerine kurban olsun anan gel gel bi öpücem benim nazlandığımı görünce
- Gel eşek sıpası gel öpçem dedim.
- Ana ya desemde; annem beni sarıp sarmaladı öptü kokladı.
- Siz ne kıkırdaşıp durusunuz? diye babam dışarı çıktı
- Hiç su geldi onu konuşup durduk.
- Eyi o zaman ben abdestimi alam da akşam namazı vakti geçti geçecek.
- Bunca işin arasında şincik o mu lazım, sonra kazasını yapı versen olmuyor mu? Daha ortalığı temizleyemedik. Nerede kılcan? Babam ısrarı halinde başına geleceği görmüş olmalı ki,
- Tamam tamam haden o zaman ne yapcesek yapalım da akşamı kaçırdık bari yatsıyı kaçırmayayım dedi İki saat kadar bir çalışma ile ortalığı derleyip toplamış kamyonetten eşyaları indirmeye başlamıştık. Çullar yaygılar yazılıp minderleri üzerine atınca ortalık barınak sıcacık bir yuvaya dönüşüvermişti.Minimal yaşam işte buydu. Yalnızca gerekli şeyler, lazım gelenleri taşınması da kolay ,toplanması da yerleştirmesi de. Yatakları yatacak şekilde sermiştik.Dördümüz yan yana koyun koyuna uyuyacağız.Karnımız tok başımızda bir dam daha ne isterdik ki.İşler bittikten sonra yavaş yavaş bedenlerimiz soğumaya başlayınca soğuğun burada sıkıntılı olacağını anladık.Annem
- Süleyman orada canlı odun yok mu? Şöyle biraz canlısından çat şuna desede... Şubat ayındayız,gündüz bahar havası gibiydi ama gece haliyle soğuk. Barınakda tepenin yamacında ,çatı ile tavanın arasında bir paravan da olmayınca iç hacim sebepsiz genişliyor,eğrelti duran kapıyı,çatıdaki aralıkları saymıyorum bile . İçerde soba da yok. Ocak bir kendini birde ocağa dönen tarafımızı ısıtıyor geri kalan yerler haliyle soğuk.Babam soğuktan şikayet edip duran anneme
- Ya kadın sabret yarın bir hal çaresine bakarız donmuyon ya üstüne bir iki parça bir şey daha giyiver.desede annem o güzelim kalın döşekleri evde bıraktırdığım için soğuğun hıncını benden çıkarıyor.Hatice
- Valla millet ben sevdim burayı. Sıcacık bir yer oldu, bak ne güzel koyun koyuna yatcaz. Az birbirimize sokulduk mu ısınırız.Ocağı dürtüp duran babam
- Ne güzel söyledin Hatcam. Bende sevdim, kanım ısındı. İlk kez kafamın içinde bişey dolanıp durmuyor.Kafam rahat kafam.İnsanda kafa rahatlığı olduktan sonra soğuk olmuş,vücut yorgunluğu olmuş ne farkeder. Yatar dinlenir dipçik gibi kalkarsın. Emme eğer kafan rahat değilse işin yoksa sabaha kadar yatakta çatma kov garim ,dön babam dön bi sağa bi sola. Sabah oldumu de yatakda çatma kovan adam nasıl kalkar,akşamdan kalma gibi kalkar..Uzun süreden beri kendimi bu kadar iyi hissetmedim.E bilge adam demiş. Ne demiş? Hayatım alt üst olur diye korkma demiş; nerden biliyorsun altın üstten iyi olmayacağını ? Bak şincik bir de çay demleyelim bak görcen hiç soğuk moğuk kalacak mi? Getir gız Hatce çaydanlığı.Annem hemen karşı çıktı.
- Yok olmaz ocakta çay mı demlenirmiş? Çaydanlığın kulpu plastik yanar, o iş olmaz dedi.Babam
- Ya kenara çektiğim közlerin üstünde demleyeceğim nolcek ki?

- Olmaz herif kulpları plastik ocağa yaklaştığında eriyiverir sen ne diyon. Tüp de bitecek günü buldu bugünde çay içmeyi veririz nolcek. diye karşı çıktı.Babam e birde çay olaydı iyiydi emme kadının inadı tuttu ,içmeyi veririz ölecek değiliz ya.deyince
- Yok içecek. Hemde size çayın alasını yapacağım.Sen çek baba iyi közleri şöyle kenara ben geliyorum.Hemen mutfak malzemelerine koyduğumuz karton kutuyu açtım içinden küçük alüminyum tencereyi bulup çıkardım. Arabada temiz su galonu vardı getirip suyu alüminyum tencereyi döküp babamın yanına gidip al tut iki dakika diye ona verdim.Dışarı çıktım tuvaletin orada tuğla parçaları görmüştüm iki tane tuğla parçası bulup getirip ocağa babamın ayırdığı közlerin iki yanına koyup tencereyi de üstüne koydum.Alüminyum bu beş dakika geçmedi suyu kaynatıverdi. Tencereyi ocağın dışına aldım çaylarıda içine atıp on dakika çökmesini bekleyince mis gibi çay demlenmiş oldu.Kepçeyle büyük bardakları doldurup bolca şekerini de atınca barınak mis gibi çay koktu.İştahla doya doya çayımızı yudumlamaya başladık.Herkes gülüyordu hatta Hatice
- Hayatımda içtiğim en güzel çay dedi.
- Birincisi alüminyum çaydanlığın çayı çok güzel olur dedim ikinciyi söylemeyecektim ama annemden kaçmadı.
- E tosunum ikincisi neymiş söylemedin? deyince
- Köyün suyundan da belkim ondandır deyince gülen yüzlere bir anda hüzün bulutları çöküverdi.Az bir sesizlik olunca Babam
- Ooo bırakın artık köyü. Köy köyde kaldı. Hadi soruverinde ikincileri doldurayım. Yarın iş var erken kalkcaz. Çay da çay olmuş hani deyince,köyü yorgunluğu hayatımızdaki tüm olumsuzlukları ,içimizdeki kapanmayan yaralarımızı bastırıp bardakları babama uzattık.O an aklıma parktaki ihtiyar amcalar geldi akşam namazından sonra ara demişlerdi. Koşuşturmadan onları unuttuğum aklıma geldi. Vakit de baya geç oldu arasam ayıp olur mu acep.İhtiyarlar çok ilgiliydi arıcam dedim ya bekliyorlarsa,? Yeni sim karta telefonu takıp verdikleri numarayı aradım.
- Alo ben Yunus kusura bakmayın amca sizin isminizi sormayı unutmuşum amca hani bugün parkta iş arayan Yunus diye kendimi tanıttım.
- Ha sen o koca Yusuf sun değil mi?
- Evet amca Koca Yunus dedim ama bizimkilerin hepside bir bana baktı. Telefonda kısaca iş bulduğumuzu şu an bahçeye yerleştığımızı ilgilendikleri için teşekkür ettim. Amca meraklıydı nerde kimin tarlasında iş bulduğumuza kadar sordu. Burada işimiz bitmeye yakın kendisini ararsam yeni iş bulmada yardımcı olmaya çalışacağını söyledi.Milas'a geldiğinde vaktin olursa ara sana çay ismarlayayım diye de ilave etti.Bende amcanın ismini sorduğumda Hızır dedi .Hızır Yetişoğlu.Bizimkiler telefonumun bitmesini merakla bekliyorlardı bunu anlayınca hem yeni sim kartıma ilk ismi Hızır Yetişoğlu diye kaydederken hemde bugün parktaki ihtiyarlarla konuşmamızı anlattım.Annem ihtiyarın isminden bir sürü manalar çıkardı.Birbirimize iyi geceler Allah rahatlık versin derken sıra bana geldiğinde İyi geceler Koca Yunus um demesi gözümde kaçmadı.
- Oldum olası uykum ağırdır Hatice de sabah başımın belası. Yine onun dürtmeleri ile uyandım.
- Hadi kalk Emin amca geliyormuş babam nerde bu diye ortalığı yıkıyor.
- Emin kim ya? diye sordum kafamı kaldırarak
- Kim olacak tarla sahibi. Hadi len kalk diyom babam şimdi buraya gelecek göreceksin gününü.
- Tamam tamam kalktım dürtüp durma.
- Hadi çabuk yatakları toplayacağım. Adam burayı böyle görmesin derken annemi kapıda görünce yataktan fırladım.Sersem gibiydim ama kendime gelmem uzun sürmedi,Annem

- Hemen üstünü giy adamın arabası gelmek üzere yüzünü sonra yıkarsın deyince kenarda dün çıkardığım elbiseleri aceleyle üstüme geçirmeye çalışırken dışardan gelen arabanın sesi iyice yaklaştı ve durdu.İki erkek konuşması gelmeye başladı.

- Kız dönsene arkana pantolonumu giycem diye Hatice ye diklendim.

- Ne bekleyip duruyorsun? Ben yatakları dürüyorum. Sana mı bakıyorum?

- Olsun dön ardına deyip hızla pantolonumu giyip üstüme bir çeki düzen verdikten sonra dışarıya yöneldim.

Dışarda babam yanında genç olan bir adamla konuşuyordu beni görünce

- Aha benim yeğenimde bu Yunus deyince uyku sersemi beni niçin yeğenim dedi anlam veremedim.Adam

- Ooo Maşallah pek de civanmış senin yeğen dedi.Sonra bana bir adım yaklaşarak elini kaldırdı

- Gel bakalım kayıp yeğen dün bizi baya beklettin. Ben Emin buda torunum Halil diye kendilerini tanıntınca ihtiyarın elini çevirip öptüm gençle de tokalaştım gülümseyerek.Emin amca

- Maşallah maşallah çekiyordu bana bakarak

- Şimdi de bakalım Mehmet abi kabala sen ne istiyorsun ? Burası bak ta şu aşağıdan menengiç ağacı var ya oradan başlayıp yukarıda şu palamut ağacına kadar önce Allahın sonra benim. Yaklaşık sekiz yüz elli civarında her yaştan ağaç var. Bu size baya bir yeter. Kabala konuşalım. Ben ihtiyar bir adamım. Beni hiçbir şeyine karıştırmayın.Söyle bakalım kaç para istiyorsun?Babam

- Valla Emin kardeş ne diyeyim bilemedim ki. Önce sen bişey söyle sonuçta biz bu işin acemisiyiz sen de hele.

- Ne diyeyim mal ortada. Bir çuval gübre olmuş beşyüz gayme,bunun ilacı var sürdürmesi otu çöpünün ayıklanması var,budanması ,toplanması var. Hepsi para, hepsi yevmiye. İnan bizimde bir şey kazandığımız yok. Emme hepsi benim çocuklarım gibi çoğunu rahmetli babamla beraber diktik.Şimdi bizim çocukalara kalsa mümkün mü? Şunun şurasında kaç yıllık ömrüm kaldı. Ben gittim mi satıp yerler bu haytalar. Kim ilgilenecek kim bakacak.De hele birşey.

- Emin kardeşim sen söyle bizim diyecek bir durumumuz yok Allah razı olsun başımızı sokacak bi dam da verdin. Sen söyle, ne dersen kabulümüz.dedi babam Ben babam için şimdiden üzölmeye başladım annem ona öylesine bakıyor ki kendini tutmakta zorlanıyor.Böyle pazarlık mı yapılır diye neredeyse babamın üstüne atlayacak. Şimdilik zorlansa da kendini tutuyor ama eminim her şeyi de kaydediyor Emin amca bir gitsin bu zeytinler toplanana kadar babamın başının etini yiyecek, belki sonrasında da unutmaz.Hele tarlada çalışırken işler istediği gibi gitmedi mi hıncını babamdan çıkaracak sen yandın baba.

- Dörtbin beşyüze olur mu deyince annem oradan atılıverdi

- De gidi bizim oğlan de! Sekiz yüz elli ağaç diyorsun. Çoğu dağın yamacında elli altmış yıllık ağaçlar. Bir ağaç elli lira gelecek. Sende hiç insaf yok mu? diye atılıverdi.

- Ya bacım anlattım inan haklısın emme benim de bir şey kazandığım yok

- Kazanman mı heç. Elbette kazanırsın.Kökü senin değil mi bunların. Bir kilo yağ olmuş elli lira nesinden kazanmıyor muşsun sen? O senin dediğin olmaz ,yolu yok çıkacaksın.

- İyi ya işte siz bir rakam söyleyin ona göre bir hal çaresini buluruz.diyer Emin amca babama baktı zira annem zorlu gelmişti o belliydi Babam

- Ne diyeyim bilmem ki? dedi gene annem

- Geçen yıl sen kaç para verdin yevmiyecilere diye sordu Emin amca

- Valla geçen yıl hemen hemen beşi beş buçuğu buldu; emme geçen yıl mahsül eyiydi. Bu yıl zayıf.

- Sen onu altı de geçen yıl çam dikme yevmiyesi seksen liraydı bu yıl yüz yirmiden gidiyorlar. Ne kadar artmış diye bana sorunca ben
- Yüzde elli artmış dedim. Annem o zaman geçen yıl altı bin liraysa bu yıl kaç para oluyor? Hesapla bakayım dedi bana sertce
- Dokuz bin lira dedim Emin amcaya dönerek
- Aha hesap ortada dokuz bin lira vereceksin deyince bu sefer Emin amca yan çizdi
- Yok bacım sen naptın öyle. Dokuz bin çok. Ben ne kazanacağım bu işten. Kaç ton yağ çıkaracağım da eklemek yiyeceğim. O dediğin olacak şey değil. Hem bu yıl geçen yıl gibi değil, mahsül az. deyince babam
- Sen olacağını bir söyle dedi
- Yedi bin e olur bu da son rakamım. Sizleri sevdim memleketli sayılırız. Elin adamını tarlaya sokmaktansa sizlerin kazanmasını isterim. deyince babam
- Ver elini deyip Emin amcanın elini tuttu
- Ne senin dediğin ne de seninki böl ortadan sekiz bin e biz mahsulü topluyoruz hadi hayrını gör diye hayvan pazarlığı yapar gibi adamın elini sallamaya başladı. Adam önce yok mok dese de en sonunda "Tamam hayrını görün" dedi pazarlık bitti. Eller bırakılsa da annem hala kendi kendine söyleniyordu. Ben ise gülüyor babama acıyordum. İçimden "baba boku yedin" diyordum. Annem Emin amcaya
- Geçen yıl kaç günde tolayıverdiler bu kadar ağacı diye sordu.
- Valla yirmi gün sürmedi ama onlar altı kişiydi dedi. Annem
- O altı kişi yirmi günde topladıysa biz dört kişi bir aydan önce toplayamayız. Sekiz bin. Adam başı iki bin, yok ya bizim oğlan bu çok az oldu ya... diye söylenmeye başlayınca babam
- A kadın bıdırdanıp durma. Tamam el sıkıştık bitti. Sen ona bakma kardeş o böyle söylenir durur. Hadi hayrını gör Allah bereket versin o para bize yeter. Allah ağız tadıyla yedirmeyi nasip etsin. Hadi bismillah biz başlayalım işimize toplanacak çok zeytin var deyince Emin amca bana bakarak
- Mehmet abi sen endişe etme maşallah senin yeğen bizim ağaçları gövdesinden sallasa dalda zeytin bırakmaz. Hiç ağacın başına çıkmasına gerek yok. Sen ne sporu yaptın Yunus diye bu seferde bana sordu ama cevabı babam beklemeden verdi.
- Spor okuluna üniversiteye gitti bu hemde sizin burda Muğla da deyiverdi.
- Hadi ya Sıtkı Koçman ı mı bitirdin ?
- Evet beden eğitimi ve spor bölümünü.
- E o zaman zeytin tarlasında ne işin var be oğlum?
- Atamam olmadı ne yapayım amca el mecbur dedim adamın değişen şeklinden üzüldüğünü anladım.
- Hay ben böyle işin hala soruma cevap vermedin pehlivan mısın, ne sporu yaptın?
- Valla güreş dahil bir çok spor yaptım amca dedim Babam
- Bu Türkiyedeki sporları bitirdi Amerikan futbolu bilem oynadı. Hemi de sizin üniversitenin takım kaptanıydı. Bu sefer torun Halil söze girdi
- Valla mı? Vikinglerin takım kaptanı mıydın Yunus abi?. diye sorunca
- Üniversitedeyken dedim. Muhabbet uzayacaktı lakin annem
- Emin ağabey kusura kalmayasın dün tüpümüz bitti size bi çay kahve de ikram edemedik emme.
- Yok Emine bacım daha çok çay, kahve içeriz. Sen müsterih ol. dedi. Emin amca tarla, arazi, ağaçlar hakkında bilgiler verdi. Zeytinleri nerede istifleyeceğimizi, neler yapmamız, nelere dikkat etmemiz hakkında gerekli açıklamaları talimatları verip getirmiş olduğu çuvalları, yaygıları, zeytin toplama taraklarını bıraktı. Bizimle irtibat halinde olabilmesi için

yeni telefon numaramızı onada verdim.İki saat kadar sonra da torunuyla beraber gitti Biz kaldık yalnız..Annemin beklediği fırsat eline geçmişti. Başladı babama saydırmaya. Sen nasıl pazarlık yapıyorsun ,o öyle mi denir bu böyle mi denir verdi veriştirdi. Mübarek insanın sınırlarını zorlarcasına hiç susmadı. Lakin babam için kaç yıllık karısı huyunu suyunu hepimizden en iyi o biliyor elbet. Bazılarını şakayla karışık ,bazılarını sert bir üslupla yani güvercin misali bazen alttan bazende üstten bir tatsızlık olmadan geçiştirdi.Herşey hazır şimdi zeytinleri toplamaya başlayacağız şimdiki meselemiz arazinin neresinden başlayacağımız. Benim fikrim kabul gördü. Barınağın etrafına en yakın ağaçlardan başlayalım dedim. Henüz tam yerleşmedik hemde buraya alışasıya kadar kulübeye yakın olmak daha iyi olur diye düşünmüştüm.

Ya bismillah deyip işbaşı yaptık..Bilmediğimiz iş değil banka alasıya kadar elli ağaç kadar babamında zeytin tarlası vardı yıllardır her şeyi ile ailece sonuçta biz ilgilendik. Üstelik bizim tarladaki zeytinlerin çoğu asırlık büyük ağaçlardı.Buadaki zeytinler genelde taze arada seyrek de olsa büyük ağaçlar var ama geneli küçük orta boyda. Bizi pek zorlamaz.Bekle zorlamaz.Çalışmaya başladıktan sonra kendi tarlanda çalışmak ile başkasının tarlasında çalışmanın arasındaki farkı hemen anlayıverdik. Kendi tarlanda patronda sensin, ırgat da. Kimseye hesap vermek durumunda değilsin.Ağaçta zeytinin kalıp kalmaması senin inisiyatifinde.Sonuçta tamamını toplayabilmenin mümkünatı yok.Onlarda kurdun kuşun rızkı olur.Lakin eğer ırgatlık yapıyor,helal süt emmiş biriyse birde laf duymaktan korkuyorsan işte o zaman yandın.Ağaçta kalan her zeytin kurşun olup böğrüne batıyor. Acaba diyorsun.Mal sahibi bir şey der mi?

O zamanda zorluyorsun kendini hiç bir zeytini dalda bırakmayayım diye; tabi o da zaman kaybı oluyor.Kendi tarlanda dal kırılrsa dal bu kırılır diyorsun; ama elin tarlasında acaba herif birşey der mi diye kendini suçlu hissediyorsun.Herşeyi daha bir dikkatli yapman gerekiyor.Biz onurlu gururlu insanlarız öyle lafa söze pek gelemeyiz,bir kötü söz bizi bıçaktan kurşundan daha çok yaralar.

Dedim zeytin bildiğimiz şeydi ve hemen görev taksimi yaptık ağır işlerin hemen hepsini gönüllü olarak ben aldım.,Uzun dalları ben sıyrıyorum,etekleri Hatice .Annem ve babamda yaygıyı seriyorlar ,düşen zeytinleri kovalara topluyorlar. Eli ereni eteklerdeki alçak dallardaki zeytinleri taraklıyor. Toplanan çuvalları istifleme taşımak hepsi bende.Ben halimden memnunum ,çalışmaya alışkınız, tarlada doğup büyümüşüz.Ekin biçmekten, harman kovmaya kadar yapmadığımız tarla işi kalmamış. Her ne kadar işe alışkın olsanda sıralı gün takipli işlerde vücut belirli bir kondisyona gelene,üstündeki hamlığı atana kadar baya yorucu oluyor.Bu genelde sıralı dış işlerin olduğu yaz başlarında üç beş gün her zaman olur. Vücut pancar motoru gibidir çalıştıkça açılır,açıldıkça verim artar.

Şehirliler ,tarla bağ bahçe işleri yapmayanlar bilmez.Arazide çalışırken harika muhabbetler yapılır. Dereden tepeden konular açıldıkça açılır.Gün nasıl geçti akşam ne çabuk oldu anlamazsın bile.Şehirliler kafelerde zamanı geçiremez, etrafı piyasayı dikizlerken iki lafın belini kıramaz. Tarlada çalışanlar sohbet ederler,türkü söylerler ,seslerini kısmadan hem bağıra bağıra. Herşey berraktır sağdaki soldaki duyar mı acep diye birbirlerine yaklaşımadan, kafa kafaya tolaşmadan konuşulur. Şehirde zamanı boşuna öldürüp tüketirken ,tarlada üretirsin. Tabiatı ,kendini dinler,toprağın otun çöpün kokusunu koklarsın .Eğilir kalkar ,koşar yürür,ağırlık kaldırır bir nevi spor yaparsın. Irgatlık zor zanaattır da, ehline karşıdan görüldüğü kadar da zor gelmez.Tabi yanında kimle çalıştığın da önemlidir. Muhabbeti iyi ,iş iyi birileriyse akşamın nasıl olduğunu anlamazsın. Sevmediğin biriyle, elinden iş de gelmiyorsa işte o zaman yandın. Zaten zor olan arazi tarım işleri hepten güçleşir insanı perişan eder.Mesela bugün babam için tam bir kabus annem ona Emin amca gittiğinden beri hiç rahat vermiyor. Babamın Emin amcayla yaptığı ama annemin beğenmediği pazarlık

stratejisini babamın yüzüne vuruyor da vuruyor. İnsan şöyle yapar o bunu mu dedi sen şunu diyeceksin tarzı babama taktikler vererek eleştirip duruyor. Ücreti de beğenmedi. Babamla uğraşmasa kendi kendine mırıldanırken görüyoruz; yani bugün bu iş babam için tam bir kabus. Valla ne söyleyeyim harbi dayanıklı adam, annemide çok seviyor her halinden belli. Zira annem bazen yenilir yutulur şeyler söylemiyor ama o gülerek geçiştiriyor. Hatice ile bana eğlence çıktı. ikisinin arasındaki muhabbete işimize gelirse dahil oluyoruz. Bazen birine bazen de diğerine arka çıkıyor destek oluyor ikilinin atışmalarına gülüp eğleniyoruz. Bizim neşeli halimizi gördüklerinde annem ve babam her ikisi bir olup bizim üstümüze geliyorlar. O gün akşam nasıl oldu anlamadık.

Annem tüpün bitmesinden dolayı yemeği ocak ateşinde yapabilmek için bizden önce paydos edip barınağa gitti. İlk günden bir tüp için markete gitmeyi gerek görmedik. Akşam ezanına kadar çalıştık. İlk günün kondisyonsuzluğu, hamlığından iş bitimi ne kadar yorgun olduğumuzu anladık. Huzurluyduk. Mutluyduk. Elimizi yüzümüzü temizleyip mis gibi yemek kokan barınağa girdiğimizde; ocakta yanan ateşten mi, ocağın başında tencere karıştıran annemin gölgeler arasındaki muhteşem görüntüsünden mi bilemem kendimi öylesine iyi hissettim ki ne yorgunluk kaldı ne de ağrı. Barınak çünkü barınak değildi; bugün ana kucağı kadar sımsıcak yuvamızdı.

Katığımız tek ama pek... di. Bulgurlu domates aşığı. Babamın çok sevdiğini bilen annem - Bugün bulgurlu domat aşını heç haketmedin emme insanlık bizde kalsın diye babama takılmadan edemedi. Ben demiştim yandığını baba.

Zeytin toplamak yolunu yöntemini biliyorsan pek de zor bir iş değil. Zaten emin amcanın zeytinliğinin çoğu fenni denilen genç bodur ağaçlar. Eski yaşlanmış, yüksek ağaçlar fazla yok. Naylon gergiyi ağacın altına seriyoruz sonra ağacı zeytin tarağı ile taralıyoruz, naylonun üstüne düşen zeytinleri çuvallıyoruz. Sağa sola savrulanları da kovalar içine toplayıp çuvala dahil ediyoruz. Ağaçların üst dallarını da eşek diye tabir edilen üç ayaklı merdiven var onun üzerinden taraklıyoruz. Merdiveni yer değiştirmek, dengede tutmak, açıp kapamak biraz zor. Şükür gücüm kuvvetim yerinde olduğu için o iş de bana zor gelmiyor. Genelde iki kişinin yaptığı bu işi ben yalnız başıma zorlanmadan yapıyorum.

Ekmeği petrol ofisin marketinden alıyoruz adamlarla konuştum her gün sekiz ekmeği bizim için ayırıyorlar. Suyu tulumbadan ben taşıyorum anneme verdiğim sözü şimdilik yemedim. Yeterli erzağımız var pazar günleri bize en yakın semt pazarına gidip sebze, meyva alıyoruz. Şükür bir sıkıntımız yok. Sıkıntı soğukla ilgili. Barınak kulübe soğuk oluyor. Ocağa ne kadar odun atarsan at kulübe ısınmıyor. Bu problemide hırdavatçıda bulduğum çift işlevli hemde semaver olabilen küçük odun sobası ile çözdük. Ocağın hemen yanına kurup borusunu da ocağın bacasına verince odanın havasını hemen değiştiriverdi. Odundan yana sıkıntımız yok. Arazide yıkılmış, kesilmiş eski ağaçlar var. Emin amca onları odun edebilirsiniz hem temizlenmiş olur dedi; onları kırıyorum. Kısaca halimizden gayet memnunuz. Mevcut şartlar altında bundan iyisi can sağlığı. Emin amca üç günde bir geliyor, topladığımız zeytinleri yağaneye götürmesi için traktör römorkunu yüklüyorum. Emin amca iyi adam, babacan oturaklı, toprak adamı. Halimizden en iyi anlayanlardan. Zira ömrünü bu arazilerde harcamış. O empati yapmasın da kim yapsın. Bizden çok memnun olduğunu açık açık söylüyor. Bilenle bilmeyen bir olur mu hiç diyor. Geçen yıl doğulu yevmiyeciler varmış. İş bilmediklerinden dalları hep kırdılar, zeytinin yarısını ağaçta koydular diyor. Sonra aralarında para konusunda tartışmada çıkmış. "Adamlar kalabalık neredeyse yaşıma başıma bakmayıp döveceklerdi beni" diyor. O böyle konuşunca annem hemen "bizim oğlan sen bizi kandırdın, sana o yevmiyeciler layıkmiş. Anca onlar senin hakkından gelir" diye giydirmeye başlıyor. Artık annemin bu giydirmelerine Emin amca da alıştı. O da gülüyor işi şakaya vuruyor hatta bazen annemi gaz bile veriyor. Babam ise hep Emin amcadan

yana.Emin amca bana da çok takılıyor.”Eğer senin gibi bir oğlum olsaydı aha bu Milas ı alırdım” diyor.Torunu Halil de gizli hayranım,her geldiğinde spor,özellikle Amerikan futbolu ile bir sürü sorular soruyor.Koca zeytin çuvallarını sırtımda taşıyıp römörka yüklememi hayranlıkla seyrediyordu. Garibim çelimsiz bir çocuk, Allah onu da öyle yaratmış, elden ne gelir. Belli ki kilo alıp güçlü kuvvetli bir genç olmak istiyordu ama ne yaptıysa kilo almamış. Ben elimden geldiğince Halil'e sağlıklı beslenme,düzenli spor yapmakla ilgili bilgiler veriyordum.Halil pür dikkat dinliyor, öğrendiklerini uygulayıp geri bildirim yapıyordu. Emin amca zorlamasa Halil'e kal desen neredeyse bizimle kalacak. Yaşamın girdapları işte kimi kilo almaya çalışır alamaz; kimi de vermeye çalışır veremez. Genelde bu işler isteğe bağlılıktan öte insanın genetiğinde DNA sında gizlidir.Birgün yine Emin amca geldiğinde zeytin çuvallarını römorka yüklerken

- Yunus bizim Milas da bi akrabanın kızı var hemde mahalleden komşumuz, o da senin gibi sıtkı Koçman ı bitirip mimar oldu. Milas da çalışıyor.Geçen laflarken sizden bahsetmiştim seni tanıyormuş.

- Adı neymiş amca ?

- Rabia.Rabia Çelik .Bizim Milas ı. Babası müteahhit harun kadar da zenginler.

- Bilmiyorum amca çıkaramadım.

- O da öyle dediği zaten. Beni tanımaz demişti.O seni pek iyi tanıyor. Dediğine göre de sen az kalp yakmamışsın okulda.

- Yok be amca benim o taraklarda pek bezim olmaz.

- Bak sen. Rabia da öyle dedi. Sen o Amerikan sporu varmış her neyse.

Kaptanmışsın.Dediğine göre bir sürü spor yapıyomuşsun. Kızlar sene pek meyillimiş ama sen kimselere bakmazmışın. Kendini beğenmişin kasıntının birimişsin. Valla ben demiyorum obalı günahı boynuna senin için Rabia diyor.

- Yok amca ben işte gördüğün gibiyim... Biz köylü çocuğuyuz, bizim ne işimiz olur elin kızları ile yok kasıntıyla.

- Valla ben bilmem dedim obalı günahı boynuna Rabia diyor.Hatta senin zeytin topladığını duyduğunda kız çok şaşırıldı nasıl olur diye nerdeyse küçük dilini yutuverdi.Geliyor, gidiyor çaktırmadan seni soruyor. Evleri yakın komşumuz.Senden bahsettiğim den beri Rabia yı yolda belde pek görür oldum.Huylanmadım desem yalandır Yunus um.

- İnan amca söylediğin kızı tanımıyorum.Belki üniversitede görmüşümdür ama hiç konuşmadım.

- Bilmem artık bakcez gari. Kız sana yanık gibime geldi.

- Yok artık daha neler.

- Kötü mü olur oğlum babası Milas'ın en zenginlerinden. Böyle ağaç tepesinde zeytin düşüreceğine kızı alır Milas'a olursun kont.

- Ya Emin amca kafa buluyor, dalga geçiyorsun benimle.

- Valla geçmiyom len. Dünkü çocuk değiliz halden anlarız. Bizde genç olduk, o yollardan siz yokken geçtik. Ben adamı gözünden tanırım bu kız sana yanık.

- Neyse amca yanık manık ben zeytinleri yükledim. Sen asıl bana şu demirci ile konuşuverdin mi? Onu bi deyiver.

- Bak nasılda konu değiştiriyor. Konuştum konuştum. Demirci Rıza eski zanaatkarlardandır. “ben öyle yazım çizimler den anlamam,ne yaptıracaksa kendi gelip göstereyim. Yapabileceğim bir şeyse yardımcı oluruz” dedi.

- Yapar yapar. Zor bişey değil ben çizimlerin hepsini yaptım,o ölçülerde kesip kaynatacak.

- Benim öyle işlere aklım ermez. Sen gelip ne istiyorsan kendine anlatacaksın.

- Tamam amca müsait bir zamanda gider konuşurum.Emin amca yükleme bitip arabanın kapağını açıp binerken bana döndü gülerek

- Yunus Rabia yı bi düşün derim ben. Dediklerimi yabana atma dedi gülerек.

- Ya... dedim ama devamını getirmedim.Tabi tüm bu muhabbete şahit olan bizimkiler özellikle de annem aldı sazı eline. Kimmiş bu Rabia ?Yok kızların gözdesi miymişim? Kız arkadaşım var mıymış? Hatta kaç taneymiş? Aldılar ellerine sazı çaldılar da çaldılar. Dalga geçtiler . Benim üzerimden hayaller kurdular. “Al zengin kızını kurtar bu sefil hayattan” dediler. Daha doğrusu demediklerini bırakmadılar. Onlara eğlence çıktı.Rabia nın kim olduğunu bende merak etmedim desem yalan olur.Benim öyle karı kızla hiç işim olmamıştı. Garibanlık bir yandan ,erkek lisesini bitirmek diğer yandan; kızların yanında oldum olası kendimi hiç rahat hissetmedim ki çapkınlık yapayım.Benim için dört yıllık üniversite hayatımda varsa yoksa spor yapmaktı. Öyle sigara kahve alışkanlığım da yoktu. Kalabalık yerler, duman altı kafeler kapalı alanlar beni bunaltırdı. Üniversite yemekhanelerinde yemeğimi yemem anca o kalabalıklarda geçirdiğim kısa zamandı. Geri kalan zamanımda bol bol spor yapardım. Zaten branşım da spor akademisi olunca öyle çok teorik derslerimiz yoktu.Sporun her dalıyla özellikle güç kuvvet gerektiren ağır sporların hemen hepsini yaptım.Kafamı kaldırdığımda kızların baygın bakışını görür hemen geri indirirdim.Demek beni kasıntı bellemişler. İnanın hiç öyle ne bir amacım ne de davranışım oldu.Utanır sıkılırdım tüm mesele bu.İlk yıllar babamdan aldığım harçlıkla zaten güç bela geçiniyor karnımı anca doyuruyordum; ekstra bir çorap bile alamıyordum ki bi de kızlara birşeyler ısmarlayayabileyim.Ne zaman ki bulduğum işte çalışmaya başladım o zamanda param olsa da vaktim olmuyorduBunların hepsi bahane demek ki haytalık hovardalık içimde yokmuş. Aman dedim kendi kendime şimdi derdimiz bu mu?

Zeytinlikte ikinci haftamızı tamamladık baya yol kat ettik.Annemin hesapladığı gibi öyle bir ayda falan bitmeyecek en fazla bir haftalık bilemedin on günlük daha işimiz kaldı.

Burayı sevip ortama da baya uyum sağladık.İnsanoğlu su misali girdiği kabın şeklini alıyor bu özelliğinden dolayı zaten eko sistemin tam da merkezinde yar alıyoruz.

Mart başı değişen hava koşulları bizim iyi giden tüm düzenimizi alt üst etti.Önce yağışlar başladı,sonra hava soğudu. Zeytinlikteki hayat git gide zorlaşmaya başladı.Yağmur dinse bile çamurdan çalışmaya çıkamıyoruz .Barınağın damı bir sürü yerden akıtıyor. Akan yerin altına kap kaçak koyuyoruz. Yağmur dinince ben yukarı çıkıp kiremitleri düzeltiyor naylon tarzı şeylerle akıntıyı kesmeye çalışıyorum. Elektrik,televizyon yok dışarı çıkamıyoruz daracık alanda sıkışıp kaldık.Çalışırken Vaktin nasıl geçtiğini anlamıyorduk şimdi ise ne zaman geçiyor ne yediğimizden ne içtiğimizden birşey anlar olduk.Sık sık can sıkıntısından birbirimize sarar olduk.Özellikle annem fazlaca söyleniyor. Unutmak çalıştığımız hatırlamak istemediğimiz eski defterlerin bile üzerinden geçtik.Zor şartlar özellikle boş vakitler insanları sanki daha bir agresif yapıyor.

Önce Hatice grip oldu sırasıyla herkese geçirdi.Özellikle annem gripi ağır atlattı,ateşler içinde iki gün yattı.Eczaneye gidip soğuk algınlığı ilaçları alıp geldim. İlaç takviyesi ile zor iyileştirdik.Allah'tan bir ben olmadım ve ister istemez yemek yapmak dahil tüm işler bana kaldı.Elimden geldiğince onlara iyi baktım.Kendime naylon çuvalın içine doldurduğum zeytin yaprakları otlardan bir box torbası yaptım barınağın en uzak yerine astım. Canım sıkıldıkça gidip onu yumruklayıp antrenman yaptım.

Bizimkiler kendini toparladı ama hava düzelmediği gibi üstüne bir de kar yağdı.Bende fırsattan istifade Emin amcanın tarif ettiği demirciyi gidip buldum. Çadırın ve kamyonetin kasası için çizmiş olduğum planları gösterdim. Adam “kolaymış yaparız” dedi ama istediği para tahminimlerimin çok üstünde. Bir demir iskelet ile bitse iyi daha bu işin brandasında var. Adamlar anan aşağı baban yukarı orta yolda buluşduk. Ona işçilikte yardım edebileceğimi söyleyince fiyatı biraz daha kırıp en hesaplı hale getirdi.İyikide yardım edeyim demişim demirci Rıza amca çok iyi usta ama ayrıntıları pek önemsemiyor.Ben ona yardım etme

bahanesi ile hem fiyatı düşürdüm hemde ölçme,işaretlemeleri hep kendim yaptım. İki gün sürmedi ortaya çok güzel bir iskelet çıkardık.Çadırın ve kamyonetin kasasının iskeletlerine bir şeyler asmak için kancalar da kaynatınca ileride bizim işimizi kolaylaştıracak çok fonksiyonel bir iş ortaya çıkardık.

Bu arada Rıza amca ile bol bol sohbet ettik.Bilek bile güreştirdik.Yıllardır hiç kimse bileğini bükememiş. Çok zorlansamda kazanan ben oldum. Zira yıllardır çekici indire kaldıra adamın bilekleri olmuş birer çelik, bükmenin mümkünatı yok. Bana yenilince adamın gözünde bambaşka biri oldum.Ne istedimse sağ olsun yaptı.Çadır iskeleti birbirine geçmeli çok basit kurumu olan,sökülünce fazla yer işgal etmeyen,yerden yaklaşık 20 santim yüksekliğinde sağlam oturma iskeleti olan,toprakla oturma yerinin arasında yirmi santimlik boşluk bulunan bir sistem yaptık.Su bile gelse altından akıp gidecek. Üstelik bunu istersek koyacağız; mesela yazın o ızgarayı koymak zorunda değiliz direk toprağın üzerine yaygıyı sereceğiz,ama kışın gerektiğinde o iskeleyi de çadıra dahil edeceğiz.

Demircide işim bittikten sonra Rıza amcanın telefonla arayıp bilgi verdiği brandacıya gittim.Brandacı ölçtü biçti çıkardığı hesap yüreklerimi dağladı.Sonuçta bu iş bir defa olacak ve en sağlam malzemeden yapılsın istiyorum. O mübarek de inanılmaz pahalı daha doğrusu hepsi pahalı.Başka çarenin olmadığını anlayınca tamam dedim ama param yetmiyor. Adamla durumumuzu açık açık konuştum. ilk etapta kamyonetin brandasını yaptırmaya karar verdik. Çadırı anca paramızı tamamlayınca yaptıracağım.Elimdeki para iskele ve kamyonetin brandasına yetti.Artık parçalardan iki parça çadırın iskelesini içine koyabileceğimiz kap da dikiverdi pek güzel oldu.Brandacı brandaları dikerken bende beyaz yağlı boya ile demirleri, iskeleti boyadım Muğlalılar iyi insanlar. Soğukta benim dışarda boyamama adamın içi almadı. Yer daraltmayı göze alarak kamyoneti dükkana sokmama izin verdi. Boya kuruyup baranda bitince kamyonetin kasasını kapattık. Harika oldu daha fırtına esse,sicim gibi yağmur yağsa mümkün değil bir damla su ,soğuk içeri girmez.Barınağa gelince bizimkiler çıkardığımız işe bayıldılar beş bin iki yüz lira verdiğimi duyunca şok oldular.İki bin lirada çadır için gerekli deyince hepten yıkıldılar.

Zeytinliğe işe çıkmak için üç gün daha beklemek zorunda kaldık.Elimizde pek bir paramız kalmamıştı.Çok idareli erzak alıyorduk.Zaten iş bitiminde Emin amcadan alacağımız topu topu iki bin beşyüz lira kalmıştı.Çaresi yok çadır bekleyecekti. Zaten şu anda gerekli de değildi.Kaç gündür patates ,pırasa,karnabahar haricinde pek birşey yemiyorduk. Kahvaltımız peynir,zeytin bazende çorba hem işten hemde dışten hesabı çok temkinli harcıyorduk.Ekmeği de bir çuval un aldık, annemle Hatice ocakta yapıyorlar.Bazen yeni ekme yaptıklarında ekmeği yağlıyor üstüne de salça sürüp çayla yiyorduk.Artık etmiş tavukmuş bizim için hayaldi.Kimsesizdik ve elimizdekilerle idare etmek durumundaydık sonuçta dağın başındaydık.

Çıkan bir engeli bir şekilde aşıyorduk bu da bize güç veriyordu.Örnekleme gerekirse.Mesela birgün annem karnabahar yemeği yapacak ,soğanları,karnabaharı yıkayıp doğramış ocağa tencereye koymuş tam yağı koyarken yağ şişesi elinden kayıp yanan ocağın içine düşürüyor. Zaten gıdım gıdım kullandığı yağ şişesi plastik harıl harıl yanan ocakta eriyiveriyor. Annemde bir bağırtı sanki kıyamet kopmuş çok kötü bir şey oldu zannedip hemen yanına koştuk. Annem ocakta buruşarak yanan yağ şişesini göstererek “ne olacak şimdi. Zaten yağın sonuydu. Elimden kayıverdi.Akşam akşam nasıl yapacağım ben bu yemeği,nedir bu başımıza gelenler” diye ağlamaya başladı. Nasıl söyleniyor sanırsın evden cenaze çıkmışcasına ağlıyor.Babam Hatice hep birlikte uğraşsakta annemi teskin etmek ne mümkün.Katıksız kaldık diye feryat figan ağlıyor.

- Sen bana on dakika izin ver ben sana yağı getireceğim desemde kim dinler

- Yoh akşam akşam şehre gitme sonracıma aklım sende kalır yemeğiz olur biter diyor

- Tamam tamam bir yere gittiğim yok sen bana on dakika ver ben sana yağ getireceğim hem taptaze mis gibi dedim. Paltomu giyip bir kova kaptığım gibi dışarıya çıktım.Yukarı yamaçta daha önceden bildiğim bir zeytin ağacına gidip hemen eteklerinden bir kova olgun zeytinlerden toplayıp barınağa geri döndüm. Yeni çuvallardan birinin içine koyup ağzını bağladıktan sonra leğenin içine koyup, ayaklarımı yıkayıp zeytin çuvalının üstüne çıkıp çiğnemeye başladım. Beş dakikada zeytinin simsiyah suları çuvalın dışına çıkıp leğenin içinde birikmeye başladı. Çiğnemem on dakikada bitti yeterince öz çıkarmıştım. Çıkan özü temiz su bulunan kovanın üzerine boca ettim .Üste kalan taze yağı kaşıkla bir tabağın içine bolca koyup beni karşıdan ilgiyle izleyen hatta başlangıçta dalga gecen,ben suları çıkardıkça ne yaptığımı anlayıp sonradan övmeye başlayan bizimkilere uzattım.

- Aman bol bol koy elini korkak alıştıрма bu kadar taze yağı ömrün billah bulamazsın diye ben bu sefer ben dalgamı geçtim. Nefis bir karnabahar yemeği oldu. Afiyetle yedik. Çok mutlu olduk; bizi mutlu eden karnabahar aşısı değil, çözümsüzlük de çözüm üretmekti.Allahtan elektrik,su,kira vermiyorduk. Kapımıza gelen alacaklarımız da yoktu yani halimizden bir şikayetimiz yoktu. Annem bu yağ mevzusunu yıllarca dilinden düşürmedi önüne geleni anlattı. Her beğenilen yemek sonrası eline sağlık dendiğinde “Yunus un yağından koyuverdim” diye ortaya sürdü durdu.

Zeytinliği tamamen bitirmemiz tam ondört günümüzü aldı ama bu ondört gün soğuk bir yanda çamur çayrak bir yandan çok çileli geçti.Tam biz bitirdik hava yalancı bahar havasına dönüverdi.Emin amca arayarak rahatsız olduğunu, son mahsülü benim yağhaneye getirmemi istedi.Tamam dedim getiririm.Topladığımız son parti malı taransite yükledim.Tarif ettiği zeytinyağı fabrikasını bulup giriş yaptım.Emin amca zaten gerekli bilgiyi telefonda kendilerine vermiş.Bana çuvalları nereye indirmem gerektiğini söylediler aracı oraya yanaştırıp zeytin çuvallarını indirmeye başladım.Yarıya gelmişim ki ardımda bir kadının sanki adımla bana sesleniyor gibi geldi.Zeytin çuvallarının şiresi üstüme akmasın diye üçgen yapıp kafama geçirdiğim naylon çuvalı kafamdan geriye itip sesin geldiği tarafa baktığımda araba park yerinden yaklaşık bir metre kadar yükseklikte beton zeminde duran bir kadının bana doğru baktığını gördüm.

- Pardon bana mı seslendiniz? diye sordum.Kadın değil benden üç beş yaş küçük olduğunu düşündüğüm genç bir kızdı.

- Evet.Yunus sana sesleniyorum. Sen Yunus değil misin?

- Evet adım Yunus da tanışıyor muyuz? Çıkaramadım dedim.

- Tanışıyoruz.Tabi ben seni tanıyorum senin çıkaramaman normal dedi.Aslında kız biryerden gözüme ısıyor gibiydi ama yalnızca o kadar hafızamı zorlasamda fazlası yok.

- Sıtkı Koçman,Kötekli den.Ben Rabia Keskin.Mimarlıkta okuyordum deyince. Emin amcanın sözünü ettiği Rabia nın bu Rabia olduğunu anladım.

- Evet ,Emin amca sizden söz etmişti ama aynı bölümde olmadığımız için ben çıkaramamıştım.dedim

- Emin amca komşumuz,sizden bahsetmişti. Tarif her ne kadar sana uysa da yinede bahsettiğinin sen olacağına ben pek bir ihtimal vermemiştim. Bugün kameradan seni görünce hemen tanıdım diye binanın köşesindeki kamerayı gösterdi.

- Bu zeytinlerde Emin amcanın zaten dedim ne diyeceğimi bilemeden

- Biliyorum işin uzun mu,işin bittikten sonra gel bir çay içelim, laflarız.

- Pek sayılmaz zaten yarısını indirdim ama hemen gitmem lazım işim var dedim çay teklifinden kaçmak için. Tanımadığım bilmediğim bir kızla niye çay içeyim ,ayrıca ne laflayacağız ki?

- Hayatta bir çay içmeden bırakmam,vaktin yoksa sen bırak çuvalları indirmeyi ben söylerim bizimkiler indirir diyerek kız ısrar ediyordu.

- Yok gerek yok zaten yarısını indirdim on, on beş dakikaya bitiririm.
- Başka kimse yok mu sen kendin mi indiriyorsun? diye sordu sanki kameradan görmemiş gibi
- Yok. Zaten gerekte yok ben hallediyorum.
- Sen dur ben birini gönderiyorum en azından kasadan sırtına verir dedi gitmek için ardına döndü gidiyordu ardından
- Yok gerek yok ben hallederim desem de beni duymadı veya duymazlığa verdi. İki dakika geçmedi bir genç geldi
- Abi sen kasaya çık benim sırtıma ver ben istiflerim dedi .Ben yok gerek yok desemde genç beni dinlemedi bile
- İyi o zaman sen kasaya çık benim üstüm zaten battı bari senin üstün batmasın dedim Genç kasaya çıkıp çuvalları sırtıma vermeye başlayınca beş dakikada kamyonetin kasasını boşalttı. genç
- Abi araba burda kalsın sen beni takip et Rabia hanım sizi ofise getirmemi söyledi. dedi .Genç önde ben arkada içeri girdik. İçeri keskin taze zeytinyağı özü kokuyordu. Keskin ama insanı rahatsız etmeyen doğal tabii bir koku. Binanın en dip köşesine tüm tesisi hakim üst köşeye asma kat olarak yapılmış camekanlı ofise baktığımda Rabia nın ayakta camekanın önünde durduğunu gördüm. O kafamı kaldırdığımı görünce elini kaldırdı selam verirdesine. Bende başımı hafif kaldırıp gülümser gibi yüzümle selamını geri çevirmedim. Genç merdivene kadar bana eşlik etti
- Abi yukarı çıkacaksın, ofis yukarda dedi Yardımları için gence teşekkür edip merdivenleri ağır ağır çıkmaya yukarı çıktıkça zeytinyağı fabrikasındaki teçhizatlara, çalışan işçilere, yağ çıkarmaya gelip de sırasını bekleyen üreticileri inceliyorum. Cam kapıyı bana doğru dönmüş gel gel diye işaret eden Rabia yı baka baka çaldım. Bunu gören Kız gülerek kapıya yönelip kapıyı sonuna kadar açıp içeri buyur edip hemen kapıya en yakın olan masanın önündeki koltuğa oturmam için işaret etti. Koltuğu görünce bir an zeytin çuvallarından şireli olabileceğimi düşündüm, ayağımdaki çizme zaten yeterince çamura bulanmıştı biran kontripiyede kaldım, bunu Rabia sezmiş olmalı ki
- Otur Yunus otur buraya gelenler tarladan geliyor, balodan değil. Rahat ol dedi.
- Merhaba sende mi zeytin getirdin ? laflarız dedi ya laf olsun diye soruverdim. Aklıma daha da iyisi gelmedi. Güldü
- Yok ben zeytin getirmedim bir nevi ev sahibesi sayılırım. Burası babamın bende ara sıra gelir ona yardım ederim. Malum bu iş üç beş ay hasat zamanı yoğun olur. Geri kalan zamanda iş olmaz, yoldan gelen gidene üç beş kilo yağ sabun falan satarız. Şimdi hasat zamanı ya işler haliyle yoğun. Sen ne yapıyorsun bildiğim kadarıyla Aydın lıydın buralarda ne geziyorsun? Okulu da bitirdin. diye peş peşe soruyor ama bu ilgi niye onu anlamdramıyorum . Tanımadığım kız benim Aydın lı olduğuma kadar nasıl biliyor. Acaba tanıyor muyum diye bir daha baktım ,ki yüz hafızam iyidir ,çağırıştırarak gibi olsa da yok arkadaş tanımıyorum. Yoksa güzel, boylu poslu bakımlı ,hele birde kıvr kıvr saçları hoş bir kız. kendisini incelediğimi farkedince
- Kendini çok zorlama beni hatırlamazsın. Sen sondayken ben birinci sınıftım, tıfıldım yani. E bişey demedin? Buralarda ne arıyorsun? diye sormuştum.
- Hiç çalışmaya zeytin toplamaya geldim .
- Zeytin toplamaya mı geldin? Ciddi olamazsın. Sen? Koca Kaptan Yunus...
- Ne varki bunda niye bu kadar şaşırınız?
- Nasıl şaşırımam. Sen üniversitenin en gözde öğrencisiydin. Başka bir iş bulamadın mı? Profesyonel ,sporcu, antrenör hani hiç bir şey olmasa bile spor hocası falan...

- Yok olmadı beden eğitimi öğretmenliği için müracaatım oldu puanlarım iyi olmasına rağmen bir türlü atanmam olmadı ,hala bekliyorum. Atanma olasıya kadar bende çalışıyorum. Ne yapayım?
- Sen zaten üniversite de çalışıyordun ama çok başarılı bir sporcuydun devam etmediğine profesyonel olmadığına inanamıyorum.
- Aslında orada benim hatam var .Maymun iştahlıydım her spor dalını yaptım. Yanlış yapmışım. Birçok spor dalıyla ilgileneceğime tek bir spor dalıyla ilerleme kaydetseydim daha o zamandan profesyonel olabilirdim.Olan oldu artık yapacak bir şey yok.Ben size birşey sorabilir miyim?
- Elbette ama bir şartla sizli bizli konuşmaktan vazgeçersen dedi gülerek.
- Tanışmadığımız halde siz benim hakkımda üstelik ben fakülteyi bitireli neredeyse beş yıl oluyor;nasıl oluyor da bu kadar şey biliyor hatırlıyorsunuz?
- Birincisi seninle aynı zamanda Sıtkı Koçman da okuyan her kız seni bilir, hatırlar. Sen kafanı hiç önünden kaldırmadığın için tabi kızların sana nasıl baktıklarını pek değil, hiç görmezdin.Sen okulun erişilmez kralıydın. Yani kral demeyelimde beyaz atlı prensiydin.Her kız sana yanıktı ama senin aklın fikrin spordaydı kimseyi görmezdin.Benim için ise bambaşka apayrı yerin var.Kızarıp bozarmana gerek yok sen benim kahramanımdın?
- O ne demek öyle?
- Bir düşün bakalım belki hatırlarsın. Köteklide benim ilk yılımdı sende son sınıftaydın. Hani Osmanlı kahvesinin önünde bir kavga çıkmıştı. Üç dört zibidi serseri kendilerinden daha küçük bir çocuğu hırpalıyorlardı. Meslek yüksekte belalı tiplerdi. Kimse müdahil olmuyor , ayırmıyorlardı bile. Herkes öylesine seyrediyordu ki sen yetiştin. Tesadüf işte o an yoldan geçiyormuşsun. Artık okulamı gidiyordun,yoksa geliyor muydun bilemem? O belalı çocukların elinden Hakan ı çekip aldın. İkisi sana diklenecek oldu herifci oğullarının her ikiside yakalarından yakalayıp bir silkeledin ki pisliklerin ayakları yerden kesildi.Zaten seni karşılarında görünce o zorbalara yelkenleri suya indirip kaçacak delik aramışlardı.Herifleri herkesin önünde öylesine madara ettin ki deme.Heriflere s.ktir çektin. Bir daha böyle bir şeylerini görürsen kafalarını kıracağına söyledin. O kıçımın kabadayıları sana gık bile diyemeden oradan kaçıp gittiler.Sonra da Hakan a çıkmıştın ne işin olur böyle adamlar ile diye.Ben tam olayı anlatacaktım ki bana bir bakıp dinlemeden arkanı dönüp gittin. Sanki yokmuşum gibi sen beni belki bakıp görmedin bile dedi.
- Tamam şimdi sen anlatınca o olayı hatırladım,evet meslek yüksekte kabadayı belalı tiplerdi.
- Evet sen benim kahramanım, korkusuz şovalyemdin.
- Yok canım sende abartmış, gözünde büyütmüşsün hepsi bu.
- Mütevaziyiz de.E nasıl oldu da şimdi böylesin okulun kral kaptanıyken şimdi buralarda zeytin topluyorsun.
- İhtilal oldu krallığım devrildi dedim gülerek.
- Valla şaka yapmıyorum oradan buraya diye devam edecekti ki biraz önceki genç elinde iki çay bardağı ile cam kapıdan içeri girince Rabia sustu.Çayları yudumlarken sanki benden bazı cevaplar bekler gibiydi.
- Hadi bişey demedin?
- Ne dememi bekliyorsun ki O zaman da aynıydım şimdi de aynı yaşam mücadelesi . Garibanlık,fukaralık başa bela. Atanmam çıkmayınca sonuçta çalışmam lazım işte buralardayım yani ekmeğimizin paşindeyiz hepsi bu.Siz bitirdiniz mi fakülteyi.
- Geçen yıl bitirdim.Şimdi babam abimle aile şirketimizde çalışıyorum. Zirai donatım üzerine dükkanımız var,aynı zamanda inşaat taahhüt işleri yapıyoruz bu yağ fabrikası derken bizde iş çok.

- Allah daha çok versin dedim.
- Amin de hala sana aklım almıyor deyince hafiften kızarıp bozarmaya başladım. Neydi şimdi bu aklının almadığı neydi ? Evet okulda çok popüler olduğum yadsınamaz ama o zamanda şimdiden çok farklı değildim ki.Onlar kış kadar Köteklî'de o cafe senin bu cafe benim kış gezdirirken ben harçlık için restoranda bulaşık yıkadığım ,inşaatta amelelik yaptığım bile oldu.Aslında para kazanmanın zor olmadığı kaç tane seçenek önüme çıktı.Amerikan futbolu takım arkadaşlarımdan kaç tanesi yarı zamanlı olarak kulüplerde,bar kapılarında güvenlik olarak çalışıyor ve iyi de kazanıyorlardı.Bana da kaç kez "gel" diye teklif ettiler.Üstelik fazla çaba gerektirmeyen kolay işlerdi.Bendeki boy,pos ,spor donanımıyla,benim için çocuk oyuncağı gibi bir şeydi.Lakin bende bu tür işlerde kafamda oturmuyan bir şeyler vardı. Para kazanmak bir hedefse, hedefe ulaşmak pek o kadar da zor olmasa gerek.Bence hedeften çok hedefe giden yol önemli. Yol eğer prensiplerle çatışıyorsa varacağın hedefin bir önemi kalmıyor.Çünkü yanlış yol doğru hedefe ulaştırmaz,ulaştırsa da bence vardığın yerin bir önemi olmaz.Yapmış olduğum onca sporu kendini bilmez bir sarhoşun üzerinde kullandıktan, o sporların ardında yatan felsefeleri çiğnedikten sonra o sporu yapmanın ne önemi kalır ki? Ben hep zoru seçtim. Çok eforla az kazanılan ama kafamın rahat olduğu işlerde çalıştım. Buralarda herkesten gizli çalıştığım kimse görmediği için de onlar beni üniversitede koca kaptan olarak tanıyorlar. O madalyonun bir yüzüydü onlar yalnızca o yüzünü gördüler; oysa asıl hayat arka yüzde saklıydı ve onu bir ben bir de Allah bilir. Hem bu nasıl bir davranış şekli ilk kez oturup konuştuğun birine bu kadar rahat kişisel sorular sormaya nasıl cesaret bulabiliyor? Hayat bu, kimin ne olacağına kim bilebilir ki? Hayat sanki herkese adil mi davranıyor ? Kendileri zengin. Gelmiş aile şirketinin başına oturmuş, böyle fırsat kaç kişide olabilir ki? Yoksa o zaman ona bakmamışım ya içine oturmuş da benden hincını mı çıkarıyor anlamadım?Onun çay bardağı daha yarıya gelmeden çayımı içtim kalkmaya yeltendim.
- Müsadenizle sizinde işiniz gücünüz vardır ben kalkayım dedim.
- Dur ya acelen ne? Daha çayımı yudumlamadım. Valla meraktan çatlıycam hiçbir şey anlatmadın.? deyince bende bardak taştı.
- Ne anlatmamı bekliyorsun? Neyi merak ediyorsun anlamadım? Söyledim sana atamam çıkmadı çıkasıya kadar çalışmam lazım daha nesine merak ediyorsun?
- İyi de onca iş dururken niye amelelik senin gibi birisi.
- Neymişim ben ya? Hele sen şunu bir bana anlatsana. Neymişim ben?
- Yani sen ,sen
- E ben? Aydın ın bir dağ köyünden köylü Süleyman (eyvah sinirle Mehmet diyeceğime Süleyman dedim.Gerçi ne önemi varsa...) emminin oğlu recber Yunus. Ben buyum kızım. Sen beni gözünde büyütmüşsün.Hem okul ile hayat başka, okulda başarılı olan hayatta başarılı olacak diye bir kaide yok.Peki ben sana sorayım şimdi sen nasıl oluyorda ilk kez karşılaşip konuştuğun birine kırk yıldır tanıyormuş gibi bu kadar rahat kişisel sorular sorabiliyorsun? Yok sen eskiden şöyleydin şimdi böylesin. İnanamıyorum, falan da filan ayıp olmuyor mu? Sen beni övüyor musun? Yoksa yeriyor musun? Bişey anlamadım ben bu işten.
- Ya niye celallendin şimdi sen de durduk yerde bana atarlanıyorsun?
- Durduk yerde mi? Karşılaştığımızdan beri beni yerden yere vurdun. İnanamıyorum da inanamıyorum.İnan kızım ah işte ben buyum ırgat Yunus.
- Sen şimdi tüm bu konuşmalarımızdan bunu mu anladın?
- Daha neyi anlayacaktım ki? Okulda kral hayatta ırgat bu ne demek.Bunun nesi sana bu kadar ters geliyor? Kaybedenlerden ,başaramayanlardanım. Bunu mu duymak istiyorsun?

- Ya Yunus amacım seni kırmak incitmek değildi. Yanlış bir şey dedimse beni affet seni ırmak aklımın ucundan geçmedi. Ben senin gizli hayranındım şimdi seni böyle görünce dedi sözünü kestim.

- Bak hala aynı şeyi yapıyorsun. Beni dövüyor musun yoksa övüyor musun anlayamıyorum.En çok da nasıl bu kadar rahat konuşabiliyorsun, bu hakkı kendinde nasıl buluyorsun onu merak ediyorum.Eğer ben şimdi bir doktor,hakim savcı olsaydım benimle bu kadar rahat konuşabilir miydin?Irgat ım ya istediğini söyle öyle mi?Bu mu yani?

- Ya tek kelimeyle saçmalıyorsun.

- Hiç de saçmalamıyorum utanmasan seni seviyordum sana aşkıttım bile diyeceksin.

- Terbiyesizleşme dedi çok bozulmuştu.

- Hadi be ordan deyip kalktığım gibi hızla cam kapıdan çıkıp merdivenleri ikişer ikişer inip çıkışa yöneldim. Tam kamyonetin kapısını açmıştım ki çay getiren genç arkamdan koşarak geldi.

- Abi abi dur bu yağ bidonu ile şu sabunlar senin. Rabia hanım sana vermeme söylemişti.deyince

- İstenci miyim lan ben, dilenciye mi benziyorum! iki elimi yana acararak kendimi gösterip çocuğa bir çıkış yaptım ki çocuk ne diyeceğini bilemedi.Hızla tesisden çıkıp kamyoneti ana yola sürdürdüm.Rabia ya ana avrat ,yedi sülalesine kadar küfür ediyordum.Bu şekilde bu psikoloji ile babamların yanına gitmek olmaz dedim ikinci sapaktan dönüp arabayı Milas a doğru sürdürdüm.Kız tavırları konuşmasıyla ile beni perişan etmişti.Tüm psikolojim alt üst olmuştu.inanamıyorum inanamıyorum koduğumun kızı nesine inanamıyorsun. Ben benim işte daha ne diyeyim..

Milas ı kuşbakışı gören bir tepede kamyoneti yolun kenarına çekip arabadan indim.Milas'a kartal bakışı seyrediyorum.Nice hayatlar var her ev her konut bir hayat hücresi.Herkes kendi yaşamının mücadelesini sınavını veriyor.Kimi hastalıkla,kimi zenginlikle,kimi ise fakirlikle. Her kişi kendi kaderini yaşamakla mükellef.Sınavı ne ise onu veriyor.Kimse kimseye ne eleştirmeye nede yargılamaya kendinde hak göremez.İçine girmedikten sonra kimin ne yaşadığını bilemezsin. Sen dışardan istediğin kadar empati yap ama o yolu o yürüyordur; aynı yolu yürümedikten sonra onun o hayat yolunda ne badireler atlattığını nelerle mücadele verdiğini nereden bilebilirsin.Yüce tanrım öyle yaratmış ki insanoğlunu her bir insan bir dünya, bir evren ki hiç biri diğerine benzemeyen farklı farklı...Herkesin dayanma katsayısı farklı,aklı farklı algı aralıkları farklı. Herkes elindekiler sahip oldukları ile hayatı karşılıyor.Ne insanlar aynı ne de yaşadıkları. Karşıdan insanları yargılamak ne kadar kolay. Oysa öyle olmamalı.İstediğin kadar ölç biç,istediğin kadar zeki ol istediğin kadar analitik çözümleme yap; bilemezsin kim ne yaşıyor?

Günümüzde insanların ortak kriterleri var ,para ,kariyer,güç,güzellik etiket gibi; bunlara sahip olan başarılı olmayanlar başarısız kaybedenler kulübüne üye.Acaba öyle mi? İnsanları yargılayıp bir sonuca varmak acaba bu kadar basit mi? Bilge bir adam "dilenci ile kralın dertlerinin arasında bir fark yoktur" der.Başarı dediğin şey nereden bakıp görüp tarttığın kriterler ile alakalıdır. Ya kriterlerin yanlışsa ? Ya yanılıyorsan.Adam zengin ama para için her şeyin mübah olduğunu düşünüp ona göre hareket edenlerden ise. Tercih edip gittiği yol ilahi kaidelerin emrettiği yollara zıt ise. O başarmış mı oluyor? Tabi yukarıda söylediğim kriterler ile insanları yargılayıp sınıflandırdığımız için ben bugün hayal kırıklığına uğramıştım.İnsanların ne olduğunu çevresindekilerin yansımasından belirlediğimiz için bugün Rabia benim başarısızlığımı sefilliğimi bana yansıtmıştı . Oysa ki ben bu durumumu bilinçaltımın en karanlık odalarına hapsetmiştim.O inanamıyorum inanamıyorum dedikçe bilinçaltımın karanlık mahsenlerine kapattığım duygularım depreşip açığa çıkıvermişti.Haliyle de bu da beni yaralamıştı.Karşımda karşılaştırma kriterlerine göre başarılı,güzel ,zengin

güçlü bir kızı görünce hele hele benim zamanında onu görmeyecek kadar tıfıl, silik bir kızı karşımda şimdiki şekli ile görünce birde benim zamanında okulun kralı iken şimdi ırgat olmamı ikide bir hatırlatınca tabi bende ipler koptu.Oysa ben şimdiki zor şartlarla dolu hayatıma alışmaya çalışıyorum.İnsan üstü inanılmaz mücadele veriyorum. Dik durmaya kırılmamaya çalışırken Rabia beni bugün bana yansıttı ama ben bunu kaldıramadım. Bunca zorluğa dayanırken beni tanıyan eski halimi bana hatırlatan birisinin karşısında yıkılıp gittim.Bu şuna benziyor ya benzerleriyle beraber yaşayacaksın karşıdan yansıtımlar farklı olmayacak yada yalnız kalacaksın hiç bir yansıma olmayacak.Bir sofraya düşünün herkes peynir ekmeğe yerse sorun yoktur;ama kimisi peynir ekmeğe yer,kimisi kuşsütü eksik olmayan ziyafetler çeker ,kimisi de ekmeğe dahi bulamazsa işte orada sorun çıkar.Biri yer biri bakar kıyamet bundan kopar.Ben kendi halimde aç kalmaya bile razıyım onda bir sorun yok ama tanıdık birilerinin yanında açsan ve herkes de bunu biliyorsa orada sorun çıkar. Kuytuda atılan tokatla meydana atılan tokatın arasında dağlar kadar fark vardır.

Rabia beni bana hatırlattı,düzlem tersine işlediği için de haliyle ben bundan çok rahatsız oldum.Okulda silik bir öğrenci iken hayatta başarılı kariyerli biri olsaydım eminim göğsüm kabarr "başardım,helal olsun bana" derdim. Tersine ise adamı fena yapıyormuş.Kıza da fena paylayıp, ayıp ettim. Neyse artık olan oldu,yapacak birşey yok.O da fazla rahattı. Sevmem öyle fazla rahat insanları. Herşey kontrollü olmalı,sindire sindire adabıyla olmalı. Yok öyle damdan düşer gibi sorular rahat hareketler.Dobra kızmış. "Yemişim dobralığını" dedim. Sinirim biraz geçip sakinleştikten sonra Milas'a doğru kamyoneti sürdüm.Şehirde dolaşmak bana iyi geldi.Gerçi üzerimde iş kıyafetleri vardı onları değiştirme şansım olmamıştı ama yapacak birşey yok.İnsan kırsalda uzun zaman geçince insanların ,kalabalığın arasına girince kendini bir başka tuhaf hissediyor.Lakin insanların ne giyip çıkardığının da pek umurlarında olduğunu zannetmiyorum. Bir boy ana caddede gezip dolaştım. Bulduğum müsait yerlerde bankalarda duvar üzerlerinde oturup geleni geleni seyrettim.Kendimi boşlukta gibi hissediyorum. Öncelikle beni darmadağın eden Rabia sonrasında tam alışmışken Emin dayının işinin bitmesi, daha da önemlisi yeniden karşımıza çıkan belirsizlik bilinmezlik beni içten içe zorluyor.Ne yapacağız, nasıl iş bulacağız ,nerede kalacağız. Falan da filan. Gel çık işin içinden çık çıkabilirsen.Sağa sola giden insanları bakıp kıskandığımı farkettim.Ne güzel kendi memleketlerinde akşam sıcacık evlerinde aileleriyle beraber ,yerleri yurtları diye düşünürken ,önümden yüzü maskeli saçları dökük bandananın altından gözükken bir delikanlı annesi ile birlikte geçince aklıma ilk lösemi kanser olabileceği ihtimali geçince ne kadar dar sığ düşünceler içinde olduğumu hemen fark ediverdim.Dertsiz tasasız insan olur mu?.Elbette herkesin kendine göre derdi tasası var. Bizim Aydın'da bir laf vardır "başkasınıkini görmeyen kendininkini mertek zannedermiş" diye. Ne dertler ne tasalar var: Hele hele herşeyi maddeciliğe indirgenmiş bu kadar metaralist bir toplumda farklısını düşünmek ne mümkün. Hiç derdi olmayan ergenlere bile sorsan yeni cep telefonundan başlayıverir de kılık kıyafete,yok kulağına kepeçe,burnuna büyük,beş kilo fazlalığı var ,onda var bende niye yok tarzı bir sürü şeyle karşılaşırın.Oturup halimize şükretmemiz lazım diye düşününce bir an içimdeki kara bulutların dağıldığını hissettim.Omzuma bir el konunca önce irkildim.

- Oo koca Yusuf ne yapıyorsun sen buralarda diye de elin sahibi seslenince kafamı sesin geldiği yere doğru kaldırdım,Hızır amcanın gülen yüzünü görünce hemen kalkmaya davrandım

- Otur otur hayrola ne işin var buralarda. İşleri bitirdin mi? derken ben kalkıp elini öptüm.

- Merhaba Hızır amca heç zeytin getirdiydim fabrikaya şöyle bir kazaya da uğrayıvereyim demiştim.Nasılın amca sağlığın sıhhatin yerindedir İnşallah.derken o banka oturup yanını gösterdi oturmam için.

- Bizimki ihtiyarlık bi gözümüz yerde gari. Nasıl olcez ,bacaklam belllerim ağrıyıp durur; ama halime şükür öyle ciddi bir durumum yok ,eski metal yorgunlukları işte.Sülüs seksen üçe dayandı daha da mı olmasın?

- Maşallah amca eski topraksınız haliyle

- Yok civanım eski toprak deyip duruyorlar da doğrusu yeni toprak adayı

- Yok be Hızır amca Allah gecinden versin.

- Çok da geç vermesin be Yusuf'um .Belli yaştan sonracıma artık çekilmez oluyor. Hayat,elin ayağın tutup dururken kimseye bi ağırlığın olmazken yatacan emme kalkmeyervecen. Yalan dünya işte doyan da yok kalanda . Eninde sonunda iki metre yer ,iki metre bez,g.tte pamuk olacak olan bu.Sen şimdi bırakta bunlarıda seni pek düşünceli gördüm. Hayrola zeytin toplamak zor mu geldi.,hem süzölmüşsün de karşıdan baktım baktım da tanıyamadım.Nerde o eski Koca Yusuf'un heybeti? Gerçek ırgatlara dönmüşsün.

- Valla mı o kadar değişmiş miyim?

- Ondan azıcık daha fazlası

- Hadi ya

- Yok len şaka yapıyorum. Evet azıcık süzölmüşsün orası doğru ,bugün kılık kıyafette haliyle eskisi gibi değil ama endişelenme sen elli kiloya düşsende civanlık senin mayanda var.Bir adamın mayası sağlamısa o yatsa da kalksa da ,minare yıkılsa da mihrap yerinde kalır. Ben sana öylesine takılıyorum.Ver bakem şu ellerini diye bana doğru az bi döndü.Ellerimi uzattığımda yine dört parmağı ile altan tutarken baş parmaklarını acucumun içinde gezdirdi.

- Aferin iyi çalışmışsın, işin hakkını vermişsin dedi. Sonra ellerimi ters çevirip üstünü de bir inceledikten sonra ellerimi bir kavrayıp aşağı yukarı yere paralel sallayıp

- Endişelenme Yusufum bu ellerle sen aç kalmazsın. Allah ın izniyle kimseye de muhtaç olmazsın dedi

- Sağ ol amca teveccühünüz dedim.

- O da neymiş öyle diye sordu

- Yani sizin iyi niyetiniz anlamında dedim.

- Sağolasın civanım eksik olmayasın da seni pek sıkıntılı gördüm. Hayrola ters giden birşey mi var? diye sordu

- Yok be amca öylesine

- Yok yok var sende bişeyler ben anlarım.Gecek karşılaşmamızda buraya yeni gelmiştin ,iş yok kalacak yer yok o zaman bilem bu kadar sıkıntılı değildin. Hayrola?Emin mi bişeyler dedi.

- Yok amca Emin amca değil, zaten onun işini dün bitirdik son zetinleride bugün yağhaneye teslim ettim.

- E yeni iş yok diye mi canın sıkın?Endişelenme bulunur birşeyler.

- Ondan da değil.

- Neden be Yusuf. Neden o zaman seni bu kadar kahreden şey? Anlativer dök içindeki abesi uru,sonracıma başka bi yerden hastalık olup çıkmasın. Rahat ol sanki gidip birilerine mi yetiştirecem.Söyleyeceğin her şey bende kalır, anlat ki rahatlayasın. Belkim bir yardımım dokunur.deyince İhtiyarın merakına ve samimiyetine kanıp bugünü, Rabia ile fabrikada aramızdan geçenleri bir bir anlattım.İhtiyar dinledi, dinledi.Arada bazı şeyleri tekrar ettirdi sona doğru

- Ayıp etmişsin Koca Yusuf kızın kalbini kırmışsın dedi

- Şimdi Hızır amca tüm anlattıklarımıdan sen bu sonucu mu çıkardın?

- E ne bekliyodun. Aferin mi diyeyim. Basbaya ayıp etmişsin kıza.Hemi de ben tanırım Rabia ya iyi kızdır. Ha babasını sorarsan o başka, parayı Allaha tapar gibi tapan de Yusun tekidir.Milas'ın en zenginlerindedir emme doymaz, dini imanı paradır.Ticaretini pek iyi değildir her türlü allem gallemini yapar.Para kazanacağını bilse aha karşı dağın tepesine çıkar o kadar yani.Armut dibine düşer ama Rabia abisi,babasına kıyasla iyidir. Hak hukuk bilir kız başıyla yeri geldimi babasına,abisine bile kafa tutar..Hem gız sene kötü bişey dememiş ki. sen içermişsin.Sana kral, şövalye demiş,hayranındım demiş. Daha ne yapsın kız bir aç vermediği kalmış. Tövbe tövbe günaha sokup durun bene.

- İyide ilk kez konuştuğun birisine daha bir bardak çay içmeden söylenecek şeyler mi bunlar? diye Hızır amcaya heyecanla çıktım.

- Salak oğlum sen onu ilk kez görüp durun; kız sene yanmış ,senle hayaller kurmuş ,bir yıl sene seyretmiş. Bugünde karşısında görünce heyecanlanmış. Senin hala bir bok anladığın yok. Sen onu yeni gördün emme o garibim çoktan kabdırıvemiş kendini hep seni düşünüp hep seni aramış.Sen herhalde aşk nasıl birşeydir tatmadın.Kız senle yatıp senle kalkmış. Bak bunca zaman geçmiş emme demek ki hala seni unutmamış. Karşısında böyle bambaşka bir şekil şemada görünce de afallamış garibim; salak sulak doğrudan konulara girivermiş. Olan bu.Sen onu tanıyorsun emme o garibim senle yuvalar kurmuş,çocuklar yapmış kısaca sevdiğinle ne hayaller kurarsan aynen onları yapmış.Seni eyi tanıyor yani.Aşk işte gönül otada konar boka da, kondumu da adamı per perişan eder.Senin başından hiç böyle bir şey geçmedi mi?

- Yok amca.

- Eh bir gün gelirse o zaman Hızır amca dediye dersin.Aşk insanın aklını başından alır civanım. Aşıka Bağdat sorulmaz diye şarkı var sen bilmeyon mu?Neyse olan olmuş emme kalp kırmışsın, sana yakıştıramadım.Bende Rabia ya akıllı bellerdim, bak sen bücüre. Sizin iş dünya ahiret olmaz o babası denen deyyus Rabia yı keser yinede seni damat diye almaz.O paranın olmadığı yerde tünemez.

- Yani benim ona damat olmayı isteyeceğimi nerden çıkardın? amca

- Kim istemez adam harun kadar zengin diyom.Parayı pulu geç. Rabia da güzel alımlı kızdır,bugün Milas ı geç Muğla da ona hayır diyecek adam tanıyıyorum ben.

- Karşında oturuyor ama sen görmüyorsun deyiverdim.

- Bak bu dediğine inanırım. Sendeki maya farklı len Koca Yusuf. O kadar da aptal değılsindir değıl mi? gülüp şakayla omuzumdan da bir itti.

- E ne yapayım mayam böyle deyince Hızır amca hepten kopuverdi.Ondan burdan iki eski dost gibi baya bir muhabbet ettik. Saatin baya ilerlediğini farkedince

- Amca benim gitmem lazım çok geç kaldım annemler merak etmişlerdir.

- Dur hele Emin in işi bitti dedin şimdi nereye gideceksiniz?Başka bir zeytinlik bulamadınız mı?

- Çalışmaktan aramaya fırsatımız olmadı bir iki gün bir bakarız; bulursak kalırız bulamazsak gideriz herhalde.

- Tamam ben de bakarak olurum. Telefonun var bende bişey ayarlayabilirsem ararım sene.Len oğlum Koca Yusuf harbi seninki iş mi ya? Krallar gibi yaşamak varken sen krallığı elinin tersiyle it get ırgat ol. İş mi bu senin yaptığın?

- Ya amca bu konuştuklarımız aramızda aman deyince

- Herhalde Yunus um elbette.

- Bak ismimi doğru söyledin bana Yunus dedin

- İhtiyarız dediysek de daha aklımız başımızda Yunus um. Ha Yunus ha Yusuf ne

farkeder?Lakin sen benim Koca Yusuf'umsun bunu da böyle bilesin.Hadi bakalım sana

uğurlar ola. Yanından ayrıldıktan iki üç metre gitmeden Hızır emmi ardından seslendiğini duyunca döndüm.İhtiyar gülerek

- Koca Yusuf krallık mı ırgatlık mı.Zor seçim.Dediklerimi de unutma dedi.

Yol boyu günü,Rabia'yı,Hızır amca ile konuştuklarımızı düşündüm durdum.Aslında benzer şeylerden ne kadar farklı sonuçlar çıkarmış olduğumu farkettim. Hani Rabia'yı daha ilk görüşmemizde bu nasıl hadsizliktir diye atarlanmışım ya; Hızır amca'yı da ikinci görüşüm olmasına rağmen kimseye anlatmayacağım şeyleri ona anlattığımı fark ediverdim.Sanki Hızır amcayla kırk yıllık dost gibiydik.Benim yaptığım şeyin Rabia'nın kinden ne farkı vardı ki. Hızır amca söylediği herşeyde haklıydı.Adaletin tartısına kişisel hissiyat tüylerini koymuş tartıyı yanıltmışım.Kıza ayıp ettim dedim.

Barınağa vardığımda hava çoktan kararmıştı.Babamlar endişelenmişler. İş yok nasıl olsa şöyle bi Milas ı dolaştım dedim onlarda pek üstelemediler.

Ertesi gün kuşluk vakti Halil ve Emin amca geldi. Dışarı onları karşılamaya çıktığımızda Halil'in elinde zorlanarak pikapın kasasından indirdiği yağ bidonunu ve yanında bulunan sabun paketini görünce içimden "eyvah "dedim.Beni görünce Emin amca babamla konuşmayı kesip bana döndü suratında az kızgın biraz da munzur bir ifade vardı.

- E Yunus efendi dün üzümüştün bizim kızı demediğini bırakmamışsın. Ayıp etmişsin. Yağ sabun bırakmıştım sana versinler diye; onları da ben dilenci miyim diye almamışsın,hatta Ali yi neredeyse dövecekmışsın. Ayıp olmuyor mu hiç sana yakışıyor mu böyle hareketler? diye yarı şaka yarı ciddi söylendi.

- Ben kimseye birşey demedim. O yağı,sabunları bizim için sizin bıraktığınızı söylemediler. Söyleselerdi hiç size zahmet verir miydim? Alır getirirdim elbet. Annem Hatice babam merakla bizim ne hakkında konuştuğumuzu bize değil birbirlerine ne diyor ,ne hakkında konuşuyor bunlar diye kaş göz işareti yapıyorlardı.

- Valla ben bilmem Rabia yı çocukluğundan bu yana tanırım, elimizde büyüdü kızım gibidir. O öyle dereden tepeden konuşmaz. Bana herşeyi anlattı. Durduk yerde kızın kalbini kırmışsın.

- Yapmadım, ama eğer istemeden bir şey yapıp yanlış anlaşıldıysam özürlerimi kendisine iletirseniz sevinirim.

- Dedim dedim.Yunus öyle bir çocuk değil, istemeden yapmıştır veya yanlış anlaşılma olmuştur diye aynen dediklerini söyledim.Lakin o pek bizim gibi düşünmüyor bilesin.Neyse artık sen birdaha karşılaştığınızda gerekeni söyler kızdan afını dilersin. O artık benim bileceğin.dedi bende bu konuşma daha da uzamasın diye

- Tamam amca ben gerekeni yaparım deyip konuyu kapattım.Emin amaca ile babam konuşurken Rabia nın adını duyan annem ve Hatice fısır fısır beni sıkıştırmaya başladılar. Rabia yı Emin amcanın anlatımlarından ismen önceden bildikleri için heyecanla nelerin olduğunu merak edip beni sıkıştırıyorlardı. Sonra anlatırım deyip yanlarından uzaklaşıp babam ile Emin amcanın yanına gidince onların kendi aralarında bir pazarlık içinde olduklarını anladım.Emin amca babamla zeytinliğin budanma işini konuşuyorlardı.Konuşmaları duyan annem Rabia yı boş verip oda bize yaklaşip kulak kabarttı.Emin amca

- Aşağı düzde olan zeytinlerin pek ihtiyacı yok zaten. Yamaçdakiler neredeyse iki üç yıl oldu bıdanmayalı onlar biraz vakit alır.Yunus sen biliyon mu budama işini? diye bana sordu

- Yok amca hiç yapmadım daha önce.deyince babam

- Yok Emin bey budamayı anca ben anlarım ben yapacağım.Onlar da getir götür yaparlar dedi.Emin amca

- Eyi o zaman anlaştık 2500 liraya sen götüre budamayı yaparsın dedi anneme bakarak

- Emine bacım bak bu sefer eyi fiyat verdim sonracıma bene birşey deme dedi annem budamanın nasıl bir şey olduğunu bilmemesinden içinde şüphe bile olsa birşey demedi. Hem buraya baya alışmıştı huzurluydu, kaç gündür ne yapacağız nereye gideceğiz diye hayıflanıp duruyordu daha bir süre daha burada kalacağımız için sevindi bile. Pazarlığa karışmadı.

- Nolcek Emin ağa yabancıyıyız garim. Üç aşağı beş yukarı onuda yapı veririz elimize mi yapışacak dedi. Emin amca

- Budama alet edevatları var mı sizde? diye sordu Babam

- Yok, ne gezer?

- Tüh keşkem gelirken getirseydim. Neyse garim yarın getiririm de yok yarın sabahtan İzmir e gidicem Yunus sen sonra gelsen bizim evden alıversen pek makbule geçer. Yoksem bugün bir daha buraya gelip gitmem gerekecek. Mazotunu ben karşılarım benzinlikten depoyu doldur zaten dün de zeytinleri getiri vermiştin. Olur mu ? diye sorunca babam

- Olmaz mı heç. işi ne, gelir alır hem içi açılır bir iki insan görür dedi. Emin amca gittikten sonra soru yağmuruna tutuldum, hele kendi halindeki Hatice bile bu konulara ne de meraklıymış, pek eğlendi. Bizimkiler de beni kabahatli bulup demediklerini bırakmadılar. Bence bende bir anlatım sorunu var kendimi yeterince izah edemiyor muşum gibi geliyor.

Sonra kendi aramızda yeni işi konuşup görev taksimi yaptık. Babamla ikimiz zeytinliği dolaşip budamanın nasıl yapılacağıнын planını yaptık. Babam bana zeytin ağacının nasıl budandığını nelere dikkat edilmesi gerektiğini teorik olarak göstere göstere anlattı. Hiç de öyle karşıdan gözüktüğü gibi kolay bir iş değil. Ağacı iyi tanımak gerek. İyi bir budama verimliliği artırırken bilinçsizce yapılan ise hem verimliliği düşürüyor hemde ağacı hırpalıyor. Berberde tıraş olmak gibi. Berber iyiyse güzel bir kesim sonucunda elin yüzün açılır yakışıklı olursun , kötü kesimde ise kırıklığa dönersin. Hatta kulaktan bile olabilirsiniz. Önce yapabilirim zannettim ama babam bile endişeli , yılların toprak adamı ama

- Oğlum elin ağacı, kendi ağacın gibi olmaz çok dikkat etmen gerekir. Yanlış budama göze çarpar. Sahibi için bu ağaçlar evladı gibidir; sen hiç evladının kolunun bacağının kesilmesini kabul eder misin? Neyse yavaş yavaş yaparım. Allah'ın izniyle bir şeycikler olmaz.

Kuşluk vakti yemekte kahvaltı yaparken budama iş paylaşımını yaptık ama ben bir fikir ortaya attım.

- Budamada benim yapacağım pek bişey yok. Ben derim ki kasabada bir iş bulup çalışayım. Çift dikiş gideriz. Budanan dalları annem ve Hatice toplar ana getirir, bir iki büyük ağacın kuruyan dalları var onuda uygun zamanda ben keserim. İş bulursam oradan da yevmiye gelir ne dersiniz? dedim herkes makül buldu iyi olur dediler.

- O zaman ben yemekten sonra şehre inip bir bakıştırayım. Dönüşte de budama makaslarını toplar getiririm dedim. Onay verdiler. Hemen kafamda planlar yapmaya başladım . Yeni iş zeytin toplama olamaz o iş öyle tek başına yapılacak bir iş değil. Bulaşıkçılık aklıma geldi belki herif hala çalışacak birini bulamamıştır ama çok zaman oldu kesin bulmuştur dedim. Olsun başka yer mi yok mutlaka eleman arayan birileri vardır. Keşke bir inşaat işi bulsam ağır iş olduğu için yövmiyesi iyidir diye düşündüm. Kahvaltı biter bitmez.

- Baba ben gidiyom

- Acelen ne oğlum ateş mi düştü? dedi babam

- Gidip bakıştırayım, ana istediğin bişey var mı kasabadan ? diye sordum annem bir kaç ihtiyaç malzemesi söyledi "tamam akşama getiririm "deyip yola koyuldum.

- Üçüncü kez ana caddeyi dolaştım lakin bir iş eleman aranıyor yazısı göremedim. Var da biri eczacı diğeri kahveci garson arıyor onlar da bana göre değil. Bir iki inşaat a sordum yok. Akşama kadar Milas da dört döndüm yok yok. Akşama doğru umudumu yitirmiş olarak ve birazda Rabia ile karşılaşma korkusuyla korka korka Emin amcanın evine uğrayıp

malzemeleri aldım. Barınağa dönerken yol kenarında inşaatları bol yeni mahalleleri gördüm. Buralar niye hiç aklıma gelmedi dedim.Karkas binaların,şantiyelerin bol olduğu yeni kurulmakta olan mahalleye direksiyonu kırdım.Kamyoneti park ettikten sonra kasadaki malzemeleri çalınır kokusuyla şoför mahaline koyup kilitledim. İnşaat olan binada işçiler akşam paydosunu vermişler çoğu etrafı derleyip topluyorlar ,üstlerini falan değiştiriyorlar. Gördüğüme iş var mı? diye sormaya başladım.”Ne iş yaparsın mesleğin ne ?”diye soruyorlar.”Ne olursa her işi “diyorum tabi her işi yapana iş biraz zor. Tam ümidim kırılmak üzere iken büyük bir sitenin inşaat şantiyesine girip sorumu yenilediğimde yok cevabını almış giderken arkadan bir işcinin bana bağırdığını duydum. Beni çağırıyordu ,yanına vardığımda doğru aksanı ile

- Gel kardaş patron burada seni çağırıyor dedi.O önümde ben ardında karkas binanın içine girdik. Kılık kıyafetinden patron olduğunu anladığım adam sıvası yeni yapılmış binada bir şeyleri inceliyor etrafındaki üç dört tane adama habire talimatlar veriyordu.Herkes adamın yanında pür dikkat ağızından çıkacaklara bakıyordu. Ben işçi gencle beraber hemen odanın girişinde bekliyor onları seyrediyordum.Sonra patron bir ara bizim tarafa baktı bizi gördü. Beni şöyle bir tepeden tırnağa bir süzdü ama talimatlarını kesmeden devam ediyordu.Bu iki üç dakika sürdü en son işi bitince bize el etti yanına gelmemiz için.

- Genç iş arıyor muşsun öyle mi?

- Evet efendim .

- Ne iş yaparsın sen, mesleğin ne?

- Ne iş olsa yaparım.

- Daha önce hiç inşaatta çalıştın mı?

- Bir kaç kez çalıştım.

- Yani güçlü kuvvetli birine benziyorsun lakin hiç tecrüben yok .

- Dediğiniz gibi gücüm kuvvetim yerindedir çabuk öğrenir iyi çalışırım .Siz benden ne istediğinizi söyleyin ben aynısını yaparım dedim.

- Nerelisin sen?

- Aydın lıyım

- Hemşeri sayılırız.Buralarda ne işin var?

- Zeytin toplamaya gelmiştik; işimiz bitti yeni iş arıyorum .Çalışmaya alışkınım .

- Tamam hemşerim gel o zaman deyip dışarıya doğru yürüdü bahçeye çıktı.Bahçeye göstererek

- Bak buranın tesfiyelenmesi lazım bahçe peyzajı yapılacak bazı yerlere de yükseltip beton dökülecek ,sen bu tesviye işlemini yapabilir misin?

- Yaparım efendim. dedim patronun yanındaki adam

- Abi küçük dozerle Mustafa gelmeyecek miydi? diye sorunca

- S.ktirtme Mustafa yı kaç gündür telefonlarıma bile çıkmıyor. İş makinası parça kırmış soktuğumun parçası bir İstanbuldan gelemedi. Yarında bir günde gene yağmur yağcak hepten kalcaz sap gibi.Al işte bu delikanlı düzeltsin bahçeyi.Yoksam Mustafa yı beklersek boku yedik. Emme ben ona edeceğimi biliyorum. Eninde sonunda elime düşecek pezeveng. Göreceksin bak ben onu nasıl yalvartıyorum..Neyse delikanlı sen bu işi yapar mısın?

- Yaparım efendim.

- İş kolay. Mahmut usta beton seviyesini iple gelecek o seviyeye yükselteceksin. Geri kalanı da dümdüz yapacaksın .Taşı harç kalıntısını beton atılacak yere toplayacaksın, toprak atılacak yerde bir şey bırakmayacaksın. Oldu mu?

- Oldu efendim.

- Kaç para istiyorsun şimdi bu iş için ?

- Bilmem dedim.

- Yevmiye mi istersin yoksa kabala mı yaparsın?
- Bilmem dedim
- Sen de hiç bişey bilmiyon be oğlum.Tamam yevmiye, yok ya gabala iki bin lira verecem sana ama istediğim gibi yapacaksın, sonra su koyuvermek yok.Ne zaman başlarsın? diye sorunca
- Tamam anlaştık.Yarın başlarım dedim.
- Oldu bakalım hadi selametle sabahleyin Mahmut çavuşu bul o neyi nasıl yapacağını sana gösterir.
- Teşekkür edip yanlarından sevinçle ayrıldım.Sitenin nerede konumlandığını unutmamak için çevreyi inceleye inceleye barınaga doğru sürdüm.
- Yeni işimi duyan bizimkiler barınakta bayram havası yarattılar .Hele uzun süreden sonra aldığım bir kilo kıymanın bir kısmı ile pişirilen patetes musakkası da ne kadar lezetli oluyormuş.Güle oynaya yemeğimizi yiyip erkenden yattık, yarın iş başı var.
- Sabah Hatice nin dürtmelerine gerek kalmadan erkenden kalktım babam çay koymuş iki bardak çayı içtikten birkaç parça bir şeyler atıştırdıktan sonra işde giyeceğim kıyafetleri giyip kamyonette marş bastım ama tık yok.Gece soğuk sabah erkenden mubarek marş almadı tekrar tekrar denesem de dinamodan tık yok.Olacak iş değil daha ilk günden.Bildiğim tüm teknikleri denedim ama yok değil çalışmak tık demiyor.Babamlar geldi
- Çalışmıyor ,marş basmıyor ne yaptımsa olmuyor.İterek vurdurmak lazım.Babam iyi de senden başka şoför yok ki, nasıl vurduracağız.
- Çok kolay kontağı açıp ikiye alacağız ,yokuş aşağı itip ben ayağını debriyajdan çek dediğimde çektin mi motor alır.Sonrada debriyaj ile frene basacaksın hepsi bu dedim ama babam
- Yok benim yapabileceğim şey değil bu diye itiraz etti.Ben ne kadar bak bu debriyaj şu fren diye tarif etsem de nafiye. Bir ümit bizi elleri belinde seyreden anneme döndüm; o baştan olmaz ben ne anlarım diye kesip attı.Hatice ye baktım o istekli.Ona anlattım herşeyi tamam anladım dedi ama şoför koltuğuna oturunca o da korktu vazgeçti.Kapı açık itip az hızlanınca içeri atlayıp ben vurdursam daracık çalı çırpılı stabilize yol o mümkün değil bir de kamyoneti öylesine park etmişim ki yan onu açık kapı ile döndürmek bile mümkün değil.Akşamki sevincimiz kursağımızda kaldı.Annem beni çok üzgün görünce
- Aman Yunus um karalar bağlama öyle, ne yapalım nasip değilmiş yapcak bişey yok.
- Ya ilk gün anne, ilk günden olacak şey mi bu şimdi?
- E ne yapcaz,şimdi tamirci mi çağırarak lazım diye babam sordu
- Yok ona gerek yok.Emin amcanın pikabı ile aküyü şarj ederiz de o da İzmir de kim bilir ne zaman gelir? deyince annem yine
- Boşver Yunus dedim nasip değilmiş, burda babana yardım edersin. Nolcek,unumuz erzağımızda yeterli Emin ağa gelesiye kadar idare ederiz,boşver.
- Yok olmaz öyle şey ne güzel çadırın parası çıkacaktı dedim
- Olsun budamandan kazandığımızla alırız.
- Peki biz napıcaz taş mı yicez? Hemi de belkim yeni akü almamız gerekebilir. Kim bilir o ne kadar tutar? Yok ben gidecem alt tabanı sekiz on kilometre bir yol koştum mu bir saate varırım.
- Sen aklını peynir ekmekle mi yedin? Delirip durma on kilometre diyorsun.Heç o kadar yol koşulur mu? Hadi koştun gün boyu çalışacaksın,akşama yorgun argın o yolu nasıl geleceksin. Otur oturduğun yerde acından mı ölüyorsun? dedi Hatice ve babam da onu destekliyorlar.Ama ben karalıyım
- Hatce benim sırt çantam nerede? Ana sen bana bir havlu ver terliyeceğim ya lazım olur, gerisini ben hallederim. Daha erken inşaata henüz kimseler gelmemiştir. Onlar gelesiye ben

varırım. Hadi olsun on on beş dakika geç kalsam bişey demezler.Hadi hadi acele edin deyip içeri koştum.Çantamdan uzun süreden beri giymediğim şortumu bulup acele ile giydim,üstüme bir de atlet geçirdim,çıkardığım iş elbiselerini sırt çantasına teptim. İş elbisesi bu ütüsü mü bozulacak. En son kışlık çorapların üzerine spor ayakkabısına da giyince her şey hazır oldu.Kamyonettin torpidosundan eldivenleri de alıp çantaya koydum hazırdım. Annem babam hiç durmadan söylendiler hele annem kış günü soğukta öyle şort tişörtle görünce hepten çıldırdı demediğini bırakmadı.

- Anacığım şimdi koşacağım ya değil üşümek terleyeceğim,havluyu bile onun için aldım. Sen endişelenme ben alışkınım eskiden yazda kışta çok koştum deyip yanaklarından teselli öpücüğü kondurup bayır aşağıya koşmaya başladım.Anam arkamdan bağıırıyordu.

- Akşama yanında ekmek mekmek alma birde onları taşıma ben burda ederim diye. Koşmak.Alışkın olan için insanın kendisiyle baş başa kalıp kendini dinlediği en güzel uğraşlardan biri.Hele bir de benim şu anda yaptığım gibi bir ümide koşuyorsan deme keyfine tek derdim acelem var ,yetişememe geç kalma korkusu tabi buda en büyük motivasyonum.Tempom harika .Gözlemeci Hasan ın oradan geçerken daha yeni kalkmış beni gören Hasan arkadan “manyakmısın Yunus sen bu havada koşulur mu? G.tün doncek!” diye bağırdığını duydum.Ana yol falan derken gelip geçen arabalardan meraklı bakışlar.Milas turiste pek de yabancı olan bir yer değil eminim ki beni yolunu kaybetmiş bir turist zannetmişler dir.

İnşaata varmam aynen tahmin ettiğim gibi bir saatimi almadı.İyi geldim.Beni öyle don gömlek koşarak gören inşaata gelen işçiler merakla onlara yaklaşmamı seyredip kendi aralarında gülüşüp,dalga geçtiler.Sitenin bahçe duvarından içeri girdiğimde karşıda bana bakan Mahmut cavuşu gördüm iki eli belinde öylece bana bakıyordu.Ona yaklaşıp

- Günaydın abi kusura bakma biraz geciktim deyince

- Hayrola kardeşim bu ne hal. Sabah koşusu da mı yapıyorsun? diye sordu nefesimi ayarlamaya çalışarak

- Yok abi sabah sabah benim transit çalışmadı ,koşarak gelmek durumunda kaldım.

- Nerede oturuyorsun ? diye sorunca

- Emin amcanın zeytinliğinde

- Emin Emin,hangi Emin bi soyadı lakabı yok mu bu Emin in

- Valla unuttum abi ya söylemişti ama unuttum.

- Hadi her neyse sen böyle mi çalışacaksın?

- Yok abi iş kıyafetlerim çantamda, ben de sana onu soracaktım nerde üstümü değiştirebilirim diye.

- Bak şu ortadaki binaya gir orda değiş gel

- Tamam abi dedim üç dakika sonra Mahmut çavuşun yanındaydım.O beni tüm sitenin bahçesine gezdirdi,bahçe içi, dışındaki molozları gösterdi onları nasıl gerdikleri iplerin içerisine tasfiye yapacağımı anlattı.Binaların içindeki harç birikintileri katlardaki fayans tuğla kalıntılarını gösterdi onlar da temizlenip beton dökülecek yere yükselti yapılacaktı. Altı blok, her blokta ikisi dubleks ,üst katlar tripleks dörder daireden oluşan yirmi dört dairesel bir site.İlk binada daha önceden ipler gerilmiş “sen buradan başlarsın sen burayı bitirene kadar biz diğer taraflarıda ipleriz” dedi.”Tamam” dedim.Öğle yemeği saat on ikide tabldot usulü karavana geliyormuş. Çalışanlar hep birlikte ilk karşılaştığımız binada yemeklerini yiyormuş. “Yemek saati oraya gelirsin” dedi. Bana aynı bloktan bir el arabası kazma ve kürek verdi işe başladım.

Planlama, planlama .Önce en uzak kimsenin olmadığı bloktan başladım.İnsanların beni seyretmesi acemiliğimi görüp dalga geçmelerini istemiyordum.Büyük taşları en başta koymak ve sonrasında beton dökülecek binaya en yakından uzağa doğru temizlemek ,el

arabasının rahat çalışması için kolay olacak gibi geldi bana. En sonda binanın içindeki molozları en üste serdim mi bu işten alnımın akıyla çıkarım dedim. Toplamda altı blok var hergün bir blok yapsam altı günde de bitiririm dedim, tabi bunlar benim acemi düşüncelerimdi. Daha iki üç saat geçmeden ne kadar yanıldığımı anlayıverdim. Beton dökülecek gergi ipin içi obez harın gibiydi. Dünyaları atsan mümkün değil dolmuyor. Molozlarda sıra dağlar gibiydi farklılığı bunlar üst üste. Bitti diyorsun iki eşince alttan bir başkası çıkıyor. Yani değil altı günde onbeş günde bu iş biterse ne ala. Lakin iki gün önce üç gün sonra ne farkeder. Sanki zamanım çok kısıtlıymış gibi Babamlar zeytinliği budayana kadar sıkı çalışırsam aynı zamanda bende burayı bitirebilirim. En çok da annemin burayı görmeyecek olmasına seviniyorum. Eğer annem iki bin liraya bu kadar ağır zor bir işi yaptığımı görse bana demediğini bırakmazdı. Eminim ilk diyeceği şey de "tam babasının oğlu, öküz kafalı armut dibine düşmüş" derdi. Gücüm kuvvetim yerinde ,az sıkıştırdım mı tamamdır deyip hırsla çalışmaya başladım. Tempomu karşıdan gören ne yapıyor bu adam diyor; sanki işi bitiri verip de otobüse yetişecekmiş gibi soluksuz çalışıyorum. Öğlen paydosu olmuş karavana gelmiş işçi yamaklarından biri beni çağırdı. Yemekhane diye yine karkas blokların bir odası. Üç tane plastik masa yan yana dizilmiş ,plastik sandalyeler masaların üzerine gazeteler serilmiş, bir başka masanın üzerine üç tane derin kova tarzı çelik kovadan yemekleri Mahmut çavuş servis ediyor. Demir tabldot farklı gözlü tepsilere bölüm bölüm koyuyor. Masa da beş işçi yemek yiyor. Bir şeyi öğrenmenin en kolay yolu öndekini taklit etmektir. Beni çağıran genç ne yaptıysa aynısını yaptım. O da yemek yiyecek, demir tepsiyi aldı bende aldım, kaşık çatal aldı bende aldım, Mahmut çavuşun önüne gitti bende gittim, menu kuru fasulye , bulgur pilavı ve hoşaf bayadır yemediğim şeyler. Çocuk ekmek aldı bende alıp oturduğu masaya yanına diğerlerine afiyet olsun deyip oturdum. Yatılı günlerim aklıma geldi. Uzun zamandır yemediğim bir menüydü ve iştahla hepsini ekmeğime bandıra bandıra yedim. Çay koymuşlar üstüne iki bardakda çayı içince vücudum şöyle bir kendine geldi. Oradaki işçilerle pek sohbetimiz olmadı kürtler kendi aralarında kürtçe konuşuyorlar bir ben ve Mahmut çavuşla konuşurken türkce konuşuyorlar .Mahmut çavuş" iş nasıl gidiyor?" diye sordu" iyi " dedim. Tekrardan işimin başına döndüm.

İlk gün işçiler paydos edip evlerine gidenler gitti, ben devam etmiş olmama rağmen akşam paydos ettiğimde ilk bloğun anca üçte ikisini bitirebilmişim. Yine de iyi dedim orta bloklar da bahçe payları az zannedersen daha kısa sürede bitiririm tahminim on günü geçmez. Karanlığa kalmadan üstümü değiştirip yine koşarak ama rahvan atları misali hızlı bir jokingle bizimkilere vardım. Annem beni görünce hemen sofrayı kurdu. Sorduğu sorulara cevap vermekten ağız tadıyla yemek yiyemedim. Tabi cevapları ben az kendime göre değiştirerek söylüyordum ,benim için endişelenip meraklınsınlar istemiyordum. Ama o kendince bir şeylerden huylanmış sorduğça soruyordu ki ben çoktan yorgunluktan kendimden geçmişim. Uyudum mu, bayıldım mı artık bilmiyorum. Sabah her yanım ağrılar içinde birinin ısrarlı dürtmesi ile uyandım. Akşamdan tembih etmişim erken uyandırın diye. Hatice sanıp tam diklenirken beni sarsanın babam olduğunu gözümü açınca anladım.

- Hadi Yunus um kalk erken uyandır demiştin. Kalk çay demledim. Ananlar henüz uyanmadılar. Sen elini yüzünü yıka gel ben sana ekmek arası yaptım, iki kuyum alıver. Hadi koçum hadi garip oğlum, hadi doyamadığım diye babam kendi kendine söyleniyor. Onun bu melankolik halini görünce ağrım mağrım kalmadı. Hemen dışarı çıktım, geldiğimde babam tepside çayımı ekmek arası katığımı hazır etmişti. Baba yüreği işte ben ne kadar gizlemeye çalışsamda, ne durumda olduğumun farkında. Sabah sabah pek canım çekmesede babam bana elleriyle kahvaltı hazırlamış yememek olur mu? Afiyetle yedim. Tabi sabah sabah tok karnına koşması da hiç iyi olmuyor. Çünkü performansımın yarısı yoktu ama bugün acelemde yoktu. Vakit erkendi hatta inşaata ilk gelen ben olmuşum bekci beni kapıda

karşılıklı. Adı Ramazan mış. Emekli öğretmenmiş ama geçinemediği için o da geceleri ek iş olarak inşaatı bekliyormuş. Öğretmen ve gece bekçisi hakikatten ikisi yan yana hiç iyi durmuyor, içim yandı ihtiyar hocaya. Memleketim işte ne yaparsın. Acaba ülkeyi yönetenler bu durumun hiç farkındalar mı? Kaç emekli yaşlı, öğretmen, memur veya her neyse emekliliğini yaşayacağına hala çalışıyor. Hemde emekliliklerini kazandıkları mesleklerinin dışında hiç alakasız işlerde. Ramazan hoca da meraklı biri ama benim işim çok laklak dövmeye sohbet etmeye vaktim yok. Üstümü değiştirip işe giriştim. Dört gün aynı döngüyü yaşadım en sonunda sabah mart soğukunda böyle şort tişört koşarak gelmemi bir anlam veremeyip nerede kaldığımı sorup duran Ramazan hoca ya geldiğim yeri tarif edince ihtiyar neredeyse küçük dilini yutacaktı.

- Nasıl yani Yunus sen ta o kasabanın dışındaki opet in oradan mı geliyorsun?

- Orası olsa yine iyi hocam ondan sonrada yaklaşık iki kilometre daha gidiyorum Emin amcanın zeytinliği dağın yamacına sarıyor.

- İyi de oğlum o petrol burdan en az on kilometre çeker, iki de ötesi on iki kilometre sen deli misin? Buna can mı dayanır?

- Geçici bir durum amca Emin amcayı bekliyorum gelsin bizim kamyoneti çalıştırdım mı onunla gelip gideceğim.

- İyi de oğlum o ne zaman gelecek .

- Ah bir bilsem İnşallah çok geç kalmaz. Gerçi beş altı güne ben burayı bitiririm

.dedim. Ramazan hocayı ah vahlar çekerken bırakıp yine işe başladım. O gün patron geldi .Dört gündür yoktu: Ankara'ya gitmiş işi varmış tüm işçiler daha bir gayretli çalışıyorlar, patron buradayken öyle pek bağırsı çağrış türkü söyleyenler falan olmuyor. Adam diğer yerleri denetleyip işi bittikten sonra benim tarafa da geldi. Üçüncü blokta çalışıyordum, yani işin yarısını bitirmek üzereydim.

- O sayın hemşerim işi baya kolaylamışsın maşallah nerdeyse yarısını bitirmişsin. dedi

- Evet efendim yarısı bitti sayılır.

- İyi, iyi çalışmanı beğendim güzel olmuş dedi

- Teşekkür ederim iyi olması için elimden geleni yaptım diye.

- Ramazan hoca Mahmut a söylemiş sen uzaktan gelip gidiyormuşsun hergün hergün o kadar yol tepilir mi hiç. İstersen sanada bir ranza vesinler işin bitesine kadar burda kalabilirsin. Evli misin, çocuk var mı?

- Yok bekarım .

- Eyi ya işte istersen burada kalabilirsin senin bileceğin şey teklif var ısrar yok. Sabah o kadar yoldan sonra nasıl çalışabildin, akşam bu çalışmadan sonra o kadar yolu nasıl gidebildin be adam deyip, kafasına sallaya sallaya ofis olarak kullandığı iki odası yapıllı örnek dairenin olduğu bloğa yöneldi. Adamın önerisi hoşuma gitti. Yolla harcayacağım enerji ve zamanı işe verirsem çok daha kısa zamanda bitiririm hata dahada uzun saatler çalışabilirim işim ne? Babamların ihtiyacı olabileceğini düşündüğüm bazı şeyleri almak için işi uzatmadım diğer işçilerle birlikte paydos ettim. Marketten aldığım şeylerin bir kısmını sırt çantama doldurdum bir kısmını poşetleri birbirine bağlayıp heybe gibi omzuma attım eve vardığımda onca alışverişi görünce annem yine söylendi; nedenini duyunca” işte bu iyi olmuş bunca yol hergün harap oldun” dedi. Ama kalınacak yerden tutuver de diğer işçilerin nasıl olduğuna kadar sordu da sordu. Daha akşamdan benim bavulu hazırlamaya koyuldu. Koca bir cantaya o lazım olur bu lazım olur deyip herşeyi tıkıştırıyor ne dedimse baş edemedim en sonunda

- Anne ya on iki kilometre yol gideceğim o çanta o kadar yol taşınır mı ? Eşek zannettin herhalde beni deyince aklına dank etti. Yine sırt çantama eşortman ,temiz giysiler, iki takım iç

çamaşırı koyduk yarın spor kıyafeti ile değil iş kıyafetimle gideceğim bir sırt çantası eşyalarım kafi geldi.

- Ertesi sabah erkenden herkes ayaktaydı hızlı bir kahvaltı sonrası beni uğurladılar.Okul zamanlarından onlardan ayrılmaya alışkınım ama nedense bu üç dört günlük ayrılık bana zor geldi.Bir gözümü değil üç gözümü arkada bırakıyorum.Dün akşamdan beri benim görevleri Hatice ye devrettim ona sıkı sıkı tembihledim nelere dikkat etmesi gerektiğini ne yalan söyleyeyim petrole kadar ağlamadım desem yalan olur.Kolay değil önceki ayrılıklarımızda babamlar kendi evimizdelerdi bu sefer ise dağın başındalar; Allah göstermesin başlarına birşey gelse yardımlarına koşacak çevrede kimse yok.Kimsesiz garipleriz.

Ramazan hoca beni yine kapıda karşıladı kendisine yeni durumu anlattım yardımı için teşekkür ettim o da burada kalacağıma sevindi.

- İyi etmişsin Yunus bey oğlum hergün o yol çekilir mi? Gel gidelim çocuklar kalkmıştır sana bir yatak bulalım dedi. O önde ben arkada baştan ofisin olduğu bloğa gittik. Üst kata çıkınca derme çatma bir kapının önünde durup kapıyı çaldı.Yemekhanede gördüğüm işçilerden üçü bu odada kalıyormuş.Kapıyı biri açtı doğu aksarıyla

- Buyrun hocam günaydın dedi

- Günaydın Mehmet bak size bir arkadaş getirdim. Yunus u tanıyorsunuz bahçeyi yapıyor işi bitesiyeye kadar birkaç gün size misafir olacak.

- Ne demek hocam başım gözüm üstüne buyur gardaş hoşgelmişsen dedi.

- Hoşbulduk dedim.Mehmet kapıyı geriye itip önüne kapıyla paralel durarak içeri buyur etti.İçerisi yanan sobadan sıcacıktı.Her duvar dibine ağaçtan yapılmış derme çatma bir sofa ,sofanın üzerinde yüzleri kirden berenip renk atmış mantar yataklar var. Köşede bir seyyar tüp tüpün üzerinde tüpten büyük birbiriyle orantısız iki demlikten oluşan bir çaydanlık odaya buhar saçıyordu. Sivasız duvarlara çakılmış çivilere asılmış giysiler odaya renk katıyordu. Yerde naylon hasır bir yaygı onun üzerine serilmiş eski bir battaniye ,çaydanlığın olduğu köşeye duvar önüne atılmış bir yer yatağı,yer yatağında duvara dayanmış değişik yastıklar vardı. Tahta somyaların altından el çantaları gözüküyordu. Ters çevrilmiş üstüne sararmış yemek lekelerinin lekeleri dolu sarı gazetenin serildiği bir kasanın üzerinde kirli tepsinin üzerinde çay bardakları bir poşetin içerisinde ekmekler,başka bir poşette domates meyveler vardı.Beni ve Ramazan hocayı kapıda gören içerideki iki işçi de hemen ayağa kalkıp kendilerine çeki düzen vermeye çalıştılar .Gariplerim mahcubdular garibanlıklarından çaresizliklerinden utandıkları her hallerinden belliydi. Yalnız olsam muhtemelen böyle ezilip büzülmezlerdi zira beni de eminim kendilerinden görüyorlar ama Ramazan hoca bizimleydi ve o gereksiz utanc atmosferi odaya kaplamıştı.Kapıda ki bizi karşılayan Mehmet

- Bak gardaş işte karşıda yer yatağında yatarsın başka somya yok kusura kalma ama sobaya yakın üşümezsin dedi.O zaman naylon gerilmiş pencerenin hemen yanına kurulmuş soba dikkatimi çekti.Hakikatten yakındı.İçlerinde en genç çelimsiz olan

- Abey eğer yerde yatmak istemezsen sen benim yatakda yat ben yer yatağında yatarım.dedi

- Yok olur mu öyle şey ben yatarım siz benim için endişe etmeyin ben nerde olsa uyurum deyince Ramazan hoca

- İyi o zaman çantandan alacağın birşey varsa al, çantayı koyup işine gidebilirsin dedi.

Çantamdan eldivenleri alıp dışarı çıktım işe başladım. Bugün yol için enerji sarf etmeme gerek yoktu,babamlardan da ayrıldığı için ve onlara gidebilmenin tek yolu bu işin bitmesi gerektiğini düşündükçe daha bir enerji geldi artık öylesine çalışıyordum ki yanımda karınca halt etmiş. İşe de alışmıştım. Kolay iş yok hele inşaat gibi zor işlerde. Küçük bir ayrıntıyı bilip uygulamak işi ne kadar kolaylaştırıyor bilemezsiniz. Az çok kafamız çalışıyor yanımda

bir öğreten olmadığı için kendim deneye yanıla kolaylıkları keşfettim. İlk günlere göre daha rahat iş üretebiliyorum .Akşama kadar tüm gayretimle çalıştım işçiler paydos ettiler ben çalışmaya devam ettim taki artık takatım kalmayıp akşam ezanı okunup şeyler belirginliğini kaybedene kadar.Sonra işçilerin lojman olan yere gittim.Mehmet abi bana lavabo olarak kullandıkları yeri gösterdi,elimi yüzümü vücudumun temizleyebildiğim yerleri temizleyince rahatlayıp kendime geldim. Soba da alev alev oda sıcak. Akşam a hiç yemek aklıma gelmemişti gündüzden gelen karavanadan fazla kalırsa akşam için ayırıyorlarmış ama bugün beni misafir belleyip menemen yapmışlar. Sofrayı oturmak,yumurtaları kırmak için benim gelmemi bekliyorlarmış. Odaya geldiğimde odanın sabahki boğucu havasızlığı gitmiş mis gibi menemen kokuyordu.Ters çevrilmiş masanın üzerine konulan yeni gazetenin üzerinde kırılmış iki tane soğan,bir tutam yeşil biber ve dört çatala bekliyordu. Ben bir an yemek yiyeceklerde rahatsızlık vereceğim diye endişelensem de.Mehmet abi

- Bugün bu sofraya senin için kuruldu Yunus kardeş hadi buyur menemen olmak üzere dedi.
- Ben sizi rahatsız etmeyeyim deyince çok şaşırıldı
- Olur mu hiç öyle şey başımızın üstünde yerin var, hadi sıkılmayasın ha dedi.Hep beraber sofraya oturduk ben de yer sofrasına aynı tabaktan yemek yeme kurallarına alışkın olduğum için birbirimize hiç yabancılık çekmedik.Hem yedik hem sohbet ettik.
- Biz Urfalıyık Yunus kardaş, hepimiz akrabayız. Ahmet benim küçük gardaşım ,Feridun da ablamın oğlu yeğenim .Ta Urfa'dan geldik. Sen buralı mısın? Patron hemşerim diyordu .
- Yok yakın Aydın lıyım.
- Aydın güzel yer Nazilli de kaldık,Söke de çalıştık,hatta Nazilli den bu tarafta ne vardı, küçük yol üstünde bir yer deyince Ahmet
- Sultanhisar abey
- Aha Sultanhisar'da bilem çalıştık
- İnşaat işi miydi hep ?
- He ya biz sıvacıyız gördüğün hep blokları biz sıvıyok.
- Urfa uzak değil mi iş için?
- Hem de nasıl uzak ama yapcak bişey yok ekmek parası.Sen Aydın' lısın da ne farkımız var; daha bugüne kadar hergün on beş kilometre koştun burada çalışmak için.
- Yok canım o kadar da değil on iki falan.
- Ha on iki ha onbeş ne farkı var .De bana benim babam her gün nasıl gidip geldin o kadar yolu ,hep çalışmanı seyrettik, sende uçak motoru falan mı var, sen hiç yolrulman mı? diye sordu gülerek
- Niye öyle dedin ki normal çalıştım işte.
- Sen ona normal mi diyon?Biz seni seyretmekten yorulduk, sen çalışmaktan yorulmadın.
- Ne yapayım Mehmet abi el mahkum mecbur.
- O kadarını biz de biliyoruz , lakin o hıza aklımız almıyor babam Feridun sen bilirsin neydi bir fare vardı söylüyordun ya hani?
- Hızlı Gonzales
- Ha işte ondan.
- Ne yapayım abi biran önce bitirip ailemin yanına döneyim diye biraz zorladım hepsi bu.
- Götürü mü anlaştın patronla?
- Evet
- Kaç para alacaksın?
- İki bin lira verecek
- Hay onun ben bacısını tövbe tövbe. İki bine ha?
- Evet az mı?

- Yo az değil almasaydın, birde üstüne para verseydin. Onca iş hiç iki bin liraya yapılır mı kardeşim ? deyince Ahmet
- Valla patron seni çok fena kazıklamış Yunus kardaş .İş makinası getirse o paradan fazla verir birde beton atılacak yerin düzeltmelerine en az üç kat yani sekiz binlik işi sana iki bine kazıklamış pislik.
- Demeyin ya. Neyse yapacak bir şey, yok anlaşma anlaşmadır.
- Niye? İtiraz et iş çok çıktı sen az veriyorsun de.
- Olmaz öyle şey anlaşip el sıkıştık sözün üstüne söz olmaz. deyince Ahmet
- Mehmet abey bu da bizden ağanın pokunun üstüne pok olmaz diyor deyip hep birlikte güldüler. Mehmet abi
- Ya Yunus gardaş saf birine de benzemiyorsun, nasıl böyle bir şeye evet dedin. İnşaat işine de elin yatkın benim aklım almıyor. Gerci sendeki bir çok şeyi aklım almıyor onu bilesin.
- Ne gibi? diye sordum
- Mesela seni ilk gördüğümde seni polis veya asker diye düşündüm. İstihbarattan kılık değiştirmiş bizi araştırıyor diye düşündüm; lakin senin çalışmanı görünce mümkün değil dedim. Seninle konuşuyoruz ne dediğini anlıyoruz, her halinden belli ki okumuş yazmış birisin. Kalıbına bakıyoruz üçümüzü kucaklasan ta Urfaya kadar götürürsün, boylu poslu Cüneyt Arkın gibi yakışıklı adamsın. Gardaş sana birşey söyleyeyim mi? Sende hiç bir şey değerini tutmuyor. Aha kardeşlerim burada dört gündür seni konuşuyoruz; nedir necidir? diye. Buraya gelmen çok iyi oldu artık eksiklikleri sen tamamlarsın. Bak bizden laf çıkmaz öyle kanun kaçağı falansan ? Sakın seni sık boğaz ettiğimizi düşünmeyesin sen misafirimiz başımızın üstünde yerin var eğer anlatırsan dinleriz. Anlatıp anlatmamak sana kalmış lakin hepimiz merakımızdan çatlıyoruz.
- Valla Mehmet abi ne anlatayım bilemedim ki , öncelikle kanun kaçağı falan değilim bunu bilin. Üniversiteyi bitirdim beden eğitimi öğretmeniyim ama atanmam henüz çıkmadı. Söyledim Aydın'lıyım. Branşım gereği çok spor yaptım. Başka soru. Boy pos Allah vergisi , burada çalışmam atanmam çıkasıya kadar geçimimi sağlamak için , başka sorduğun ha bir de ne dediğini anlıyoruz dedin ama ben onu anlamadım. deyince hepsi güldü. Ahmet
- Yunus abi onuda ben sana anlatayım. Hani biz kürtler, doğulular siz batılılara göre biraz kaba sert konuşuruz ya; oysaki burdakınleri, özellikle ege insanını anlamak için yanında tercüman gezdirmen gerekiyor. Siz o kadar hızlı konuşuyorsunuz ki birde kelimelerin yarısını kırıp söylemiyorsunuz ne dediğinizi biz anlayamıyoruz, mehmet abim onu söylüyor deyince hep beraber tekrar güldük.
- Doğrudur biz yavaş oynar, hızlı konuşuruz. Konuşurken de kestirme yolları pek severiz kelimeyi keser biçer kuşa çeviririz dedim gülerek. Feridun
- Ama çok komik konuşuyorsunuz, benim çok hoşuma gidiyor gülmek için dillerimi ısırıyorum.
- Eh sizde de var canım Urfa da yok mu İbrahim tatlıses den biliyoruz biye siye...
- Yok abi bizimkisi sizinkinin yanında devede kulak. Sanki ardınızdan motorlu koşuyor aceleniz neyse? deyip güldü.
- E akideşle den bakalım, va mı da aklınıza çelen, dakılan bişe gari? diye sordum tam ege şivesiyle birazda hızlıca söyleyince Feridun
- Aha işte böyle hep böyle konuşuyorlar deyip kahkahayı bastı. Metin Akpınar'ın delilerdeki bir repliği aklıma geldi. Feridun a bakarak
- Bizim olan sen biliyon mu ola oların oları hepsi benim olupduru biliyon demi? deyince Feridun hepten gülmekten yemekte olduğumuzu unuttu. Ahmet
- Kapat len ağzını yemek yiyoruz diye uyarısını yaptı.

Samimi, cana yakın insanlardı. Hele hele seni de kendilerinden kendileri gibi buldukları anda tüm içtenlikleri ile kendilerini açıyorlardı. Yemekte, yemekten sonra çay içerken bol bol sohbet ettik, birbirimizi tanıdık. Terazide çıksak yoktu birbirimizden farkımız .O'kadar benzeşen taraflarımız vardı ki neredeyse tıpatıp benzer bile sayılırdık. Garibanlık, kimsesizdik, zor şartlarda yaşam mücadelesi veriyorduk. İnsandık ve hayallerimiz vardı öyle büyük büyük değil, küçüktüç Yuva kurmak, başımıza sokacak bir ev almak, aç kalmamak, insanca yaşamak. Kısaca insanın en temel gereksinimleri olsa da onları gerçekleştirmek için bile ne kadar çok zorlukları aşmamız gerekiyordu. Şu an hepimizin yapmaya çalıştığı da buydu. Aynı dindendik, aynı ülkenin vatandaşlarıydık. Ben de evde menemenin yanında soğan yemeği hemde kesilmiş değil sulu sulu kırılmış soğanı tercih ediyordum. Onlarda. Belki bunca benzerliğin içerisindeki tek farklılığımız onlar Kürt ırkından ben ise Türk ırkından geliyordum. Ne yazık ki kötü niyetliler yüzlerce benzerliğin arasındaki tek farklılığı çekip çıkarıp kendi üç kuruşluk amaçları için kullanmayı nasıl da becerbiliyordu. Bu onların uyanıklığından öte bence bizim salaklığımızdandı. O gün akşam ne kadar güzel zaman geçirdik yorgunluğumuzu bile unuttuk.

Mehmet, Ahmet kardeşler hem altı erkek dört kızdan oluşan kalabalık bir ailenin çocukları. Urfalılar. Memlekette iş yok diyorlar. Mehmet evli iki tane çocuğu var Urfa'da anneleriyle birlikte. Ahmet de nişanlıymış. Mehmet ailesini geçindirmenin Ahmet de düğün parası biriktirme derdindeler. Feridun da daha on altısında o da iPhone on üç alma derdinde. Hani Ahmet ile Mehmet'i anladım da Feridun nun bu kadar zor şartlarda çalışarak o kadar pahalı telefonu hayal etmesini anlamak ne mümkün. Sorduğumda da

- Öyle deme Yunus Ağabey şimdi düşün bir kafeye gidiyor veya okul kantininde oturuyorsun şöyle masanın üstüne koydun mu aleti için kolaylaşıyor.

- Kimle dedim anlamazlığa vurarak?

- Kimle olacak ağabey kızlarla elbet. Kız onu gördü mü tamam der abey. Mutlak görür eğer görmezse de sen gözüne gözüne sokacaksın; yoksa birşey sokamaz elinde kalır seninki. deyince Mehmet dayısından şaplağı yedi

- Terbiyesiz terbiyesiz konuşma, nimetin başında zibidi dedi ama Feridun devam etti

- Tabi sana bunlara gerek yok Yunus abey siye gören kız kendi gelir deyince bu seferde Ahmet

- Yunus abi sen bunun kusuruna bakmayasın. Ergenlik bunun başına vurdu artık beyniyle değil diğer içinde beyni olmayan başıyla düşünüyor, akli fikri karıda kızda. Sen okula bile bunun için gidiyorsundur hırbo.

- Ne için gidecem dayı bizden kim ne olmuş ki ben olayım. Alayınızdan bir öğretmen, polis bilem çıkmamış. Ön tekerlek nereye arka oraya deyince Mehmet

- Salak yeğen bizim zamanımızda şimdiki fırsatlar var mıydı? Hani İbo can Urfa'da Oxford vardı biz mi okumadık demiyor mu? Bizim zamanımız çok zordu ömrümüz mevsimlik işçi olarak memleketin her yerini dolaşmakla geçti. Şimdi farklı deyince Feridun

- Başına farklı demesiyle Mehmet yine bir şaplak daha indirdi Feridun anladı

- Tamam tamam dayı vurma ya. Senin farklı dediğin nedir, sen onu bana bir anlat hele. Ben neredeyim? Milas da. Ne yapıyorum? Ders mi çalışıyorum burda, yarıyıl tatili biteli ne kadar oldu ben hala buradayım. Fark bunun neresinde. Farklı olan ne söyle hele? On altı yaşında ekmek parası peşinde koşmak mı? Akranlarım dershanelerde hatta varlıklılar özel ders bilem alıyorlar. Sonra hepimiz aynı üniversite sınavına giriyoruz. Değişen ne sence? Ha eskiden buradan Urfaya üç günde gidiyormuşsunuz çok cileli, zor yolculukmuş; şimdi bir gün de rap rahat gidiyorsun. Gidemedikten sonra kaç günde veya nasıl gittiğinin ne önemi var? Yani eskiyle yeninin arasında değişen birtakım fiziksel şartların haricinde hiç bir şey yok, hatta şimdi eskiye kıyasla çok daha zor.

- Bununda çenesi düştü mü susmaz konuşur boyundan büyük laflar eder Yunus kardeş sen ona bakma.
- Yok öyle deme Feridun doğru söylüyor. Fırsat eşitliği diye bir şey ne yazık ki bizim memleketimizde yok.Fırsatı para ile satın alabilme olanağı olduğu sürece de bu eşitlik hiç bir zaman olmayıp her zaman zenginin lehine fakirin aleyhine olacaktır.
- Biz bunu bilmekten öte yaşıyoruz Yunus kardeş tabi bizim yaşamımıza yaşam denilirse.
- Beterin beteri var halimize şükredelim .
- Onu hep yapıyoruz da ... Nefis bu işte söz dinlemez yaramaz küçük bir çocuk gibi her şeyi istiyor; o istemezse bir şekilde istediyorlar ne yokluktan, ne de garibanlıktan anlıyorlar.Onda var bende niye yok diyor,; hani çalışıp çabalamaksa amenna eşek gibi çalışıyoruzda. Sonuç .Garibansan akıntıya karşı kürek çekmek zorundasın. Düzen böyle kurulmuş. Zengin isen kürekçekmesende olur. Para parayı kazanıyor, sana sallana salana ahenk içindeki kaygının keyfini sürmek kalıyor.Birde bazen paranın olmasıda pek birşey ifade etmiyor.Sağlam tanıdıkların arkan olcak. Herşey torpil, torpilsiz birşey olmuyor.Bak bize sözüm ona aşiretimiz var, hemde kocaman. Lakin bize ne faydası var?Heç.Anca düğün derneklerde kendilerini gösterirler.Sen bizim düğünleri hiç gördün mü?
- Yok görmedim.
- Görseydin ne demek istediğimi anlardın. Bir halay kurarız yüzlerce insan yan yana bazen iki bazen üç sıra koca meydanı dolanırız.Kadınlar rengarenk ıslıl ıslıl kıyafetler içerisinde bellerinde aha şu yastık kalınlığında altın kemerler. Kığımızda kurt varmış da dökecek gibi müziğin ritminde sallanırız.Ama o koca kalın altın kemeri takan kadınlardan birinin evine gitsen sekiz on nüfus iki göz odada fukaralık diz boyu ama yine de yemez, içmez hatta giymez o kemeri alırız neden? Adet böyle ne yaparsın.On dört on beşinde ki bacılarımızı kendi ellerimizle evlendiririz neden adet olduğundan değil erkenden üresinler ki çalışmaya gittiklerinde aç kalmasınlar. Taze işgücü yani.Niye bizde çocuk fazladır hiç düşündün mü? Ne kadar nüfus o kadar yevmiye, iş gücü hep bundan.Siz dört kişiyi mişsiniz böyle eşek gibi çalışsan bile yine de işiniz zor.Ama bir günde sekiz on yevmiye oldu mu? O zaman durum farklı.
- Ne yapayım Mehmet abi artık olduğu kadar .
- Peki sen Aydın lıymışsın yok mu orada bir toprağınız işiniz falan.
- Bizimkisi uzun hikaye hiç oralara girmeyelim.
- Neyse onuda yarına bırakalım,yarın iş günü erken yatalım ki erken kalkabilelim en önemlisi dinlenelim.dedi Feridun ısrarla kendi somyasında yatmamı teklif etse de ben yer yatağında yattım.Uyumadan Feridun yine şaklabanlıklar yaptı bizi güldürdü en son Mehmet dayısından paparayı yiyince sustu.
- Ertesi gün bizim Urfalılar uyurken ben erkenden kalkıp iş başı yaptım.Yine son tempo çalışıyordum altı üstü son iki blok kalmıştı.Sabah işe başlamadan yemekhaneden yarım kuru ekmek yediğim için Mehmetler ne kadar kahvaltı için ısrar etseler de ben yedim dedim ama yine de onlar Feridun ile bir su bardağı çayı bana gönderdiler.Saat on bir sıraları gibiydi patronun son model jeep i gözükünce şantiyede yine bir hareketlilik oldu. Araba ofisin olduğu ilk durağın önünde park edip içindekiler inmeye başladığında gözlerime inanamadım. Patronla beraber arka koltuktan bir kız indi Rabia ya benzettim kafamı kaldırıp bakınca onun Rabia olduğundan emin oldum.Neydi şimdi bu burada da mı? Acayip canım sıkıldı kendimi sobelenmiş gibi çok kötü hissettim. Görmesin diye arkamı döndüm öyle çalışmaya başladım. Neyse ki beni görmedi direkt ofise yöneldiler.Bir an elim ayağım dolaştı ne yapacağımı şaşırdım.Şu an dünya üzerinde karşılaşmak istediğim tek ve en son kişi oydu, ama buradaydı.Artık bir gözüm ofis tarafında çalışıyorum.Aradan on dakika geçti geçmedi Rabia bloğun önüne çıktığını görür görmez hemen binanın içine kaçtım. Ne yapacağım

İnşallah bu tarafa gelmez diye dua ediyorum.Bu blok henüz sivanmamış binanın o tarafa bakan duvarına bakıp bir delik tuğla aralığı aradım, bulunca da gözümü tuğladaki deliğe dayayıp karşı bloğun önünde durup etrafı seyreden Rabia yı görüp onu izlemeye başladım. Allaha bu blokta kimse çalışmıyor,boş. Yine de kızı dikizliyormuş pozisyonunda yakalanmamak için etrafı da bakıp kulak kabartıp sesizliği dinliyorum.Neyse Rabia iki bakındı sonra geri ofise girdi.Banse dışarı çıkıp çıkmamak arasında kaldım . Beni görmediğinden eminim caresiz dışarı çıkıp tekrar çalışmaya başladım.Çalışıyorum ama bir gözüm hep ofis tarafında aradan on onbeş dakika geçti geçmedi çalıştığım yerin hemen bahce duvarının ardından bir anda bir kafa uzandı

- Yakaladım seni dedi. Bir an o kadar şaşırıp sıçradım ki elimdeki tuğla parçalarını hızla ileri attım.

- Yakalandın Yunus efendi. Benden kaçabileceğini mi zannediyorsun? diye karşımda sırtan bir suratla Rabia.Kaşı munzurca çatılı ,ama yüzü tersine gülüyor.Ben ise ne diyeceğimle ne yapacağımın bilinmez labirentinde ne yapacağımı ne tarafa gideceğimin kararını vermeye çalışıyorum.Hani labirentin geri dönmekten başka çarenin olmadığı çıkmaz son bölümünün duvarı vardır ya; işte şimdi o duvarın tam önündeyim.O duvarın üstünde de Rabia nın kafası,hemen geri dönüp binanın içine girdim.Bu sefer Rabia gerçekten kızmış ardından bağıırıyordu.

- Gel bure! Nere gidiyon! Gel diyom sana... şiveli şiveli ardından bağıırsa da geri dönmedim. Bu kaçma kaçma değil daha çok kapana sıkışmaktı, nitekim iki dakika geçmedi Rabia içine girdiğim binanın girişindeydi. Ben üst kata çıktım o aşağıda oda oda beni arıyor hemde dalgasını geçiyor.Yukardan duyuyorum sesini

- Elma dersem çık armut dersem çıkma elma,elma baktığı odadan sonra

- A burda yokmuş ,burda da yokmuş? Şeytan aldı götürdü satamadan getirdi elma elma diye diye üst kata çıktı. Ben bir kat daha yukarı çıktım.En sonunda aşağıdan artık git gide yükselen sesini duyunca şimdi birileri gelecek ne oluyor burada diyecek diye endişelenmeye başladım.O Hala aşağıdan bağıırıyordu.

- Koca kaptan sana yakışıyor mu karı gibi kaçmak.Nereye kaçabileceksin sobelendin, gel adam gibi çık karşıma diye artan tonda sesini yükseltmeye başlayınca zaten bir kat sonra son kat nereye gideceğim merdivenin karşısına geçip gardımı aldım gelmesini bekliyorum.Rabia beni görünce

- Aha yakalandın sobe dedi.Öyle deyince sinirlerime hakim olmaya çalışarak.

- Ne bu şimdi yaptığın, ne oluyor sen beni mi takip ediyorsun? dedim

- Kim demiş. Neyine takip edeceğim senin.Önce sen söyle niye benden kaçyorsun?

- Benim kimseden kaçtığım falan yok,hem ben kimseden kaçmam.

- Kaçyorsun hemide bal gibi kaçyorsun ,hemi de ürkek bir tavşan gibi.

- Asıl sen söyle ne öyle cıvık cıvık konuşmalar; yok elma dersem çık armut dersem çıkma yok sobe. Oyun mu oynuyoruz burda?

- Hayat bu Yunus'um. İlahi komedy. Hayatı azıcık tiye alacaksın, yaşamın içine espiri katacağın mizahı es geçmeyeceksin. Ha birde sıkışınca kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp kaçmayacaksın.

- Ya bak Rabia benimle tepeden tepeden konuşup durma. Benim derdim bana yetiyor fazlasını bünyem kaldırmıyor.

- Niye sana dert mi oluyorum da bana çemkiriyorsun? Neden benden kaçyorsun? Ne yaptım ben sana? Kötü bir şey mi dedim?Geçende de söylemediğini bırakmadın, sonrada ardını dönüp kaçıp gittin.

- Bilmiyorum sende anlamadığım bir şey beni rahatsız ediyor.Tavrın, rahatlığın ,tepeden bakman,konuşman artık bilemiyorum her neyse inan onu da bulabilmiş değilim.

- Şuna bak şuna rahatsız oluyormuş. Ben sana yaptım ki de bu kadar rahatsızlık verdim. Geçendeki konuşmalarımızdan sen ne anlamda benden kaçacak kadar rahatsız oldun.Sana kötü davranmadım ,kötü bir şey söylemedim yalnızca iki medeni insan gibi sohbet edelim dedim. Eskilerden okuldan falan konuşuruz dedim. Ne dedim de seni bu kadar rahatsız ettim? Sen onu bana bir de hele.

- Bunu düşünmedim mi zannediyorsun? Kaç gündür bununla yatıp kalkıyorum üstüme ağırlık oldu. Emin amcaya söylemişsin o geldi payladı,babamlarda onun gibi düşünüyorlar,hatta sen bilmem tanır mısın? Hızır amca var ona anlattım aramızdaki tartışmayı o da kabahati bende buldu. Bir ben kendimle çelişkişiyim. Bir tarafım hatalısın, diğer tarafım değilsin diyor.Hatalı olduğumu bilsem gelir özrümü dilerdim.Hem senin için neden bu kadar önemli, onu anlamıyorum. Dövüşmedik ,adam gibi kavga etmedik niye kalkıp ta buralara geldin beni fitcıklıyorsun?

- İşte senin derdin bu dünya senin etrafında dönüyor zannediyorsun. Buraya senin için mi geldim sence? Tesadüf. Allahın sopası yok ya sen buraya geldin oğlum. Ben bu sitenin mimarıyım hep burdaydım.

- Hadi ya burası da mı sizin?

- Yani.

- Anladım.Tamam geçen sefer ki kabalığımı için özür dilerim. Eğer sizin içinde sakıncası yoksa işimin başına dönebilir miyim?

- Yok bu böyle çok kuru kuru oldu.Böyle özür olmaz, kabul etmiyorum deyince yine şakaklarıma kadar kan hücum etti

- Ne yapayım yani diz mi çökeyim ,ıslatayım mı? Bak şimdide aynı tavırları yapıyorsun bu beni deli ediyor.

- Deli olduğumu görüyorum ama kabul et çok yavan oldu içten olmalı.

- Bakın Rabia hanım sizden herşey için özür dilerim, kabalığımı için beni affedin.Tamam mı, bu oldu mu?diye sordum merdivene yönelecektim ki.Başını yukarı kaldırdı diliyle

- Çık dedi İşte o hareketi görünce bende kontrol gitti.

- Kızım sen kendine eğlence arıyorsun ama aha işte bende o yok dedim.Hızla merdivenden üçer beşer atlayarak aşağı inip bahçeye çıktım.Bir an kararsız kaldım bir yanım kaç git yemişim işine diyor diğer yanım o kadar emek verip ter döktün nasıl gidersin diyor.Mesele yalnızca para değil alın teri.Tekrardan molozları el arabasına doldurmaya başladım. Sırtım binadan yanaydı arabaya öylesine hırsla molozları dolduruyordum ki küreğin sapı ağırlığı kaldıramayıp çatırdayarak kırıldı.Arkadan bir ses.

- Kırma kırma kul malı deyince Rabia nın durup beni gülerek seyrettiğini gördüm.Elimde kalan küreğin kırık sapını hırsla duvara fırlattım.Geriye dönüp yanına vardım.

- Babana söylersin paramdan keser.

- Söylersen keseceğinden emin olabilirsin de senin hangi parandan neyi kesecek ki? Zaten seni kazıklamış kazıklayacağı kadar. Bu kadar iş hiç iki bine yapılır mı? dedi

- Bak sen, onu da biliyorsun dedim

- Bilmem mi hiç? Ölüsü yedi sekiz eder. Gerçi sen çalışmanla arayı kapatmışsın da sana yazık olmuş dedi.Kızın objektif dobra konuşmalarının hoşuma gittiğini farkettim.

- Neyse ben sana kürek gönderirim şimdi.Dert etme.Gideceğini anlayınca içimden bir oh çektim.En azından kazasız belasız ayrılacağız.Hadi kolay gelsin dedi biraz sonra elinde bir kürekle Feridun geldi.Bana bir göz kırparak

- Yunus abi ne iş mimar ablayla ?

- Ne diyon Feridun ne işi ?

- Abey benden kaçmaz akşam bana anlatmazsan ölümü öp.

- Get len işine saçma sapan konuşup durma burda deyip küreği alıp işe koyuldum.Öğle yemeğine çağırsalarda gitmedim,Rabia oralardaydı ve ben onunla bir daha karşılaşmak istemiyordum.Ne yapacağını ne söyleyeceğini kestiremiyordum ve nedense her hareketi beni sinir etmeye yetip artıyordu.Akşam geç saate kadar çalışıp beşinci bloğu da bitirdim.Geriye son blok kalmıştı ama tahminim o son blok en az iki gün sürerdi. Zira sitenin ana girişi olmasından dolayı geniş bir alandı. Olsun çoğu gitti azı kaldı dedim.İki gün ayrı kalmamıza rağmen babamları çok merak eder oldum. Ne durumdalar acaba? Paydos yapıp elimi yüzümü yıkayıp üstümü değiştirmek için odaya girdiğimde Mehmet abiler beni soru yağmurunu tuttular. Niye yemeğe gelmedim,Mimar hanımı nerden tanıyorum falan merak ediyorlar haliyle.Neyseki öğlen yemeğinden bana ayırmışlar İzmir köfte gelmiş salata ile ekmek arasına koyup paketlemişler. Sobada ekmeği ısıt deselerde odayı kokutmaya gerek yok afiyetle yedim karnım doydu.Babamlar aklıma geldi bana ısrarla Rabia yı soran Feridun a

- Feridun bir telefon etmeme izin verirsen sana Mimar ablanla ilgili sorunu cevap vereceğim dedim.

- Aman abey olur mu hiç öyle şey söylemesende al istediğin gibi konuş ayıp ediyorsun.dedi.

- Alo Hatice ne yapıyorsunuz

- Yunus abi! Anneee abim arıyor deyip megafona açtı üçüyle de karış karman konuştum içim rahatladı.İyi olduklarını bilmek seslerini duymak bana çok iyi geldi.Telefonu kapatıp Feridun a uzatırken

- Rabia ablanla aynı üniversitede öğrenciydik dedim.

- Abi sende mi mimarsın diye sordu.

- Yok ben spor akademisi öğrencisiydim o mimarlıkta okuyormuş.Ama orada tanışmadık daha doğrusu o beni tanıyormuş ama ben onu tanımıyordum.

- O nasıl oluyor abey o seni tanıyor da sen onu tanımıyorsun.

- Yani ben üniversitede biraz popüler bir öğrenciydim ondan.

- Abi al işte mimar ablayı kurtar kendini ,Allah var çok güzel,akıllı ,zengin daha ne istiyon. Sana da yanık bilesin. Ben yukardan hep gördüm neler yaptığını .Senin yanına duvardan saklana saklana geldi senle konuşmaya.Binada sen kaçtın o kovaladı.

- Feridun saçmalıyorsun.O dediğin olacak şey mi? deyince Ahmet

- Valla Yunus kardeş Feridun ilk kez doğru söylüyor. Bugün olanları bizde gördük sen kaçtın yenge kovaladı ama en muhteşemi neydi biliyor musun? O küreğin sapını nasıl da kırdın,bunca yıllık inşaatlarda çalıştım daha kürek kıranı görmedim. Çok komiktin biz öldük gülmekten.

- Onu anladım, bugün size iyi eğlence çıkmış canınız hiç sıkılmamış.

- Aha aynen de öyle oldu.

- İyi sevindim. En azından birileri gülüp eğlenmiş,ama benim için hiç de öyle olmadı hem yenge falan demeyin. Yok öyle şey.dedim Feridun

- Niye olmasın abey senden iyisini mi bulacak aslan gibi adamsın.

- Yok canım zengin kız fakir erkek, o anca yeşilçam filmlerinde olur. Hem ben sevmiyorum ki Rabia yı. Kapatalım bu konuyu çok uzadı deyip kestirip attım.

O akşam işin yaşamın zorluklarından konuşup akşamı ettik.Buradaki şartlar yine iyi dediler bazı inşaatlarda içecek su bile bulamıyorlarmış.Günlerce banyo yapamıyorlarmış. En çok da dokunan batı tarafına geldiklerinde kürt diye dışlanmalarımıyş. Bazı insanlar kendilerine korku veya şüpheyle ters bakıyorlarmış. Bizi fiziksel şartlar pek etkilemiyor ona alıştık ama insanların yüzündeki o dışlanmışlığa bir türlü alışamıyoruz diyorlar.Bizim burada olmamızın tek amacı ekmeğimizi kazanmak çoluk çocuğumuzun geçimini sağlamak. Bizim ne işimiz olur onla bunla diyorlar.Mutlaka içimizden çürük yumurta çıkabilir; kimin içinde yok ki? O bir

kişiyi engelleyip hepimize yamıyorlar bu da bizi inanılmaz demoralize ediyor diyorlar. Hayat zor birde bu tür davranışlar bizi hepten zorluyor diyorlar. İnşaat işi zor bir iş olmasından dolayı zaten uzun zaman yapılamıyormuş, gençlikte güç kuvvet yerindeyken yapıyorlarmış. Sonrasında yaş ilerleyip takattan düşünce onlarda kadınlara katılıp mevsimlik işçi olarak diyar diyar geziyorlarmış. İşi rast gidip de parasını biriktiren iş kuranlarda olmuyor değil hani diyorlar. Ama sigorta yok güvence yok, Allaha emanetiz diyorlar. Onları dinledikçe içim parçalandı, ama sonra düşününce benim de onlardan bir farkım yoktu. Hatta onlar bana göre daha şanslı gibiydiler. Kalabalıklardı ve yevmiye işlerini iyi biliyorlardı, hatta sıvacılık diye ellerinde bir zanaatları bile vardı. Dün gülüp eğlendik nedense bugün konuştuğumuz her şey acı gerçeklerimiz ve iç karartıyordu.

Ertesi gün neredeyse sabah namazıyla kalktım. Son bloktayım. Yemekhane olarak kullandığımız salonun, ofisin ve de bizim yatakhaneinin olduğu en hareketli blok. Kimse gelmeden en azından giriş ve ofisin önünü bitirmek istiyordum. İnsanların ben çalışırken beni seyretmelerinden nefret ediyorum hele bir de Rabia gelir ofise kurulursa onun önünde çalışmak bana çin işkencesinden beter gelir.

Allah insana öyle güçlü yaratmış ki yeterki insanoğlu istesin. İçimdeki dönüp duran sarmallar dışardan bana inanılmaz güç veriyor, tek kelimeyle soluksuz çalışıyorum. Aynen tahmin ettiğim gibi saat on sıralarında Rabia babası ve abisiyle şantiyeye geldiklerinde ben ön sitenin girişi, ofis tarafını bitirmek üzereydim. Arabayı karşıdan görünce hemen alet edevatları toplayıp binanın arkasına kaçtım. İçimden inşallah bugün de yanıma gelmez diye dua ediyorum. Bazen kendi kendime de kızıyorum niye bu kadar önemsiyorum diye ama elimde değil.

Bugün hemen yanlarında onların siva yaptıkları bloğun etrafında çalıştığım için sabahtan beri Urfalı lar tarafından habire tacize uğruyorum. Sağ olsunlar hiç rahat vermiyorlar. Kendi aralarında kürtçe konuştukları için ne konuşuyorlar onu da alamıyorum ama muhtemelen konu benim. Allah onlara bir neşe vermiş ki sorma ,bana mı gülüyorlar yoksa aralarındaki sohbete mi gülüyorlar anlamasamda neşeliler habire gülüyorlar. Ara sıra bana laf atıyorlar. Çalışmamla dalga geçiyorlar .Henüz iki üç gündür tanışmış olmamıza rağmen birbirimize baya kanımız ısındı iyi insanlar. Öğlen yemeği oldu Feridun çağırdı aç değilim dedim kafayı koydum bugün bu işi bitirip gideceğim. Feridun

- Abi gel bak sonra pişman olursun bugün pizza var desede yok ben iyiyim dedim. Oysa sabah ki yediğim kuru ekmele duruyorum. Kurt gibi açım ama oraya gitmek istemiyorum. Feridun

- Tamam abi ben seninkini ayırırım deyip gitti. Ben çalışmaya devam ederken arkamdan bir ses

- Yunus, Yunus diye sesleniyor dönünce elinde iki tane pizza paketi, diğer elinde de içinde kutu kola olduğu şeffaf poşetin dışından belli Rabia karşımda dikilmiş beni çağırıyor.

- Gel gel deyince ona karşıdan

- Karnım aç değil dedim.

- Açtır açtır gel, oraya gelip zorla yedirmemi istemiyorsan gelirsin dedi. Ya bu kızda bu özgüven nedir? Herkes hemen içerde yemek yiyor. Babası, abisi ofiste. Mahmut çavuş hem pizzasını ısıyor hem de penceresiz pencereden gözü bizde. Herkes yemek yiyor gözükse de eminim herkesin gözü kulağı bizde. Rabia nın kararlılığından da şüphem yok, eminim dediğini yapacak yürek onda var. Ona yaklaştım.

- Ya niçin ısrar ediyorsun herkesin önünde tamam ver kutuyu bana kendim yerim.

- Yok bak ben kendime de aldım beraber yiyeceğiz .Korkma babam abim senin üniversiteden arkadaşım olduğunu biliyorlar çekinmene gerek yok.

- Ben onlardan değil senden korkuyorum deyince bir güldü

- İlahi Yunus,korkma seni değil pizzayı yiyeceğim.Gel burası ayak altı rahat konuşamayız şuraya öne dolaş dedi.
- Tamam ben ellerimi yıkayıp geliyorum dedim içeriye lavaboya doğru giderken sanki herkes bana bakıyordu. Feridun'un kıkırdadığını dayısı Mehmet in de masanın altından Feridun a tekme attığını gördüm.Elimi yüzümü yıkayıp ön tarafa dolaştığımda ikişerden dört sandalyeyi hazır ettiğini gördüm ikisini biz oturduk ikiside pizza kutularını koyduk.
- Şantiye çilingiri,eğer inşaatçıysan toza toprağa ,çimentoya alışacaksın. Yaratıcı olduktan sonra bir şekilde çözüm bulursun dedi.
- Yok güzel olmuş dedim Pizzalarda mis gibi yıllar oldu yemeyeli.
- Hadi hadi soğutma dedi.Beraber yemeye başladık. ilk iki dilimde hiç konuşmadık ara sıra birbirimize bakıp tebessüm ettik.Yerken Rabia çok lezzetliymiş dercesine sesler çıkarıyor mım mım deyip başını sallıyor.Pizza dilimleri eksiliyor ama Rabia dan hala bir çit yok bundan bir şikayetim de yok.Keşke hiç konuşmayıp yalnızca yemeğimizi yesek ,ara sıra kaçamak bakışlar atıyorum ona hakikaten güzel kız. Zekiliği yaşam enerjisi yüzüne hareketlerine vurmuş. Çok sade ama o kadar da doğal mimikleri var,konuşmasına gerek yok seyret yüzünü mimiklerinden içini okursun o kadar doğal.Pizasından sırayla itiraz etsemde tam üç dilimini benim kutuya attı.Hayır desemde dinlemedi
- Zaten beni beğenmiyorsun şişmanlarsam hiç beğenmezsin diye de kulaklarıma kadar kızartan takılmaları yaptı.Pizzalar bittikten sonra
- Nasıl beğendin mi? diye sordu
- Hemde çok, harikaydı teşekkür ederim dedim
- Afiyet olsun,yarasın.E ne yapacaksın sen bu gidişle bugün burayı bitirirsin.Sonrası?
- Bilmem o kadarını düşünmedim hele bir bitirip babamların yanına bir döneyim bakıcaz artık ne yapacağımızı dedim.
- Sırada başka bir iş yok mu?
- Şimdilik yok.Babam Emin amcanın zeytinliğini buduyor.Orası da bir iki güne kadar biter. Sonrası Allah kerim.
- Eğer biraz oyalanırsanız başka işler çıkar bende bakarak olurum
- Yok ya zahmet etme ben bulurum birşeyler.
- Yani hemen gideceğiz diyorsun
- Yok canım niye öyle diyeyim .Zaten kamyonetin aküsünde problem var Emin amcayı beklememiz lazım.
- Emin amaca bugün gelecekmiş sabah sokakta hanımı Semra teyzeyi gördüm o söyledi.
- Bak bu iyi işte kamyonet elimiz ayağımız mış olmayınca insan anlıyor kıymetini
- He ya nasıl üç gün ta oradan buraya yaya gidip geldin aklım almıyor, üstelik akşama kadar çalıştıktan sonra o yorgunlukla.
- Onu da biliyorsun yani? diye sordum hayretle.
- Kuzum sen bilmezsin,şu gördüğün koca Milas aslında kış kadar yerdir yerlilerin çoğu birbirini tanır. Bilmediğin bir şey daha varsa sen baya baya ünlendin bizim buralarda.
- O ne demek şimdi?
- En başta bir delinin işe koşarak gidip geldiğini babamdan duyduğumda bu olsa olsa bizim Yunus tur dedim. Başka hiç bir Allahın kulu bunu yapmaz.İsmi sordum babam bilmem dedi Aydın lı olduğunu söyleyip seni tarif edince o zaman hepten senin olduğuna emin oldum. Ertesi günü burayı gelmeye ipele çektim.
- O neden ?
- Neden olacak ?Senden rövanşı almak için.Yağhanede yaptıklarını ne çabuk unuttun?
- Yani

- Yani si. Kaç gün içim içime sığmadı, kendi kendime yedim bitirdimi Hatta sizin zeytinliği basmayı bile düşündüm ama o gün buraya geldiğimde o koca kaptanın ürkek güvercin gibi benden kaçtığı, saklanmaya çalıştığını görünce tüm sinirim geçiverdi. O zaman anladım ki aslında hatalı olan bendim. Seninle konuşunca hepten emin oldum.

- Yok öyle düşünme. Böyle söylersen üzülürüm. Sen karşılaştığımızdan beri bana iyi davrandın onure ettin ,kötü bir şey söylemedin. Asıl sıkıntı bende. Ben seni görünce hele birde okuldan o yıllardan bahsedince kendimi çok zavallı hissettim. Kaybedenler kulübündeyim. Hayatta başarılı olamadım. Sen ise herkesin gıpta ile baktığı konumdasın. Fabrikada sen "inanamıyorum inanamıyorum" dedikçe insanların gözünde okuldaki konumum ile şimdiki konumumun taban tabana zıt olduğunu hatırlatınca bana birşeyler oldu. Kudurdum haliyle . Bu da benim için şok gibi birçok duygu iniş çıkışlarına neden oldu. Sen konuştuğunda ben küçüldüm yani sende maşallah ne sözünü esirgiyorsun ne de içinden geçeni elekliyorsun. Tabi bende ipler koptu. Seni tanımış olsam kişisel özelliklerini bilsem ne kadar zeki,akıllı içi dışı bir ,bir kız olduğunu bilsem öyle davranmazdım. O anki psikolojimde ben seni, tepeden bakan,bana her türlü saldırıyı kendinde hak gören beni ezen biri olarak gördüm. Senin ne dediğini dinlemedim bile benim için sen ilk kez gördüğüm biriydin ve kabul edersin ki ilk kez tanıştığın birisi seni eleştirirse, özeline girse bunu kişselliğine saldırı olarak düşünürsün. Benim tarafımda durum böyleydi. Ama ne kadar çok yanıldığımı sonradan anladım. Sen beni iyi tanıyordun ama ben seni hiç tanıımıyordum zaten bence sıkıntı da burdan çıktı. Ben inan herşey için senden çok özür diliyorum. Sen bana iyi davrandın, tüm samimiyetinle kalbini açtın ben onu anlamadım, ukalalık yapıyorsun zannettim. Lakin şuda bir gerçek ben seni görünce hayattaki başarısızlığımı, çaresizliğimi, kaybettiğimi anlıyor; kırılıyorum. Ama benim kırılma, bükülme gibi bir şansım yok. Sorumluluklarım var dik durmaktan başka hiçbir çarem yok. Tekrar özür dilerim beni affet dedim.

- Ya yok, özür dileyip durma söylediklerinin hepsi de doğru haklısın. Ben sana üniversitede sıırıslıklam aşkıttım. Benim gözümde olimpos da yaşayan tanrı gibiydin. Okulda tam bir yıl seni izledim normal futbolu bile sevmeyen ben sor bakalım Amerikan futbolunun kurallarına kadar öğrendim. Yalnızca seni görebilmek için her antrenmanlarına geldim. Seni gördüğümde kalbim çıkacak zannettim . Her yerde gizli hayranındım, sana ulaşamadıkça artık benim için aşktan öte bir tutkuya dönmüştün. Ha şunu da söyleyeyim bir ben değildim, neredeyse kızların çoğu sana yanıktı ,hem ne kızlar... Onlara bile bakmıyordun ki benim gibi tıfılı mı görecektin. Kafan önde gezerdin. Senin için varsa yoksa spor yapardın. Şimdi kendini benim yerime koy. Zamanında böyle hisler beslediğin ümitsiz bir tutku ile tabulaştırdığın tam artık unutulup sönen bir ateş yıllar sonra yüzseksen derece farklı bir durumda karşına çıkıveriyor. O gün bende serserim daha doğrusu sarhoş gibiydim. Yani ne dediğimi pek bilmiyordum seni kırdıysam inan çok çok özür dilerim.

- Yok sen bana hep iyi davrandın ama malum işte .

- Evet aşk için iki kişi gerek bunu anladım

- Yok ya ne aşkı senle ben bu mümkün mü? Bir kendine bak bir bana... Olacak şey mi?

- Doğru olamaz çünkü sen bana aşık değilsin de ondan olamaz.

- Ne demek şimdi bu

- Şu demek sen benim için platonikliğe prangalı bir geçmiş ,sönmüş bir ateşdin. Aradan geçen onca yıldan sonra seni unuttuğumu düşünürken birden karşımda görüverdim. İçimde birşeyler kıpırdamadı dersem yalan olur. Bu sefer şartlar benim lehime dönmüştü. Öncesinden sen okulun en popüler öğrencisi koca kaptan ben tıfıl yeni yetme iken; şimdi ise sen bir ırgat ben ise kariyerli zengin kızyıdım. Sahip olduklarımla seni etkileyebileceğimi düşünmedim desem yalan söylemiş olurum. Hatta baya ümitlendim. Kameradan seni gördüğümde gözlerime inanmadım, gelip bizzat yakından

baktım sen olduğunu emin olunca kalbim eskisi gibi atmaya başlamıştı. Karşına çıkmakta bir an tereddüt geçirsemden kendimi toparlayıp yanına geldim. Sonrası tamamiyle doğaçlamaydı.Ama gördüm ki sen sahip olduğum şeylerden değil etkilenmek bir süreden sonra bağırıp çağırıp ardına bakmadan kaçıp gittin.Halbüksem sen okulun gözdesiydin ya bak kendimim diye söyleyemiyordum ben de şu an Milas ın bekli Muğla nın en gözdesiyim,ama senin gözler bunu görmedi bile.Közlenmiş ateş dedim ya bir üfürmen tutuşturabilir yeniden alevlenebilirdi ama sen yapmadın. Yapmayacaksın da. Bunu çoktan anladım.

- Saçmaladığının farkındasın değil mi?Yeşilçam filmi çekmiyoruz . Davul bile dengi dengine çalar. Siz nere ben nere?

- Asıl saçmalayan sensin.Siz miş.Sen eğer benden elektrik alsaydın benim yaşadığım duyguların yarısını nı yaşasaydın o dediklerinin hiç önemi kalır mıydı sence? Ben söyleyeyim senin gibi biri sevdiği için bu Milas ı değil bir, on kez karşısını alır peh.Oğlum ben seni senden iyi tanıyorum.

- Hadi canım sende nereden tanıyacaksın daha görüşmeye başlayalı üç gün oldu

- Sen öyle zannet.Sen beni dinlemiyorsun galiba. Ben seni bir yıl gölgen gibi takip ettim diyorum sen anlamıyor musun? Bak sana bir iki örnek vereyim mi? diye sorunca .Ne diyeceğini merak ederek.

- Hadi ver bakalım dedim.

- Mesela yalan söylediğinde,kalabalığın içine girdiğinde huzursuzlanıyorsun yüzün kızarıyor.Kızların yüzüne bakamıyorsun.Çabuk sinirleniyor otuz derecede kaynıyorsun. Pide lahmacun gibi geleneksel yemekleri seviyorsun. Başka, başka , ha şeker tatlı seviyorsun. Herkes kola içer, sen gazoz şişe yoksa fanta içiyorsun. Spor yaparken hava atmaya bayılıyorsun, nedense bir o zaman herkesin seni seyretmesini ister gibi bir halin var daha da söylememi ister misin?dedi gülerek

- Medyum değilsen inandım valla ama nasıl? diye soruyordum ki hemen lafa girdi.

- İzledim seni hep etrafındaydım ama sen beni bir kez görmedin.Mesela inşaatta çalıştın üç dört gün,kimse tanımasın diye sıcakta başın poşuluysun ama atletin altından kasların ben burdayım diyordu. Üç gün gelip aralıklarla uzaktan seni seyrettim .Koşu parkurun da,koşma saatlerinde neredeyse aynıydı,koşma stilin bile aynıydı .Önce yavaş jokin , hızlan sonda son gücünle depar at.En çok beni ne tahrik ediyordu onu biliyor musun? diye sordu

- Nerden bileyim? dedim

- Sinirlendiğinde kaşlarını çatıp,gözlerini kısıp kaslarını kasıp göğsünü şişirip tavus kuşu gibi kabarmış; işte o zaman enişelensemden o hallerin hala gözümün önündedir.Geçende bana da yaptığın gibi dedi.

- Ya Rabia inan çok üzgünüm,böyle şeylerin olabileceğini bilmezdim keşke zamanı geriye alabilsek de bende seni her neredeyse görebilseydim.

- Keşkem bana deseler ki herşey mümkün her ne istiyorsan,ne istersin diye sorsalar o zamanlara dönüp seninle bir kez olsun Kötekli de elele dolaşmayı dilerdim.

- Benim anlamadığım şey şu,medem bu kadar kendini bana kaptırdın niçin eyleme geçmedin? Her halinden belli zeki, akıllı kızsın bir yolunu bulurdun. İlla erkekten mi beklenir ilk adım. Neden bi karşıma geçip dur bi oğlum,yok böyle olmaz elbet de hani herşeyin bir yol yordamı vardır dikkatimi çekecek ,kendini gösterecek birşey bir hareket yapmadın?diye sordum.

- Nasıl sorayım benim gibi sana yanık bir sürü kız vardı, hem manken gibiydiler yani sıfır beden. Onlara bile bakmıyordun ki bana mı bakacaksın. Benim o zamanki resmimi bir görse; dişimde gümüş protez,en az on onbes kilo fazlam tombiş...Sen ise eski olimpos tanrıları gibiydin, hani taş gibi derler ya .Seni uzaktan bile sevip hayalini kurmak bana

yetiyordu onu riske atamazdım. Yani böyle Yunus cuğum hayat işte nelere gebe dedi iç çekerek

- Ne diyeceğimi inan bilemedim.

- Bir şey demene gerek yok. Senin hiç bir kabahatin yok ki.Gönül işi işte bunlar. Bak hadi o zaman senin lehine farklıydık şimdi ise benim lehime farklıyız ama gözünde en küçük bir ışıltı oluştu mu ? Yok. Çünkü bu işlere iki kere iki diye formülize edemezsin.İş aşk meşk oldu mu tüm teoremler yıkılmaya mahkumdur. Bakma sen devrin insanlarına şimdi herkes etrafımda pervane oluyor. Neden? Çünkü onların taptığı para ,güç bizde fazlasıyla var ,onlar benden çok bunları sahip olmak istiyorlar.

- Yok canım kendini pek yabana atma; çok güzel bir kızsın. Seni istemeyecek adam dedim.

- Anca senin gibi salak olur dedi gülerek.

- Yani,kırmadım ya seni?

- Saçmalama,seninle karşılaştığıma inan çok seviniyorum. Mevlamın bana bir mucizesi,kapanmayan defteri kapatma imkanı verdi.Ayrıca eskiden olsa kendimi denize atardım ama şimdi yalnızca içimi azıcık yakıyor. Hatta şimdi sen teklif etsen bir düşüneyim derim yani dedi.

- Böyle düşünmeni çok sevindim inan karşılaştığımız, seni tanıdığım için çok mutluyum.

- Sana telefonumu vereyim olurya bir gün aramak istersen deyip sözünü devam etmedi karşılıklı telefonlarımızı alıp verdik yanından ayrıldım.Akşama kadar çalıştım Rabia nın anlattıkları kafamda döndü durdu.Bazen için için güldüm, bazen üzüldüm akşamı ettim.Akşam paydos edip odaya geldiğimde Feridun kapıda bekliyordu.

- Yunus abi oldu mu bu iş enişte diyecek miyiz? diye balıklama daldı.

- Saçmalama Feridun ne işi, ne enişttesi?dedim kızarak yüzümün şeklini gören Mehmet abi Feridun a şaplağı patlattı kürtce anlamadığım bir şeyler söyleyerek.

- Gel Yunus babam gel sen bakma şunun tokluğuna aklı şeyinde zibidinin başka bir şeye çalışmıyor. Yaramaz bir şey yok İnşallah Mimar hanımla konuştuktan sonra yavaşladın,çok düşünceliydin.

- Yok Mehmet abi öylesine ordan burdan eskiden, okuldan falan konuştuk Ne olabilir ki zaten?

- İyi sevindim. Sendeki hal tavır değişince senin için baya endişelenmiştik. Ters bir şey olmamasına sevindim.dedi

- Yok ya abi sıkıştırırsam da iş bitmeyecek bari yarın bitirir teslim ederim dedim.

- Sevindik babam geç bak bugün şanslı gündeyiz öğlen pizza yedik şimdi de kıymalı yumurta yapıyoruz.

- Yok abi siz yiye ben dışarda bir şeyler atıştırırım.

- Hayatta olmaz bugün sayende pizza yedik. Hem yarın gidiyorsun yani son gecemiz bunlara değil sana yapıyorum kavurmayı dedi Ahmet

- Yunus kardaş abimin kıymalı yumurtasını bir ye ömrün billah unutaman. Heç kaçır mı bu yemek? dedi.Kıymalı yumurta aynen dediği gibiydi nefisdi, keyifle yedik. Bugünkü sohbet de dünkü gibiydi ne kadar son gecemiz diye gülmeye çalışsak da bende pek keyif yoktu.Feridun bana süpriz babamları aramış telefonu bana uzattığında annemileri karşımda bulunca çok sevindim işin yarın biteceğini geleceğimi söyleyince onlarda sevindiler.

Ertesi günü sabah yine erken kalkıp kalan son işi de patron gelesiye kadar bitirdim.Patron oğlu ile geldi. Rabia yoktu.Mahmut çavuş çağırınca ofise gittim.Patron.

- Gel hemşerim eline sağlık iyi iş çıkardın,hem sen Rabia nın okuldan tanıdığı mışsın, heç demedin dedi

- Rabia nın sizin kızınız olduğunu bilmiyor dum ki dedim.

- E Rabia anlattıda atanman çıkmamış öyle mi?

- Evet çıkmadı.
- E ne olacak böyle ? diye ne sorduğunu da anlamadım .
- Çıkmasını bekleyecem dedim.
- Bekle bakalım ,bekle deyip çekmecedem önceden hazırlanmış olduğu belli olan bir tomar parayı sandalyeden kalkmadan bana uzattı.Parayı aldım ama parayı daha karşıdan gördüğümde fazla olduğunu anlamıştım.
- Altı bin lira,iyi iş yaptın helal hoş olsun.dedi
- Ama biz sizinle iki bin liraya anlaşmıştık bu fazla dedim.
- Hemşerim dedik ya iyi iş çıkardın diye onu hak ettin al güle güle harca dedi. Para bu insanın elini sıcakık yapı veriyor, bu para bize ilaç gibi gelir çadır parası arabanın tamiri bakımı ,yol masrafları harika ama birşey beni fazlasıyla rahatsız ediyor. Adamın tavrı mı yoksa Rabia babasına üstelemiş olma ihtimalini düşünmüş olmam mı bilmiyorum kafamda oturmayan bir şey var.
- Yok beyefendi biz iki bine anlaştık, üstünü kabul edemem deyince adamın ilk kez dikkati bana kaydı
- Len hemşerim sen ne diyorsun ? Hakkın diyor, gönülden veriyorum. Alsana. Manyakmısın sen,verilen para alınmaz mı hiç?
- Alınmaz. Biz sizinle iki bine anlaştık deyip iki bini sayıp cebime koydum geri kalanı masaya bırakınca adam sinirle ayağa kalktı.
- Bana bak hemşerim! Hoca! Al şunu diyorum sana diye de tehditvari sesini yükseltip parayı gösterdi.
- Yok. Siz bu parayı Rabia nın arkadaşı olduğumu öğrendiğiniz için veriyorsunuz kabul edemem dedim.
- Yoh hemşerim ondan değil. Adın neydi senin ya ?
- Yunus deyince adam sesini düzeltip sakince
- Bak Yunus ,Yunus hoca ben kaç yıllık müteahhidim. İnşaatın hangi kaleminin kaçta çıkacağını bakar anlarım. Senin yaşın kadar site yapıp bina diktim ben. Sene hoca olduğun ,Rabia nın arkadaşı olduğun için vermiyorum ben bunu. Bu işin hakkı olduğu için verip dururum.Hatta sana deyiverem de anla bu işin hakkı ondan aşağıya hayatta olmaz. Kepçeyle bile olmaz. Kebce getirsen en az beş bin ister bir de tasfiye yevmiyecilerini ekle al sana on kağıt. Sen tek başına nasıl ettin de sekiz günde bitirdin onu da anlamışlığım yok emme az çok gördüm çalışmanı ,hadi al şunu da helalleşelim.
- Benden yana helal olsun kalın sağlıcakla deyip dönüp kapıya yöneldim. Hareketim adamı hepten çileden çıkardı. Kibarlığı bırakıp yöre ağzıyla
- Hoca! Hoca! Bene bak sen laften anlameyon mu!? Zaten Rabia demişti ben sene sekiz verem dedim o Benim tanıdığım Yunus sa hayatta kabul etmez deyip altı da garar gıldıydık. Sen ne mankafa adamsın be al şu pare diyom sene! Sen anlamıyon mu?diye bağırılmaya başladı.Bağırısını duyan Mahmut çavuş açık kapıdan içeriye daldı birşey oluyor sandı herhalde.Patron hala konuşuyor sinirlenmiş masadaki paraları eline almış bana doğru sallıyor.Patron Mahmut çavuşu görünce
- Adama bak sen. Para veriyoz, pare almıyo. Neymiş iki bine anlaşmışmışız.Al len şunu dellendirme beni.deyince .
- Madem bu işin ne kadara yapılacağını biliyordunuz da niye bana iki bine yap dediniz.
- Ticaret bu derim elbet.Sene mi sorcem ne vereceğimi?
- Bu yaptığınız ticaret, alan satan memnun ise niye fazlasını vermekte ısrar ediyorsunuz?
- O başka bu başka.
- Neymiş başka olan? Kapınıza gelmiş muhtac sizden iş isteyen birine,onun bu zor halinden istifade ederek kendi lehinize pazarlık yapmak mı başka olan?Güç sizde kantar sizde onun

ise mecburluğundan başka bir şeyi yok. O zaman niye kantarı,teraziyi doğru tartmıyor sunuz? Ticaretse en azından makül bir oranda tutmuyorsunuz? Bu ben olmayabilirdim. Hani hoca,Rabia nın arkadaşımı ya; sıradan Ahmet ,Mehmet de olabilirdi. Kimin olduğunun ne önemi var. Kantarı tutan karar mercii sizsiniz. Karşındaki gariban, muhtaç en önemlisi mecbur olandan onun bu zayıflıklarından yararlanmak günah değil mi? deyince

- Dil de pabuç kadar. S.kirtme günahını sevabını al şu parayı sonra s.ktir ol git. Sabah sabah tepemin tasını attırdı p.zevenk diye küfür edince

- Bana bak adam, dua et Rabia nın babasının. Yoksa sana yapacağımı bilirdim dedim. Sağ omuzumda bir el hissettim Rabia nın abisiydi anlamıştım o da babası gibi kükreyerek efeleniyordu ki hafif sola kayıp sol elimle adamın elini kavrayıp sağ elimi hafif kaldırıncı adam kaba bir bağırtı ile sağ bacağımın üstünden kayarak önüme düşürüverdim.Yüzü bana dönük hayret ve acılar içinde hayretle bana bakıyordu. Canının ne kadar çok yandığını biliyordum.Neyi nasıl yaptığımı odadaki kimse anlamamıştı, görememişlerdi bile.Oda da şimdi yalnızca Rabia nın abisinin acı dolu bağırtışı vardı. Diğer iki adamda donup kalmıştı. Kilidi çözünce abinin acısı hafifledi sesi kesildi,kafamı patrona kaldırdım

- Bu da kulağına küpe olsun, bir daha terazini doğru tart dedim.Adamın kolunu bırakıp çıkışa yöneldiğimde kapının dışında Urfa lıları gördüm,ellerinde malalarıyla başlamadan biten kapışmaya hazırdılar,bunu bana bakışlarından anladım.

- Hakkınızı helal edin kalın sağlıcakla deyin çıkışa yöneldim.

Eve vardığımda sanki uzun süreden beri ayrı kalmışçasına babamlarla kucaklaştım,hepimiz çok mutluyduk hele birde annem bugüne özel çok sevdiğim kuru nohut ve meyhane pilavi ile sofrayı taçlandırınca değmeyin keyfimize.Yemekten sonra çay içerken önce Urfa lılar aradılar telefondaki Mehmet abiydi.Akşamı zor ettik diyordu seninle konuşmak için,Mahmut abi ofiste olan biteni patron gittikten sonra onlara anlatmış. Yaptıklarından dolayı beni yere göğe sığdıramıyorlardı. "Helal sana ,iyi etmişsin deyusa" diyor ama parayı almadığım için bana kızıyordu.Baya heyecanlı heyecanlı konuşuyor patrona veryansın ediyordu.Bağlantıyı koparmamak için gavilleşdik.Tabi annem başladı ahiret sorularına bende bugün olanları onlara anlatmak zorunda kaldım. annem bu arada parayı almadığım için bana bir sürü şey söyledi demediğini bırakmadı.Yarım saat geçti geçmedi bu seferde bilinmeyen bir numara aradı açtı Rabia ydı.Rabia nın sesini duyar duymaz

- Rabia çok özür dilerim inan böyle olsun istemezdim ama baban çok üstüme geldi söylemediğini bırakmadı ben derken sözümü kesti.

- Yunus! Yunus şu özür dilemeyi keser misin? Sen ne çok özür diliyorsun ya ,konuştuğunun iki kelimesi özür dilerim ne oluyorsun.

- Ne yapayım duymuşsundur bugün olanları.

- Duymam mı? Ev çalkalanıyor senle oturduk senle kalktık,babamı fena dellendirmişsin.

- O çok üstüme geldi yoksa ne haddime. Hele bir de senin baban, abin valla kusura bakma .

- Bak yine aynı şeyi yapıyorsun,ben senin o parayı almayabileceğini tahmin etmiştim lakin babamın alman için bu kadar seni üsteleyeceğini kırk yıl düşünsem aklıma

gelmezdi.Babamın cebinde akrep olduğunu tüm Milas bilir. Demek artık adamı nasıl etkilediysen.Mümkün mü o para verecek karşısı almayacak, o da alması için ısrar edecek, görülmüş şey değil." Salak işte diyor senin için ondan değil hoca bir bok olmaz diyor,millet para için anasını satıyor hırsızlık yapıp adam öldürüyor herifci oğlu verdiğini almıyor.

Manyak" diyor.Onu en çok şaşırtan şey ise abime nasıl oldu da bir anda arkandan önüne alıverdiğin, herifci oğlu sihirbaz gibi bir şeydi diyor.

- Aikido .

- Sen gelde bunu ona anlat. Abim kolum kırıldı zannettim ama bırakınca hiç acı namına birşey kalmadı diyor.Bana annemde katıldı seni kahraman gibi görüyor" bu zamanda böyle

insanlar kalmış mı” diyor.Hani babama kulağına küpe olsun demişsin ya galiba olmuş gibi gözüküyor gerçi benim hiç umudum yok huylu huylundan vazgeçmez.Adamında hakkını yememek lazım sıfırdan bu noktalara gelmiş ,o da çok çalışmış çabalamış o tarafında inkar etmemek lazım.Annem ile biraz yüklenince senin için olumsuz düşünmekten vazgeçtiler hatta takdir bile eder olup bize katıldılar.Yeni lakabın da hayırlı olsun züğürt ağa.

- Güzelmiş.Züğürt ağa ha.Anlattıklarına çok sevdiğimi bilmeni isterim senin üzüleceğini düşünüp içim içime sığmıyordu.

- Ama keşke alsaydın o parayı bu durumda çok işine yarardı.

- Rabia

- Tamam anladım. Ne yapacağınızı karar verdiniz mi?

- Yok herhalde bir iki güne budama da biter o arada bakacağız artık duruma.Aradığın için teşekkür ederim babanlara özürlerimi söylersen sevinirim.

- Hayatta söylemem.Görüşürüz kendine dikkat et deyip konuşmayı bittirdik .Konuşma telefonda bitti ama barınakda asıl şimdi başladı. Hatice bir yandan annem diğer taraftan hele konu bir de Rabia olunca bu burada da bitmez.

Sonraki on gün içerisinde budama bitti,arabanın aküsü yağlı filtresi değişti,çadır brandası dikildi artık Milas da işimiz kalmamıştı.Nisan ortalarına gelmiştik ve zeytin toplama işi de bitmişti.Derlenip toplanma zamanıydı.İnternette araştırdığım kadarıyla pancar çapası zamanıydı. Bize en yakın yer olarak Denizli'nin Acıpayam ilçesinde pancar ekildiğini tespit ettik. Uzak bilmediğimiz yerlere gitmektense en doğrusu oraya gitmekti.Hemen her şeyimiz hazırdu üstelik cebimizde bize bir süre yetecek üç bin liraya yakın paramız da vardı.Toplanıp barınaktan ayrılmak baya zor geldi. Farkına varmasakta biz buraya çoktan sahiplenip evimiz olarak benimsemiş.Emin amca ile helalleşip vedalaştık.Emin amca tekrar tekrar gelecek yıl başka kimselere bakmayacağını mutlaka bizi beklediğini söyledi. Telefonlaşırız dedik.

Yol çıktık.İstikamet Denizli Acıpayam.Uzak değil 210 km Milas'a uzaklığı hiç acelemiz de yok yavaş yavaş yine Muğla,Tavas ,SerinHisar üzerinden gideceğiz.Muğla dan çıkasıya kadar üzerimizdeki, nedenini pek bilmediğimiz melenkoliden kurtulamadık. Sohbetimiz Milas da geçirdiğimiz zaman ile ilgili en çok giderken bir Rabia yı aramadığım için annem ve Hatice beni yerden yere vurmakla meşguller. Kadınlar işte. Onları anlamak mümkün değil.

Kadınlar demişken.Annem daha 14 yaşında evlenmiş çocuk gelinlerden. O zamanlar genelde o yaşlarda zaten kız çocuklarını everiyorlarmış.Gençlikten falan konu açılınca”biz gençliğimizi mi bildik çocukken evlendik “der.Babamla aralarında tam on dört yaş fark var. Annem altmış dört yaşında ,ilkokulu üç yıl devam etmiş,ama zehir gibi bir kadındır.Köyde İrazların Emine dedin mi herkes bir kendini çekidüzen verir.Hani osmanlı kadını derler ya aha işte annem o kadınlardan.Kadının daha bir şeyden korktuğunu ben görmedim. Ha bir küçük börtü böceği sevmez irkilir.Yoksa yılanı eliyle yakalayanlardandır. Köy terbiyesi ile büyümüş. Anlatılanları dinleyerek, gördüklerini alarak kendini geliştirmiş. Yapı olarak sert mizaçlı acımasız bir kadındır.Babama ve biz ailesine bambaşka bir düşüncüğü vardır.Kendine has inanılmaz farklı bakış açıları,öngörüleridir. Genelde de öngörülerini gerçekleştirir.Kısaca bizim ailenin dominantıdır.

Hatice garibim ite kaka liseyi zor bitirmiş ,şu anda yirmi iki yaşında her haliyle tam bir Ege köylü kızıdır.Etliye sütlüye pek karışmayan kendi halinde sakin bir yapısı vardır.Boylu poslu olmasına karşın gel bana türden biri değildir. Bazen annem kızdığında “Bu salak neyi nerden alacağını şaşırmış,güzelliğini benden aklını babasından almış gerizekalı. Halbüsem,aklı benden güzelliği babasından alması gerektiğini görememiş” derdi Hele ben yanlarındaysam “Bak Yunus a boyu posu güzelliği babasından akıllı da benden. İşte bu “ derdi. Hakikatten babam seksenine merdiven dayamış,zor tabiat şartlarında dağda bayırda köy yaşamında yılların yorgunluğu olsa da mihrap yerindedir. Dikkat çeken bir fiziksel yapısı vardır. Boylu

poslu yakışıklı hatta çok yakışıklı adamdır.Eski topraktır. Köyün sıradan insanları gibi, sıradan minimal basit hayatları olmuş. Hallerinden gayet memnundular. Dertleri tasaları yoktu.Herkes gibiydiler. Taki ben kafalarına girip bu sıradanlığı bozana kadar. Hele hele birde deprem ile işler tersine dönünce küçücük köyde hayat onlara zindan olmuş, kendilerince kabusu yaşamışlardı. Basit hayatları karmaşıklaşıp zorlaşmış içinden çıkılmaz bir hal almıştı. Onlara sorsan en çok da kardeşim Hatice etkilendi,o hengamede bir talibi çıkıp evlenmedi,evde kaldı.Halbüksem evde kalan falan yok Hatice garibim daha yirmi iki yaşında ama sen birde onu anneme sor.Abim otuz yedi yaşında benden on yaş büyük,bir oğlu iki de kızı var. Köyün sıradan yaşamlarının içerisinde ailesi ile hayat mücadelesini veriyor.Babamların evlendikten sonra yıllarca çocukları olmamış. Tam ümidi kesmek üzereyken abim olmuş .Yine yıllar sonra ben ve yine bizim kadar uzun olmasa da benden beş yıl sonra Hatice olmuş.Bu konu konuşulduğunda babam “rabbimin yaptığından sual olunmaz istediğinde verdi” der.

Şimdi ise bir arabanın içinde bilinmeze doğru bir ümitle gidiyoruz. Köyden ilk ayrıldığımız zamana göre çok daha iyiyiz. Kendimizi çok daha güçlü hissediyoruz. En zor olarak düşündüğümüz ilk zamanları alnımızın aklıyla atlatmıştık. Hem arabamız, çadırımız şimdi çok daha donanımlıyız. En önemlisi minimal seyyar yaşamda daha tecrübeliyiz.Vücutlarımız ırgatlığa kondisyonlu ,ellerimiz nasırlı bünye olarak da yeni yaşamımıza daha uyumluyuz. Beynen şu iki ayda gerekli kodlamanın yazılması ile herşeye daha hazırlıkliyız. Alıştık. Gerekli sinaps bağlantıları kuruldu üzerinde yapılan tekrarlarla sağlamlaştı anlamadıysanız şöyle örnekleyeyim.Tek bir aş ile çeşitsiz karın doyurmayı alıştık. Su taşımayı, suyu tasarruflu kullanmayı. Dışarıda tuvaleti girmeyi. Sobada ısınan on litrelik ibrikle banyo yapmayı. Elektriksiz yaşamayı daha bir sürü şeyi öğrendik ki insanlar bu saydıklarımın birisini bulamadıklarında gösterdiği tepkiyi düşünüp empati kusun.

Yapacak bir şey yok çünkü biz buna MECBURUZ.İnsan bir mecbur olmaya görsün daha nelere alışıp ne şartlara uyum sağlar. Bunun en kolay yolu polyannacılık oynayacaksın olmayanları değil olanlar ile önce yetinmeyi sonra yaşamayı öğreneceksin. Beterin beteri var deyip tevekküllü olacaksın.Zaten diğer türlü bu kadar zorluğu göğüs gerebilmenin mümkünatı yok. Ailece hep beraberiz sağlıklıyız bu ikisi bizim en büyük motive kaynağımız. Anlattıklarımı çekmeyen bilmez,tahmin bile edemez . Lakin hayatın akışında her şeyin zıddıyla var olduğunu da unutmayın.Senin ne aradığın hayatı nereden baktığın çok önemli. Sen kuş tüyü yataklarda ,saten nevresimlerde yeri gelir uyuyamazken biz ise yorgunluktan ısınmayan barınakta birbirimizle ailece kucak kucağa en derin uykulara dalıp dip dinç kalkabilir yoruz.Sen en pahalı restoranlarda eline aldığın menüden ne yesem diye beyin jimnastiği yaparken ve yediğinde kendini daha yüceltebilmek için kusur ararken; biz yeri geliyor üçüncü gün aynı menü salçalı patates yemeğinden inanılmaz tat alıp senin aldığın hazzın belki on katını alabiliyoruz. Onun için bilmeden kimseyi ne acımalı zavallı demeli ne de yargılayıp bir sonuca varmalı.Kurt gibi açken kuru ekmeğin tadını bilen bilir.Denemesi bedava iki gün yemek yeme üçüncü gün soğan ekme ye bak bakalım dediğim doğru mu, değil mi?

Acıpayam a öğlene doğru girdik.Yamaca tepeye doğru kurulmuş ilçe aşağı koca bir ovaya bakıyor.Evleri genelde üçer katlı güzel bir ilçe .Şehrin ana caddesinde yine uygun bir yere kamyoneti park edip kendimize pide ziyafeti çektik.Şimdi geldik işin en sevmediğimiz tarafına;iş bulmak. Tanımadığın yer,huyunu suyunu bilmediğin insanlar. Önünden geleni geçeni iş arıyorum ,iş varmı diye soramazsın ki . Ama onda da tecrübelendiğimizi anladım. Öncelikle tarımsal ilaç satan bayilere girip tarım işçileri olduğumuzu çapa,pancar çapası için geldiğimizi iş aradığımızı söyledim.Üç bayiden de aynı cevabı artık çapa işleri çapa makinası ile yapılıyor büyük arsa sahiplerinde iş bulmanız zor anca kıraçta yamaçta olan küçük

tarlalarda iş bulabilirsiniz dediler. Artık pancar eskisi gibi para etmediği, gübre , ilaç veya mazot maliyetlerinin çok artmasından dolayı genelde pancar eken küçük tarla sahiplerinde genelde bakım çapa işlerini kendilerinin yaptıklarını söylediler. Yine her bayiye telefon numaramı verdim” illaki pancar çapası olması gerekmiyor her türlü yevmiye işine gidebileceğimizi belirttim “onlar da böyle bir iş çıkarsa beni arayacaklarını söylediler. Babam da Milas da ki taktiğini kullanmış namaza gittiği camide hocaya tarım işçileri olduğumuzu ve iş aradığımızı söylemiş. Hoca da” bir sorup soruşturayım birşey denk gelirse sizi ararım” demiş. İki gün bekledik küçük bir ilçe zaten dolandım durdum babamda farklı farklı camilere gidip kendince hem namazını kıldı hemde imamları yokladı durdu, ama yok. Kamyonetin içinde ben şoför mailinde babamlarda arkada kasada yer yataklarında yatıyorlar. Camiden tuvalet su ihtiyacımızı karşılıyor. Üçüncü günü öğlene doğru tarım bayilerinden biri telefon açtı gübre tırı gelmiş boşaltmaya adam bulamış “gelir misin” diye sordu. Gitmez miyim “elbette” deyip koşarak gittim.. Normalde üç adam çalışmış altı yüze boşaltıyorlarmış adam başka adam bulma telaşesinde ben

- Abi ben beşyüze boşaltırım başka adam da aramana gerek yok dedim. Tırcı

- Arkadaşım bu traktör römorku değil, elli kiloluk çuvalların olduğu koca tır sen ne diyorsun. Hani babayığit adamsın boşaltırsın desem de sen bunu tek başına bir günde boşaltamazsın ben daha İzmir'e gideceğim. dedi

- Abi sen merak etme ben hallederim seni de çok oyalamam deyince dükkan sahibi

- Yok arkadaş sorsan iş yok millet acından ölüyor. Lakin kimsede çalışma götü yok. Herkes masa başı istiyor. Sen tek başına yaparmısın birader .

- Yaparım abi, hem hızlı çalışırım şoför arkadaşları çok oyalamam dedim.

- Tamam ülen hadi o zaman ben arkadaşları yemeğe götürüyom sen başla. Ne yapacağını anladın değil mi ?

- Anladım Abi. deyip başladım tırı boşaltmaya . Tır sokak arasındaki depoya giremediği için tırın dorseyi yanaştığı yerle deponun arası yaklaşık yirmi metre kadar. On metrede depoyu say otuz metre. Gübre çuvallarını otuz metreye taşıyıp istiflenecek. Normal bir insan için bu zor bir iş ama ağırlığa alışkın ve idmanlı olan benim için harika bir iş. Hem tertemiz çamuru, tozu dumanı yok. Keşkem her iş böyle olsa. Tırı boşaltmam yaklaşık üç saatimi aldı dükkan sahibi ile şoför geldiklerinde dipteki son çuvalları indirmek üzereydim. Tırın dorsesini görünce her ikisi de hayretlerini gizleyemediler. Geri kalan çuvalları da onbeş dakikada bitirince ki beni oyaladılar konuşup dumalarıyla konsantremi bozdular, işi bitirdim. Şoför güle oynaya yoluna gitti. Dükkan sahibi paramı verirken kendine özgü konuşması ile hayretlerini belirtti.

- Ülen akıdeş sen ne yaptın öle ya benim aklım almadı, apıştım galdım. Üç gişinin yarım günde boşalttığı dorseyi sen üç saatte boşaltıvedin. Maşallah subanallah bünyen salam da ben bölesini ne gödüm ne de duydum. Helal olsun yedine içtine. Pelivanmın sen?

- Evet abi güreş yaptım.

- Belli belli maşallah.

- Abi biz ailece tarım işçileriyiz, iş arıyoruz bir şey duyarsan , arasan sevinirim.

- Ulen oğlum aramam mı heç. Hele bu çalışmanı gördükten sonracıma. Ben sene bulcem iş, sen azıcık daha oyalan. Yemek söyleyem sene desede bizimkiler bekler deyip yanından ayrıldım.

Üç buçuk saatte beşyüz lira kısa günün büyük karı bizde bayram havası yarattı. Cepten yemiyorduk alın terimizden yiyorduk, bu harika birşeydi. Sevincimiz kursağımızda kaldı mahalleden şikayet etmişler akşam bekçiler gelip kimlik kontrolü yaptılar. Panikledik. Burada sokakta böyle uluorta kalamazsınız dediler. Kime ne zararımız varsa. Tamam, rahatsız

ettiysek özür dileriz dedik. Aşağıya ana yolun kenarına park edip kuytu bir yerde geceyi geçirdik.

Bekçiler kimlik sorunca ne yalan söyleyeyim babamı yakalatacağız diye ödümüz patladı. Bekçiler yalnızca benim gbt mi baktılar o da temiz çıkınca diğerlerine iki kadın bir ihtiyar bakmaya bile gerek görmediler. Algı meselesi. Suçlu genç olur düşüncesi. Bekçiler gittikten sonra sonuç olarak bir tecrübe daha kazanmış olduk. Çok sevindik heyecanımız bir türlü geçmedi. Gecenin geç saatlerine kadar o anki hislerimizi dışı vurup kamyonetin kasasında kıkırdaşıp durduk. Başımıza gelmesinden en korktuğumuz şey başımıza gelmiş ama hiçbir sorun yaşamamıştık. İnsan bir badireyi bir kez atlattı mı ikincisinden o kadar korkmuyor. Sanki şimdi daha bir cesaretli özgüvenliydik.

İki gün daha iş aradık dikkat çekmemek için farklı farklı yerlerde konakladık ama iş bulamadık. En sonunda annem isyan etti.” Yapıştık kaldık Acıpayama ‘a gidip köyleri dolaşalım. Bu böyle olmayacak, soralım soruşturalım. Oturan aslandan gezen tilki makbuldür” deyince öneri bize de mantıklı geldi. Sonuçta kaplumbağadan farkımız o evini taşıyor bizde ise ev bizi taşıyor. Nerde akşam orda sabah, bize ne farkeder. Acıpayam dan güneye doğru yöneldik. Daha pek fazla gitmemiştik ki yolun sağında solunda tahtalardan yapılmış sergiler de kavun satıyorlar. Mevsimi olmadığından çoğu kapalı ama bir iki tane kış kavunu satan açık olan var. Birinde durduk hem kavunun fiyatını sorduk hemde iş aradığımızı söyledik. Adam şimdi kavun karpuz ekim zamanı eğer köye gidersek orada yevmiye işi bulabileceğimizi söyledi . Köyü nasıl gideceğimizi de tarif etti hatta bir iki tane isim verdi onları bulun işçi arıyorlardı dedi . Sevinçle adamın tarif ettiği yoldan Köke adlı köyü arayıp bulduk. Köye giriş tabelasında 279 nüfus yazan ovadan hafif yükselen bir tepenin yamacına kurulmuş yeşillikler içerisinde kendi halinde bir yörük köyü. Köy meydanına varıp kahveye babamla beraber girip selamımızı verdik, yol kenarındaki kavuncunun söylemiş olduğu kişileri sorduk. “Hayrola ne yapacaksınız siz onları” diye sorduklarında tarım işçileri olduğumuzu iş aradığımızı söyledik. Bizi buraya yönlendiren kavuncu Mehmet den bahsettik. o zaman kahvede oturan ihtiyarlar kendi aralarında hemen bir iki yorum yaptılar meselenin ne olduğunu biz bile anladık. Kavuncu Mehmet’in bize söylediği isimdeki köylü felç geçirmiş, oğlu da hastaymış hanımı illaki bu yılda ekecez demiş . Tam dikim mevsimi olduğu için köyde herkes kendi arazisiyle meşgul olmalarından dolayı işçi bulamıyorlarmış. Taki birileri kendi işlerini bitirecek anca o zaman boşa çıkarlarsa onlara yevmiyeye gideceklermiş. İyi işte dedik işçiler ayağınıza geldi bu fırsatı değerlendirin. Sağ olsun ihtiyarın biri adamın oğlunu aradı on dakika sonra zayıf beti benzi atık kırklı yaşlarda bir adam geldi tanıştık. Aşağıda dalaman çayının altında 60 dönümlük tarlaları varmış oraya kavun karpuz dikileceklermiş “dikeriz” dedik. Adam çok sevindi hasta yüzünde güller açtı ama daha önce dikmediğimizi öğrendiğince ona tam bir hayal kırıklığı oldu. Çiftçiyiz tarla işlerinin hepsine alışkınız bu kavun olmuş karpuz olmuş ne farkeder dedik . Adam zaten çaresizdi ve deneme mahiyetinde kabul etti. Tohumları ocakta zaten fidelendirmişler ekime hazır hale getirmişler. Hatta fideler ocakta büyüyüp serilmeye başlamışlar. Damlama su sistemi kullanıyorlarmış. Tarla çoktan sürülmüp tesviyesi yapılmış. Şimdi yapılacak olan öncelikle ekilecek yerlerin hazırlanıp damlamanın serilmesi ve damlamaya göre fidelerin toprağa dikilmesi bizim yapacağımız şeyler bunlar. Dört kişiyiz dedik, onlarda hanımı, kızı, annesi ve kendisi toplam yedi kişi olacağız. Çok gece kalmadan zamanında bitiririz dedi. Aynı zamanda sebze patlıcan biber domates de diyorlarmış. Yövmiye köyde yüzseksen türk lirasıymış tamam dedik. Yarın işbaşı yapmaya kavilleştik. Sabah burada köy meydanında buluşacağız.

Köyün aşağısında çayın kenarında kuytu bir yerde geceyi geçirip sabah erkenden köy meydanına geldik. Tarlalarına işe giden köylülerin meraklı bakışlarına birbirlerine sokulup kendi aralarında hakımızda kim bunlar tarzı konuşmalarına görmemezlikten geldik. Zaten çok

beklemedik ,Fadıl abi annesi kızı ve hanımıyla bir süreden sonra traktörü ile meydana geldi. Onlar önde biz arkada yaklaşık üç dört kilometre kadar uzaklıktaki tarlaya vardık.Tarla hemen dalaman çayının altında. Yemyeşil söğüt ağaçlarının tüm ovaya kıvrıla kıvrıla geçen çayın etrafında an olmuş ovayı süslüyor.Tarla ile çayın arası yüz metre var yok. Araya bir tarla girmiş o kadar.Tarlada büyük bir çöğür ağacının olduğu yere arabaları park ettik. Burası harman ,hasat yeri sürülmemiş olmasından belli.Araçlardan inince kısa bir tanışma faslımız oldu.

Annesi ve kızının adı Fatma ,karısının ki ise Fatima garip bir üçlü değil mi? Fatma türkçeleşmiş Fatima. Fatima ise tam orjinal arapça, o da Fatma demek aslında.Ben söyleyince sabah sabah bu isim karmaşasına hep beraber güldük.Onlar biz alışkınız hepimize Fatma deyin geçin diyorlar gülerek.Onlar bilmese de sanki biz farklıyız onların yanında babamıza amca ,seksen yıllık Süleyman'a Mehmet diyoruz. Birbirimize baktığımızda babamla Hatice'yi bilmem ama annem le göz göze geldiğimizde gülüşünden aynı şeyi düşündüğümüzü anladım.Sıcak kanlı insanlar şimdi damlama hortumlarını indiriyoruz hemde birbirimizi tanımaya çalışıyoruz.

Fatma teyze neredeyse annemle yaşıt ama annem ondan daha genç duruyor zira Fatma teyze baya kilolu. Tam bir ege köylüsü giyiminde naylon renkli pabuç,üst donu tabir edilen bol dikim küçük çiçek desenli şalvar,pazen gömlek ve eşarp annemle aynı kreksiyondalar, neredeyse seçtikleri renkler bile aynı.Fatma teyze annemden en az yirmi kilo fazlalığı var. Aynı boyda olsalar bile bu onu dolman yanaklı,çekik gözlü,geniş dudaklı paytak paytak yürümede zorlanan .Toprak kadını her halinden belli daha tarlaya iner inmez Fadıl abiye soru yağmuruna tuttu. Orası olmuş burası olmamış diye eleştiri üzerine eleştiri yaptı.Huy olarakda annemin bir başka eşi.

Fadıl abinin hanımı Fatima ise hemen hemen aynı yaşta ama Uzun boylu buruşuk yüzlü,sivri uzun burunlu , sıska şimdiden omuzları çökmüş Fadıl abinin yanında ondan en az on yaş küçük gözükken boylu poslu gürbüz bir kadın. Annemlerle aynı giyimde ama o eşarbi annemler gibi çenesinin altından değil Hatice gibi boynunun arkasından çarpmış.Torun küçük Fatma ise ondört onbeş lerinde lise bire giden ergen.Ayağında kot, üstede de üstü yazılı bir tişört başındada Hatice gibi bağlanmış bir eşarp o da Hatice'ye sokuluyor şimdiden kaynaşmaya başladı.Ne güzel diye düşündüm Anadolu insanı. Ne ise o özellikle köylerde içi dışı bir. Katıksız.Kılık kıyafetmiş ,meslekmiş ,zenginlik fakirlik miş karşı kantarlarında birçok insanın yaptığı ölçme birimleri onlarda yok.İnsan mısın insan. Hele birde onları tepeden bakan kibirli biri değilsen kendilerini hemen aç veriyorlar. Pek de güzel yapıyorlar. Hele bir de çadır kurmamız gerektiğini söyleyip buraya kurabilirmiyiz diye izin istediğimizde o gönlü güzel yumuşak insanların yürekleri pamuğa dönüşüyor.Fatma teyze güzel şivesi ile - Yoh gadeşim yoh. Bure çadır mı gurulumuş.Ovanın bağına bu soğukta. Su yoh elehtirig yoh olu mu öle şey. Geliverin köye biz burug size yatcek ye diye başladı söylenmeye.Annem de benzer şiveyle

- Yok gadeşcezim. Biz alışgınık. Biz buda galiveriz size rahatsızlık vemeyiz. Burası eyi bizim için diye karşı taarruza geçti.Fatma teyze her ne kadar üsteleme çabasında olsa da sonuçta tanımadıkları insanlardık.Evde hasta beyi var. İnmiyiz cinmiyiz aklındaki soru işaretlerine ve bizim kesin kararlı olduğumuzu anlayınca azıcık kendini de rahatlatmak için üstelese de sonuçta çadırı burada kurmaya uzlaşısını vardık.

Fadıl abi ile Fatma teyze nasıl tohum garıklarının çekileceğini gösterdiler ve ilk önce fide garıklarını yapmakla başladık.Öğleye kadar ortaya çıkan işten tarlanın geri kalanıyla kıyaslayınca burada en az onbeş günlük iş olduğunu hemen anlayıverdim. Öğlen yemeğini hep beraber yedik. Fatma teyze yemekleri akşamdan hazır ettirmiş . Akşam saat beş buçuğa kadar hep beraber çalıştık sonra paydos giderlerken yine Fatma teyze köye onlarla gitmemiz

için ısrar etse de biz burada iyiyiz dedik.Onlar gidince çadırı karanlık olmadan kurmaya başladık.

İyi bir planlamanın ne kadar önemli olduğunu bir kez daha şahit oldum.Annem akşam yemeğini pişiresiye kadar biz babam Hatice ile çadırın iskelesini kurup brandalarını germeyi başardık.En son sabitleyip sağlamlaştırma işlemin de yaptıktan sonra çadırın çok güzel olduğunda hepimiz hem fikirdik.İki saat gibi kısa zamanda çadırı kurmuş iç yaygılarını sermiş semaver sobayı kurup yakmayı başarmıştık.Henüz hava sıfırı karanlığa dönmeden alacakaranlıkta iken işleri birtirip lüxümüzü yaktık.Çadırdaki ilk günümüzdü.Her ne kadar yere üst üste iki yaygı üstüne battaniye koysak da haliyle toprak soğuktu ama semaver soba çadırın içini yarım saatte sıcacık yapmıştı. Annemi en çok meşgul eden soru da bu vesile ile cevaplanmış oldu.Gerekli eşyaları çadıra taşımadan afiyetle akşam yemeğimizi yedik.Hani derler ya karanlığa bir mum dikmek şu an aynen onun gibi bir şeydeydik.Çadırın dışına çıkınca zifiri karanlık insanın her yerini sararak en cesaretli insanı bile tüylerine kadar ürpertiyordu. Işık kirliliği olmayınca yıldızlar bu zifiri karanlığı yarararak bize doğru öylesine geliyordu ki elini kaldırırsan yakalaya verecekmiş gibi hissediyorsun. Ta karşıda söğüt ağaçlarının dallarının arasından köyün üst bölgelerindeki birkaç evin veya sokak lambasının ışıkları bir yaşam belirtisi olarak gözüküyordu.Ne ses ,ne ışık. Karanlığın ortasında yanan çadırın brandasından lüxün olduğu yerin hafif aydınlığı ve kapıdan dışarıya sızan ışık süzmesi,çadırı ardına döndünmü sanki uzaya çıkmışız karanlıkta uzay boşluğunda yol alıyormuş gibiyiz.Herkes sustu mu taşlara dere kenarlarına çarpa çarpa ilerleyen nehrin sesini çok net duyabiliyoruz.Çok uzaklardan gelen birkaç yaban hayvanı ve köylerden gelen köpek havlamasının haricinde hiç bir ses yok.Gece sakın sessiz huzurlu.

Çadırın içerisine yatakları yan yana arada hiç bir boşluk bırakmayacasına serdik .Kimin nasıl uyduğunu biliyorduk en sakinizimiz babamı sobanın yanına annem sonra Hatice ve en kenarda kapının yakınında da ben.;sıralama böyle oluyor aynı barınaktaki gibi.Sıkıntı tuvaleti germeye fırsatımızın olmaması sabah ben erkenden yaparım dedim.O gün herkese ben refakat ettim ışık tuttum.Özellikle Hatice ile gittiğimizde Hatice yi korkutmak için yaptığımız şakalardan Hatice neredeyse yolda hacetini görüyordu.Burda birisini korkutmak için bir şey yapmaya gerek, ortam korkmaya çok müsait.Ben bile bir iki kez sanki bilinmedik bir el omzuma dokunuverecekmiş gibi ürpermedim desem yalan olur.Hani o filmlerde dizilerde lüks restoranlarda tuvalete giden hanımları refakat eden centilmenler var ya sıkıyorsa gelin de burada refakat edin bakalım nasıl oluyormuş.Bu mevsimde yuvalarında uyuduklarını bilsen bile yerde olan bir ağaç dalı veya düşen bir damlama hortum parçası nasıl bir karakuş yılanına dönüşü veriyor.Korkunun ecele hele hacet gidermeye hiç bir faydası yok mecbur olunca gideceksin başka bir yolu yok.

Neredeyse bir haftadır kamyonette uyuyorduk ve kasa da benim yattığım şoför mailide sıkış tepiş çok rahatsızdı ilk kez bacaklarımı çekmeden sıkışmadan sıcacık harika bir uyku uyudum. Barınaktaki gibiydi koyun koyuna.

Sabah erkenden kalkıp çadırdan elli metre kadar uzağa tuvalet çukurunu kazıp kullanılacak hale getirip etrafını çevirdim.Kahvaltıyı bitirdiğimizde Fadıl abiler geldiler işbaşı yaptık. İşveren ile işçi arasında görünmez bir bağ vardır ve bu bağ iş verimliliğini doğrudan etkiler.İnsanları çalıştırmanın teorik olarak çeşit çeşit farklı yöntemleri vardır.Aslında teorem olarak hiç bir işveren hangisini tercih ettiğini bilmesede uzman biri işverenin işçilerine davranışlarına göre sen otoriter,sen durumsal,sen babacan diye farklı farklı kategorileri koyuverir. Canım Türkiye'mde empati yeteneğinden yoksun birçok işveren ne yazık ki otoriter teoriyi benimsemektedir. Çünkü karşıdakinin gariban mecbur olduğunu bildiği için kendisini en iyi çalıştırma yöntemi olarak baskıcı korku yöntemini benimser. Bence yanılır.Verimlilik insanları yönetmek için korku olgusu ne kadar güçlü olsa da önü onlara

dönükken terör estiren işveren ardına döndüğünde ne küfürler yer, veya eşeğini dövemeyen semerini döver misali çalışan malına zarar verir .Anadolu insanında bu konuda tarifi mümkün olmayan bir empati yeteneği vardır;çünkü karınca kararınca eğer kırsalda yaşıyorsan sen de mutlaka bir yevmiyeye gidip el işinde çalışmışsındır.Başkasının tarlasında ırgatlık kendi tarlanda patronluk yapıyorsun ya işte Anadolu köylüsü bu iki olguyu öylesine harmanlar ki ortaya bambaşka değişik bir empati silsileleri çıkarır.İrgat ken tarla sahibinin yararına ,tarla sahibi iken de ırgatın lehine davranış sergilemeye çalışırlar.Misal vermek icab ederse; mesela on kişinin çalıştığı tarlada yarım saatlik iş kaldı ama paydos zamanı geldi tarla sahibi tamam bırakın ben yarın gelir geri kalanı yaparım der.Der ama yevmiyeciler yok olmaz sıkıştırıverirsek onbeş yirmi dakikaya bitiririz derler. Bu tartışma her iki taraf da kendi aleyhine iddialarında bulunur diretirler ama kim kazanır biliyor musunuz her zaman veren taraf kazanır. Kendinden ekstra verir.Hakikatten yirmi dakikada iş bitirilir tarla sahibi bolca hayır dualar eder karşılıklı helalleşilir.Bu iyilik unutulmaz mutlaka bir gün bunun karşılığı bir şekilde ödenir. Karşılık derken maddi demiyorum işle ,duayla ,tavsiye ile gibi.İnsanlar kendisine yapılan iyiliği hiçbir zaman unutmaz hele Anadolu köylüsü sen yeterli su bardağına ilk sütü koy.Zaten Anadolu ruhunu besleyen kitleleri kenetleyen bunlardır.Yoksa on kişinin yirmi dakikada yapacağı iş bırakılsaydı mal sahibi ertesi gün tekrardan oraya gidecek tek başına yapacak akşama kadar uğraşacak başka planlarından kalacaktı.Ne güzel değil mi?

Bir başka şey de ırgatını ,çalışanı ne kadar rahat ettirirsen kendini o kadar iyi hatta çok daha rahat hissedersin.Özne değiştiğinde şehirlerde olan kabarma burada tersine işler.Mal sahibi yumuşak başlı olur ırgat tarlada çalışan değil.Fatma teyzeler bu anlattıklarımın en güzel örneklerinden.Geldiklerinden beri gece rahat ettik mi? Tüm gece aklımız sizde kaldı. Ovanın bağrında yapayalnız kaldınız. Su yok elektrik yok... teyzem dedikçe diyor. Her şeyiyle tüm benliği ile o kadar doğal ki. Dediklerinin hepsini yaşamış,garibim gece rahat uyuyamamış.Baktım ki teyze gerçekten üzgün gel deyip çadırı ,arabanın kasasının içini gösterdim. Sen endişelenme biz rahatız dedim dedim de kendim söyledim kendim dinledim.Kadın haklı bu şartlarda ne kadar rahat olunabilir ki? Minimal yaşam dedim ama bizimki minimalin minimali.Aslında yok birbirimizden çok da farkımız.

Fatma teyze yıllardır bu tarlada kavun karpuz yetiştirmiş,Acıpayam Antalya yoluna bitişik küçük bir tarlaları daha varmış.Orada derme çatma bir kavun karpuz satma kulübeleri varmış her yıl buradaki yetiştirdikleri kavun karpuzu o yol kenarındaki sergide satıyorlarmış.Köye bile haftada bir iki anca gidip, sergide yatıp kalkıyorlarmış.Sebzelerin de bir kısmını kendileri yiyor ,kışlık için kurutuyorlarmış. Bir kısmını da kavun sergisinin yanında satıyorlarmış.Yıllardır biz böyle yaşıyoruz artık bu bizim gelirimizden çok yaşam biçimimiz oldu diyor.Lakin bu yıl sonbaharda kocası felç geçirmiş neredeyse üç hafta hastanede kalmışlar. Şimdi kendini idare edecek kadar iyiymiş ama artık çalışması mümkün değil diyor.Anca kahveden camiye,camiden eve.Bu yıl artık dikmeyelim demişler bizim Fadıl da pasralıdır garibimin evirip çevirmeye gücü yok. Lakin ben evde oturamam,evde kalmak ev hanımlığı bana göre değil diyor. Kendimi bildim bileli çalışırım,her ne kadar artık dizlerim de tutmasa bana isyan etse bile çalışmam lazım. Ne edelim nasıl yapalım derken Allah sizden razı olsun Hızır gibi yetiştiniz yoksa bizim ekim geç kalacaktı.Millet kendi tarlasını ekecek işleri bitirecek ondan sonra bize gelecekti. Toprak zamanlamayı çok dikkat eder ne önce nede sonra, her şey usulünce zamanında olsun ister. O anlamaz, dinlemez öyle kocan hasta sen ihtiyar,ha verir yine elin boş göndermez lakin zamanındakine benzemez, tadı verimi tutmaz mevsime diyor.Anadolu kadını her haliyle çalışan ,üretken ,korumacı ,duygu dolu içi dışı bir annemle pek bir anlaştılar aralarından su sızıyor.

Fatma teyzede muhabbet bol özellikle Acıpayam ana yol kenarındaki kavun tezgahındaki maceraları hiç bitmiyor.Kavun almak için duran araçlardaki yolcuların çözümlemesinden tutuverinde ticaretteki püf noktalarına kadar.Gadeşcezim gadeşcezim diye anneme anlatıyorda anlatıyor.

Tarladaki dikimimiz on yedi günümüzü aldı.Buradan sonrada anayola cephe küçük tarlaya gideceğiz orada da iki günlük iş varmış.Sonrası içinde köyden bize iş buldu sağ olsun bir köylüsünün pancar tarlasının çapasına gideceğiz üç dört gün sürer dedi.İş devamlı olduğu zaman başka bir şey düşünme gerekmiyor iyi oluyor.

Küçük tarlayı da dikimi yaptık.Fatma teyze burası benim vitrinim diyor. Küçük tarla için sergide duranlar aşağıya bakıyor bende onları göstererek işte burada tamamiyle organik yetiştiriyoruz diyorum pek hoşlarına gidiyor diyor.Onun için burası çok önemli vitrin diyor.Bende ona madem vitrin çevresinde bir sürü çalı çırpı taş falan var buraya dahada güzelleştirseniz ya dedim. Nasıl etcez diye sordu Göstere göstere anlattım. Pek hoşuna gitti. Sen yapar mısın bu dediklerini dedi.Niye yapmayayım ki bana iş lazım.Onlar içerde dikimleri yaparken ben tarlanın etrafındaki molozları taşları düzelttim. Uzayan çalı çırpıları kesip, fazlalıklardan harım yaptım.Serginin tahtalarını sağlamaştırdım.Yeri geldi yola çıktım tarlanın etrafında gözümü rahatsız eden görüntülerin hepsini bir şekilde yok ettim.Yoldan aşağıya inilen yolu düzelttim.Ne çöğür bıraktım ne de taş yumağı ,kenarda kurumuş olan bir ağacı odun ettim.Üç gün onlar tarlanın içinde ben dışında çalıştım. Son gün ortaya herkesin beğendiği çok hoş bir görüntü çıktı Fatma teyze olsun bizimkiler olsun herkes ortaya çıkan görüntüye bayıldılar.Sergiyeye Fatma bacı yazısı bile yazıp astık.İş bittiğinde Fatma teyze parayı bile önceden hesap edip yanında getirmiş. Hesaplaştık. Paramızı ödedi helalleştik. Ayrıca kurutmuş olduğu her çeşit sebzelerden bolca dizi dizi de yanımıza verdi. Vedalaşıp ayrıldık.Yarın yine onların köy meydanına gidip üç dört günlük köyden birisinin daha işi varmış onunla buluşacağız.Anlaşırsak daha buradayız. Anladığım kadarıyla burada bu işlerin mevsimi bitiyor tabi bellide olmaz.Şansımıza şu ana kadar hep iyi insanlarla karşılaştık en acemi dönemimizde Allah bize yardım etti.Gerek Emin amca gerekse Fatma teyze her ikisinde toprak insanıydı bize çok konuda yardımcı oldular.

Sonraki günlerde köy köy dolaşıp bulduğumuz işlere gittik üç gün buluyorduk iki gün boş kalıyorduk.Gezici olduğumuz için küçücük köylerde dikkat çekiyor. Konuştuğumuz köylülerden ahiret sorularına muhatap kalıyorduk.Kırsal kesim insanı içinde bir kötülük olmadığı için sorduğu sorunun nereye gideceğinden bile bi haber ağzına geleni soruyordu.Bizim dikkat çekmeye değil görünmez olmaya ihtiyacımız vardı bir iki yerde sıkıntılı adamlar ile de karşılaştık adam sütte leke arıyor bizi daha fazla çalıştırmak için bahane arıyorlardı.Sonuçta kötü kötüdür ve kötünün şehirlisi köylüsü yok. Her yerdeler.Hele en son yalnızca üç gün çalıştığımız tarla sahibi işimizi beğenmemekten tutunda fazladan çalıştırmaya paramızdan kısmaaya çalışınca kendimi tutamayıp adamlar papaz oldum. Hata yapmışım. Adam jandarma çağırmaya kadar işi götürünce babam müdahale etti. Adamın verdiği kabul edip tarladan ayrıldık.O akşam konuyu bizimkilere açtım.

- Bana sorarsanız bu böyle köy köy dolaşıp, bulduğumuz işte çalışmakla olmayacak fazla dikkat çekiyoruz.dedim annem

- E ne yapacağız. Kendi memleketimize yakın yerlerde bu kadar dikkat çekiyorsak nereye gidelim. Orda o dediğin dikkat çekmek daha çok olmaz mı?

- Olmaz. Bence mevsimlik işçilerin yani bizim gibi tarım işçilerinin daha çok olduğu yerlere gitmeliyiz.Böyle Aydın'ın çevresinde dolanıp duramayız.Bence buralardan uzaklaşmalıyız.

- Eyi deyip durursun da nelere gidecekmışiz,bildiğin bir yer var mı?diye sordu annem.

- Evet var. Adana çukurovaya gideceğiz.deyince babam

- Yunus sen ne diyorsun oğlum. Adana nere Aydın nere? O kadar uzaklarda nedcez?

- Çalışacağız baba çalışacağız.. Çukurova bu yılda üç hatta bazen dört kez hasat yapılan koca uçsuz bucaksız bir ova.Orada ne iş biter ne de çalışma dedim Annem
- Yok be oğlum buralar bildiğimiz yerle karınca kararınca yuvarlanıp gidiyoruz işte. Ne işimiz var oralarda dedi. Babam
- Görmüyor musun buraların insanları da bizim gibi; dili bir töresi bir giyimi kuşamı bir. Netcez ta uzaklarda. Bize gelmez, yol yordam bilmeyiz biz oralarda .
- Orası da Türkiye değil mi baba? Bilmediğimizi öğreniriz.Hem böyle çadır kur çadır yık, ne zamana kadar ? Orada kurduk mu çadırımızı yerimizi yurdumuzu biliriz.Ben para için daha çok kazanalım diye gidelim demiyorum. Orada Türkiye'nin her yerinden gelen mevsimlik bir sürü ırgatlar var; onların arasına karıştık mı daha da kimse bizi bulamaz.Böyle tek başımıza çok dikkat çekip, biz burdayız diyoruz.dedim Annem
- Yani Yunus pek haksızda sayılmaz bey. Lakin bilmem ki çok irak, daha Denizli'yi geçmedik ki o kadar uzaklarda ne yaparız bilemedim.
- Anacım sen merak etme işin bol olduğu yere gideceğiz. Asıl en önemlisi görünmezlerin arasına karışıp hepten görünmez olacağız.dedim annem
- O nasıl kelim öyle Yunus, ne demek görünmez olcez? Dediğinden hiçbirşey anlamadım diye sordu
- Bak tombiş yanaklı anacım. Sihirbazlar yapıyor ya hokus pokus , hani püf kız görünmez oluveriyor ya onun gibi.deyip annemin yanaklarını iki elimle sıkıp sallayınca annem önce bir güldü sonra onu öpmek için yakınlaştırdığım kafamın üstüne bir şaplak attı sakince
- Deli oğlan manyak manyak konuşup durma hokus tokusmuş dedi
- Ya dur şaka yapıyorum ama yarı da ciddi. Bak şimdi sana soruyorum arabayla bir portakal tarlasının yanından geçiyorsun; ağaçtaki portakalları mı bakarsın, ağacın tepesinde çalışan adama mı?
- İkisini de
- Yok tamam ikisini de bakarsın da hangisini görürsün ?
- Söyledim ya ikisine de baktığıma göre ikisini de görürüm.
- Öylesine konuşuyorsun işte. O ağacın tepesinde ben veya babam olmadığı kıyafetlerimizden tanımadığın sürece bir karartı dan başka kimseyi görmezsin.Yalnızca bu yıl portakalların verimini inceler ,veya başka bahcedekilerle kıyas yaparsın.Mesela tütün tarlasından geçerken neye bakarsın? Tütünün boyuna ,posuna ,kırılma evresine. Çalışana bakar mısın? Zaten tarlanın kimin ,kıyafetlerini bilmiyorsan mümkün değil farklı bir şey göremezsin zira hepsi birbirine benzer deyince Hatice atıldı
- Abim doğru söylüyor ya her zaman ürüne bakılır çalışana değil
- Zaten çalışana baksan ne göreceksin ki? Bir gözleri açıkta geri kalan her yeri kapalı, örtük.İş kıyafetleri hepsi birbirine benzer deyince babam
- Yunus doğru söyleyip durur hanım öncesinde hiç böyle bir şey aklıma gelmedi emme o söyleyince aynen dediği gibi oluyor. Misal benden tut ben her zaman tarlada ürüne,verimine,tarlanın yapısına bakarım, diğerleriyle kıyaslarım; ağaçsa da aynı. Yani Yunus'un tespiti doğru..
- Aynen baba bizdeki sorun çalışırken değil. Buralarda bizim gibi gezgin işçiler olmadığı için dışarıda çok dikkat çekiyoruz. Adana'ya ise Türkiye'nin her yerinden çalışmaya mevsimlik işçiler geliyor.Oraya gidip onların arasına karıştık mı dışarıda da dikkat çekmeyiz.Hem çukurovada iş bulmakta hiç zorluk çekmeyiz gezinip durmamız gerekmez. Bir yere konar oradan araziye gider geliriz.Ben para derdinde değilim bunu da bilmenizi isterim deyince babam
- Yok oğlum öyle düşünen kim?

- İyİ o zaman eğer hepimiz hem fikirsek yarın yola çıkıyoruz deyince itiraz eden olmadı. Her ne kadar itiraz etmeseler de eminim ki kafalarının içerisinde bilinmezliklerden kaynaklı bir sürü endişe dolanıp duruyordu. Köyden ıktığımızdan beri en uzak mesafemiz yarım günlük yoldu.Şimdi ise Adana Çukurova diyorduk.Onlara göre dünyanın diğer ucu. İki üç kilometre uzaktaki karşı köye gurbet belleyip kız alıp kız vermeyen bir anlayıŐtan geliyorlardı. Şimdi ise gitmeyei planladımız mesafenin uzaklığını siz düşünün. EndiŐelenmekte haklılardı zira yazılımları böyleydi onlar ne yapsın.

Ertesi günü sabah namazı ile kalkıp toparlandık kahvaltıdan sonra yola çıktık.Korkuteli,Antalya ,Manavgat ,Alanya ,GazipaŐa dan sahil yolundan Adana'ya gidiruz.Alanya da bir bankamatiğin önünde durup biriktirmiŐ olduğumuz paranın bir kısmını bankaya koymak suretiyle garantiye aldık.GazipaŐadan sonra dne dne,bir yokuş bir iniş derken sahil yolundan devam ediyoruz.Bizimkilerin en çok dikkatlerini çeken koca muz seraları ,bahçeleri,değişen tabiatın değişmiş bitki rtleri.Yol çok keyifli insan hiç bitsin istemiyor bir tarafın deniz diğer tarafın dağ,orman.Sohbet koyu,dünkü melankoliğin endiŐelerin yerini bugün yol neşesi aldı.Bazen deniz kenarında, bazen de manzarası harika tepe başlarında mola verip manzaranın tadını çıkardık. Virajlar bitti ovaya indik Silifke,Mersin derken akşama doğru Adana'ya giriş yaptık.Komyonetimiz Şükür hiç bir sorun çıkarmadı, acelemizde yoktu yolun tüm tadını sindire sindire iimize çektik.

Adana'ya yaklaŐıkça yolun sağında solunda büyük fabrikalar ,dümdüz ovayla yolun saçını solunu it gibi evrelemiŐler. Akşam olmak üzereydi ve Adana nın içerisine girmektense sakin bir yerde akşamı geçirmek hepimize mantıklı geldi.Yolun kenarında küçük park gibi bir yerde konakladık. Sabah erkenden Adana ya doğru yola çıktık. İstikametimiz internetten tarımın yoğun olduğunu öğrendiğimiz KarataŐ ilçesi.

Buralar hiç bizim oralara benzemiyor, heryer dümdüz ova. Ne iniş var nede çıkış; ne dağ tepe.Gördüğün her yer dümdüz yemyeşil bir ova.En fazla ara sıra çıkıp indiğin tatlı on dereceye geçmeyen tümsekler babam.

- Dur! Dur Yunus! Kenara ek diye seslendi. Babamın verdiği tepki yabancısı olduğumuz ortamı incelemekten bizi alıp dikkatimizi babama ynelti. Bir an birşey oldu zannettik.

- Ne oldu baba demeye kalmadan

- len ek yana! İki dakika bir Şey yok deyince arabayı sarsma pahasına yolun kenarını çektim.Hepimiz merakla aşağı indik babam geldiğimiz tarafa yneleince bizde peşi sıra merakla onu takip ediyoruz.Annem

- Herif n'oldu, delirdin mi? Miden mi bulandı? Op herif sene seslenip durum duymuyon mu sen?diye seslense de babam ya duymuyor ya da duymazlığa geliyor.Az ilerde muhtemelen yeni bir bağlantı yolu çalışması var graderler yolu krmŐ. Babam gidip dozerin yol açmak için yarıp aşağıya indirdiği yerde beklemiŐ açılan yolu inceliyor.Annem

- Herif ne oldun ya gözün hepten toprağa kaydđ herhalde? derken babam kazılmıŐ topraktan gözlerini ayıramıyor.Biz yanına gelip baktığı yere bakınca hiç farklı sıra dışı bir Şey göremedik; simsiyah bir toprak örtüsü babam kazılan toprağı göstererek

- Maşallah yedi bin kere maşallah bu yaşıma geldim böyle bir Şey ne gördüm ne de duydum.diyordu hayretler içindeydi.Hatice dayanamayıp

- Baba ya, ne grdnde bu kadar ŐaŐırdın? Bize de deyiver de biz de anlayalım diye sorunca

- Kızım toprağa baksana grmyo musun? dedi dozerin açtığı yolu göstererek.

- Ne yi grecez baba?Toprak işte.dedi

- Salak kızım baksana boyumdan geçkin bir adam boyundan yüksek.Bir tane g.te silecek taş yok ,kapkara.Buna adamı diksen yetiŐir deyince o zaman anladım babamın niye bu kadar hayretler içinde olduğunu. Hakikatten dozerin açtığı toprak neredeyse bir adam

boyundan yüksekti ,simsiyah ,içinde çakıltaşı kadar küçücük bir taş dahi bulunmayan humuslu topraktı.

- Kızım bizim orada hiç böyle bi toprak gördün mü? Bizim yaylada bile haddi olsun olsun en iyi tablada en fazla yirmibeş otuz santime varmaz altından taşlar kayalar çıkar. Bizim tarlaları hiç söylemiyorum Ömrüm tarlaların taşını aklamakla geçti, kenardaki an'ları biliyorsunuz o taşların hepsi de tarladan çıkan taşlar.Şu toprağa bak, mevlam ne vermiş. Toprağı buraya, taşı bizim oralara vermiş. Yaptığından sual olmaz da öyle olmuş dedi
- Herif yanlış yerde bitmişiz. Böyle toprak olan yerde açlık yokluk olur mu heç?dedi annem.
- Öle hanım hep duyardım Çukurova Çukurova diye de bilmezdim nasıl olduğunu. Eğe buraların her yeri böylese burda ne açlık ne de yokluk olur. Adamı dik adam,kuru dalı dik ağaç olur çıkar deyip babam bir avuç toprağı alıp elinde bir öfeleyip anneme gösterdi.
- Hanım şuna bak hamur gibi hamur, hemde mayalı. Haden bakalım yolcu yolunda gerek deyip arabaya yöneldi.

Bir süreden sonra kenarda sulama kanallarının sazlıkların ,büyümüş otlar ,anlarla birbirlerinden ayrılmış koca koca tarlalardan geçiyoruz.Yol boyu bizimkiler yalnızca yaylada küçücük özel düzenlenmiş tablalarda fidanlıklarda yetiştirdikleri ürünleri gördükçe hayretler içinde kalıyorlar şaşırıp hakkında konuşuyorlar.Misal yaylada iki garık dikilen pırasayı,lahanayı,marulu koca bir tarlanın tamamında gördüklerinde amanin diye başlıyorlar hayretler içinde konuşmaya.Ne yalan söyleyeyim banada garip geliyor ki mevsimsel olarak bir çok ürün yeni dikilmiş anca baş çıkarmaya başlayan ürünleri babamlar haliyle ne olduklarını bildikleri için hayretler içinde kalıyorlar.Çukurovanın verimliliği bizim arabaya bile apayrı bir renk kattı.

Bizimkiler yerleşim yerlerinden geçerken evlerin önlerinde bulunan tarım aletleri,traktörler,depolar her şeyi inceliyor ."Zengin yere geldik "diyorlar.Bende onlar gibi her ne kadar bu yenilikleri incelesem de gözüm hep daha öncede internette gördüğüm mevsimlik işçilerin konakladığı geçici yerleşim yerlerinde. Hala tek tük sağda solda onlara benzer derme çatma çadırlar evler görsemde öyle toplu bir alan göremedim.Bana tek tük değil kalabalık bir geçici yerleşim alanı lazım. İçlerine dalıp yok olabileceğimiz bir alan. Fazla zaman geçmedi bir süre sonra gittiğimiz yolun sağ tarafında diğer tarafı kanal olan arada sekiz on kadar mavi brandalı sıra sıra çadır evleri gördüm. Fazla değil yüz metre kadar sonra stabilize bir yol ayrımı da karşıma çıkınca oradan sağa kıvrıldım. Şimdi çadırların olduğu kanal ile ana yolun arasında çadırlara doğru gidiyorum.Çadırlara yaklaştığımızda ilk gözümüze çarpan sağda solda oynayan çocukların oyunlarını bırakarak bize doğru koşmaları oldu.Garibanlık paçalarından akıyordu. Üst baş per perişan ,saçlar karma karışık yağdan tozdan birbirlerine girmişlerdi. Eller yüzler kir pas içerisinde ama yüzlerinde o çocuklara has masumluk ve gülümse tüm bu çirkinlikler içerisinde ay gibi parlıyordu.

Çadırlar düzensizliğin içerisinde kendilerince belirli düzenle yerleştirilmiş gibi duruyordu.Zaten kanal ile ana yolun arası can çatlasın altmış yetmiş metre falandı.Kanal daha altta, sonra çadırların bulunduğu yer anayol belki asfaltlamadan olsa gerek yarım metre daha üste gibi duruyordu.Yıllanmış söğüt ağaçları yol ile çadır kentin arasında çocuklar için altında oyun alanları gibi otsuz ,üstünde gezinmekten sertleşmiş kumluk bir alan ortaya çıkarmıştı.Bir iki ağacın kökleri bile bu aşınmadan toprak üzerine çıkmış çıktığına pişman olmuş üst kabukları soyulmuş, toprağın altına geri kaçmış gibi gözüküyordu.Çocuklar bize bakıp muhtemelen tanıdık biri var mı diye inceliyorlardı.Tanıdık çıkmayınca ve bizde bir akranları olmadığını fark edince oyunlarına geri dönüyorlardı. Çadırlara asılmış olan çamaşır iplerinde yıkanmış çamaşırlar asılmış,birkaç çadırın giriş kapılarında kucağında çocukları ile rengarenk giyimli kadınlar bize doğru

bakıyorlardı.Kadınların giyimleri karşıdan ben burdayım diyordu.Bizim oralar dakinlerden çok farklıydı. Rengarenkdiler. Pastel renkli kalın pazenler üzerinde cırtlak yine pastel zıt cırtlak renkli çiçek motifli,bol kesim uzun kıyafetler içerisinde çok dikkat çekiciydiler. Kadınların hepsinin kafasında mor değişik tarzda bağlanmış eşarplar vardı.Bizlere göre daha koyu tenli oldukları gözümünden kaçmadı.Etraf çocuk kaynıyordu çadırların etrafında ilk gördüğümüz çocuklara göre daha küçük çocuklar vardı. Yerlerde oturan ,hele bir tanesi üstte tişört altta hiç bir şeyi yok kerata bamyasını sallaya sallaya yalın ayak özgürce koşuyordu.

Sağda solda çalı çırpı katarları, onların bile üzerine kuruması için atılmış yıkanmış çamaşırlar vardı.Kirli paslı çadırların sağından solundan burunlarını çıkarmış paslı demir parçaları gözüküyordu.Üçüncü çadırın hemen önünde taşın üzerine konulmuş saçda benzer giyimli iki kadın yufka ekmek yapıyordu.Çadırdan çadıra atlayan elektrik kablosu belki bu viraneliğin içerisinde gözükken tek medeniyet göstergesiydi. Ekmek yapan kadınların az ilerisinde yaşlı bir teyze leğende çamaşır yıkıyordu. Dokuz on yaşlarında bir erkek çocuk da elinde iki küçük kova ile kaynayan kazanın başındaydı; belli ki ninesine su taşıyordu.Bizi gören herkes bir süreliğine işini bırakıp dikkatini bize verip, kimiz ,neciyiz tanıdık bir miyiz diye bizi inceliyordu.

Çadırların sonuna doğru ihtiyar bir adam çadırın önünde oturmuş sigara içiyordu arabanın sesini duyup bizi görünce yönünü oturduğu kütüğün üzerinden kalkmadan bize doğru döndürdü.Babam adamı görünce “dur şu ihtiyarla bir konuşalım sorup soralım “dedi babam kamyoneti ihtiyarın tam karşısına gelecek şekilde yolun kenarına çekip stop ettim. Annemle Hatice arabada kaldılar ben babamla beraber kamyonetten inip ihtiyara yöneldik.Adam kendisine doğru geldiğimizi faredince oturduğu yerden zorlanarak doğrulmaya çalıştı,garibim ayağa kalkmak için bile baya gayret sarfetmesi gerekiyordu.Sırtında eski neredeyse parçalanmaya yüz tutmuş yamur yumur bir palto,kafasında yine kadınlarınkı gibi mor bir desensiz ve çok daha farklı bağlanmış bir eşarp ,ayağında bir iki yerinden yamalı bol şalvar,mest ve plastik mest ayakkabısı vardı. Zayıf,yüzünün ve burnunun uzunluğu ilk dikkati çeken,gözünde sol burnunun üzerinden kırılmış olan yere yara bandı sarılmış kalın çerçevesi bir gözlük dikkat çekiyordu. Yüzünde uzun zorlu yaşamın geçtiği her evreyi yansıtan derin yol çizgileri,ihtiyarın duruşundan ,kıyafetine , bakışına kadar herşey etrafa acınacak görüntü yayıyordu.Babam

- Selamün aleyküm dayı diye selam verdi.İhtiyar abartılı bir saygı ile
- Aleyküm selam deyip iki eliyle babamın uzattığı eli kavradı sonra bana döndü amcanın elini öpünce ihtiyar ağzında kalan son üç dişi gösterircesine gülümsedi.Bir şeyler söyledi ama anladığım kadarıyla kürtce konuşuyordu ve dediğinden bir şey anlamadık.İhtiyar alamadığımızı aldırımıyordu hala konuşmaya devam ediyordu hararetle birşeyler anlatıyordu. Babamla ne yapacağımızı karar vermeye çalışırken çadırın içiden bir kadın çıktı;ellili yaşlardaydı garibimin beli bükülmüş doğrulamıyordu. Bizi görebilmek için bedenini doğrultmaya çalıştığında yüzündeki değişimden büyük ızdırıp çektiği karşıdan belli oluyordu. Bizi görebilmek için kafasını yana yatırmış altan altan bize bakarak kim olduğumuzu tanıyıp tanımadığını çıkarmaya çalışıyordu. O da bize bir şeyler söylese de kürtce konuştuğu için onun da söylediğinden tek kelime anlamadık. Biz ise sanki bağırsak anlayacaklarımız gibi bağıra bağıra heceleyerek kürtce bilmediğimizi onlara anlatmaya çalışıyorduk.Bağırışımızı duyan çevre sakinlerden bazı kadınlar bize doğru gelmeye başlamıştı.Gelen herkes kürtce konuşup anlamadığımız bir şeyler söylerlerken on onbir yaşlarında bir çocuk gelip de türkçe bir şeyler söyleyince hemen çocuğa döndük.
- Sen türkçe biliyor musun?
- Evet bilirim emmi. Siz kimsiniz dededen ne istiyorsunuz?

- Biz de iş arayan işçileriz. Bugün geldik buraları bilmiyoruz belki dede bize yardımcı olur diye durmuştuk. Rahatsız ettiyse kusura bakmayın dedim.Çocuk bizim dediklerimizi dededen çok diğer çadırlardan gelen kadınlara söylüyor kadınlar bir şeyler söylüyor çocuk bize döndü.

- Abi dedenin akli gelip gidiyormuş o bilmez diyorlar burda iş falan yok diyor Ayşe teyze.

- Bize nerden iş bulabileceğimizi söyleyebilecek kimse yok mu burda diye sordum.Çocuk tercüme etti ama çevrede bulunan kadınların hararetli konuşmalarından bizim buraya gelmemizden rahatsız oldukları belliydi.Çocuğa bir şeyler söylediler.Çocuk

- Ayşe teyze biz birşey bilmeyiz karşı köyde elçi Ahmet varmış gidip onunla konuşsunlar diyor.

- Hangi köymüş bu ?diye sorunca çocuk tercüme etti kadın eliyle yolun aşağısına doğru gösterdi.Sonra da bize dönerek yine hararetli hararetli bir şeyler söyledi kadının ne dediğini anlamak için kürtçe bilmeye gerek yoktu ,bizim burada olmamızdan rahatsız olmuşlardı ,kısaca gidin diyorlardı.Çocuk

- Abi burası Urfa lıların yeri diyor teyze gidin elçi Ahmet i bulun o size hem iş bulmada hemde konacak yerde yardımcı olur diyor dedi. Diğer kadınlarda gitmemiz yönünde el kol hareketleriyle giderek yükselen tonda bağırış çağırışa geçince. Babam

- Yunus hadi oğlum az daha kalırsak bu karılar bizi taşla sopayla kovacaklar. Hadi gidelim deyince kamyonete yönelirken babam ihtiyara Allahısmarladık dedi adam da eli ile uğurlar olsun babında bir şeyler yaptı. Kamyonete binerken kadınlar hala bizim hareketlerimizi izliyorlardı yuvasına yavrularına koruma içgüdüleriyle hareket eden dişi aslanlara benziyorlardı.Gariplerim demek ki buraya sahiplenmişler. Sahiplendiklerini de korumak için savaşımaya hazır görüntüsü veriyorlardı da biz düşman değildik ki; onlardan biriydik ama onlar bunun farkında değildiler. Annem zehir gibi kadın kamyonetin içerisinden durumu anlamış hatta yanımıza gelecekmiş ama Hatice engel olmuş.

- Boşverin şimdi bunları gidip şu dayıbaşı Ahmet i bulalım. Belki kadının dediği doğrudur da yol yordam gösterir dedim.

Köy uzak değildi hiç bizim oranın köylerine benzemiyordu.Bizim egede araziler engebeli olduğu için ta eski Türklerden gelme alışkanlık yerleşim alanları da genelde hep tepelere yamaçlara yapılır,verimli ovaya yerleşim olmaz.Yerleşimin yamaçta olmasından dolayı kışın soğuğu keser ,yazın esinti alır,manzarası da güzel olur. Eskiden koruması, savunması daha kolay olurmuş. Kıraç kayalık yerlerdeki yerleşim verimli ovalarında tarım için boş kalmasını sağlardı. Burada tepe mepe yok,her yer düz ova. Bundan dolayı köy tabelası olmasa yalnızca yol kenarındaki evleri gördüğün için orada köy olduğunu bile anlamayacaksın. Yolda oynayan çocuğa kahvenin nerede olduğunu sorduk, çocuk tarif etti.Kahve ve cami genelde çoğu yerde iki komşu sosyal alan burda da aynı, minareyi takip ederek kahveyi bulduk.Kahvede pek kimse yoktu genelde kıyıya köşeye serpilmiş üç beş ihtiyar vardı.Dayıbaşı Ahmet i aradığımızı iş için buralara geldiğimizi daha ilk cümlede belirttim.Kahveci

- Gardaş hangi Ahmet miş bu, soyadı yok mu?

- Valla abi bilmiyoruz gelirken yolda çadırda kalan işçiler söyledi. biz de çalışmak için geldik iş arıyoruz dedim.

- Ne işi yapıyorsunuz siz ? diye sordu

- Tarla bağ bahçe işleri,yevmiye ciyiz biz.

- Onu anladım gardaş da bu saatlerde gördüğün gibi bizim gençlerin haricinde kimseler olmaz buralarda. Herkes işinde gücünde.deyip bizi ilgiyle seyreden ihtiyarları gösterdi.

- Peki abi sende telefonu yok mu?

- Kimin?

- Hani Şu dayıbaşı Ahmet in.
- O Ahmet'ten olsa olsa kıcımın başı olur. Üçkağıtçı ,kan emicinin tekidir bana kalırsa ona hiç bulaŐmayın kardeşim. Gidip sorun soruŐturun iŐinizi kendiniz bulun o köpoğlu her yıl bir sürü doğulu ,güneydoğulu garibanı vesile olur getirir iliklerine kadar soyar ,ha birde simdi trend Suriye liler.O gariplerim Çukurovayı terleriyle sularken o zibidi elini sıcaıktan soğuğa koymadığı eli götünde zil zurna sarhoş karırlarla kızlarla Adana pavyonlarında geceyi sabah eder. Al işte iti an çomağı hazırla. Bak sizin Ahmet geliyor.deyip karşıdan yaylana yaylana gelen ,kırklı yaşlarda birini gösterdi.Adam nisan güneŐinden rahatsız olmuŐcasına gözünde güneş gözlükleri ilerde park halinde olan bir arabaya elinde tespih gibi döndürdüğü anahtarla gidiyordu.Ben kahveciye teşekkür edip adamı yetişmek için ileri doğru hamle yaparken kahveci elinde masadan aldığı iki boş çay bardağı le ardımızdan
- Zibidi dediğini duydum . Adam belli ki bu Ahmet denen adamdan hiç haz almıyordu.Ben adama doğru hızlanınca adam beni gördü önce bir irkildi kendine doğru gidip gitmediğimi anlamaya çalıştı. Sonra ona doğru gittiğimi anlayınca eli yüzü,hareketleri deđiŐip sanki tedirgin olup arabaya doğru geri geri gözlerini benden ayırmadan gittiğini fark ettim.Ona yaklaşınca
- Ahmet bey değilmi? diye sordum.Adam
- Evet bak gardaş Şimdi bende tam Hamid abinin yanına gidiyordum diye anlayamadığım bir Şey söyledi.
- Abi sizin adınız Ahmet değil mi? Hani Şu elçi ,dayıbaşı Ahmet deyince adam kendini topladı
- Evet benim hayrola gardaş derdin nedir ?
- Abi biz yeni geldik iş arıyoruz.Sizin elçi olduğunuzu ve bize yardım edebileceğinizi söylediler onun için geldim dedim.Adam beni baştan aşağı bir süzüp
- Kim dedi gardaş ben iş ve iŐci bulma kurumu muyum?
- Yolda urfalı işçiler söyledi kahveci abide seni görünce diyordum ki
- Tamam tamam anladım.Siz kaç kiŐisiniz ? diye sordu
- Dört. benle beraber ailece annem ,amcam ve kız kardeşim deyip bizim kamyoneti gösterdim.
- Gardaş burası Adana sen bu cüseyyle seni tanımayan birisinin üzerine deminki gibi gidersen kurşunu yersin bilesin dedi. Adamın dediğinden hiçbir Şey anlamadığımı anlayınca kendi kendine güldü adam.
- Siz nerden geldiniz? Nerelisin sen?
- Aydın lıyım abi.
- Aydınlı mı ülen oğlum oralarda bir Şey bulamadınız mı da ta buralara geldiniz? ilk kez Aydınlı görüyorum buralarda.
- Mecburiyetten abi dedim.
- Ama henüz tam mevsim açılmadı iş zor Şimdi ama dur turp keser misiniz?
- Keseriz abi .
- Daha önce hiç turp kestini mi?
- Hayır ama öğreniriz abi. Ne kadar zor olabilir ki. Biz alışkınız tarla işlerine dedim ama o güldü.
- Anladım, anladım. Gidince görürsün ne kadar zor mu yoksa kolay mı. Güçlü kuvvetli,gürbüz adamsın sen yaparsın. Eğer hala iş istiyorsan burda yok ama Kadirli'de turp kesimi var tarla sahibi iki gün oluyor beni arayalı. Eğer iŐci bulamadıysa oraya gider misin?
- Giderim abi iş neredeyse evelallah oraya gideriz dedim

- Tamam dur bakalım, adamı bir arayayım deyip az ileriye gidip iki üç dakika birisiyle konuştu o konuşurken babamda yanımıza gelmişti. Telefonu kapatıp yanımıza geldi babamın selamını alıp.

- Tamam konuştum bulamamış eğer isterseniz sizi oraya gönderirim dedi .Sevindik

- Gideriz abi dedim.

- Amca yalnız bilesin bu iş sana göre değil, yani kıyısından köşesinden tutarsın ama her neyse orada Halil ağa ile konuşursunuz artık. Yevmiyenin yüzde on beşi benim olur, onu biz halil ağa ile aramızda hallederiz. Sizin elinize net yüz altmış gelecek ,bilesiniz. Anlaştıysak telefon ediyorum dedi

- Anlaştık dedik. Tarla sahibine bizimle ilgili gerekli malumatı verip konuşması bittikten sonra; adamın adını soyadını telefon numarasını verdi, navigasyondan konum da ayarlamasını yaptıktan sonra teşekkür edip yola çıktık.

Navigasyonla Kadırlı ye zorlanmadan varıp Halil ağa yı telefon ettiğimizde adam arazideymiş konum atınca tarlayı elimizle koymuş gibi bulduk. Halil ağa da adına yakışır ayağında şalvar, pala bıyıklar heybetli bir cüsse ile adının hakkını layığı ile veriyor. Beni görünce o da beni bir süzdü

- Maşallah yiğidim pek turp kesecek adama benzemiyorsun, hayrola devletten mi kaçıyorsun? diye sordu.

- Yok amca ne kaçması, işimizin ekmek paramızın derdindeyiz.

- İyi öyle olsun bakalım pehlivan mısın sen?

- Bir aralar güreştim dedim.

- İyi o zaman eskiden bende pehlivandım, gene tutuşurum ama senin gibi bir babayiğitle değil elbet. Her neyse bak işte tarla burası dört kişi güç bela buldum ama yüz seksen dönüm dört kişiyle toplanır mı? Siz de dört kişi oluyorsunuz gerisine bakacağız artık. Sen toplanan turpları römorka taşırsın. Tarla çamur traktör her yere girmiyor. Senden başka erkek de yok tek çare sen çuvalları taşıyacaksın. Yaparsın değil mi?

- Yaparım amca.

- Baban yaşlı artık senin işle onunkini denkleriz. Ahmet söylemiştir yevmiyeniz yüz altmış lira ,anlaştıysak yarın iş başı yaparsınız.

- Anlaştık biz çadırımızı nereye kurabiliriz?

- Yok. Buralarda çadır madır istemem. Bak şu yoldan aşağıya doğru gidince orada mevsimlik işçi çadırları var sizde orada bir köşeye kurarsınız, sorun çıkaran olursa Halil ağanın tarlasına geldik deyin. Anlamazlarsa bana telefon edin ben gerekeni söylerim onlara. Bu yoldan doğruca yaklaşık iki kilometre aşağıda bak orada söğüt ağaçlarının tepesi gözüküyor, kanalın yanı işte orası dedi. Tarlanın tam yerini kafamızda belirledikten sonra bize tarif ettiği yere doğru yöneldik.

Sekiz on çadırın olduğu yere vardığımızda sabah Urfalıların olduğu çadır yerleşkesinin neredeyse birebir benzeri buradaydı. Herşey neredeyse aynıydı, kanalla yolun arasında ,aynı söğüt ağaçları, aynı mavi renk çadırlar, aynı bakımsız çocuklar, kadınlar, çamaşırlar yüzlerdeki ifadeler bile neredeyse birebir benzerlik gösteriyordu. Hiç durmadan tüm çadırları geçip en sondaki çadırdan biraz daha uzaklaştıktan sonra en uygun gördüğümüz yerde arabayı park ettik. Kendi aramızda çadırı kurup kurmamakta kısa bir tartışma yaşadık. Annem bir görmek istiyordu işi ama çadırı kurmaya karar verdik biz çadırı kurarken birkaç çocuk yanımıza geldi konuşmak istedik ama hiç biri türkce bilmiyorlardı. Akşama kalmadan çadırı kurup herşeyi hazır ettik. Akşam ezanına doğru tarlalardan ameleler dönmeye başladı, kamyonetler, minibüsler, traktör römorklarında yorgun argın ırgatlar, işçiler evlerine dönüyorlardı. Rüzgar çadırların tarafından estiği için yemek kokuları ,yufka kokuları bizim tarafa doğru geliyordu. Gündüzün kadınlar ve çocukların seslerinin yerine kart erkek seslerini

bırakmıştı.Çocuk ağlamaları çoğalmıştı belli ki gün boyu yaramazlıkları ile annelerini bunaltan yaramazlar şimdi yemekten önce babalarından dayaklarını yiyorlardı.Bağrıış çağrıış ortalık yaşamın akışındaki çağlayanlara dönmüştü. Gündüz sakin olan çadırlarda acaip hareketliliği görmek gerekmiyordu, seslerini dinlemek bile yetiyordu.Annem

- İyi ki çadırı biraz uzağa kurmuşuz bu ne böyle ya .Buna kafa mı dayanır hergün.Bunlar kaçır kişi Allasen, bunca insan nerede kalacak?dedi babam

- Bu doğunun insanı böyle çok çocuk yapıyorlar dedi.Annem

- Bak iki adam bu tarafa doğru geliyorlar dedi biz de zaten gözümüzü o taraftan ayıramadığımız için gelenleri farketmiştik.İki adam yakınımıza gelince birbirlerine benzemelerinden baba oğul olduklarını tahmin ettim adam

- Selamun aleyküm dedi

- Ve aleyküm selam diye selamını babam aldı.Sonra adamın konuşmasından bir şey anlamadık

- Türkce türkce ,kürtce bilmiyoruz deyince adam türkce konuşmaya başladı

- Hoşgelmişsiniz ne taraftan gelirsiniz, memleket nere?diye sordu

- Aydın Halil ağanın tarlasına geldik dedim

- Aydın mı? Hiç bunca yıl gezerim hiç Aydın lının bu taraflara geldiğini görmemiştim,hayret dedi.

- Herşeyin bir ilki vardır siz nerelisiniz?dedim

- Adıyaman dan dedi.

- Sizde mi turp kesmeye geldiniz?

- Yok bubam biz karpuz ekiyoruz.Sizde işin zorunu bulmuşsunuz. Turp kesimi zordur çamur çayrak ,soğuk Allah kolaylık versin.

- Ne yapalım iş iştir.Buyrun oturun bir çayımızı için deyip oturduğum taberadan kalkıp adama yer gösterdim ama adam

- Nasipse başka zamana çocuklar yemeğe bekliyor, simdilik bize müsaade. Tekrar hoşgeldiniz.deyip yanımızdan ayrıldı.

Turp tarlası,turp tarlası,turp tarlası.Çamur deryası,sabahın ayazı,sarı çizmeleri tutup bırakmayan dünyanın en yapışkan yapışkanı.Herkesin turp deyince şimdi anladım adamların ekşiyen suratlarını.Allahtan sabah Halil ağa yağmurlukları vermiş yoksa yer yaş, turpun yaprakları olduğu gibi çiğ toplamış.Nisan ayında olsak da hala hava soğuk.İş şu turplar toprağın çok üzerine yakın ,yapraklarından çekince toprakla vedalaşıyor. Sonra elde bir bıçak turpun bir kök tarafına bir kaç kez de yaprakla turpun birleştiği yere vurularak turp yaprağı kökünden ayrılıyor. Belirli aralıklarda kümelenen turplar çuvallara doldurularak traktörün römorkuna taşınıyor.Kolay gibi gözüksede çamur çayrağın içerisinde korkunç zor bir iş. Yağmurluklar ,çizmeler olmasa iki saate kalmaz insan şımşırık olur.Suriyeli bir aile ile birlikte tarlada toplam sekiz kişiyiz.Yaprağından ayrılan turpları çuvallayıp römorka taşımak benim işim. Turp ile birlikte çamur insanı hırpalıyor. Sen istediğin kadar yaprakların üzerine basarak yürümeye çalışsan da; balçık tutkal karışımı çamur bir şekilde çizmeleri yapıyor.Yedi kişinin kestiği turpları geride kalmadan taşımakta hakikatten efor gerektiriyor. İlk gün nasıl geçti anlamadım. Akşama haşılımız çıkmış olarak çadıra geldik.Yemeği yer yemez yorgunluktan adeta bayılmışım.Ertesi günü yine Haticenin sarsmaları ile uyandım. Üç gün aynı tempo ile çalıştık ve ilk fireyi annem verdi; fena üşütmüş. Bademcikleri şişip ateşi çıktı; bir ateş bir üşüme çok ağır bir grip geçiriyor.Eczaneden aldığımız ilaçlar bile kar etmiyor.Hastaneye götürüyim dedim

- Yok istemem doktor nediverecek deyip kabul etmedi.Babamı başında bırakıp biz Hatice ile işe devam ettik ama akşamlar olmak bitmedi.Annem iyileşene kadar tarlaya başka işçilerde geldiler ve tarlayı bitirdik.Son gün Halil ağa beni yanına çağırıldı

- Yunus tarlada iş bitti lakin turplar şimdi savrun nehrinde havuzda orada paketlenmesi lazım. Sen ve kız kardeşinle eğer istersen bir haftalık daha iş var. Hem Kabul ederseniz sana iki yüz elli kardeşine de yüz doksan lira yevmiye ? diye sordu.

- Olur amca şu an başka verilmiş bir sözümüz yok.dedim

- İyi o zaman yarın pazar tatil ,pazartesi günü sana oradan konum atarım sabahtan gelirsiniz diye kavilleşdik.

Annem nispeten kendini toparlamış olsada bu seferde babama grip bulaştı onunla uğraşıyoruz.Zaten yaşadığımız yer bir göz çadırı; buraya grip nezle girdikten sonra mümkün mü ona bulaşmamak?

Pazar günü iş yok ya çadırların yaşamını izleme fırsatım oldu.Neredeyse on gündür buradayız ama işten yorgunluktan,hastalıktan başımızı kaldıracak zamanımız olmadı ki.On gündür burada olmamıza son haftada annemin ve babamın çadırda kalmış olmasına rağmen diğer çadırlardan ne gelen ne de giden olmuş.Yalnızca hayta çocuklar ara sıra yoklamışlar hepsi o .Gerçi biz çadırı biraz uzağa kurmamızın bunda bir etkisi var mı onu bilemiyorum ama burada sosyalleşme diye bir kavram yok.İnsanlar alacakları üç kuruş için sabah erkenden tarlalara gidip akşamlara kadar çalışıyorlar. Akşamda yorgun argın çadırlarına geliyorlar. İnsanda bu kadar çalışmadan sonra derman mı kalır. Yemeklerini yiyip onlardan kayıp tarlalara akan güçlerini kuvvetlerini geri toplamak için erkenden yatıyorlar.Çadır köyde ne elektrik ne de su var.Elektrik olmayınca dünya ile bağlantılı tek araç cep telefonları veya radyo. Televizyon yok, dizi ,film yok.Tarla,fukaralık yorgunu insanlar erkenden kıvrılıp yatmayıp da ne yapsınlar.

Özellikle kadınların işi çok daha zor. Birçoğu akşama kadar tarlada ter döküyor. İş dönüşü akşam çadıra geldiklerinde ekmeği ,aşı ,bulaşığı ,çamaşırını herşey o gariplerin omuzlarında.Erkekler sigarayı tütürüp yan gelip yatıyorlar.Çocuk bakımı dahil geri kalan tüm iş kadınların omuzlarında. Biz annelere yardım ederiz,ev işlerin bir yerinden tutarız ama gördüğüm kadarıyla doğu kültüründe kadın erkek işleri sınırlarla birbirinden ayrılmış;yapmayana birşey demedikleri gibi yapana garipsiyorlar. Yapacak birşey yok onlarında yazılımı böyle.

Aynı şartlar içinde yaşamamıza rağmen çadır yerleşkesini gördükçe içim parçalanıyor. Galiba ben bizim durumu geçici olduğunu düşündüğüm için onlardan kendimizi ayırıyorum. Benim ayırmam neyi değiştirir ki aynı ırmakta sürüklenenleriz, yok birbirimizden farkımız.Annem hastalandı doktora gidemedik, babam keza aynen öyle. Bende suyu ilerdeki çeşmeden alıyor, tek farkımız ben kamyonetle taşıyorum. Farkımız onlar genelde kalabalık aileler, biz ise çekirdek sadece dört kişiyiz.

Etraf pislik içinde.Her türlü plastik atığından tutuver de atılmış kirli çocuk bezine kadar herşey var.Darmadağın, her türlü kermekeşliğin tam ortasındayız.Güzel olan tek şey kirpas içindeki çadır çocuklarının yüzlerindeki gülümseme, onca kirliliğin içerisindeki gözlerindeki bitmeyen ışığı.Pazar günü hep beraber yata kalka geçirdik. Annem ve babam nispeten daha iyi.

Savrun çayı.Buz mubarek hemde ne buz. Ovayı çeviren dağlarda eriyen kar suları tertemiz berrak çağlaya çağlaya geliyor.Tup havuzuna vardığımızda çayın genişletilmiş alanında tel örgülerle bölünmüş alanlarda kırmızı beyaz mora çalan rengarenk turp tepeliklerini gördük.Çayın rengi değişmişti adeta.Yukarıda çevrili olan yerde iki tane adam ellerinde itfaiye hortumu gibi tazyikli hortumlarla nehrin içerisindeki turpları su tutarak üzerindeki yapışmış çamurlardan kurtarıyorlardı. Adamlar yarıya kadar nehrin soğuk sularının içerisinde tazyikli hortumları vücutlarını siper ederek sağa sola püskürtüyorlardı.Çamurlardan ayrılan turplar bir aşağıdaki bölmeye bırakılıyor iyice temizlendikten sonra elde naylon torbalara konulup oradan da römorka yükleniyordu.Çalışan

işçiler dizlerine kadar çayın soğuk suyunun içersinde önde tel gerginin önündeki turpları naylon torbaları dolduruyorlardı.Bu soğukta o suyun içersinde durmak hakikaten çok zor bir şeydi. Su buz gibiydi. Çizmeler yağmurluk suyu uzak tutmaya ne kadar muvaffak olabilirdi ki? Su bu bulduğu iğne deliğinden içeri girer.

Hatice paketleme görevindeydi ben ise paketlenen naylon çuvalları römorka taşıyıp istifleme ile görevlendirildim.Paketler ağır değil yaklaşık yirmi beş kilo civarında lakin suyun içinden alıyorsun,suyun içinde çalışıyorsun. Elde taşınamayacak kadar ağır birde yükseğe çıkarıyorsun ,omuza atsan şarıl şarıl su akıyor ve mutlaka yağmurluğun altına girecek bir delik buluyor.Zaten acemiliğimden ilk on beş dakikada ben baya ıslandım. Kollarım ,önüm ,boynumdan aşağı çelik gibi suyla tanıştı.Çalışanların çoğu birbirini tanıyor, yıllardır burada çalışıyorlarmış. Bizim acemiliğimizle dalga geçip alay ediyorlar. Biz soğuk dedikçe gülüyorlar. “Nisan dayız” diyorlar “ne soğuğu, sen burayı önceki aylarda görmeliydin” diyorlar. On beş dakika çalışıp beş dakika mola verip ateşde ısındıkları çok oluyormuş. “Biz alıştık artık, soğuk bize işlemiyor. Siz tazesiniz ya; sizin kuyruklar yarın titrer” diyorlar.”Sen bakma bizim böyle olduğumuza, bel fıtığından ,böbrek rahatsızlığına kadar her türlü dert var bizde,yapacak bişey yok MECBURUZ” diyorlar. “Sigorta yok Tedavi yok,ilacı yeşil kartla alıyoruz “diyorlar. Diyorlar da diyorlar. Ha birde dip dibe çalışılıyor ya muhabbet gani. Haticeyi de benide sevdiler. “Artist gibi adamsın ,ne diye buralarda amellik yapıyorsun bulamadın mı zengin bir kız .Bin tane dizi var, git birinde oyna star ol” diyorlar. Kızını bana vermeye çalışan bile oldu.Akşama kadar bizi makarayı aldılar.Kaçacak yerde yok el mahkum yan yana şaka dalgalar arasında akşamı ettik.

Dönüşde Hatice de bende titriyoruz. Kaloriferi açmak bile kar etmedi.Ertesi günü tüm dünya gelmiş üzerime çökmüş gibi uyandım. Ağrımayan bir yerim yok. Boğazlarım davul gibi olmuş, ateşler içersindeyim cayır cayır yanıyorum. Çadır üstüme üstüme geliyor.İki dakika sonra donuyorum.Zaten yeni kovmaya çalıştığımız grip mikrobu artık çadırın baş köşesine kurulup çöreklenmiş.Hatice de kırgın ama benim kadar değil.Ben tek kelimeyle ölüyorum.Titriyorum neredeyse yanan semaver sobaya yapışacağım. Annem” ateşin çok fazla” diyor o sirkeli bezle yüzümü vücudumu silmeye çalışıyor.Hatice Halil ağaya telefonla durumumuzu söyleyip gelemeyeceğimizi bildirdi. Adam “pehlivan dayanır demiştin ama o da fos çıktı” demiş.

Üç gün annemden kalan ilaçları içtim. Çadır cehennemim oldu üstüme çıktı, kafamı kaldıramadım. Öldüm, öldüm dirildim. Hava kapandı birde üstüne yağmur yağınca dışarıya çıkamayıp çadıra haps olduk. Semaver sobanın üzerinde ekmeğimizi yapıp yemeğimizi pişirdiler. Radyoyu dinledik bol bol ordan burdan sohbet ettiler. Mecburiyet insanı herşeyi yaptırıyor bunlarda geçer elbet dedik.Yandaki çadırlardan bir ikisine su bastı onlarda per perişan oldular.Onca insan yağmurda o kadarcık çadırda nasıl vakit geçirdiler insanın akli almıyor.Hele birde özgür ruhlu çocukları düşününce hepten insan bir garip oluyor.Küçücük çadırlarda kısıp kaldılar. Yağış dursa dışarısı tam anlamıyla çamur çayrak balçık; oyun oynayabilecekleri küçücük bir alan yok.Yağmurun dindiği zamanlarda elleri ceplerinde durdukları yerde soğuktan gergin kalkık omuzlarıyla, birbirleriyle olana sohbetlerde en küçük bir damla hissiyatında kafalarını yukarı kaldırarak yağmur bulutlarının konumlarını kontrol etmeleri,o küçücük sıkılan yüreklerini görmemenin mümkünatı yok. Elden bir şey gelmiyor,yapacak bir şeyde yoktu. Hepimiz durmaya, beklemeye sabretmeye mecburuz. Gariplerim tüm bu mecburluklarla tanışmayı çok küçük yaşlarda tanışmışlar; ne yapsınlar MECBURLAR.

Mayıs haziran derken bulunduğumuz yerden hiç ayrılmadık.Çalışan iş seçmeyen birisi için Çukurova lebiderya. İş bulamayacağım diye bir dert yok.Zaman içersinde yandaki çadırda kalanlarla komşuluk ilişkilerimizi de geliştirdik. İnsan insanı anlıyor. Önceleri kendilerinden

olmadığımız, batılı olduğumuz için bizi dışlasalar da bir süreden sonra baktılar ki kimseye bir zararımız yok kendi halinde bir aileyiz yavaş yavaş öncelikle çocuklar vasıtası ile iletişim kurdular. Zaman içerisinde fırsat buldukça ayak üstü sohbetler falan derken onların elçileri ekstra yevmiyeci lazım olduğunda bizi de çağırılmaya başladılar. Zaten tarlada birkaç gün vakit geçirip beraber çalışınca hepimiz kırk yıllık dostlarımız gibi kaynaşverdik. Ne doğulusu kaldı ne de batılısı. Kürtmüş Türkmüş o saçma sapan ayrışmaların hiçbir önemi kalmayıverdi. Hatta o kadar iyi anlaştık birbirimizi o kadar sevdik ki artık aramızdaki farklılıklar bizim için ayrıştırmaktan çok espri konusu olmaya başladı. Birbirimizin farklılıkları ile dalga geçmeye başladık. Farklılıklarımız bize yeni şeyler öğrenmemizin yollarını açtı. Onlar bize tandır ekmeğini biz onlara kapurcak böreğini öğrettik. Tarlalarda o kadar yenebilecek ot sebze var ki neredeyse doğru dürüst hiç birini bilmiyorlar. Biz egeli olduğumuz için otların piriyiz, ne zeytinyağlılar ,börekler yaparız. Biz bildiklerimizi onlara öğrettik onlar bilmediklerimizi bize. Hele kadınlar inanılmaz kaynaştılar., Düğünleri nasıl olur adet töre, akla gelmeyecek bir sürü şey onların aklına geliyor. Soruyorlar, cevaplıyorlar. Muhabbet böyle koyu olunca gün nasıl geçiyor anlaşılıyor bile. Çadırda kalanların çoğu aynı bölgenin hatta aynı köyün insanları. Birbirlerine omuz vermişler gurbete çıkmışlar. Hepsinin hikayesi neredeyse aynı. Garibanlık, fukaralık, terör, çaresizlik, işsizlik. Sonuç. MECBURİYET. Hele hele zaman geçtikçe ben bu mecburiyet kelimesinden nefret etmeye başladığımı farkettim. Mecburuz da mecburuz. Dinleyince hak veriyorsun hakikatten mecburlar. Zaman ilerledikçe daha da gelenler oldu. Bizim çadır en sondayken artık ortalarda kalmaya başladık.

Çadır köyde adımız Aydınlılardı. Bana da sık sık Yunus efe diyorlardı. Ben en çok çocuklarla anlaşıyordum Fırsatını buldukça, artık zamanlarda onlarla futbol maçı yapmayı seviyordum belki mesleğimden olsa gerek. Kamyonetin kasasına bir askı mekanizmasıyla astığım kum torbasında box çalışmaya bayılıyorlardı. Beni gördüler mi yanıma koşuyorlardı bende onlara boxun tekniklerini gösteriyordum çok iyi öğrencilerdi. Günler uzayıp geceler kısaltmaya başladıkça en azından akşam sabah karanlıkta gidip gelmiyorduk, kendimize zaman kalıyormuş gibi geliyordu.

Her işe gittik. Biber , domates toplamasından, çapaya, ot yolmasına , serasından tarlasına kadar nerde iş varsa biz oradaydık. Haziran onbeşinden sonra havada bir şeyler olmaya başladı. Bir nem, bir rutubet geldi gelmez olasıca. Çukurova hamam , arazi hamam tası oldu yanıyor. Dayanılır gibi değil. Zaten en ağır işlerde bir ekmek parasına çalışan biz barnı yanık ırgatlara rutubet kabus oldu üstümüze çöktü. Zaman geçtikçe hepten cehennem kapıları açılmış gibi, nefes alınmıyor. Biz birazda dağ insanları olduğumuzdan mıdır nedendir, dayanamıyoruz ter ter. İstedığın kadar su iç banamısın demiyor. Ağızdan içiyor her kıl dibinden içtiğini geri veriyorsun.

Çadır yerleşkesinde kanallardan yılanlar çıkmaya başladı. Eğer birden bir bağırsık çağırış kopmuşsa bilin ki orada yılan vardır. Valla herkesin yılanlara karşı inanılmaz bir korkusu ve hıncı var görüldüğü yerde Allah yarattı demiyorlar hemen öldürüyorlar. Artık çadırlara ilk girişimiz korkuyla oluyor, mutlaka etrafa bir kontrol gerekiyor. İkincisi, aslında bence birinci en büyük kabus, sivrisinekler. Akşam oldu mu mübarekler çukurovanın tek hakimi; her yere, her insana daha doğrusu her canlıya hükmediyorlar. Karşıdan seyret kendi kendini döven insanlar sanırsın ki kafayı yemişler ama vurmaya çalıştıkları o sivrisinek denilen lanet şey insanı çıldırtma noktasına getiriyor. Sıcak bir taraftan nem rutubet bir taraftan üstüne birde sivrisinek akşama kadar sıcağın bağırında tarlada çalışmaktan tükenen toprağın köleleri birde geceleri sivrisinekler ile ölüm kalım savaşı yapmak zorunda kalıyorlar. Sabahları adam gibi uykusunu alamadığı için dinlenmemiş yorgun bünyeler tekrardan tarlalara yöneliyorlar.

Çadırlar çok sıcak icerde yatılmıyor; üstüne güneşi kessin diye ne kadar gölgelik yapmış olsamda kar etmiyor.Dışarda sivrisinekler nöbette kafanı uzatamıyorsun. E nedeceğiz biz derken sıtma baş gösterdi. Özellikle çocukların o narin bünyelerinde. Sıtmanın ne olduğunu ilk kez burada şahit oldum.Allahım düşmanıma vermesin o sıtma nöbetlerini.Hele o küçücük bedenlere hiç yakışmıyor çok eğreti duruyor.

Bir gün elçi bizi Mersin tarafında biber tarlasına götürdü.Yaklaşık bulunduğumuz yerden yirmibeş kilometre falan; servisle gidip geleceğiz.Tarla ki ne tarla rahat on günlük falan iş var. Üstelik çalışan amelelerin anca yarısı bizden diğer yarısı başka yerden geliyor.Genelde benim işim belli,nereye gitsek genç, güçlü kuvvetli olmamdan dolayı kesme toplamadan çok taşıma ,yükleme,istif tarzı işler veriyorlar.Burada da aynı işim çuvallanan biberleri römorka taşıyıp istiflemek .Aslında en ağır iş benim işim hatta yevmiyede bile diğerlerinden fark almama rağmen benim de en sevdiğim iş bu.Bu taşıma işini spor gibi düşünüyorum.

Antrenmanın tekniğini boks torbamda ,ağırlığı bir nevi tarlada yapıyorum.İsteyerek canla başla çalıştığım için elçi de ,dayıbaşı da, çavuşlarda benden hatta tarla sahipleri bile çalışmamdan gayet memnunlar. Kondisyonum iyi ,gücüm kuvvetim de yerinde olunca iki üç kişinin yaptığını bana mısın demiyorum. Çuvalları ikişer ikişer taşıyorum. Yalnızca ikinci çuvalı yakında olan bir çalışanın kaldırıp omuzuma vermesi lazım.

Sıcağın haricinde biber tarlası en güzel iş.Tozu, tomuru yok, temiz iş.Bir çuval veya naylon poşet yaklaşık yirmi beş otuz kilo civarında ağır da değil. Biber dizilerin arasında gidip gelmesi kolay, rahat rahat çalışıyorum.Tarla sahibi traktörün anahtarını da bana verdi, yaklaştırmaları kendim yapıyorum. Kısaca alan satan herkes memnun çalışıyoruz.Keşke her iş bunun gibi olsa.

İkinci gündeyiz yine taşıma işideyim çuvalın birisini omuzuma aldım diğerinide almak için yanına gittiğimde omuzuma atan kişi omzuma atarken sanki arkadan itti yüz üstü karığın içine çuvala beraber yıkılıp gittim.Sinirle hemen doğuruyordum ki sanki bana yardım edecekmiş gibi ardımdaki üstümdeki çuvalı kaldırırken çuvalı daha da ittince ben bir kez daha yere yapıştım.Ardımdaki çuvalı kaldırmak bir yana üstüme oturmuş omuzuma basıyordu. Ben kalkmaya çalıştıkca sanki sırtımdan kalkıyormuş gibi yapsada kalkamıyor.Adeta beni biber dizilerinin arasındaki boşlukta boğuyordu. Birşeyler desede ne dediğini de anlamıyorum.En sonunda sırtımdan kalkınca ayağa hışımla

- Ya ne yapıyorsun!? diye bağırarak kalkarken karşımdakinin bir kız olduğunu fark edince cümlemi bitirmeden sustum. ilk aklıma gelen herhalde çuvalı kaldırmaya gücü yetmedi diye düşündüm.Kız hem anlamadığım bir şeyler söylüyor hemde kıkır kıkır gülüyordu.Güldüğünü görünce sinrim hepten tepeme çıktı.

- Çok komik herhalde baya eğlendin deyince ilk kez türkçe konuştu.

- Kusuruma bakma çuval ağır gelince dengem bozuldu üstüne yığılıverdim.Canın yanmadı ya? diye sordu.Kız kafasında bir şapka onun üzerine bağlanmış bir eşarptan dolayı yalnızca gözleri gözüküyor o da hareket ettikçe görmenin mümkünatı yok.

- Yok yok yanmadı ama fena kapaklandım dedim .O yine kürtce bir şeyler söyleyince sağdan soldan kıkırdama gülme sesleri geldi. Seslerin geldiği tarafa bakınca orada biber kesen iki üç kadının gülüştüğünü gördüm. Önce biraz bozulsam da e düşene gülünür diye içimden geçirip hafif mahcupca tebessum ettim.Sonra yerdeki çuvalın birisini omzuma aldım, diğerini elimi tersten tutup kaldırması için kıza bakınca o zaman kızın yemyeşil gözlerini fark ettim.Biberlerin yapraklarının yeşilliğinden midir yoksa kendi yeşili mi bilinmez hayatımda gördüğüm en yeşil gözlerdi.Yemyeşil her ikisi de nadide kocaman bir zümrüte benziyorlardı.O ise hala sağda solda gülüşenlere bakıp bakıp kıkırdıyordu. Ona bakıp elimle çuvalı salladığımı görünce yine anlamadığım bir şeyler söyleyip çuvalın altından tutup ben geri dönerken o omuzuma doğru kaldırdı. Çuvalı omuzuma aldım bırakması lazım ya

birakmıyor dengem bozuldu ama bir kez düşmek benim için yeterince onur kırıcıydı ve yere sağlam basmışım her türlü sürprize hazırlıklıydım bir iki yoklasam da bırakmıyor - Ya bıraksana! Tamam kaldırdın işte deyip hızla öne yüklenince neredeyse yine düşüyordum ama dengemi korumayı başardım. Kıkırdamalar artınca oradan hızla uzaklaştım.Tarlada herkes işinde olsada görüş duyuş mesafesindeki her türlü sıra dışı olaya aç olan insanlar benim düşmemi hepsi gördü; haliyle kısıda olsa onlara da eğlence,şamata malzemesi çıktı,konuştular güldüler bana takıldılar. Bende daha uzak taraflara giderek o şamata merkezinden elimden geldiğince kendimi uzak tutmaya çalıştım.Özellikle beni düşüren ,üzerime abanan o yeşil gözlü kızdan mümkün olduğunca uzak durmaya çalıştım.Onun hangi sahada çalıştığını bakarken bir kaç kez onunda bana baktığını farkettim.

Ertesi günü aynı tarladayız aynı iş görevlendirilmesi ile çalışıyoruz. Ben diğer tarla işlerine göre bu biber işini fazlasıyla sevdim şevkle çalışıyorum tek derdim diğer yerleşkeden gelen kızların tacizleri.Oldum olası kızlar üzerinde bir şeytan tüyüm vardır,buna alışkınım. Bundan dolayı çok zaman kafamı kaldırmam , yapılanı görmezlikten, çoğu zaman duymazlıktan bazende ne kadar bariz olursa olsun salaklığa vurur anlamazlıktan gelirim.Rahat bir yapım yoktur elim yüzüm kızarıverir. Belki erkek lisesinde yatılı okumamdan da olabilir ama bu zayıf ihtimal; zira aşk meşk işlerinde ne yırtık arkadaşlarım vardı. Çoğuda bana “ salaksın oğlum sen,sana verilen pasların onda biri bize verilse maç açık skor biter derlerdi. Alışkınım ama bu tarlada diğer yerleşkeden gelenler bir acaip. Hepsi kürtce konuşuyor ne dediklerini de anlamıyorum. Onlara yaklaştığımda ,yanlarından geçerken mutlaka bana birşeyler deyip gülüşüyorlar. Bu nasıl bir özgüvendir anlayamıyorum.Gelenlerin çoğu da genç kız. Sıcağın bağırında çalışırken tüm işçiler özellikle kadınların yalnızca gözleri açık oluyor; geri kalan her yerleri sıkı sıkıya örtülüyor. Gözlerini de eşarbin altına kafalarına taktıkları şapka ile koruyorlar. Yani işin özü ha tarladaki korkuluk ha çalışanlar,Hiçbir fark yok. Yalnızca davranışlarından bedensel yapılarından genç yaşlı olduklarını anlayabiliyorsun.Hatunlarda sohbet gani ikide bir çavuşun “hadi kızlar diliniz değil eliniz oynasın” dese bile dinleyen kim? Nasıl bu kadar neşeliler ? Neye gülerler ? Sıcak bir taraftan iş bir taraftan gelse de onlar hiçbir şeye tınmıyorlar, neşelerini hiç birşey bozmuyor.Buna ben ırgat tarla sosyalliği diyorum. Gerçi iyiki de böyle yapıyorlar. Gariplerim zaten çadırdan tarlaya, tarladan çadıra en ufak sosyalleşme diye bir şey yok. Ne yapsınlar ? Zaten hepsi aynı bölgenin insanı; belki de aynı köyden,kasabadanlar onlarda sosyalleşmeyi tarlada yapıyorlar.Buna en ufak bir itirazım yok lakin beni aralarında sakız yapmasınlar; benim tek derdim bu. İnanın onların yanına gitmekten korkar oldum oradaki çuvalları toplamaya gittiğimde heran herşey oluverecekmiş gibi hisse kapılıyorum.Bu endişem boşuna değil.

Çalışanı küsebilirsin ama yaptığı işe küsemezsin.Sonuçta onun çuvallarını da toplamak zorundasın.Şimdi ikinci çuvalı sırtıma yükleyecek olan yine o yeşil gözlü kız. Ben gardımı alıp dikkat kesildim yine beni düşürmesin diye. Çuvalı omuzuma düzgünce verdi oh dedim içimden tam yürüyeceğim arkadan popomda bir el hissettim, hemen refleksen ileri bir adım atıp geri döndüm ne yapıyorsun diyecektim ki o benden önce davrandı - Yapışkan otu yapışmış sonra kaşınırsın mazallah üstüne oturursun diye aliverdim dedi.Elindeki bir tutam yapışkan otunu bana gösteriyordu .İnanmadım ama o elindeki otu neredeyse gözüme sokuyordu. Etraftaki diğer kızlar sanki komedi filmi seyrediyorlarmışçasına öylesine gülüyorlardı ki çavuşun sesini duyunca herkes işine geri döndü. Yeşil gözlü kızdan pandiği yemiş halde burnumdan soluyarak römorka doğru iki çuval iki omuzumda koşar adım gidiyordum.Ben uzaklaştıkça kıkırdamalar gülüşmeler kahkahalara döndü, hala seslerini duyabiliyorum. Annemlerin tarafına gittiğimde Hatice sordu.

- Ne o abi o tarafta cümbüş var herhalde? Demin pek gülüp dururlardı diye sorunca
- Kızım sorma ya bir sürü kız kıkırdamaktan iş miş yapmıyorlar. Kürtçe konuşuyorlar, ne dediklerini de anlamıyorum ne zaman yanlarına girsem gülüp duruyorlar.
- Sana asılıp durular sen anlamıyor musun ?dedi gülerek.
- Neyime asılıyorlarmış benim? Saçma sapan konuşup durma. Bunca işin,tozun tomurun içinde.
- Valla ben söyledim söyleyeceğimi. Bir sürüler dikkat et de sonra kim vurduya gitmeyesin dedi gülerek
- Hatca! Bakıyorum sana da eğlence çıktı pek hoşuna gidipdu.
- Gitme mi heç,Kim bilir belki yengem içerisinde dir? Hoşuna giden var mı bari?
- Kızım bak kötü konuşacağım. Her yerleri kapalı kim kimdir belli bile değil, ne bileyim ben ?
- Vay abime bak. Yürü be abem. Yani görersen belki olabilir diyorsun?
- Ya Hatca ben, ben ne diyorum sen neyin derdindesin. Hadi işine bak ,sallanma kaldır şu çuvalı omuzuma.

Herşey iyide, şu pandik olayı çok canımı sıktı. Kendimi rencide edilmiş hissediyor. ne kadar çabalasam da olayı bir türlü kafamdan atamıyordum. Yani pandiği kız bile atmış olsa pandik pandikdir. Yok yapışkan otuymuş sen onu benim külahıma anlat. Ne zaman o tarafa gitsem kıkırdamıyorlar mı deli oluyorum.Bana güldüklerinden artık kesinlikle eminim.O taraftan çuvaları aldım o yeşil gözlünün arığına geçtim tam yanından geçerken sırtımdaki çuvaların biri ile eğilmiş dalından biber toplayan kızı poposundan biberlerin içine doğru itiverdim. "Ay" diye bir bağırtı ile biberlerin içine baş aşağı yıkıldı, ben aynen devam ettim ardımdan kalkmış bana bir sürü şey söylüyor ama hepsi kürtce herkes doğrulmuş bize bakıyor bize gülüyorlar.Konuşması kesilmeyince geriye dönüp

- Afedersin kusura bakmayın bir an dengemi kaybettim dedim.
 - Bilerek yaptın dedi
 - Bilerek niye yapayım ki?Bir an çarptım hepsi bu dedim. Çevredekilere dönüp kürtce sinirli sinirli bir şeyler söyledi ama diğerleri buna daha çok güldüler. Bende dikkatini diğerlerine vermişken fırsat bu fırsat deyip hemen oradan uzaklaştım.O gün akşama kadar yeşillinin nerede çalıştığını hep kesip hiç yanına yaklaşmadım.
- Ertesi günü öğleye doğru tarlada bir bağırs koptu herkes işi bırakıp o tarafa dikkat kesildi. Bağırs yeşil gözlü kızın olduğu yerdeydi. Bağıra çağıra bir şeyler söylüyorlar ama biz anlamıyoruz "yılan "dedi birisi "kızı yılan sokmuş" deyince bir an şok oldum. Hemen herkes gibi bende oraya koştum.Kız bağıra çağıra kürtce bir şeyler söylüyor bacağını tutuyordu.Hemen kalabalığı yararak yanına çömelip
- Soktu mu nerene soktu? diye sordum.
 - Bacağıma hemen ayakkabımın üstüne soktu kuyruğuna bastım herhalde dedi .Gösterdiği yeri açmak için ayakkabısı ve çorabını çıkardım ,şalvarını yukarı doğru çekince hemen ayak bileğinin üzerindeki iki küçük damla kanlı toplu iğne batmış gibi yer ortaya çıkıverdi.
 - Tamam buldum bak burası çakısı olan birisi var mı?diye bağırdım. Çavuş da varmış
 - Bende var al dedi.Çakıyı görünce kız itiraz etti olmaz diye
 - Bak canın yanmayacak az bir ısırılan yeri açıp içindeki zehri emip dışarı çıkaracağım dedim ama yine
 - Korkarım çakıyla yarma böyle çek desede ben bacağını sağlamca tutup çakının ucuyla iki deliği de çok az yardım. Kız bağılıyor kürtçe feryat figan ediyordu. Etrafımızda toplanan diğer kızlar acemi tiyatral oyun sergiliyorlarcasına endişeli gözükselerde sanki ara sıra kıkırdıyor gibydiler.Biz canla uğraşırken onların bu hallerine deli oldum.Ne zevzek kızlar diye düşündüm.İsirik bölgesinin hemen üzerine kemerimle tampon yapıp yarımış olduğum ısirik

bölgesinden kanı emip tükürmeye başladım.Kafi geleceğini kanaat getirene kadar bu işlemi devam ettim.

- Nasıl kendini iyi hissediyor musun? diye sorduğumda

- Şimdi daha iyi,sanki yanması hafifledi. Zaten tam sokamadı herhalde yani biraz yanıyor hepsi bu dedi. Her kafadan bir ses çıkıyor çavuş kendini iyi hissetmiyorsan doktora götürelim desede kız metanetli çıktı

- İyiyim yanması bile pek kalmadı, birşey olmaz diyor.Çavuş

- Tamam sen git çantaların orada dinlen kendini kötü hissedersen seslen deyip kızı yanında refakatçi başka bir kızla oraya gönderdi.Herkes işine geri döndü.Yılanın gittiği yönde ne kadar arasak da bulamadık. Kim bilir nereye kaydı gitti.Yılan tarlalarda çalışanlar için her zaman korkulu rüya olmuştur.Şimdi herkes olayın etkisinde çok daha dikkatli çalışıyorlar.Çuvalları kaldırırken altına bir göz atıyorum. Çuvallar omuzunda iken bastığım yere dikkat ediyorum.Bizim yeşil göz iki saat kadar ağacın dibinde zaman geçirdi sonra tekrardan işine geri döndü.O dönünce o taraf muhabbete kaldığı yerden , neşe içinde gülüşmelere başladılar; sanki iki saat önce canının derdine düşen o değildi.Akşam Hatice beni deli etti .” Akıllı kız seni daha yüzünü göstermeden ayaklarını öptüdü “diyor.

Ertesi günü öğle yemeği paydosunda yeşil göz elinde peçeteye sarılmış bir şeyle bizim yemek yediğimiz yere geldi.Anneme bakarak

- Teyzeciğim dün Yunus hayatımı kurtardı bende çam sakızı çoban armağanı börek yaptım teşekkür mahiyetinde dedi.Elindeki peçeteyi sarılmış börekleri anneme verdi annem “buyur beraber yiyelim “diye ısrar etsede;” bizimkiler bekler” dedi ve geldiği gibi hızla gitti.Hatice beni dürtüyor.

- Abi börekler falan ben dedim sana diye takılıyordu ki annemin çimdiği ile kendine geldi.Ben ise kızda takılıp kalmıştım. O kadar güzel bir türkce konuşmuştu ki sıfır aksan. Teşekkür mahiyetinde ne demek bunu egeli bizim Hatice bile mümkün değil böyle bir cümle kuramaz.Beni düşüren ,pandik atan kaba saba konuşan kız annemin karşısında eski istanbul türkçesi ile konuşur olmuştu. Yemekten sonra onların tarafına gittiğimde

- Börekler çok güzelmiş teşekkür ederim dedim.

- Afiyet olsun yarasın dedi

- Bacağın nasıl?

- İyi iyi ağrısı, sızısı yok.

- Sevindim zaten bizim ülkede öyle öldürücü zehirli yılan pek yoktur .

- Yılan yilandır düşündükce irkiliyorum.

- Nerelisin?

- Şırnak,Uludereden

- Okuyor musun?

- Niye sordun?

- Hiç öylesine laf olsun diye adın ne?

- Netcen adımı?

- Anladım sen konuşmak istemiyorsun, hadi kolay gelsin dedim uzaklaşmak için ardıma döndüğümde

- Asmin dedi.Ne dediğini anlamadım

- Efendim dedim

- Adım.Adım Asmin deyince ilk kez duyduğum bu ismi

- Asmin.Asmin ne demek?

- Kürtçe dağ çiçeği demek dedi.

- Güzelmiş.Benimkini biliyorsun.

- Evet Yunus.

- Memnun oldum Asmin deyip çuvallara yöneldim.Asmin dağ çiçeği ne de güzel ismi varmış. Tam ona tıpatıp oturmuş.Ele avuca gelmez vahşi bir tay gibi dağ çiçeği,özgür hür başına buyruk.Aslında üç gündür tanımama rağmen sanki onu daha öncesinden tanıyor gibiyim. Hareketleri ,bakışı meydan okurcasına duruşu tanıdık geliyor.Artık hepten Asmin e kilittlendim. Gözüm hep onda. Nedenini bilmiyorum ama bu kızda beni çeken birşeyler var.Geçen birkaç gündeki gibi ondan çekindiğim için değil bu sefer onu görmek için nerede çalışıyorsa o tarafa bakmaktan kendimi alamıyorum.Uzaktan yalnızca silüetini bile olsa ona bakmak beni rahatlatıyor.Akşama doğru onun garığine çuval almak için gittiğimde çuvalı kaldırmaya yardım için geldi.

- Nasıl gidiyor çok sıcak değil mi? diye sordum

- Hemde nasıl günden güne cehennemin kapıları biraz daha açılıyor sanki dedi.

- Şırnak serin midir?

- Serindir nem yoktur bizim köy boğazda yukarıda,oralar mis gibidir şimdi.

- Bizim köyde öyle dağ köyü, öğlen sıcağında bile ağacın altında oturdun mu zinhar terlemezsın.

- Burası çukur adı üzerinde Çukurova.Çavuş bakıyor hadi dedi.Çuvallarla yanından ayrıldım.Sonraki altı gün boyunca her fırsatta iki kelime konuştuk.Onun tarafına gitmek için can atıyordum sık sık da göz göze geliyorduk hatta her fırsatta.Son zamanlarda Asmin in eski neşesi yoktu,hatta asabi bile sayılabılırdi onu kaç kez etrafındaki kızları fırçalarken gördüm.Etrafdakiler güldükce o asabileşiyordu.Çuvalın yanında

- Asmin yarına iş bitiyor gibi ama sen hala bana bir kez yüzünü göstermedin.

- Ne yapacaksın yüzü mü?

- Yani bir şey yapmayacağım da ama merak ediyorum.Şu ana kadar yalnızca gözlerini görebildim.

- İyi ya işte bakmasını bilene göz kalbin aynasıymış daha ne istiyorsun?

- İyide birde yüzünü görsem hani dışarda falan karşılaşırsak tanıma babında dedim.

- Nerede karşılaşacağız ki sen Aydın da ben Şırnak'ta olacağım.

- Öyle deme dünya küçük derler kim bilir belki yine karşılaşırız.

- Hem ben senin gibi güzel değilim beni beğenmezsin.

- Yani ben güzelim beni beğeniyorsun öyle mi?

- Beğeniyorum demedim çarpıtma ama sen güzelsin .

- Erkeğe güzelsin denilmez yakışıklısın diyeceksin.

- Biliyoruz herhalde ama sendeki güzellik yakışıklılığın çok üstünde onun için senin gibisine erkek güzeli derler.

- Seninde gözlerin çok güzel o gözleri hangi yüze koysan o yüz cennet bahçesine döner.

- Vay fena kelam ettin lakin, yok ben yinede beğenmesin diye korkarım.

- Bence korkun yersiz hadi kırma beni aç da bir yüzünü göreyim dedim

- Bizde yüz görümlüğü vardır yok öyle bedavadan yüz göstermek.

- Yani şimdi tarlanın göbeğinde yüz görümlüğünü nerden bulayım.

- O zaman şöyle yapalım sen yarın yüz görümlüğü getir ben sana yüzümü göstereyim.

- Borcum olsun söz yarın sana getiririm ama sen bugün göster.

- Yüz görümlüğünün borcu mu olurmuş ?diye bana baktığında zümrüt yeşili gözlerinin içinde kendi silüetimin hapsoldüğünü gördüm,Allahım bu ne güzel mapushane böyle gözlerimi ondan alamıyorum. Yüzünü,mimiklerini görmediğim için sinirli mi,sakin mi ne düşünüyor kestiremiyorum ama yeni hapishanemi çok sevdim içimde bir şeylerin eridiğini hissedebiliyorum.

- İlla yarın diyorsun .

- Yani ,yarın olmasa bile bir dahaki sefere mutlaka diyorum etraftan kıkırdamalar yine ortalığı kaplayınca Asmin diğer biber garığına aradan dalıverdi yapayalnız kaldım sinirle çuvalı tuttuğum gibi omuzuma yamuryumur aldım römorka yöneldim.O gün kaç kez o tarafa gidiysem bir türlü Asmin in yanına yaklaşamadım ben yaklaşmaya çalıştıkça o benden kaçtı.Ertesi günü de işe gelmedi.Gözüm hep onu aradı lakin o yoktu.En sonunda cesaretimi toplayıp onun en çok konuştuğu kızlardan birine yaklaşıp Asmin in nerede olduğunu sordum.
- Asmin hasta oldu bugün işe gelmeyecek dedi.
- Nesi var ?
- Sorma ateşler içinde yanıyor dedi.
- Sizin çadırlar nerede nerede kalıyorsunuz ? diye sordum.
- Biz Tarsus tarafındayız tarifi zor arada bir yer, buraya uzak.
- Peki sizde mi Şırnaklısınız ?
- He hepimiz aynı köydeniz Şırnak Uludere ilçesi Andaç köyü.
- Peki Asmin in cep telefonunu istesem verir misin?
- Yok veremem sonra bana kızar,korkarım ben ondan .
- Ya ne olacak? Yalnızca nasıl olduğunu sorup geçmiş olsun diyeceğim.
- Olmaz ben kendisine bir sorayım ver derse veririm.
- Tamam ben sonra gelirim yine deyip kızın yanından ayrıldım ama birkaç kez daha gitsem hep telefonu kapalı konuşamadım dedi. Akşam son ümit yine kıza sordum ama konuşamadım dedi. Kaldıkları yeri tarif etmesini istedim onuda anlaşılacak şekilde tarif edemedi.Ayrılmadan onların elçisine telefonumu verdim eğer iş olursa bizi arayabilirsin diye asıl amacım Asmin e ulaşabilmektir ama sonraki günlerde ne elçi nede Şırnaklılardan kimse bizi aramadı.

Çukurova hepten cehenneme döndü sıcak bir taraftan nem diğer taraftan soluk alınmıyor.Asıl yangın yeri içimde yüzünü dahi görmediğim bir kürt kıızı beni içten içe yakıp bitiriyor.Allahım bu aşk denilen şey nasıl bir şeymiş? Dünyam değişti.Picasso dan beter oldum kafamın içerisinde Asmin e yüzler çizip duruyorum bazen kıvrıkcık saçlı ,beyaz tenli,bazen esmer düz saçlı sonu gelmeyen şekillerde Asmin e yüzler çiziyorum. Yüzü her zaman değişiyor bazen uzun bazen kısa oluyor.Bazen küçük bir ben koyuyorum çizdiğim yüzlere,bazen kara kaşlı bazen sarı saçlı yapıyorum. Değişmeyen tek şey zümrüt yeşili gözler her yüzde o beni içine çekip hapseden gözler oluyor. Bazen çıldırırcasına onu özlüyor onu görmek istiyorum.Bazen salağım ben artık herhalde kafayı yiyorum diye kendi kendime eleştirirken buluyorum. İnsan nasıl yüzünü görmediği birisini aşık olabilir?Bazen çirkindir yüzünde yara izleri çiban kalıntıları,çiçek hastalığı geçirmiş cildinin her yeri köstebek yuvaları gibi çukur çukurdur diyorum. Dişlektir diyorum ama o iki zümrüt yeşili gözü o çirkin suratın üzerine montelediğimde o hayal ettiğim çirkin yüz bile güzelleşiveriyor.

Ne yapacağımı bilemez hale geldim her geçen gün içime kapanıyorum. İnsanlara pek yaklaşmıyorum ,tarla sohbetlerine katılmıyorum. Kızların bana ilişkileri şaka yapmalarına bile umursamaz oldum.Servisle gidip geldiğimiz her yerde her tarlada çalışan işçileri inceliyor Asmin i arıyorum.Yolda yanımızdan geçen her servisin, traktör römorkunun içindeki işçileri tek tek bakıyorum.Tarsus tarafına bir iki kez daha gittik yol kenarındaki kurulu çadırları bakıyorum Asmin in köylüsü kızın söyledikleri ile eşleştirmeye çalışıyorum. Artık ne sıcak umrumda ne de yorgunluk Çukurova da yolda belde rastladığımız her kıızı tepeden aşağıya süzüyor Asmin i arıyorum, bu samanlıkta iğne aramaktan farksız birşey.Onun hakkında tek bildiğim üzerindeki kıyafetin kombinasyonu,genelde genç kızların birbirine çok benzeyen vücut hatları ve onu herkesten ayıran o koyu yeşil gözleri.Bazen de saçmalıyorum beynimin bana yarattığı bir hayale aşık oldum diye düşünsem de; hiçbir çaba Asmin i kafamdan uzaklaştırmıyor.Önceden kızlardan çekinen utangaç ben şimdi karşımda gelen her kıızı

inceler gibi bakıyorum; bu bazen yanlış anlaşılmalara da meal veriyor. Baktığım kızdan bir karşı tepki aldığımda ve onun Asmin olmadığını anladığımda kızarıp bozarak hemen kafamı çeviriyorum . Avcıdan korkan ceylana ürkek tavşana döndüm her tıkırtı ,her harekete dikkat kesiliyorum acaba Asmin olabilir mi diye? Halim hal değil.

- Yunus Yunus!.Kız Hatçe Abin nerede?

- Koşacağım diye gitdi ana ter atacakmış.

- Hay onun teri de bitmedi gitti,akşama kadar tarlada attığı ter neyine yetmiyormuş zibidinin. Bak su kalmamış kim getirecek şimdi suyu?

- Tamam anam gızma ben getiririm iki kova abim gelesiyeye sene yeter.

- Yok mesele su değil bu oğlanda bir hal var. Kaç gündür bakıyorum kendi burda kafa başka yerde.

- Ne de olacak anam kürt kızındadır.

- Aferin gız sende farkındasın değil mi?Eski Yunus gitti bambaşka biri geldi.Herif sen birşey demiyorsun. Sence Yunus da bişeyler yok mu?

- Ne olacak kadın delikanlıdır olur böyle şeyler. O yapmayıp ben mi yapacağım bu yaştan sonra?

- Hatca bak babana dünden hazır bu yaşta o mu yapacakmış. Erkek değilmişiniz hepiciğiniz aynısınız. Sorsan yaşlandım bi gözüm toprağa bakıyor dersiniz ancak öteki gözünüzün nereye baktığını söylemezsiniz.

- Len karı manyak manyak konuşma, bu yaştan sonra nere bakıyomuş bizim gözümüz.Harmanı savurup eleği asalı kaç yıl oldu sanki kendi bilmiyor deyince Haticenin annesi ile babası arasındaki muhabbetin geldiği noktayı gülmesi büyükleri kendine getirdi.

- Bak ben şuraya yazıyorum bu oğlanda bir hal var. Kuyruğu kapana kaptırmış porsuk gibime bakınıp durur. Kız Hatçe bilip de söylemiyorsan pıynar odununu yersin bak, ona göre.

- Yok ana ne bileyim ama bir tahminim var.O biber tarlasında bunun sırtına çıkan kürt kıızı vardıya hani şu yılan sokan işte ben o kızdan şüpheleniyorum.Kaç gün çuval kaldırma bahanesiyle fısıldaşıp durdular,uzaktan uzaktan kesişip durdular.Kimse görmüyor zannediyorlardı emme ben hep gördüm.

- Salak kızım bene niye çitlativermedin, ben baksam anlardım bir şeylerin olup olmadığını.

- Yok ben de anladım emme hiç bir arada olmadılar,ancak konuşup bakışip durdular.Son gün işe gelmedi kız bende sordum hasta dediler ama asıl hasta olan abim oldu bence.

- Kimmiş, nerdenmiş bunlar ,kızın adını biliyor musun?

- Şırnaklılamış kızın adı da Asminmiş.Andaç diye bi köydenmişler. Ben internette baktım aynen bizim oranın alemler köyü gibiler rengarenk giyiniyorlar bir halay atıyorlar deme.Youtube' da bir sürü videoları var.

- Gız niye bana hiç bahsetmedin bunları ben senin anan değil miyim? Deyiverseydin ya bunları bene. Ac bakem şu telefonu nasıl oynayıp durulamış bunlar deyince Hatice içeri koşup telefonunda bir iki işlem yaptıktan sonra youtube de Andaç yarma düğünleri diye açtı. Annem oynayan video yu babamla beraber gözlerini ayırmadan seyrediyor,telefonu Haticenin elinden alıp

- Git benim gözlüğümü getir bakem dedi ,Hatice gözlüğü getirince bir süre videoyu seyreden annem

- Anaaa bunla aynen bizim alemliler gibi giyinmişler.Kız tahtacı köyü olmasın bunlar?

- Yok anne o dediğin mümkün değil.

- Niyeki gidip gördünde mi konuşuyorsun ?

- Görmedim ama başka videolarda köyün tanıtımını yapmışlar. Dağlarda tepelerde bir tane ağaç neyim yok

- Alevi olmasın bunlar?

- Bak orasını bilmem.
- Anacım koca koca karılar adamlar elele tutuşmuş oynep duru.
- Niye siz oynamıyor musunuz bizim düğünlerde? Onlarda kendilerince oynuyorlar işte. Ne var bunda bu kadar şaşıracak?
- Oynuladıkları birşeye benzemiyor midelerinde gazları varmış gibi zıplayıp dururlar.
- Bu onların oyunu nasıl biz zeybek oynuyorsak onla da halay çekiyorlar.
- Pek de güzel giyinmişler rengarenk. Nece bu hava, ne dedikleri de anlaşılmıyor.
- İlahi ana kürtçe söylüyorlar anlamazsın tabi.
- E herif sen ne diyon bu işe Yunus bunlardan birine şu neydi kızın adı
- Asmin
- Ha işte ona kapılmış olmasın? diye babama sorunca
- Hanım boşuna konuşup durusunuz kapılsa ne olacak, kızı bir daha nerde görecek; az bi zaman geçsin unuttur gider deyince Hatice
- Ben abimi biliyorsam hayatta unutmaz. Bak göreceksiniz bu kızın peşinden gidecek. Hatca dedi diyeceksiniz.
- Salak kızım onu da nerden çıkardın şimdi. Hem öyle şeyler söyleyip korkutma beni.
- Sen bana salak de dur bak asıl salak olan o yere göğe koyamadığın oğlun. Rabia gibi bir kızı hatta ona benzemez kaç tane kızı elinin tersiyle itti, gitti tarlada gördüğü bir kürt kızına gönlünü kaptırdı. Şimdi deli danalar gibi koşup duruyor, çünkü içi içine sığmıyor. Geceleri kaç kez dışarı çıkıyor, eskiden top patlasa uyanmayan adam şimdik tıkırtıdan uyanır oldu. Ota boka gülen ,çocuklarla top depcem diye can atan adam şimdi hıncını boks torbasından çıkarıyor. O torbayı geçen gün vura vura darmadağın etti, koca torba paramparça oldu. Siz bilmiyorsunuz hiç bir şeyin farkında değilsiniz, ama ben hep izleyip duruyorum abim kötü ,aklı beş karış havada geziyor. deyince annem Hatice ye bakarak
- Kız bunca şey bilip görüyorsun da niye çıtlatmıyorsun orospu, hem sen nelerde bilir mişsin ne fena şey mişsin öyle? deyince
- Senin kadar akıllı olmasam da sandığın kadar da salak değilim yani deyince
- Oy oy lafı da gediğine koyarmış bu gel kız öpücem öpücem benim salak görünümlü akıllı kızım diye Hatice nin gönlünü almak için ona takılırken babam
- Op kızlar dediklerinizden sonra bende işkillendim. Nolcek ne yapcaz şimdi diye sorunca annem
- Ne yapcaz bekleyeceğiz gavur inatlıdır senin o deyyus oğlun. Üstüne gidersek inadına o kürt kızının peşine gider. Şincik uzaktan uzaktan çaktırmadan takip edicez bakalım ne edecek başkada bişey etmicez deyince babam
- Münasiptir. Bencede bir şey yapmayalım unuttur nasıl olsa. Zaten ortada kız mız yok; unutmayıp da netcek? dedi Hatice
- Bakın geliyor bizim deli aşık, konuyu değiştirin anlamasın dedi. Yanlarına geldiğimde annem
- Yunus efendi hani bidonlar hep dolu olacaktı bak yemek pişirmeye ,bulaşık yıkamaya bir gram su yok dedi bidonları göstererek.
- Tamam anam sen su iste hemen getiririm deyip kovaları kaptığım gibi çeşmeye yöneldim ben gittikten sonra hepsi konuştuklarının aralarında kalacağına dair gavil birliği yapmışlar. Çukurovanın cehennem sıcağından Urfalı ların elçisinin Konya da bulduğu patates toplama işi ile kurtulduk. Artık onlarla içli dışlı olmuştuk. Konya ovasında bir iki aylık patates soğan toplama işi çıkınca bizde Urfalıların peşinden oraya gitmeye karar verdik. Pazartesi günü yola çıkacağız iki gün toplanma için vaktimiz var kaç aydır burdayız daha Adana'yı görmedik. Toplanma işlemi yarım günlük bir iş babamlara yarın cumartesi Adana ya gitmeyi teklif ettim.

Hem ihtiyaçlarımızı alırız hemde biraz Şehirde gezeriz dedim. Hepsi de tamam dediler en çok da Hatice sevindi.

Ertesi günü Adana ya gittik.Seyhan nehrinin seyhan barajının yanında çok güzel bir kent.Sevgi adası nın karŐısındaki yarımada ya kamyoneti park edip insanların sayfiye yerindeki eğlencelerini seyrettik. Seyhan barajının etrafında dolandık.Önümüze çıkan oban dede türbesi diye bir türbede annemin zorlamasıyla gidip dualar ettik. Şehir merkezine geldik alışveriŐler yaptık. Taş köprünün oralarda gezdik . Hanımlar bir sürü alışveriş yaptı,annem her ne kadar minimal yaşama ayak uydurmuŐ olsa bile kadın işte herşey onlar için gerekli. Hayatımın en lezzetli kebabını yedik,en çok da kebabın yanındaki salata ikramlarının bolluğu bizi hayrete düşürdü.

Yan yana bir kadın ve erkek kuafr bulduk annem pazarlığını yapınca hepimiz saçlarımızı kestirdik.Berber koltuğunda yüzümün cildimin ne kadar sertleŐip karardığını ilk kez orada Şahit oldum.Adam saçlarımı kesince kesilen yerlerdeki beyazlık ile diğer tarafların güneş yanıkları sınır hattı gibi çizgiler oluŐturuyordu.Sanki daha bir adam olmuş daha bir sert çehreye bürünmüş gibiydim.Harman kovma tarla iŐlerinden sonraki grnmmdeydim ama bu sefer sanki farklı bir Şeyler vardı; anlamaya aklım, anlatmaya da kelime dağarcığım yetmiyor.Adana da geçirdiğimiz bu bir gün uzun süreden beri yaptığımız en güzel Şeydi. Kalabalığı zlemiŐim ama hala Asmin i arıyor gözlerim burda Şehirde bile Şehri seyretmektense insanları özellikle genç kızlarda Asmin i arıyorum ama o bunca insanın içinde bile yok.

 araçlı konvoyumuz Mersin otobanından Pozantıya oradan E 5 e sonrada Konya sapağından konya yoluna döndük.Konya ovası uçsuz bucaksız ama Çukurova'dan bir o kadarda farklı.çukurovanın sulak yeşil bitki örtüsünün yerini burada ucsuz bucaksız bozkıra benzer bir habitat aldı.Aralarda belli ki bazı yerlerde kuyu suyu ile olan yeşil ekim yerleri olsada onlar yüzde çıkan güneş lekeleri gibi duruyor. Susuz yetiŐen hububat tr ürünlerin olduğu bir ova . Dümdüz hareketsizlikten ötürü aracın hız ayarlamasının zorlaŐması ve uykunun gelmesi hiç de alışkın olmadığımız bir sürüŐ gidiyoruz.Her zamanki gibi bizim aracın içindeki muhabbet konumuz genelde tarlalar bitkiler ,köy,köydeki eş dost ,abimler. Akşama varmadan çadırları kuracağımız yere vardık akşam ezanına kadar bizim adırlı kurup diğer ailelere yardıma gittik.

Patates tarlası ve benim değişmeyen iş tanımım patates çuvallarını toplayıp römorka istiflemek.Tarla sıcak ama Adana gibi değil. Nem yok kuru sıcak bir ağacın altına oturdun mu terlemiyorsun. Lakin bu seferde sorun tarlada hiç ağacın olmaması.Koca ovada bir tane ağaç olmaz mı? Ama yok.Yemeği bile römorkun gölgesinde yiyoruz ,neredeyse römorkun altına gireceğiz.Patates taşımak biber taŐımdan daha zor, bir kere kum var ister istemez kum banyosu yapıyorsun.Ağırlık olarak çok daha ağır çuvallar otuz kilonun çok üzerinde. Tek uval çalışıyorum ama mesafe uzun değil traktör tarlanın her yerine gidiyor.Asıl iş traktör kazma makinası ile yüzeye çıkan patatesleri toplayıp uvallamak .Tozu tomuru bol ama toprağın altı neredeyse patates kaynıyor. En çok da babam hayretler içerisinde “ben yaylaya kaç kez ektim hemde yayla toprağı humuslu,sulak verimli ama hiç buradaki patatesler gibi verim alamadım, her kökte üç beş tane oluyordu; oda yeni doğan bebeğin yumruğu gibiydi “diyor Burada toprağın altı heryer patates, fiŐkırıyor mübarek.

Rekoltenin bu kadar bol olmasının sırrını bu işlerde tecrübeli bir abi anlattı.Ne yazık ki anlattıkları pek i açıcı Şeyler değildi.İlaçlama ve gübreleme diyor.üretici maksimum verimi alabilmek için bilinçsizce topraktaki yararlı organizmaları öldürme pahasına ilaç ve gbreyi basıyormuŐ.Toprak her yıl rekolteyi hızla azalan bir grafikte düşürüyor ve üç beş yıl gibi bir zamanda da ekonomik verimliliğini bitiriyormuŐ.Bunları bana anlatan Konyalı abi “yoksa onca insan nereden bulup da bu kadar bol patates yiyebilir” diyor.Sonra ne olacak diyorum “burası

bitti mi başka yerlere gidip yeni tarlalar bulup icralıyacağız taki orayıda bitiresiye kadar bu döngü birgün gelip de ekilecek toprak kalmayasıya kadar böyle sürecektir diyor.Peki niçin böyle yapıyorsunuz diye sorduğumda ne yapalım diyor maliyetler fazla başka türlü de kurtarmıyor diyor yani bile bile bindiğimiz dalı kesiyoruz taki kesilecek dal kalmayana kadar. Konya nın ovasında bitki habitadıda farklı olsa bizim yani çalışan mevsimlik tarım işçileri için fiziksel şartlar nereye gidersek gidelim hiç değişmiyor.Su yok ,taşıma hele burda kuyu suyu ile. Elektrik yok,hijyen yok. Yok oğlu yok. Diğer yerdeki olmayan herşey burada da yok .Tek olmamasından sevindiğimiz şey nem rutubet yoksa negatiflik anlamında çukurovada olan herşeyin bir fazlası burada var.Adana dayken ot çöp boldu tarlalardan annem ne güzel börekler sebze ,ot yemekleri yapıyordu ama buradaki tarlalarda çeşitlilik ne yazık ki fazla yok.Burada da patates bol, ye doyasıya burnundan gelesiyeye kadar.Garibin en çok alışkın olduğu yiyecek hiçde yabancılik çekmedik Allahtan mubareğin herşeyi güzel ,kızartması da haşlaması da ,aş olsun közlemesi olsun nişasta ye yiyebildiğince.

Patates hasadı tam üç hafta sürdü tam ortama alıştık derken iş bitti. Göç başladı bu seferki gittiğimiz yer ise soğan tarlası.Soğan hasadı yapıyoruz.Ben söylemeyeceğim görev aynı topla,taşı römorkta istifle.Hayatımda bu kadar soğan kokusunu bir arada koklamadım. İlk günlerde o koku beni rahatsız etsede bir süreden sonra ona da alıştıyorsun.Ama annemin seçtiğimiz soğan pürçüklerinden yapmış olduğu bizim köy usulü saç börekleri bizim Urfalılar arasında efsane oldu.Yıllardır buralara gelip giderlermiş böyle bir lezzet yememişler, onlarda alıştı.Kadınlar börek yarışına tutuştular tabi bizler bundan çok memnunuz.Onların elçisi yıllardır buralara amele getirir götürmüş. Adamın bağlantıları sağlam. O da bundan ekmeğe yiyor. Helal süt emmiş dürüst bir adam öyle eziyet etmiyor, kendine fazlasını yontmuyor komisyonunu alıp kenara çekiliyor.Komisyon yüzde on.Yüz yetmiş lira yevmiye bizim elimize yüz elli üç lira net geçiyor on yedi lirasını elçi alıyor.Benim işim ağır iş olmasından dolayı bana ikiyüz lira veriyorlar. Çalışma arasında es olmadığı için paranında bir başka bereketi oluyor iki gün çalışıp üç gün yatma muhabbeti yok her gün çalışıyoruz. Öyle tatil falanda yok pazar cuma farketmiyor yedi gün iş.

Asmin i konya ovasında artık aramaktan vazgeçtim anca başka bir tarlanın yanından geçerken veya servis minibüslerindeki işçileri göz atsam da artık onu yalnızca hayallerimde yaşıyorum.Bugüne kadar yapılmış her türlü portre çalışmalarından herhalde daha fazlasını çizmişimdir.Nasıl bir tutkunun içine düşdüğümü kendim bile anlamdırıamazken bunu kime bahsedebilirim ki. Kaç kez Hatice ye Asmin den bahsetmek istedim ; istedim ki bir dert ortağım olsun ona hislerimi, sıkıntılarımı anlatabileyim. Kendimi birisine açarsam içimde gün geçtikçe büyüyen bu urla daha kolay baş edebilirim diye düşündüm ama ne mümkün.Böyle bir şeyi söylemek beni salak yerine koymaktan başka ne gibi bir duruma düşürebilir ki.Yüzünü görmediğim birisine aşık oldum desem bunu duyan bana ne gözle bakar.Herhalde dünyada tekimdir. Böyle başka bir vaka bilmem var mıdır?

Ağustos ayı geldi dışımı Konya ovasının sıcağı içimi ise Asmin e daha doğrusu artık hayalimdeki kürt kızı yaktı kavurdu.Kendimin bile saçma sapan bulduğum bu ruh hallerimi kimseye diyemedim.Geceleri iki yeşil gözün kabusları ile uyandım.Sanki o iki zümrüt yeşili göz hayatımı esir aldı. Bazen de o iki göz hayatımın anlamıymış gibi geliyor, onlarsız bir yaşam düşünemiyorum.

Dedim elçimiz iyi çalışıyor, bağlantıları sağlam. Ağustosun ortalarına doğru Karadeniz işi çıktı. Bu seferde Fındığa gidiyoruz yine derlenip toplandık üç araçlık konvoyumuzla düşüdüğ yollara.Oldum olası yol filmlerini çok sevmişimdir. Nerede hareket orada bereket diye düşünenlerdenim. Şimdi ise film seyretmiyoruz filmi biz çekiyoruz.Filmin senaristi,oyuncusu,figüranı,işıkçısı,sescisi,montajcısı kısaca herşeyi biziz.Yediğiniz içtiğiniz bir çok şeyde emeğimiz,alın terimiz var lakin sizler bizleri hiç görmüyorsunuz.Yanımızdan

son sürat arabalarla geçiyorsunuz ama tarlaya ,çuvaldaki ürüne bakıyorsunuz. Yalnızca gözleri açıkta olan bizleri belki o süratle yanımızdan geçerken Alisin harikalar dünyasındaki canlanmış tarla korkulukları olarak görüyorsunuz hatta onu bile göremiyorsunuz.Oysaki biz terimizi toprağa akıta akıta eğile kalka ürünü topraktan sizler için koparıp tüketim yolculuğuna çıkarıyoruz.Onların hepsi sizin için. Kendimiz için olan tek şey kıt kanaat geçinecek, karnımızı doyuracak bir ekmek parası,ev kirası,yurt parası çocuğumuzun eskimiş yama tutmayan ayakkabı parası.Öyle restaurantlarda yiyelim içelim ,deniz kenarında gezip tozalım paraları değil.Hepsi zaruri ihtiyaçlarımız için vazgeçilmezler için, ekstresi yok bizde. Yediğin elmayı koparıırken belki ağaçtan düşen ergen var.Patatesi toplarken eline diken kaçan. Turpu keserken yanlışlıkla eline vurduğu bıçağın eldiveni es geçip elini kesen işçi var. Sen ise bu emekçileri yanından bile geçerken görmüyorsun.Bir parça ekmek için neler çekiyor bilmiyorsun. Empati yapamıyorsun; yapamazsında zira her gün yüzlerce çuval taşıyan benimle empati yapabilmen için seninde en azından bir gün bir çuval taşıman gerekiyor. Bizi nerede görüyorsun onu biliyor musun? Ne zaman eski püskü ağzına kadar dolu araçlarla karayollarına çıktık mı aha işte anca o zaman bizi görüyorsun. Zira bizim araçlarımız sizinki gibi acentadan çıkmış veya yeni pasta cila çekilmiş gibi parlamıyor.Mümkün olan her yerine yüklenmiş ıvır zıvırla dolu, belki dikkatini dağıtıyor. Yükü ağır garibimin özellikle yokuşa geldiğinde zorlandıkça zorlanıyor, orada bile iki dakika sabredemeyip kornayı basıyorsun. Oysa ki biz sana yeni semirmeler yapabilmen için toprakla savaşımıza yeni yeni bizi nelerin beklediğini bilmediğimiz yabancı diyarlardaki cephelere gidiyoruz. Az sabır, biraz saygı.

Eskinin dizilerinden zaman tüneli veya star trek i bizzat biz kendimiz yaşıyoruz. Konya ovasından sonra doğu karadeniz kıyıları dağları,tabiat örtüsü o kadar birbiriyle zıtlıklar inşa ediyor ki sanki dün başka gezegende idik de bugün başka birindeyiz. Herşey farklı. Dağı denizi,bitki örtüsü saunadan çıkıp da şok havuzuna atlayıvermiş gibi bambaşka. İnsanlar bile farklı.Bulutlar farklı farklılıkları say say bitiremezsin Farklı olmayan tek şey yine bizim çadır yerleşkesi.Bu sefer insanlardan tepki de görüyoruz.Karadeniz insanı çok doğal, İçten geçirdiklerini dışa vuruyorlar herhangi bir elek paravan kullanmıyorlar ne iseler o. Özellikle doğu güneydoğudan mevsimlik fındık toplamaya gelen işçiler için bazılarında ciddi önyargılar var. Bu önyargıları ne yazık ki dışa hemde hiç çekinmeden vuruyorlar.Geçmiş yıllardaki bazı yaşanmışlıkları da eklenirse çadır kuracağımız yer ciddi problem oldu.Yöre insanlarından bazıları iki yerde karar kılınmış olmasına rağmen çadırları kurmamıza karşı çıktı.Hem tehlikeliler de, otuz derecede kaynayan tipler. İşin kötüsü neredeyse hepsinin bellerinde tabanca var ve ulu orta hemen çekmeye hazırlar. Bahçe sahipleri köyün muhtarı bizim elci sanki Lozan antlaşması yapıyormuşcasına uzun müzakerelerden sonra bize köyün yine biraz dışında bir yerde çadır kurmamıza izin verdiler.

Fiziksel şartlar yine berbat ama en güzel tarafı burada su ve elektrik var. Çeşme çok yakın elektriği de daha önce orada yaşayan ama sonradan İstanbul'a göçen evi kapalı olan bir evden seyyar çekeceğiz kullandığımız kadarının parasını saatten hesap edilip elçi ödeyip sonra aramıza da pay edecek.Suyu da aynı evin dışındaki çeşmeden alacağız.Elci hepimizi toplayarak sıkı sıkıya tembih etti ,herkes çoluğuna çocuğuna sahip çıksın kimsenin başına bahçesine girmesin etrafı kirletmeyip temiz tutsunlar kısaca kendinizi dikkat edin diyor. Çadırları bir günde kurup gerekli yerleşimi yaptık,çukurovanın nemi konya ovasının sıcağından sonra Karadeniz'in havası bize kendi köyümüzü hatırlattı.Burada ne sıcak ne de nem var.Gözün alabildiği her yer yemyeşil. Engebeli arazilerde yeşilin her tonu var. Daha doğrusu koyu bir yeşil ilk zamanlarda insana güzel gelen ama gün geçtikçe insanın içini daraltan bir koyu bir yeşil.Asmin in gözündeki koyu yeşillik burada gani.

Harika manzaralar var. Ard arda geçmiş genç dağlar, tepeler adeta horon tepiyor muşçasına birbirlerini takip ediyorlar.Bizim egede evler genelde dip dibe olur. Genelde tepe yamaçlarına kurulan köylerde birçok evin duvarı komşuyla tek duvardır.Karadenizde de arazi bol meyilli olmasına karşın, evler bahçe içlerinde komşu evler arasında belirli bir mesafe var.Gördüğüm kadarıyla sosyal alanlar köyün meydanında camisi ,kahvesi,berberi ,araba parkları gibi. Yoksa evler seyreltilmiş gibi geniş alana yayılmış.

Bize gösterdikleri yere kurduğumuz çadır yerleşkemiz köyün dışında sayılır.Manzara muhteşem.Az yukarı yürüdüğün zaman tepenin zirvesinden diğer deniz tarafını da görebiliyorsun.Yeşil ile mavinin iç içe geçtiği bir yer ama yeşil baskın.Tam çadırları kurduk derken birden hava değişti zaten bulutluydu kapandı ve yağmur başladı hem ne yağmur çadırların içerisine doluştuk.Buranın havası çok değişkendir semaver sobayı kuralım diyen annem haklı çıktı.Henüz yemeği de yapmamıştık artık kahvaltı türünden akşam yemeğimizi yiyip yattık.

Hayatımda hiç fındık ağacı görmemiştim bugün onuda gördük.Kolay bir iş gibi gözüksede işin içine girince hele bizim gibi tecrübesiz sen de baya zor bir iş.Hiç diğer tarla işlerine benzemiyor.Bir kere arazi çok engebeli; değil fındık toplamak ayakta durmak bile çaba gerektiriyor.Heryer engebe bayır.Bitki örtüsü sık neredeyse gökyüzü görülmeyecek.Urfalılar alışkın daha önce geldikleri için ama bizim ilk günümüz.Bölge insanlarının gecik dediği merdivenden fındık arazisine girdik.Daha önceki yıllardan muhafaza edilmiş bizim çengel dediğimiz onların burda grevi dedikleri sopalar ile dallar tutulup kendine çekiliyor daldaki fındıkları ellerinle toplayıp etek veya peştimal denilen bele bağlanan torbaların içine koyuyorsun. Torba doldu mu götürüp çuvalın içine boşaltıyorsun.Dalları çengeli nereden geçirip çekeceğini dalı neresinden tutacağını,ne kadar kıvracağını iyi bileceksin. Yoksa geç toplamayı kaymadan ayakta durmak bile zor. Fazla çekersen dal kırılıp elinde kalıyor yani meyva veren ağacı kırmış öldürmüş oluyorsun. O sesi duyan arazi sahibi eminim deli oluyordur.Bazı dallar kart eğmek için güç gerektiriyor. İşe alışmakta çok zorlanmadım boyum uzun,sporcuym kondisyonum gücüm kuvvetim yerinde hemen adapte oldum ama özellikle yaşı ilerlemiş babam için bu iş kesinlikle ona göre değil.Arazi sahibi babama bir sepet verip "amca sen yerdekileri topla" dedi babam sepetle yerdeki fındıkları topluyor.Bazende koordineli çalışıyoruz ben dalı eğip tutuyorum bizimkiler fındıkları topluyorlar.İşi arazi sahibi Davut isminde bir amca var herşeyi o koordine ediyor.Onu şöyle yapın bunu böyle yapın adam sanki meydan savaşında emri altındaki askerleri yönlendiriyormuş gibi tüm işçileri sevk ve idare ediyor.Bizim Aydın lı olduğumuzu öğrenince bize karşı sanki daha bir yakın duruyor.

ilk günümüz ,vücudumuzun değişik yerlerinde kavru lan dal sıyrıkları ile geçti.Annem ayağını burktu,Hatice iki kez bayırda düşüp milleti güldürdü.Akşama kadar toplanan fındık çuvalarını römorka götürmek de mesele hatta birazda komik. Çuvaları güzelce bağlıyorsun sonra bayır aşağı yuvarlıyorsun,yuvarlanan çuval hoplaya zıplaya aşağıya kadar iniyor.Bir çuvalın ağızı açıldı fındıklar yerlere saçıldı tekrardan toplamak zorunda kaldılar.Aşağı inen çuvaları römorka götürmek bir başka dert,arazi engebeli olduğu için traktörün olduğu yer çok aşağıda burada da tecrübeli toplayıcı ve taşıyıcı olarak ben devreye girdim Davut amca paydostan önce beni o işle görevlendirdi, bende akşama kadar toplanan çuvaları engebeli arazinin dik patikalarından sırtımda römorka götürdüm.

Karadeniz havası yaramadı desem yalan olur her yer yemyeşil ,yayla havası gerci gökyüzü bir anda yağmur bulutları ile doluveriyor bir günde birkaç mevsimi birden yaşıyorsun ama ağustos ayının sonlarında olmamızdan dolayı ıslansan bile öyle insanın içine işleyen bir soğuk olmuyor.Zaten yağmur çamur dinleyen yok. Bölge insanı alışmış bu şekilde değişken

iklimle yaşamaya ,birde yevmiye işini hesaba kattın mı dur durak bilmeden çalışıyoruz da çalışıyoruz.

Babamın eski tadı yok. Arazilerin çok sarp engin, yokuş olmasından dolayı mıdır yoksa nedendir özellikle yokuş yukarı yürümelerde çok zorlanıyor.Haliyle yaşı da az değil yetmiş dokuzuna girdi.Bu tür işler artık pek ona göre değil.Çalışmamasını, ısrarla çadırda kalmasını söylesek de burada vakit mi geçer deyip kalmayı itiraz ediyor.

Gittiğimiz her fındıklık üç dört günde bitip başka fındıklığa geçiyoruz.Hele bir tanesine gittik ki yoldan çok uzak dik bir bayır babam yalnızca oraya çıkasıya kadar zaten baya efor sarf etti.Babamın zorlandığını gören arazi sahibi de ileri geri konuşunca baya canımız sıkıldı ve bu babamın bizimle geldiği son iş oldu.Artık Hatice annem ve ben işe gidiyoruz babam çadırda kalıyor ama korktuğu gibi canıda pek sıkılmıyor.Aşağıdaki köy meydanına iniyormuş. Cami, kahve derken kendisi yaşlılarında bir sürü arkadaş edinmiş onlarla akşama laklak dövüyoruz diyor.Karadeniz insanı heyecanlı,tezcanlı olsa da sıcakkanlı iyiler diyor. Ordan burdan buluyoruz konuşacak bir şeyler diyor.

Birgün işten döndüğümüzde babamın iki çeşit yemek yaptığını da görünce şaşkınlıktan dilimizi yuttuk.Tarhana çorbası ve karnabahar kavurması yapmış.Hayatında ilk kez yemek pişiren birisine göre baya da lezzetli olmuş. Annem o gün yatasıya kadar babama söylemediğini bırakmadı yaptığını yapmışlığına pişman etti adamı.Anam da haklı.Neredeyse yarım asırlık evliliklerinde bir yumurta çakmamış adam seksenine merdiven dayadığında iki çeşit yemeği piknik tüpünde yapıp önümüze koyuvermişti. E koca çınar işte ıstarkaya çıkmayı kendine yedirememiş o da işin bir ucundan tutarak ben hala ayaktayım, varım demişti.Allah onu başımızdan eksik etmesin. O yalnızca çadırın önünde otursun bizden gölgesini esirgemesin, o da bize fazlasıyla yeter.Anam

- Herif görce sen hele bir köye dönelim dünya aleme sene anlatacağım; yemekler yaptı sekseninden sonra kılıbık oluverdi diyeceğim..

- Aman Kel Hasan'a söyle de dellin ünlesin. Yaparsın suç, yapmazsın suç. Sene de bir şey beğendirmek mümkün değil.

- Madem yapabiliyordun da seksenine gelmeyemi bekledin. Ben tarla ,yayla üç tane çocuk ,anan, sen hepinizin üstü başı çamaşırı,evin temizliği ,aşı,yemeği boğuşurken bir süpürge çalırvermezdin ,daha yumurta kırdığını görmedim di; bak pek de güzel yapabiliyormuşsun. Önceleri aklın neredeydi?

- Ülen karı yaptığıma pişman edip durun özüm baymadı yogun argın geliyorsunuz bir de yemek falan; Pişirivereyim dedimdi. Bildiğimden değil de denk geldi herhalde güzel oluvermiş yemekler. Eline sağlık diyeceğine deminden beri saydırıp durun. Bak bir daha yapmam ona göre.

- Yok öyle kaçmak. Ben bundan kelli elimi bile sürmem. Ne yerseniz yiyin diyordu ki gülmeye başlayınca babam

- Ülen bu yaştan sonra kılıbık edeceksin beni. Korkutma beni yeter gari yaptın şaka, tadında bırakıver deyince Hatice babamın boynuna atıldı

- Aslandır benim babam öyle iki tencere yemek yapmakla kılıbık mı olunmuş. Sen yapma babam ben gelince yaparım. Sen otur dağları, tepeleri seyret deyip babama öpücüğe boğunca annem insafa geldi

- Aslandır tabi benim erim. Aslan kocayınca aslanlıktan çıkar mı heç, ancak yemeğin tadı damağımda kaldı sen yine canın sıkıldıkça bir iki tencere kaynatıver .Elinde pek maharetliymiş pek güzel olmuş hemi de biz kimselere söylemeyiz söz. Ancak bir şartım var sofrayı kim kurduysa o kaldıracak deyip gülerek ellerini kaldırınc.Hatice

- Anam sende pek insafsız çıkıp durun utanmasan üstüne birde kahve isteyeceksin. deyince annem

- Aklınla bin yaşa kız bende birşeyler eksik deyip dururdum böyle bi ziyafetten sonracağıma elbette kahve lazım dedi babam yine bir şey diyecekti ki ben atladım

- Siz kahve isteyin hanımlar kahvelerde benden deyince annem

- Kız Hatce bu karadeniz havası bizim efelere yaramadı, birinden yemek diğerinden kahve burası iyimış biz buralardan hiç gitmeyelim dedi.Dediğim gibi Hatice nin gözetiminde kahveleri yaptım servisini bile kendi ellerimle dağıttım güle oynaya karşıdaki buğulu dağları tepelere ,gitgide kızıldan karanlığa dönen tan yerine bak baka kahvelerimizi içtik.

Minimal basit yaşamlarda insanlar öylesine şeylerden mutlu olabiliyorlar ki belki birilerinin en lüks mekanlarda yedikleri içtiklerinden aldıkları hazın yüzlerce katını böylesine basit şeylerden alınabiliyor.Buradaki mesele babamın yemek yapıp sofraya hazırlaması değil,onca yaşına rağmen bizleri düşünmesi. Gençliğinde baba yiğitliği heybeti ile bastığı yeri titreten Süleyman çavuşun piknik tüpünde ailesi için iki çeşit yemek yapması öyle yabana atılacak şey değildir.Mutluyduk hemde çok mutluyduk.

İki hafta araziden araziye dolandık durduk.Üçüncü haftanın pazar günü her yıl yöreye has boğa güreşlerinin olduğu bir panayır varmış. O gün iş yok hatta bize de gelin çok güzel olur dediler.Çevredeki tüm köyler kasabalar hatta istanbul'dan başka illerde yaşayanlar bile o panayıra gelirmiş. Yemekler pişer ,piknik yapılır ,horon tepilir ,gençler arasında karakucak güreşler ve boğa güreşi yapılmış.Zaten kaç gündür onun muhabbeti yapılıyordu.

O gün bizde kahvaltımızı yapıp güzelce giyindikten sonra panayır yerine gittik.Hakikatten dedikleri gibiymiş.Dağ taş insan dolu, her yerden kemence sesleri geliyor insanlar genci yaşlısı kızı erkeği kurtlarını dökercesine horon tepiyor.Hayıy yapanlar var. Kazanlar kurulmuş kavurma pilav pişiriyorlar. Herkes mutlu gülüyor. Hava da çok güzel.Çeşit çeşit aktivite yapıyorlar; halat çekme,,ağızdaki kaşık içinde yumurta taşıma ,çuval içine girip koşturma yarışları gibi özellikle çocuklar hazın doruklarındalar. .Babam köydeki tanışık ihtiyarlarla oturuyor biz annem Hatice dolanıyor etrafı insanları seyrediyoruz.Horon bilmediğimiz için oynamasakda seyrediyoruz.Sonra güreşler başladı karakucak güreşler yörenin gençleri kendilerince eşleşmişler üç dört kategoride karakucak güreşiyorlar.Hatice ısrarla “abi sende katılsana” diyor,annem Hatice ye kızıyor” bir yerine bişey olur otur oturduğun yerde “diyor.Aslında güreşte hiç de fena değilimdir ama burası bilmediğimiz yerler, ne işim var şimdi diyorum. Hem üstüm başım da müsait değil.Aslında başda güreşen gençlerin hepsinin stillerine baktığımda benim için kolay lokmalar gibi geldiler. Bir an içim gitmedi desem yalan olur. Lakin yabancı yerler tanımadığımız insanlar; birde spor bu sonucun ne olacağı önceden kestirilemez hiç oralı olmadım.O gün çok güzeldi insanların arasında bulunmayı, sosyalleşmeyi özlemiştir.Bir boğa güreşlerini sevmedim bana biraz fazla vahşice geldi gördüğüm kadarıyla yöre insanı da onu çok seviyor. Kavgalarıyla, horonlarıyla kahkahalarıyla harika bir gün geçirdik.

Yine bir gün işten döndüğümüzde babam nefis bir sofraya ile bizi karşıladı.Çoban kavurma yapmış hemde bol etli. Yanına da çoban salatası. Özellikle annem bayıldı. Sofraya kır çiçeklerinden bardağın içerisine çiçek bile toplayıp koymuş. Hatice o çiçekleri görünce öylesine tiye aldı ki her ikisini de en sonunda annemden çimdigi yedi.Yemekten sonra çayımızı içerken babam

- Ben artık emekli gibi bişey oldum. insan öylece bir şeylerle uğraşmayıp kendi kendine kalınca aklından bin tane şey geçip duruyor.Kaç gündür dağa bakıp düşünüyorum, dereye bakıp düşünüyorum. Hani bilge bir adam demiş ya “ hayatım alt üst olacak diye korkma ,belki altı üstünden daha hayırlıdır” diye; ne kadar doğru söylemiş şimdi anlıyorum.Köyden çıkarken dünyalar başımıza yıkılmış gibiydik. Nedcez ,nasıl yaşayacağız, ne yiyip ne içicez, nerede yatcaz hiç birşey bilmiyor bilinmezlik denizinde bodoslama gidiyorduk.Zaten bu yaşıma geldim köyden çıktığım mı vardı? Ben korkmayayım da kimler korksun?Ben ilk gez

köyden askere gitmek için çıkmıştım ve en uzak gittiğim yer orasıydı. Gençtik ,toyduk oralardan da bir şeyler görmeden döndük, geldik.Kaza ile köyün arasında koca bir ömrü yedik bitirdik.Seksen yılda görmediğimi şu son yarım yılda gördüm. Yeni insanlarla tanıştım. Yeni diyarlar gördüm. Recberiz çiftçiyiz deriz, mahsulün bile en haslarını şu geçtiğimiz altı ayda nelerini nelerini gördüm.Bizimkisi çiftçilik miymiş? Son zamanlarda düşünüyorumda evliya çelebi hazretleri gibi iyi ki köyden çıkmışız .Hani derler ya çok gezen mi yoksa çok okuyan mı bilir diye; okuma desen o zaten bizde yok, sap gelip saman bile olmadan geçip gidecekmışız dünyadan. Annem babamın sözünü kesti

- Herif bakıyorum da hakikaten bu Karadeniz sene yaradı. Havasından mıdır yoksa suyundan mı az daha zorlasan sen şiiir bile okursun bu gidişle.

- Yok be hatun ondan değil ama dediğin doğru havasından mı suyundan mı bilmiyorum da bir şeyler bende yerine oturup duru.Dur ya sözüme girip durma, ne diyeceğimi unutuyorum . Annem

- Hayrola Süleyman'ım neler diyeceksin diye sorunca Hatice

- Kız ana ister misin babam dağa taşa karşın sene aşkını ilan etsin gene deyince babam Haticenin sululuğuna bile tepki vermeden

- Ya bir durun kızım ya kaç gündür kafamda tekrar edip duruyorum diyeceklerimi bir girmeyin araya,kesmeyin sözümü deyince. Babamın yapmak istediği konuşmayı ne kadar ehemmiyet verdiği o an anladım.

- Yapacak iş olmayınca insan buralarda kendini dinliyor işte. O zaman sağdan soldan karışan da olmayınca doğruyu düşününe düşününe kendin buluveriyorsun. Bazıları burnunun ucunu bile göremez iken bazı insanlar da aha karşı dağın arkasını görür. Size söylemek istediğim şeyler var. Sizden babanız olarak beni affetmenizi istiyorum. Size istediğiniz gibi bir hayat sunamadım.Garibanlık yoksulluk cahillik artırım adını ne koyarsanız. Babam her ne kadar sözümü kesmeyin desede bu sefer bende annelere dahil olup

- Olur mu öyle şey baba ne demek beni affedin? Sen her zaman bizim evimizin direği, bizi her şeyden koruyup kollayan çınar ağacımızdın. Ne demek beni affedin? diyordum babam bana dönerek

- Yok oğlum ben babamdan dedemden gördüklerimi bana öğretilenlerle sizlere yol çizmeye çalıştım. Eğer köyde kalsaydık bir sorun yoktu zira herkesler de bizim gibiydi, yoktu birbirimizden farkımız. İşte çevredeki herkesin aynı olması insanı yanıltıyor. Normal olmayan normalmiş gibi görünüyor ,her şeyler sıradanlaşıyor çünkü herkes aynı. Misal istersen eğer bir köyde herkesin bir bacağı olmasa, onlarda o köyden hiç çıkmasalar ikinci bacağı olan bir başkasını görmeseler hiç eksikliklerini bilirler mi?Bilmezler değil mi? Bilmezler. Ne zaman köyden dışarı çıkıp da insanların koltuk değnekleri ile değil rahat rahat iki bacakları ile yürüdüklerini görseler işte o'zaman kendilerindeki eksikliği tek bacaklı olduklarını fark ederler. Bizimki de aynen öyleydi. Köyün içinde herkes birbirine bakarak kendini avutmuş. Yokluğumuzu, garibanlığımızı, eksikliklerimizi bilememişiz. Eksiklik hissetmeyen kişi ister mi? İstemez. Birbirimize bakarak avunup yuvarlanıp gitmişiz. Emme sen öyle değildin.Gittin okudun, dışarları gördün. Gördüklerinle bizi kıyasladın bizim göremediklerimizi sen gördün.Her zaman akıllı ,zeki , çalışkandın . Her ananın babanın isteyeceği çok hayırlı bir evlattın. Bize bi yükün olmadı. Akranların yazın deniz kenarlarında gezerken sen tarlalarda, bağlarda çalıştın. Yevmiyeye gittin,küçüklüğünden belliydi adam olacağın; harman yerine ilk desteyi daha üç yaşına girdiğinde çekmiştin değil mi hanım? diye anneme sordu.

- He ya, daha peltek peltek yürürken ardına iki tutam buğday sarıveridik harman yerine abisinin adında götürürdün. Ne çabuk büyüdünüz be? Ne güzel günlerdi o günler.

- Şimdi nerde kalmıştık. Sen okuldan gelince bizim bilmediklerimizi gördün. Bize nasıl daha güzel şartlar sağlayabilirim diye düşünüp taşındın; o besicilik olayına girmemiz için öncülük

ettin. Aslında tüm çaban kendin değil bizim içindi. Zenzela olmayıp başarabilseydin belki köyümüz için bile bir öncü ,kurtuluş olabilirdin.Öyle olsaydı kim bilir bugün kaç tane köyde modern besicilik yapan aile olacaktı.Bir şansın ama ne yaparsın ;nasip değilmiş.Önceleri seni yere göğe sığdıramazken işler ters gidince,biz o küçücük kafalarımız,yarım aklımızla işin kolayını kaçıp sucu sende bulup seni günah keçisi yaptık. Oysa senin hiç kabahatin yoktu. Eşekler gibi çalıştın.Neler yaptın görmedik mi? Hepsini gördük, tüm köylü gördü. Deprem işte, takdiri ilahi. Elden ne gelir.Bir zelzele her şeyi tersine döndürüverdi. Şimdi düşünüyorum da iyiki dönmüş yoksa ne köyden çıkacağımız vardı ne de buralara geleceğimiz. Başımıza gelen nusumetleri senden bilip çok vebalini aldık.Günahına girdik. Demediğimizi bırakmadık. Ne hayırlı,ne efendi evlatmışsın ki ne alınıp küstün ,ne de cevap verdin.Sende Eyüp peygamberin sabrı varmış Yunus'um.Sabrettin. Bizi koruyup kollamak için kendini yırttın durdun.Koca Muhtar o zaman demişti “ Yunus'a git çaren onda” diye akıllı adammış;Her derdimize çare ,acımıza merhem olup rahat edelim diye çabaladın durdun.Allah senden bin kere razı olsun.Allah sana da senin gibi evlatlar versin.Herkes amin derken ben

- Yok baba abartıyorsun dedim

- Heç de öyle bişey yapmıyorum, az bile diyorum. Eski fındık topladığımız arazi sahipleri,sizi tanıyanlar sizden konuşurlarken ne kadar edepli çocukların var pırlanta gibiler diyolar.

Annem

- Koca adam bakıyorum evlatlarına göklere çıkardın da bana bişey demedin, ayıp olmuyo mu?

- Sene ne diyeyim hanımım? Hayatta yaptığım en güzel şey seninle evlenmek Allah senden de bin defa razı olsun bir gün olsun yatağa küs girip küs kalkmadın. Benden çok bu aileyi sen çekip çevirdin. Hatca yı kendin gibi yetiştirdin daha ne diyeyim.Allah senden de bin kere razı olsun:Emme en çok Yunus ezildi hem bizden, hem de kendinden yana. İki ateşin ortasında kalıverdi garibim. Tabi birde şu kürt kızı var deyince birden

- Ne kürt kızı baba. O ne demek şimdi? diye şaşkın ördek gibi sorunca annem ile Hatice bir kıkırdadı

-Yunus' um bizde hep böyle yaşlı değildik. Biz de senin yaşlarından geçtik. Ananla evlendiğimde senin yaşındaydım az çok biliriz bu işleri. Mersin de biber tarlasındaki kürt kızına kapıldığını görmedik zannetme. Analar babalar her şeyi görürler de belli etmezler. İtiraz edecektim ki.

- Hiç de değil önce ben gördüm bi kerem dedi Hatice

- Sen de mi Hatice, ne gördün merak ediyorum?

- Her şeyi gördüm abim, her şeyi dedi Hatice gülerek bilgiç bilgiç

- O zaman bir ben görmedim anasını satayım dedim öfkeyle Hatice

- Kız abi! Sakın kızın yüzünü görmedim deme? dedi hayretle Hatice bana bakıyordu hemde tam gözümün içine. Hayretler içinde anneme dönerek

- Ana sen bana salak gızım de dur.Bak akıllı bellediğin oğlun aşık olduğu kızın daha yüzünü bilem görmemiş. Görmedin değil mi?diye bana dönüp gülerek sordu. Ben ise Hatice nin nasıl herşeyin bu kadar farkında olduğunu şaşırılmış şekilde bakıyordum. O ise sanki şu anın her zerresinden keyif alıyordu.

- O koyu yemyeşil gözlerine vuruldun değil mi? diye sordu Hatice gözlerime bakıyor sorduğu sorunun cevabını kendi veriyordu.

- Aynen.Ama ana kızdaki göz değil zümrüt madeniydi, insanı içine çekiyordu. Yani güzel kızdı deyince

- Ne! sen Asmin in yüzünü gördün mü? dedim birden.Hatice bir güldü

- Görmedin değil mi lan? Tüh kalıbına. Seni gören kızlar sana aşık; sen ise yüzünü görmediğin bir kıza. Yarabbim bu nasıl bir adalet, Allahım senden korkmayan ne olsun.
- Ya ne diyorsun Hatice dediklerinden hiçbir şey anlamıyorum. Sen Asmin in yüzünü gördün mü görmedin mi, sen onu bana söyle hele dedim babamların yanında olduğumu bile unutmuştum Haticeyi sıkıştırıyordum.
- Gördüm dedim ya bizim oğlan gördüm, bir boka benzemiyordu Kara kuru bir kürt kızı işte. Bizim oraların cingenerine benziyordu. Benceleyin sen vazgeç bu sevdadan ,sana göre değil sen kesin beğenmezsin.
- Nerden biliyorsun beğenmeyeceğime?
- Beğenmezsin. Bilirim ben. Sana kimler yanıkta, onları beğenmedin. O kara kıza mı beğeneceksin. Olacak şey değil dedi
- Kimler yanık mış bana, Rabia dan mı bahsediyorsun?
- Rabia devede kulak. Sana kimler yanıkta kimler, bi bilsen. Kafanı kaldırırsan görecektin de, ne mümkün. Sende şeytan tüyü var. Emme velakin hakikatten güzel adamsın vesselam. Hangi kız istemez ki seni. Mesela köydeki kızların hepsini sayabilirim. Burda bile hatta her yerde sana yaklaşamayan kardeşiz ya bana yaklaşırdı. Eh bende sayende az parsa toplamadım desem yalan olur.O aptal aşıkların beni el üstünde tutarlardı deyince annem Hatice ye bir çimdik attı
- Kız sen ne beter böcek çıkıverdirdin başımıza, salağa yatıp sen ne cingöz müşsün? dedi Hatice
- Yol yordam bilcen anam, bilcen emme bildiğini belli etmicen ,e kimin kızımıy armut dibine düşermiş.
- Koca adam görüyon mu kızına,bunca yıldır hepiciğimizi uyutuvermiş hınzır.Yunus um sen bakma onun dediklerine sana kız mı yok? Elini sallasan ellisi saçını sallasan tellisi. O kürt kızı zaten olmazdı; Şırnak nere Aydın nere olacak iş mi? Adeti farklı ,töresi farklı konuşmaları bilem farklı biz bişey anlamayız onların konuşmalarından deyince Babam
- Hanım öyle deyip büyük konuşma .Gönül bu ota da konar boka da. Hemide güzel kimmiş biliyormusun sen: Gönül kimi severse güzel oymuş deyince Hatice
- Rabia abla gibi bir kıızı beğenmeyen o kürt kızına mı beğenecek baba? Seninki de laf yani dedi
- Beğenir beğenir bunun bir hikayesi var siz onu bilip duru musunuz? Vakti zamanında çok büyük bir beyin oğlu gidip bir çingene kızına tutulmuş. Tabi ortalık karışmış herkes buna karşı çıkmış birbirlerine yakıştıramamışlar. Neyse kısa keseyim oğlan bakmış olmayacak en sonunda çıkmış dağa eşkiya olmuş. Bir köprü'nün başında bekleyip durmuş gelen herkese sorarmış güzel kim diye.Kimi demişki şu ,kimi demiş ki bu,güzel şöyle olur böyle olur dilleri döndüğünce anlatırlarmış ,bizim bey'in oğluna " yok bilemedin der" herkesin ya kellesini alır yada soyup soğana çevirmiş.Ahali illallah demiş. Hikaye ya bu bir gün bilge bir adam gelmiş köprüye. Deli oğlan sormuş yine güzel kim diye. Adam bilgeymiş "gönül kimi severse güzel odur" demiş.Deli oğlan bilge adamın cevabını çok beğenmiş katırlar dolusu altını sarmış göndermiş.Herkesler bilge adamın köprüden geçtiğini duyup nasıl oldu da o deli oğlandan kurtulduğunu sorunca o da cevabını söylemiş. Bu beyin kulağına kadar gitmiş hatasını anlayivermiş. Bizim bey çağırılmış oğluna çingen kız ile kırk gün kırk gece düğünle evlendirmiş. Anladınız siz onu diye hikayesini bitirince Hatice
- Yani baba bana bir çingene oğlu gelip isterse sen vercen yani diye imalı sorunca.Babam
- Sen istedikten sonra niye vermiyeyim ki. Geçinecek olan sensin.Gönül işinin dartısı kantarı yoktur. Ben doğruyu yanlış sana hep söyledim. Baban, bir büyüğün olarak elbet fikrimi söylerim,senin aşkından dolayı kör olan gözlerinin görmediklerini sana gösteririm. İyi düşün derim amma velakin illa da ben ona varayım dersin elbet rıza gösteririm. Hayat senin

hayatın ve onu kiminle geçireceğini seçmek de elbet sana düşer. Sevenlere ayırmak büyük günahdır, buna Allah da rıza göstermez. Ha şunu da söylerim iyi düşün yarın kucağında çocukla kapıma gelirsen aynen kocanın evine gönderirim bu işin dönüşü yok dur derim. Anladın mı benim cin kızım. Hem ben kaç gündür kafamın içinde dönüp duran namaz kılarken rekatları bile garıştırmama neden olan şeyleri konuşuyordum; bir başladınız aşk maşk bizim konuşma güme gitti dedi. Annem

- Güme gider mi heç benim aslan kocam, hiç güme gider mi? Biz hepiciğini çoktan anladık aklımıza çoktan yazdık bile. Dediklerinin hepiciğinde de yerden göğe kadar haklısın; pek de güzel şeylerdi. Allah seni başımızdan eksik etmesin dedi Bende

- Babam her insan gibi bizde kaderimizi yaşamakla mükellefiz. Yaşam bu inişide olacak, çıkışıda. Aslında yaşamın kaynağı da bu babam kalp ritmi gibi. Eğer iniş çıkış olursa yaşıyorsun; yoksa dümdüz gitse hiç öyle yaşamak mı olur? Öldün demek. İnsanı geliştiren, değiştiren bu iniş çıkışlar. Sen hep demez misin; bu dünya sınav yeri diye. İşte tüm bu değişimlerin hepsi birer sınav. İnsanın görevi de bu sınavları hakkıyla vermektir, yoksa sınavları beğenip beğenmemek değil. Her sınav insana bir şeyler katıyor. Evrim zaten böyle oluyor. Hatta bir şey daha söyleyeyim mi asıl, acı insanı geliştirir. Acı insanı sabretmesini , dayanmayı , sıkıntıları aşmayı öğretiyor. Eğer bu sınavları hakkıyla verirsen ilahi amaca hizmet ediyorsun. Empati yeteneğini kazanıyorsun dedim Babam

- E Eminem, bizim küçük çocuklarımız büyümüş koca yürekli insanlar olmuşlar da haberimiz olmamış. Allah ayağınıza taş değdirmez İnşallah dedi annem ise ağlıyordu

- He ya koca adam, büyümüşler. Benim salak kızım Hatçam bile cin olmuş da bizi çapıpdurmuş da haberimiz yokmuş dedi gözünü silerek Hatice de ağlıyordu.

- Anam benim ben hiç sene çapar mıyım aşk olsun. O nasıl demek öyle, hemi de sana bişey diyeyim mi bene söylediğin her şeyi kendine söylediğini bilesin. Hani dersin ya akli babandan fiziğini benden almışsın diye; bilesin ben herşeyimi senden alıvermişim dedi Annem

- Emme sen her zaman benim salak kızım olcen, oldu mu? Gel bakem öpsem seni deyip Haticeyi sarıldı Hatice daha sonra babama sarıldı. Hepimiz uzun süreden sonra birbirimize kavuşmuşçasına sarıl sarmaş olduk. Hatice bana sarılırken

- Abim kürt kızı kara kuru dişlekti emme Allah var güzel kızdı diye kulağıma fısıldadı. Fındık hasadının bitmesi ile birlikte Urfalılar Urfa ya dönecekler; çocukların okulu başlıyor. Artık mevsimlik işlerin sonları diyorlar. Genelde her yıl bu şekilde çalışırlarmış. Ne desem sanki içimizden bir parçamız eksiliyormuş gibi oldu. Birbirimize çok alışmış bir nevi kader birliği yapmışız , tencerelerimizden birbirimize ikramlarımız olmuş, dert keder ortaklığı kurmuşuz daha ne diyeyim toplanıp onlar ile vedalaşınca kendimizi yapayalnız hisseder olduk. Yine tek başımıza kalmıştık hatta onları kıskandığımızı söylesem yalan olmaz, sonuçta evlerine gidiyorlardı yuva denilen yerlerine dönüyorlardı. Bizim ise gidecek herhangi bir yerimiz yoktu. Belkide gidebilecek bir sürü yerimiz vardı yokluktan çok çokluktu ama hala nereye gideceğimizi karar verememiştik. Birkaç altarnetif üzerinde tartışıp duruyorduk son zamanlarda ama ağırlık güneye gitmek üzerineydi. Sonuçta sıcak memleket kış aylarında sıcaklık on ile yirmi derece arasında dolaşıp duruyor. Güneş açtı mı yaz yağmur yağdı mı kış. En azından kar yağmıyor. Urfalıları uğurladığımız akşamı kararımızı verdik: Güney'e Antalya ya gideceğiz sonuçta seracılık yaş meyve sebze üretiminde başı çeken bir kent, oralarda mutlaka bir iş buluruz.

Artvinden Antalya' ya kona kalka üç günde gittik. Geze geze seyahatin tadını çıkara çıkara. Nihayetinde kaplumbağalar gibi evimizin içinde gidiyoruz. Tecrübelendik. Her yerde yemek yapmak çay pişirmek bizim için çocuk oyuncağına döndü. Yeni yaşam biçimimize çoktan alışmışız da farkında değiliz. En güzel manzaralı yerlerde mola verdik, acele etmeden ağır

ağır Antalya ya vardık. Antalya'dan Kumluca'ya geçtik zira internetteki araştırmalarımız sonucunda Kumluca nın sera konusunda çok iyi bir ilçe olduğunu tespit etmiştik. Bizim ege güzeldir lakin Antalya'nın da egeden hiç de aşağı kalan tarafı yok. Hatta dağlar denize paralel olmasından dolayı ne kadar keyifli bir yolculuk geçirdik anlatamam. Bir tarafın dağ diğer tarafın deniz yol desen lebiderya yağ gibi. Farklılık burası zannedersem çok zengin bir il; zira yollarda hiç görmediğim kadar lx araç var.Kıvrıla kıvrıla Kumlucaya vardık. Kumluca nın devamında Finike deniz kenarında küçük şirin bir ilçe. Orada da portakal, narenciye varmiş; zaten en güzel portakal eşid i Washington portakalının halk arasında Finike portakalı diye anılmasından belli. Eylülün sonlarında yız daha portakal hasadı için erken lakin orada da seracılık var. Kumluca ile Finike arası çok yakın. Kumluca'yı es geçerek direkt Finike'ye gitmeye karar verdik. İş bulasıya kadar zaman geçirmemiz gerekirse orada deniz kenarında bir yerde konaklayabiliriz.

Karadenizde kiş sonbahar kendini hissettirmeye başlasa da Antalya hala yaz gibi sıcak. Plajlarda bir sürü insan denize giriyor.Finike nin ne muhteşem plajı varmiş, kilometrelerce uzuyor. Kamyoneti güzel bir söğüt ağacının dibine çekip park ettik. adırı kurup kurmamakta kararsız kalsak da iş bulamazsak da sefamız olsun kuralım dedik ve çadırımızı da kurduk.Babam hariç hepimiz denize giriyoruz,harikaydı.Hatta burası o kadar hoşumuza gitti ki bir kaç gün hiç iş miş aramayalım tatil yapalım dedik öyle de yaptık.Sıcak kumlara kendimizi gömdük. Denizde yzduk. Özellikle engebeli rutubeti bol Karadeniz den sonra dümdüz sıcak Akdeniz babama çok iyi geldi.

Su yakın tek problem wc onuda plaja gelenler için belediyenin yapmiş olduğu wc ler ,duşlar var ihtiyacımızı orada gideriyoruz. Değmeyin keyfimize.Birkaç günde Konya dan kalan amele yanıklarımızın tamamı kapandı, harika bronzlaştik. Karşıdan gören bizi tam teşekküllü tatile gelmiş zanneder.En çok da Hatice seviniyor. Yzmeyi ğrenmesi iki saat sürmedi, bayılıyor yüzmeye, denizde vakit geçirmeye.

Finike'ye merkeze alişverişe beraber gittik şort ve ona da mayo alınca hepten keyfi yerine geldi.çevremizde bir iki tane karavancılar var önceleri bize biraz garipselerde sonradan onlarla da ahab olup ,beraber sohbet edip vakit geçirmeye başladık.Tam koca bir hafta plajın tadını çıkardık.

Annem " böyle olmaz tembelleşeceğiz bir kol koan et bakalım iş falan var mı?" diye beni hem alişverişe hemde iş bulmaya gönderdi.Gelirken Kumlucanın çıkışında bir sürü zirai donatım üzerine dükkanlar görmüştüm doğruca oraya gittim. Dükkanlar sıra sıra yol kenarında hepsine girerek yevmiyeci olduğumuzu iş aradığımızı söyledim. Eğer adam arayan olursa telefonumu bırakıp bizi aramalarını rica ettim.Aydın lı olduğumuzu öğrendiklerinde siz de yrksnz biz de diye bir iki dükkanda muhabbet konusu olduğunu şahit oldum.Sonuçta aynı teke yöresinin insanları yız yok birbirimizden farkımız. Hepside eğer bir iş olursa aranız yardımcı olunuz dediler ve oldular. nce zm kesmeye gittik dört gün sürdü. Yamaç bir zm bağında kesim yaptık. Hatice ye neredeyse yılan sokuyordu büyük aksiyon yaşadık.Orası bitti iki gün sonra nar kesmeye gittik. Dört gün bir bahçe beş gün diğer derken ekimin sonuna kadar parça pörçük işlere gittik.Sera temizlemeye ekime hazır hale getirmeye gittik.Havaların sıcak olmasından dolayı portakal hasadı erken başlamış bu yıl o da bizim şansımıza portakal narenciye toplamaya başladık.Babam şimdiye kadar adırdı kalıyordu ama portakal başlayınca çadırı söküp tarlaların yanına kurmaya başladık.

İşten kaytarmayıp,iyi çalıştığın zaman inanın bu memlekette iş bulma sıkıntısı yaşamıyorsunuz .Genelde yöre insanı birbirini tanıyor ve senin için referans oluyorlar. Artık iş araman bile gerekmiyor, işverenler seni arayıp buluyor. Burada da aynı şey oldu.Kısa zamanda insanlar bizi sevdiler başka başka bahçe sahiplerinden iş teklifi alıyoruz hatta

bahçenin bitimine göre eğer bahçe sahibi içinde uygun olursa sıralamaya koyuyoruz.Bazen babamda bizimle geliyor. Babamın hali hiç hoşuma gitmiyor tamam yaş seksene dayandı bazı şeyler normaldir; kırkından sonra kırk sopa derler. Tanrı böyle yaratmış ister istemez kabullenmek zorundasın, doğanın kanunu bu. Lakin söz konusu olan insanın babası olunca bunu kabullenmek zor oluyor.Hepimizin onca ısrarına rağmen doktora gitmeyi bir türlü kabüllendiremedik. Ezber yapar gibi ne zaman doktor muhabbeti açılrsa “doktor netcekmiş bene “deyip çıkıyor.”Ağrım sızım yok “diyor.”Motor eskidi yaşlandım gari ,araba yokuşa sarmıyor “diyor.Evet dediklerinde de gerçek payı var yokuşa sarmazsa, birşey taşımazsa bir problemi ağrısı sızısı yok; ama biraz yürürken sıkıştırdı mı nefessiz taketsiz kalıyor.Aslında kalpten şüpheleniyoruz ama bunu bir türlü ona anlatamıyoruz.”Gitmem de gitmem “deyip çıkıyor. Biz çalışırken o da boş duramıyor oturduğu yerden portakalları istifliyor kendini meşakkatler buluyor.

Antalya ya gelmekle iyi yaptık diyoruz, diyoruz da aslında yaşammızda değişen bir şey yok, aynı yokluklar güçlükler bizi takip ediyor.Elektirik,su ,tuvalet en büyük problemler.Mevcut şartlarda yaşıyoruz yaşamaya çalışıyoruz lakin bu zorluklar hiç peşimizi bırakmıyor.Havalar artık geceleri olsun soğumaya başladı burada hiç bir yerde uzun süreli konaklama yapamadığımız için bu üçlü yokluk hiç peşimizi bırakmıyor.Bir yerde su olsa elektirik olmuyor diğerinde tersi. Uyum sağlıyoruz, sağlamak zorundayız başka çaremiz yok; bu yaşam biçimine mecburuz.

Çalıştığımız bahçe sahiplerinin hepsi de iyi zannetmeyin. Beş parmağın beşi bir mi? Bin çeşit insan var.Herkes kendi menfaatinin peşinde. Ticaretmiş bu, nasıl ticaretse? Sen istediğin kadar gayret et çalış adam daha fazlasını istiyor, memnun olmuyor. Kendince memnun olsa da sanki şımaracak mışız gibi dışından bunu göstermiyor.Seni yevmiyeci olarak görüyor. Seni ne kadar fazla çalıştırırsam kar diye bakıyor.Yani hepsi de böyle değil elbet. Kimisi de seni bir gariban bir misafir gibi görüp elinden geldiğince düzgün davranmaya çalışıyor.Sonuçta nasıl davranacaklarını hareket şekillerini kendileri belirliyorlar onların seçme şansı var ama bizim seçme şansımız yok. Biz, bize karşı nasıl davranırlarsa davransınlar kabullenmek zorunda kalıyoruz. Çünkü mecburuz. Babamın güzel bir lafı vardır “elin ekmeği kanlı olur. Silen yer silmeyen yemez”der. Biz işte o ekmeğe muhtacız üstelik ekmeğin üzerindeki kendi kanımız, kendi alın terimiz. Silmeye ve o ekmeğe yemeye mecburuz.

Çok da karamsar bir tablo çizmek istemiyorum. Biz bardağın dolu tarafını görmeyi alıştık. Hep beraberiz ,en önemlisi babamız bizimle. Gerisinin hepsi teferruat. Her türlü olumsuz fiziksel şartlarda bile olumlu güzel bir şeyler bulmaya alıştık. Buluyoruz da.Artık besicilikmiş, bankaymış; hiç lafı bile edilmiyor. Hatice ile ben, annem ve babamın küçük çocuklarıymış gibiyiz güle oynaya yiyip içiyor,televizyon yok yapacak birşey yok radyo için o muhteşem burham burham anadolu kokan türküleri eşliğinde birsürü uzun uzun sohbetler yapıyoruz ,sonrada kıvrılıp koyun koyuna küçük çadırımızda yatıyoruz.

Mesela tabiatı dinliyoruz.Yusufçuk kuşu ,baykuş sesleri uzaktan gelen köpek havlamaları arasında uyuyoruz.Her akşam yıldızlara bakıyoruz.Sizler şehirde tek tük belli belirsiz yıldızlar görürken ,ışık kirliliğinin hiç olmadığı bizim çadırın dışında yıldızlar öylesine muhteşem gözüküyorlar ki bize gece lambası oluyorlar.O klasik Türk dizilerindeki şatafatı görmediğimiz için bir şeye ihtiyaç duymuyoruz. Haberlerin olumsuzluklarını beynimize doldurmuyoruz. Ödenecek ev kiramız, elektrik, su paramız yok. Abimlerden amcamdan eşten dostan almış olduğumuz borçların tamamını ödedik, kimseye bir kuruş borcumuz kalmadı. Banka hariç onu da ödemeyi, en azından şimdilik ödemeyi hiç düşünmüyoruz.Bizim Urfalıları gibi böyle mevsimlik işçi olarak çalışıp ev kirası,elektrik,su parası ödese çocukların okul masrafları falan olsa elbet bu kadar rahat olamazdık. Zira hakikatten o zaman çok zor. Sadeliklerin

içerisinde minimal hayatın akışını kendimizi bırakmışız. Her ne kadar fiziksel şartlarımız kötü olsa da sonuçta herşey zıtlığıyla var oluyor. Kötülerin yanında gelen yeni iyiler bizi mutlu etmeye yetiyor.Yani işin özü şu; olaylara nereden baktığın çok önemli, bakış açısı yaşamın kendini şekillendiriyor.Senin kötü bellediğin bana iyi ,benim kötü bellediğim sana iyi olabiliyor.Zor şartlar altında da insan mutlu olabiliyor.Sizi bilmem ama biz her şeye rağmen hiç olmadığımız kadar mutluyuz.

Kul sıkışmayınca Hızır yetişmiyormuş.Kış yavaştan kendini göstermeye başladı dedim ya kışı nasıl geçireceğiz derdi bizi sarıp sarmalamıştı ki en son portakalını kestiğimiz Zafer amca bize bir öneri sundu. Kendisi yaşlanınca Antalya ya taşınmış ama baba yadigarı bahçeyi bir türlü satmayı eli varmamış. Bahçenin içerisinde doğup büyüdüğü iki katlı evi var,üstelik yazın fırsat buldukça gelip kullandıkları eşyaları ile beraber. Lakin kendisi burada olmadığı için kaç kez köyün gençleri bahçeye girip evin kapısının kilidini kırıp, oturak alemleri falan yapmışlar. Bize eğer isterseniz evde kalabilirsiniz hem siz rahat edersiniz hem de benim gözüm arkada kalmaz teklifini yapınca, dünyalar bizim oldu.Evde elektrik, su kısaca ihtiyaç duyacağımız neredeyse herşey var. Önce böyle bir teklifi kabul edemeyiz diye azıcık nazlansak da Zafer amca “ hem sizin, hem de benim için iyi olacak. Baba ocağının dumanı tütecek viranelikten kurtulacak ,iti kopuğu gelmeyecek olur ya yolum düşerse bir çayınızı içmeye de gelirim” deyince tamam dedik.Akşam paydosdan sonra evi gidip gezdik, tam bir köy evi.İki katlı eşyalar tozdan tomurdan, ev bakımsızlıktan kötü bir durumda ama annem iki günde burayı cennete çeviririz diyor.Evde bir sürü eşya, sobasına şofbeni ne kadar herşey var.En önemlisi üç yokluktan su,elektrik ve tuvalet üçüde var. O gün çadırda hepimiz heyecandan doğru dürüst uyuyamadık.Göçebelikten yerleşikliğe geçecektik.Etrafta yeterince iş de var.Sonra köyün içi sayılır. Finike ye de uzak değil. Daha Allah’tan ne isteriz ki? Oğün sabah çadırı erkenden söküp kamyonete yükledik.Akşam iş bitiminden sonra yeni evimize girdik.Lambaların çoğu patlamış annem elime bol temizlik malzemelerinden oluşan alışveriş listesi tutuşturdu, gidip alıp geldim. Tüm eksik lambaları taktım, bozuk olanları tespit edip listeledim.Annemler en çok mutfığa sevindiler, hele eski fırın üzeri dörtlü ocağı neredeyse alıp içlerine sokacaklardı.Tabi ilk gün kullanamadık tüp yoktu. O akşam evde gece yarısına kadar temizlik, yerleştirme vardı.Ben ise en çok kendime ait bir odam olacağı için mutlu oldum. Hatice de. Zafer amcanın bahçesini dört gün daha çalışarak bitirdik babam Zafer amcanın verdiği yevmiyeyi kabul etmemek için çok direndi ama, adam ağa adam her halinden belli. Önümüzdeki yıl almazsınız dedi zorla parayı verdi.Evde bazı düzeltmeler yapabilir miyiz diye sorduk “ yıkmayın da eti sizin kemiği benim” dedi. Evi istediğimiz kıvama getirmek bir haftamızı aldı.Her gün sabah erkenden veya iş dönüşü gecenin ilerleyen zamanlarına kadar evle uğraşdık.İnsanoğlu işte değişmiyor; minimal yaşamı alışan bizler bile küçücük çadırda koyun koyuna yatarken, şimdi kocaman odalara sığmıyor orayı şunu yapalım burayı bunu yapalım diyoruz.Bir sürü meyva ağacının olduğu narenciye bahçesinin içerisinde harika bir evimiz olmuştu.Kamyonetteki fazlalıkları ,çadırı falan hepsini aşağıdaki depo olarak kullanılan yere koyduk.Boks torbamı evin arka tarafındaki asma çardağının yanındaki menengiç ağacına astım. Herşey inanılmayacak kadar güzeldi.

Dikkat ettiyseniz gittiğimiz yerlerde yöre insanları ile ilgili pek bir şey anlatmadım, bunun nedeni bir nevi kanundan babamı kaçırmamızdan dolayı insanlardan mümkün oldukça uzak durmaya çalışmamızdı. Ne biz içlerine balıklama daldık, ne de kimsenin bize fazla yaklaşmasına izin verdik.Zira babama insanların yanında amca diyorduk. Kaç yıllık karısı annem ağabey diyordu.Bizim böyle çetefetli işlere pek kafamız çalışmaz, mutlaka açık verebilirdik. Babam da her yerde aranan seri katil de değil hani ama devir teknoloji devri bir açığımız bir gbt kontrolünde çıkabilecek bir sonuç tüm bu çabalarımızı çektiklerimizi boşa

çıkartıverirdi. Bizim çabamızın veya çektiklerimizin hiçbir önemi yok asıl önemli olan babamın durumu.

Şimdiki taşındığımız bu ev de köyün ne çok dışında ne de içinde.Kocaman narenciye bahçesinin içerisinde eski bir köy evi.Hayal edip ,arasak, uğraşsak bu kadar denk gelmezdi. Şans işte.

Galiba şansımız da dönüyor.Bir hafta sonra abim atanmamın gerçekleştiğini tayininin çıktığını bildirdi. Yozgat Anadolu lisesine beden eğitimi öğretmeni olarak atandığıma dair mektup gelmiş.Yıllardır beklediğim çok arzuladığım şey gerçekleşmişti ama ben zerre sevinmedim.Abime bu olayın aramızda kalacağına dair sıkı sıkıya tembih ettim.Şu an babamları bırakmam veya onları da alıp oraya götürmemin mümkünatı yok.Kalmaya mecburum.Onların eli ayağıym. Herşey yoluna girmişken bir öğretmen maaşı ile babamları kendimle beraber maceraya sürükleyemem.Hem oraya gitmemiz durağana geçmemiz demek ve babamı ele verebiliriz. Küçük bir risk bile olsa, buna göze alamam.Abim tabi birsürü şey söyledi ama benim Nuh deyip peygamber demeyecek inatta olduğumu bildiği için, sonunda rıza gösterdi. Kimseye söylemeyecek.

Yerleşğe geçsek de iş bulmada pek sıkıntı çekmiyoruz.Çapaya,ot yoluma,seraya ,bazen inşaatlara duruma göre genelde Hatice ile ben çalışıyoruz .İşin durumuna göre bazen annemde bizimle geliyor.Tek sorun iş sürekli olmuyor araya boş günler karışıyor o günlerde de bizimkiler genelde evde bir şeylerle uğraşırken ben spor yapıyorum, Dere tepe koşuyor, bol bol boks torbamla stres atıyor, evle bahçeyle ilgileniyorum.Zaten artık kışa sardık günler kısaldı akşam erkenden oluveriyor.

Asmin den kendimi tam koparamasam da artık eskisi kadar canım yanmıyor. Hatta ara uzadıkca akli salim düşündükçe yüzünü bile görmediğim yalnızca gözlerinden bir kıza nasıl aşık olduğumun muhasebesini yapıp kendime şaşıyorum.

Babam bir kaç kez camiye gitmeyi göze alsada bayırı çıkması zor oluyor diye artık evden neredeyse hiç çıkmıyor. Yalnızca eğer evde olursam cuma günleri arabayla cuma namazını götürüp getiriyorum. Mevsimler değişiyor tabiatın içindeyiz her değişimi gün be gün şahit oluyoruz lakin babam değişmiyor" doktora gitmem" diyor da başka şey demiyor."Yaşlandım soluganlaştım hepsi bu "diyor.

Günler,haftalar aylar derken şubat ayına geldiğimizde Milas dan Emin amca aradı zeytin toplamak için hemde bir sürü zeytinlik sahibiyle de konuştuğunu orada üç dört aylık işin hazır olduğunu söyledi.Bizi Milas a geri çağırıyor. Üstelik tam da buraya alışmış, yerleşmişken.Ne diyeceğimizi bilemedik Finike harika bir yer başımıza sokacak evimiz var akmasada damlayan günübirlik işler bulabiliyoruz,rahata konfora da alıştık. Emin amcanın telefonu bizde soğuk duş etkisi yaptı. Kendisini arayacağımızı söyleyip usulünce telefonu kapattık. Evde şenlik başladı; gidelim mi gitmeyelim mi? Aslında kimse burdan ayrılmak istemiyor ama babam" adama söz verdik gelicez dedik,bak başkalarıyla da konuşmuş adamı böyle yüzüstü bırakamayız"diyor. "Adam bize en sıkıntılı zamanımızda evini açtı gitmemek olmaz "diyor.Annem le Hatce ise "ev dediğin bir barınak orada ne sıkıntılar çektik burada rahatız nasıl,karışan görüşenimiz yok gitmeyelim"diyorlar. Bense ortadayım benim için annem ve babamın ne istediği önemli.İki gün boyunca evde gidip gitmemenin tartışması oldu ve babam galip geldi.Milas sürekli ve bildiğimiz iş ,Aydın' lıyız zeytinin içinde büyümüşüz. Dört aylık aralıksız bir çalışma bizi baya bir rahatlatır.Hatta barınağı bile özlediğimizi farkettilik.Annem le Hatice hiç dillendirmeseler bile bazı satır aralarından anladığım kadarıyla Rabia dan hala ümitliler.En sonunda karar verildi ve Emin amcaayı arayıp "geleceğiz" dedik.

Zafer amcaayı da arayıp Milas'a zeytin toplamaya gideceğimizi evi teslim etmek istediğimiz söyledik.Zafer amca ertesi günü çıkıp geldiğinde evi eski durumuyla karşılaştırdı çok şaşırdı.Ev viranelikten kurtulmuş baya baya çocukluğunun evi onun demesiyle eskisinden

bile çok güzel olmuştu.İhtiyar adam duygulandı “ev sizindir ne zaman isterseniz dönün gelin kendi eviniz gibi yerleşin “dedi.Zaten önümüzdeki yıl hasat zamanı mutlaka beklediğini söyledi.O gün akşama kadar yanımızdan gitmedi, eski anılarından çocukluğundan evdeki eşyaları gördükçe anlattı da anlattı.Beraber yedik içtik ihtiyar çocukluğuna dönüverdi.Finike ye beraber hırdavatçıya gittik zincir anahtar ve bir takım malzeme aldık ,evin kapılarına kimsenin girmemesi için gerekli kapatma işlemini yaptık. Anahtarların birer kopyasını bize verdi “işiniz bittiğinde dönün gelin” dedi.

Geçen yıl yine bu zamanlar köyden çıkarken alelacele ayrılmış bize nelerin lazım olacağına bilmeden tahminlerle eşyaları almıştık bu yıl ise tecrübeliyiz ne lazım ne değil farkındayız.Yanımızda çadırımız dahil muhafazalı kamyonetimiz var en önemlisi tecrübeliyiz.Eşyaları hazır edip yüklememiz bir günümüzü aldı,ertesi sabah erkenden kahvaltımızı yapıp evi kapattıktan sonra yola çıktık.

Artık yol tecrübemizde var. Finike ,Elmalı yayla yolundan Denizli yoluna Tavas tan Kale Muğla derken Milas'a ikindine doğru vardık.Emin amcanın geleceğimizden haberi vardı direkt barınağa yöneldik.

Barınak aynen nasıl bıraktıysak öylece duruyor.Emin amca kapıya sağlam kilit takmış anahtarını söylediği yerden alıp açtık.Neredeyse biz gittiğimizden beri kimse gelip gitmemiş.Annem

- Haden millet hoşgeldiniz bakalım ilk gözdemize dedi.Hatice

- E hazır mısınız bakalım yine koyun koyuna yatmaya. Emme ilk göz ağrımız ya ana ocağı gibi görünce bir tuhaf oluverdim güzeldi be iyiki de gelmişiz dedi Babam

- Kızlar ilk işimiz şu ocağı tüttürelim de hem içerisi ısınsın hemide kurtlar kuşlar geldiğimizi anlayıvesin gari dedi.

- Odun bol,geçen yılki budadığımız dallar ,kestiğimiz ağaçlar aynen koyduğumuz yerde bekliyor dedim.Babam

- Hadi o zaman getir bir kucakda yakıvereyim ateşi dedi.Annem planlamaya geçti. Yol boyu zaten iyi bir planlama yapmıştık.Barınağın hemen kapıdan çıkılıveren doğu tarafına çadırı kurduk. Kamyonetteki fazlalıkları barınağa taşımayıp direk çadırın içine istifledik.Bu vesile ile barınaktaki alandan baya ciddi bir tasarruf sağlamış olduk.Yanan ocağa yeni almış olduğumuz üç ayaklı saçı koyunca üstünde rahatça yemek pişirip su ısıtabileceğiz. Semaver sobamızıda kurup onu da yakınca akşama kadar yerleşmemizi bitirdik sayılır.Yere naylon hasır, onun üzerine normal hasır, en üstte de ince halıyı serdik. İşin özü barınak geçen yıla göre çok daha kullanışlı ve konforlu hale geldi.Lakin annemin yine çenesi açıldı Finike deki ev rahatlığından sonra burada yaptığı her şeyde mutlaka söyleniyor. Bir iş bir söylenme.

- Günaydın ,hoş geldiniz o maşallah hepinizi iyi gördüm diye sabah sabah Emin amca barınağın önüne park ettiği kamyonetinden inmiş bize doğru geliyor.

- Hoşbulduk maşallah sende eyisin az bi kilo mu aldın ne göbek serpilmiş dedi babam

- E nedcen koca gış hanımla oturduk durduk evde, yedik içtik harekette olmayınca böyle oluverdi gari. Yunus maşallah sanki sen daha da bir heybetlenmişsin çalışmak sene yaramış. Hatce el öpenlerin bol olsun maşallah maşallah dedi Emin amca sanki kırk yıllık görmediği ahbaplarını karşılar gibiydi. Selamlaşma hal hatır sorma merasiminden sonra sıra pazarlığa gelince Emin amca doğruca anneme dönerek

- Emine bacım bak geçen yılki gibi nalına mihına vurmak yok. Az çok biliyorsun araziyi bu yıl mahsül iyi maşallah size budama içinde on beş bin vereceğim.Bak daha da üsteleme, ona göre deyince annem

- Yok kardeşçeğizim yabancımıyız emme budama işi bu yıl olmaz. Mehmet ağam hasta o yapamaz deyince Emin amca babama döndü

- Hayrola bizim oğlan geçmiş ola nen var? Önemli değildir İnşallah? diye sordu

- Değil değil Emin gadaşım. İhtiyarlık işte soluganlaşa verdim az bir yokuş gördüm mü benim motor su kaynatı veriyor.
- E doktora görünmedin mi?
- Aman sende bu yaşta doktor nediverecek. İhtiyarlık işte.
- Yoh olmaz öyle. Artık tıp ileri. Herşeyceğizi biliveriyorlar. Böyle olmaz. Hangi çağda yaşayıp dururuz? deyince annem atıldı
- Emin abi biz neler dedik zerre dinlemiyor. Belkim seni dinlerde ikna edersin. Adam doktordan ödü gibi kokup duru deyince babam
- Ya işiniz yok herhalde ben iyiyim doktor mokdor istemem. Bişeyim yok benim. Yaşlandım işte. Doktor nedivecekmiş bene? Siz pazarlığınızı bitirin diye kestirip attı.
- İşte kardeşçeğizim, bu hep böyle inatcının önde gideni. Netcen gari?dedi
- Ya aslında geçen yıl budadık. Olmadı ben tarif ederim Yunus gerekli olanları keser budar. Benim teklifim geçerli on beş bin veriyorum anlaştık mı? deyince babam
- Tamam ya aramızda paranın lafımı olurmuş. Anlaştık. Allah bereket versin. Sende hasadının hayrını göresin İnşallah deyip elini uzattı, el sıkıştılar ve zeytin toplama işini götürü almış olduk.İş planlamasını yapıp işe koyulacağımız zaman Emin amca kolumdan tutup kendine çekip kulağıma
- E Yunus Rabia ile hiç görüşüyor musun?
- Pek değil amca dedim
- Biliyorum.Oğlum niye böyle yapıyorsun. Kız sana yanık diyorum sen anlamıyor musun? Hem burdan giderken telefonunu almışsın, emme bir kere bile aramamışsın. Ayıp değil mi?
- Yani dedim
- Sen oğlansın kızın araması olmaz. Onlar naz eder. İlk senin araman gerekmez miydi?
- İyi de amca ne konuşcaz ki benzer ortak bir yanımız yok. Ben şimdi Rabia yı arayıp da ne diyeyim?Onu doğru dürüst tanımıyorum bile.
- Eyi ya işte hayvanlar koklaşa koklaşa insanlar konuşa konuşa. Tanımak isteyen arar konuşur.
- Bak Emin amca Rabia ile bizim aramızda bir şey yok, birbirimizden çok farklı iki ayrı dünyanın insanlarıyız.
- Sende olmadığı malum gerçi o da öyle diyodu da ağzıyla emme velakin gönlü sende. Gönlüne söz geçiremiyor ben anlarım bu işlerden.Kıvraniyor garibim senden bir kıvılcım görse bu iş çoktan oluverecek de sende iş yok. Sene diyom Rabia akıllı, zeki kızdır. Güzeldir bir dışı değil huyu suyu da pek güzeldir kendi kızım gibi severim elimizde büyüdü. Babası Harun gibi zengindir. Milas ın yarısı herifci oğlunun ölünce kime kalacak. Bok var sen tarla köşelerinde sürün, ırgatlık yap. Sende hiç akıl yok mu Yunus oğlum.Hatta gitmeden o son gün babasına abisine yaptığın tüm Milas da dillendi konuşuldu. Herkesler şaşırıp duruverdi sen bakma o gün iyi günündeymiş Rabia'nın babası iyi kabadayıdır, hani ona öyle ses yükseltip hırlıcaz adam pek bulunmaz buralarda. Emme velakin bubası bilem sevmiş seni. “ Herifci oğlu neredeyse kendi yerimizde kaşla göz arası dövecekti bizi” diyor. Verdiği parayı almamışsın ya kendince bu zamanda böyle adam diye takdir ediyor. Bana bile sordu siz neredesiniz haberim varmı diye.Yani ben sana bildiklerimi anlattım gerisi sene kamış. Bak Yunus bende seni çok sevdim iyiliğini isterim. Sen bir daha bir düşün derim dedi
- Yok amca ya düşünecek bir şey yok,hem gitmeden biz bu konuyu Rabia ile konuşmuştuk; okulda iken ergenlik kapılması olduğunda hemfikir olmuştuk.
- Sen öyle zannet. Aşk bu Yusufum sen bi kapılmaya gör onu öyle mantıkla akılla irdeleyip hemfikir olamazsın. Kız sana yanık bilesin. Hani belkim denemiştir unutulabilir miyim diyem, lakin bence unutamamış. Bence durum bu,bil istedim.
- Neyse amca sen geldiğimizi söylemezsen sevinirim.

- Yani sen kesin kararlıym diyorsun, hatta bana yalan söyle diyorsun. Öyle mi?
 - Yok amca ya. Niye yalan söyle diyeyim?
 - E aynı mahallede kapı komşusu olduğumuzu bilmiyon mu? Ülen yoksam senin kapıldığın başka bir kız mı var?
 - Yok amca yok öyle birşey.
 - Bene bak bakayım. Sen kızardın.Vay köpoğlu. Var, var.
 - Yok amca bunu da nerden çıkardın?
 - Neysem nasıl olsa bir gün öğreniriz.
- Zeytinlikte çalışmaya başladık. İlk hafta gelen giden arayan soran olmadı :Emin amca gündüzleri bi uğrayıp kol kocan ediyor. Ne zaman ki çuvallar yağhaneye gitti... Rabia dan telefon geldiğini görünce ne yapacağımı bir an şaşırımdım elim ayağıma dolandı.

- Yunus ben Rabia
- Merhaba Rabia nasılsın?
- Eh iç güveysinden hallice. Aşk olsun geleli bir hafta olmuş hadi önceleri aramadın bari buraya gelince insan bir arar adam yemiyoruz buralarda.
- Kusura bakmayasın iş güç işte. Düşünemedim,daha doğrusu rahatsızlık vermek istemedim.
- Niye rahatsız olayım ki? Gittiğinizden beri bir kez bile aramadın. Aslında ben sana küsmüşüm ama Emin amcadan geldiğinizi duyunca bir sesini duymak, hoşgeldiniz demek istedim.

- Teşekkür ederim çok düşüncelisin.
- İyi misiniz Yunus bir ihtiyacınız falan var mı?
- İyiyiz.Yok teşekkür ederim.
- Milas a indiğinde yüzyüze görüşmek isterim.
- Tamam geldiğimde ararım.
- Söz mü ? deyince bir duraksadım sonra
- Söz, indiğimde arayacağım.
- Anlaştık hadi kal sağlıcakla deyip telefonu kapattı.Nedenini inanın hiç bilmiyorum ama Rabia ile telefonda bile konuşurken bana birşeyler oluyor, bu kız beni korkutuyor,her an ters köşe yapiverecekmiş gibi hissediyorum.Bu kadar kısa kestiğine göre gerçekten bana küsmüş olmalı.Ayrılırken telefonlarımızı alıp vermiştik ve konuşuruz demiştik; ama bir kez bile konuşmadık. Küsse pek haksızda sayılmaz hani. Söz verdim ama ne Milas'a gitmeyi, ne de onu aramayı düşünüyorum.Yaklaşık yirmi günde Emin amcanın zeytinliğini bitirdik. Mahsul iyi olsa da araziyi ve ağaçları biliyorduk. Kondisyonumuzda geçen yıla göre daha iyiydi. Sonra budamaya geçtik ben bunca zaman içinde dediğimi yaptım ve Milas'a bir kez inmedim. Budama da yaptığımız yok aslında Emin amcanın önceden gözünü kestirdiği bir iki çöğür ağacı var onları kestim,bir ,iki zeytin ağacında da seyreltme yaptık hepsi o kadar.Son çuvalları da yağhane için yükleyince artık burada işimiz bitmiş oldu.Emin amca yanımda olduğu süresince beni dürttü durdu.Adam takmış kafayı Rabia ile beni başgöz etmek istiyor.En son gün

- Ulen deyyus kıza söz verdim diye bir kez Milas a bilem inmedin değil mi? Çakıldın kaldın geldiğin günden beri bu dağın başında kızdan korkuna dedi. Adam söylediği herşeyde haklıydı ne diyebilirdim ki.İtiraz etsem olmayacak ne diyeceğimi düşünürken.
- Aynen dediğim gibi değil mi? Ülen oğlum korkuyor desem pek ondan bundan korkacak adam da değilsin. Nedir seni bu kadar ürküten deyiver bakem sen. Bu kızdan niye kaçıp durun sen?Adam mı yiyor Rabia? Milas'ın ne kadar genci varsa onun peşinde koşup durur, o kimseyi pas vermiyor,sene yanık ,senin gözünün içine bakıp durur. Gelgelelim sende tık

yok.Bak başkası varsa ki bence var git kıza adam gibi usulünce söyle hiç olmazsa ümidini hepten kesip önüne baksın.Yanlış yapıyorsun Yusuf, bu iş böyle olmaz.Kıza ayıp ediyorsun.

- Niye amca ben hiç birşey yapmadım. Rabia beni ergenliğinde ta üniversite de kapılmış, yıllarca kendi kendine platonik takılmış. Benim geçen yıla kadar Rabia dan haberim bile yoktu.Sonra biz bunu kendi aramızda geçen yıl konuşup karara bağladık,hala niye bu ısrar onu anlamıyorum.

- Çünkü kız sana yanık oğlum bunda anlamayacak ne var? Kız sana yanık. Ne kadar uğraşsada unutmaya çalışsa da olmuyor demek ki, gönül ferman dinlemiyor. Kaç gündür bir yılda görmediğim kadar Rabia'yı etrafımda gördüm. Acaba diye gözümün içine bakıp duruyor. Onun bu halleri inan içimi yakıp duru.Sana söyledim Rabia yı kendi kızımdan ayırmam.Sen söyle bakem başka birimi var mı?

- Bilmiyorum amca deyiverdim kelimeler kendiliğinden ağzımdan çıkıverdi.

- Ne demek len bilmiyorum. Sen bilmeyecen de ben mi bilcem? Var mı yok mu? Sen onu bir söyle hele

- Hem var, hem de yok..

- Yunus sikdirtme çibiletini. Adam gibi konuş.Sen bir dök bakem içini var olduğunu ben bilip dururum da kendi ağzından duymak isterim. Anlat hele bak söz aramızda kalacak.

- Söz mü?

- Söz dedim ya len .

- Hani derler ya çektirdiklerini çekmeden ölmeyeceksin diye benimki o hikaye amca.Yıllardan beri kızlar pek farkına varmadığımı sansalar da bir sürü kızın bana yanık olduğunun farkındayım. Ne yapayım şeytan tüyü diyorlar o hesap.Rabia o kızlardan yalnızca biri.Şimdi anlatacaklarıma çok güleceksin şu anda ben de aynı Rabia nın durumundayım.Hiç yüzünü bile görmediğim bir kürt kızına kendimi kaptırdım ne yaparsam yapayım kalbime saran prangadan kurtulamıyorum deyip. Asmin i,hislerimi Emin amcaya anlattım.Buna o kadar ihtiyacım varmış ki ihtiyar adamı anlattıkça rahatladığımı içimin boşaldığını hissettim.İnsan sosyal bir varlık ne yaşarsa yaşasın mutlaka birileriyle paylaşmak istiyor ve ben bunu kimseyle paylaşmamıştım. ilk kez Emin amcaya içimi döktüm. Fazla konuşmak pek adetim değildir ama çenem düştü. Ben anlattım o dinledi. Hiçbir şeyi saklamadan, saptırmadan tüm yalınlığı ile ihtiyara anlattım. Anlatacak birşey kalmayınca da sustum .Bir iki dakikalık bir suskunluk oldu belki anlattığımdan ihtiyar adam çok etkilenmişti.

- E Yusuf oğlum diyecek bir şeycikler bulamadım. Aşkın gözü körmüş derler ya hakikaten de körmüş. Senin ki Rabia nıkinden de betermiş.Hani Rabia'nın sana kapılması normal; Allah vergisi yakışıklı çocuksun.Emme seninkine aklım ermedi. İnsan yüzünü bile görmediği bir kıza nasıl aşık olur?

- Bu soruyu ben kendime kaç kere sordum biliyor musun amca binlerce kez

- E sonuç?

- Sonuç. Cevabı yok. İnsanın akli almıyor ama bu gönül işlerinde pek de akıl aramayacaksın amca onu anladım. Hani derler ya aşk evliliği mi mantık evliliğimi diye aşkın olduğu yerde mantık aramayacaksın. Çünkü o aradığın orda yok.Sanki Rabia nın ki çok mu mantıklı zannediyorsun.Bir onun sosyal yapısına bak bir de bana . Gelsin senin barınakta bir hafta yasasında görürüm ben onun aşkına.Rabiayı tanırıysam o yaşar da ama o aşk dediği şeyi sorgulamadan yaşayabilir mi acaba?Eziyette dayanma kapasitesi ne kadar dır acaba? Ben kendimi biliyorum ben herşeye dayanırım . Son yılda yaşadıklarımı bir Allah bir ben biliyorum ama acaba Rabia da buna katlanabilir mi? Yani aslında anlatmak istediğim onun görüp hayallediği ile benim görmeden hayallediğimin arasında pek bir fark; işin içinde aşk olduğu için zerre mantık da yok.

- Valla sen anlattıkça benim kafam hep den durdu kaldı Yunus'um. Ne diyeceğimi bilemedim.İki dene salağın arasında kalmışım da farkında değilmişim, onu anladım.Allah sonunuzu hayır etsin başka da diyecek bir şey yok.Konuşma uzayacaktı ama Hatice elinde çay tepsisi ile gelince ikimizde konuyu kapattık.

Emin amcanın işi bittikten sonra sıraya koyduğumuz zeytinliklere gitmeye başladık. İş bol genelde götürü usül alıyoruz; o zaman kimse işimize karışmıyor. Babamda hava iyi olursa bizimle geliyor,soğuksa kapalıysa barınakta kalıyor.

Şimdi çalıştığımız arazinin sahibinin traktörü bozulmuş oğlanları gelemiyor. Toplamış olduğumuz zeytinleri yağhaneye götürmemi rica etti. Kaçmak için ne yaptıysam adam dinlemedi.Götüreceğim yer de Rabia ların yağ fabrikası.Baktım adam gerçekten zorda. Tamam dedim.Hem zeytinleri yüklüyorum hem ne yapacağımı planlamaya çalışıyorum. Bir buçuk aydır Rabia ya vermiş olduğum söz den dolayı Milas a inmez iken, şimdi tam da kapana kendi ayağımla gideceğim.Hemen Rabia yı aradım ona sizin yağhaneye geliyorum orda mısın diye sordum. İnşaattaymış ama bende oraya gececektim görüşürüz dedi.Zeytinlik sahibi çocuklarını sizde fabrikaya dolaşın diye telefonda konuştuğunu duyunca hemen yanına yaklaşip ben elli lira karşılığında boşaltırım gelmelerine gerek yok dedim. Adam birden değişen bu tavrıma bir anlam veremesede işine de geldi tamam dedi.Tabi o bilmiyordu ben ise yağhanede kendime iş arıyordum. Rabia ya tamamiyle teslim olmamak için...

Yüklemeyi yapıp yağhaneye vardığımda zeytin çuvallarını indireceğim yeri park ettim daha üçüncü çuvalda Rabia göründü.Hakikaten emin amcanın dediği gibi salak olmalıyız her ikimizde.Rabia uzun hardal vücudunu saran yünlü bir elbise, onun üzerinde yakasından başlayarak tüm deri montun kol yenlerini ve düğme yerlerini kaplayan beyaz kürklü daha koyu hardal rengi bir deri mont ve aynı tondaki çizmeleri ile çok muhteşem gözüküyordu .Saçları dalga dalga rüzgarda uçuşuyor ve gülen yüzü kendinden emin sahiplilik yürüyüşü ile gülerek bana doğru geliyordu.Böyle bir güzelliği göremeyecek kadar salak veya kör olmam lazım diye bir an içimden geçirdim.Kamyonetin kasasını dayanarak ona bakıyordum.Yanıma yaklaşınca

- Yu- nus diye ismimi heceledi.

- Yunus efendi seni gökte ararken yerde bulduk, bir de söz verdin geldiğimde arayacağım diye dedi.

- Sözümü tuttum hem şansa bırakmamak için gelmeden geleceğim diye aradım dedim gülerek.

- Ne yani bir buçuk aydır hiç Milas' a gelmedin mi?

- Gelseydin mutlaka arardım. Söz sözdür.İlk kez aşağıya indim.dedim

- İyi bakalım öyle diyorsan öyledir. Hoşgeldin.Nasılsın görüşmeyeli?

- Hoşbulduk. İyiyim, teşekkür ederim. Sende iyi görünüyorsun dedim.

- Diyorsun dedi

- Evet hemde çok iyi görünüyorsun.

- E ne yapayım sen geliyorum deyince sana iyi görüneyim dedim, eski alışkanlık dedi . İşte yine aynı şeyi yapıyor bu kız. İnsanı bir şekilde köşeyi sıkıştırmaktan bence keyif alıyor.Ne diyebilirim ki.

- Eh kusura bakma ben direkt tarladan geldiğim için bende böyle dedim iki elimi yana açarak üstümü başımın perişanlığını göstererek.

- Olsun sana herşey yakışıyor, senin bu tür şeylere ihtiyacın yok deyiverdi.Bu kızla ben nasıl baş edeceğim diye düşünürken

- Hadi gel ben söylerim bizimkiler indirir çuvalları. Gelde biraz laflayalım.

- Yok olmaz adamdan para aldım parayı benim alıp da işi başkasının yapması uygun düşmez. Bitireyim gelir çayını içerim.
- Ya niye olmayacakmış kimin bunlar ?
- İsmail Köse diye birinin .
- Oğlanları niye gelmemiş ki İsmail amcanın
- Traktörleri bozulmuş. Sen bana yarım saat ver, boşaltır gelirim.
- Tamam bak kaçıp gitme kameradan bakıyorum ona göre dedi göz kırparak.
- Yok ya niye kaçayım dedim Rabia içeri yöneldiğinde bende işe kaldığım yerden devam ettim.Çuvalları indirmem yarım saat sürmedi. Çalışanlardan biri bitmeye yakın gelip çuvalları işaretleyip adamın ismini yazdı.

Yağhanenin içine girip camlı ofise baktığımda herşey aynı hatırladığım gibi olduğunu fark ettim ama bir an donup kaldım zira Rabia nın babası da ofisdeydi.Buyur burdan yak.Ne yapacağım şimdi diye düşünüp sağım solumdaki çalışanlara bakma bahanesiyle oyalanırken Rabia nın ofisten bana gel gel diye el ettiğini gördüm. Bende elimi kaldırıp sen gel diye el edince güldü merdivenleri gösterdi sanki görüyormuşum gibi.Neyse artık buradan dönmekte olmaz ağır ağır ofise çıkıp cam kapının önüne geldiğimde Rabia nın kapıyı açarak

- Gel gel hoşgeldin diye beni içeri davet etti. Hoşbulduk diyerek ofise adım atmamla masada oturan babasının ayağa kalkarak bana yöneldiğini fark edince o tarafa baktım adam eli havada
- Ooo hemşerim hoş geldin sefa getirdin diyek gülerek uzattığı elini sıktım. Adam elimi bırakmadan sertce tokalaşmayla karışık sandalyeye yöneltti
- Geç bakalım hemşerim otur şöyle hoş geldin bakalım
- Hoşbulduk efendim
- E nasılsın bakalım görüşmeyeli?
- İyiyim teşekkür ederim. siz nasılsınız ?
- Şükür yuvarlanıp gidiyoruz işte. iç güveysinden hallice dedi. Rabia
- Ne içersin Yunus ne söyleyeyim
- Farketmez ne kolay olacaksa dedim babası
- Kahve şöyle okkalı bir kahve söyle. Kahveni nasıl içersin Yunus diye sordu
- Farketmez, siz nasıl içerseniz dedim.
- Orta
- Elbette. Hem sizinle karşılaştığımız iyi oldu.En son ayrılmadan önceki tatsız hadiseden dolayı sizden özür dileme fırsatım olmamıştı. Kabalığım için kusura bakmayın dedim
- Oo hemşerim biz onu çoktan unuttuk. Hem o işte senin bir kusurun yok. Hatalı olan bizdik . Eh sende kulamıza küpeyi takıp gittin.Asıl biz sana ayıp ettik hemşerim, sen kusurumuza bakmayasın
- Yok efendim olur mu öyle şey?
- Olur olur.Hem bizde her gün bin çeşit insanla uğraşyoruz haliyle insanın günü gününe tutmuyor o gün eşek günümüze denk geliverdiydi dedi Rabia
- O beyler eskide takılıp kaldınız. Bırakın artık o günü nasılsın Yunus görüşmeyeli annen,amcan ,kardeşin nasıl?
- İyiler çalışıyoruz işte geldik gene.
- Bizim komşu Emin in zeytinliğinde kalıp durmuşsunuz. Zor olmuyor mu orası?
- Yok alıştık hatta daha kötülerinde bile kaldık. Mecbur olunca insan her ortama bir süre zorlansa da sonrasında alışıyor dedi
- Senin ataman hala gelmedi mi ? diye sordu Rabia
- Yok öyle bir şey elime henüz geçmedi dedim.Babası üniversite okumaktan ,çalışma hayatından ,politikadan başladı bilgiç bilgiç konuşmaya.Adam şivesini bile dikkat ederek

konuşuyordu bence bilgiçliği en azından öyle hava atmayı seviyordu.Siyasetten yanlış politikarlardan mangalda kül bırakmıyordu. Kahveler bitesiyeye kadar neredeyse hiç susmadı.Ofis muhabbeti hani adamın ağzı da iyi laf yapıyordu.O konuşuyor bize yalnızca onaylamak düşüyordu.Kahveler bitince daha adamın konuşmasında satır arasını bekleyip

- Kahve için teşekkür ederim müsaadenizle ben kalkayım deyip hareketlenince Rabia
- Dur ya acelen ne daha iki laf etmedik dedi
- Sizin işiniz gücünüz vardır. Hem ben terlemişim soğumaya başladım müsaadenizle deyip ayağa kalktım.Babası
- E hemşerim bekleriz yine çay kahveye arayı uzatma dedi .
- Hoşçakalın deyip geri geri cam kapıya ,merdivene yönelirken Rabia masadan ayağa kalktı ama yalnızca
- Güle güle dedi.

Buraya kadar gelmişken yol üzerinden zincir marketlerden birisine uğrayıp baya bir alışveriş yapıp barınağa yöneldim.Barınaga yaklaştığımda barınağın önündeki lüks jeep i görünce sanki bu jeep'i bir yerden gözüm ısırır gibi geldi. Kamyoneti park edip inerken Hatice nin heyecanlı sesiyle karşılaştım.

- Abi hoşgeldin bak kim geldi?diyor ona döndüğümde yalnızdı ama jeep i gösteriyordu.
 - Rabia burda deyince
 - Rabia mı ? diye sordum
 - He kız. Rabia burda, buralardan geçiyormuş,geçerken uğramış. Ay abi senin kafana sıçayım sen bu kızın neyini beğen miyorsun?
 - Ya Hatca ne diyon sen ya?
 - Ne diyeceğim ? Salaksın oğlum sen salaksın diyorum.
 - Bak Hatca akşam akşam kendine gel haddini bil abinle konuşuyorsun.
 - Abim olman salak olmanı değiştirmez. Kız bir içim su, sen nasıl gömüyorsun. Zengin, mimar,güzel, akıllı; gerçi ondan azıcık şüphem var. Senin gibi bir salağa kapıldığına göre pek de akıllı denemez hani.
 - Hatice eğer bana bir daha salak dersen, inan şuracıkta seni evire çevire döverim. Aval aval bakacağına al şu paketleri de içeri taşı. Gerizekalı salakmışım, lafa bak.
- Ya şimdi daha biraz önce görüşmüşken Rabia şimdi buraya niye geldi. Allahım bu kız beni öldürecek yapacağı hiçbir şeyi öngörememek beni deli ediyor.Hatice önde ben arkada barınaktan içeriye girince genelde ocağa yakın babamın oturduğu yerde Rabia yı otururken buldum. Beni görünce hemen ayağa davrandı
- Yok rahatsız olma şu paketleri koyup geliyorum dedim. Sanki başka bir odaya gidecekmişim gibi.Babam
 - Gel Yunus' um gel. Çayda tam demini almak üzere.Bırak kalsın paketler orada dedi.Rabia ya bakarak
 - Hoşgeldin bu ne güzel sürpriz böyle dedim.
 - Bu tarafda işim vardı geçerken bir hoşgeldiniz diye uğrayayım dedim.Malum sen bir kez bile gelmedin.Annem
 - Kızım geldiğimizden beri işten güçten garibim bir kez olsun aşağıya şehre inemedi ki.
 - Olsun teyzem bak ben geldim işte. Sizinle tanışmak bugüne nasipmiş.
 - Öyle kızım herşeyler nasip deyince annem. Bunlar çoktan nasipten başlamışlar. İmalı imalı sanki anlamıyorum, ne de güzel paslaşıyorlar.İyi de şimdi daha bir saat önce beraberdik ne diye geldi ki buraya ? En azında ortada sıradışılık görmeyince içim biraz olsun rahatladı.Muhabeti hemende kuru vermişler. Annem Rabia yı hitap ederken güzel kızım diyor. Beğendiğini apacık ilan ediyor . Hatice nerdeyse Rabia nın içine düşecek, durmaz tepeden tırnağa inceleyip duruyor; sonrada imalı imalı bana bakıyor.Ortalıkta o kadar

sıradan bir muhabbet dönüyor ki sıradışıılığı kamufle ediyor.Hepsi o kadar kaynaşvermişler ki inanılır gibi değil. Kadınlar işte anlayabilmenin mümkünatı yok .Bir babam Rabia dan çok dikkati sanki bende. Beni izliyor. Erkeğin halinden anca erkek anlar. Çaylar içildi Allahtan marketten Hatice sever diye bir sürü ıvır zıvır atıştırmalıklar almıştım, hepsinden bol bol, çeşit çeşit ikramlar yapıldı.Hatta Rabia müsaade isteyip ayaklandığında annemler akşam yemeğine kalması için ısrar ettiler. Rabia dönmem lazım deyince çok da üstelemediler. Vedalaşmaları da kırk yıllık tanıdıkların ayrılması gibi oldu; Sarılıp sarmaştılar. Rabia annemin ve babamın elini hürmetle öptü dışarı yöneldiklerinde Hatice de hareketlenince annemin Haticenin kolundan kendisine doğru “sen kal” der gibi çektiğini gördüm.Ben arabasına kadar refakat için Rabia ile yürüyorum ama hiç bir şey demeden. Şimdi boku yedim diye içimden geçiriyorum. Ne diyecek acaba? iyisimi o başlasın tam jeep e yaklaştığımızda

- Aileni çok sevdim çok candan insanlar dedi
- Öyledirler onlar da seni pek sevdiler dedim
- Zaten beni bir sen sevedim, geri kalan cümle alem seviyor dedi.
- Onuda nerden çıkardın ben de seni severim dedim.Yüzüme baktı
- Yalan söyleyen top olsun mu? diye sorup yine beni ters köşeye yatırdı
- Sevmenin bin çeşidi vardır
- Ben bin çeşidi istemiyorum bir tanesini hani o binbir varya işte ben onu istiyorum deyince konuyu değiştirmek için
- Noldu daha biraz önce görüştük niye geldin onu anlamadım?
- Terbiyesiz.Evine gelen misafire sorulacak soru mu bu?
- Yok elbette o anlamda demedim hoşgeldin de?
- Ne anlamda dedin? Korkaksın oğlum sen beni minderde otururken görünce suratının halini görmeni isterdim. Kalıbına baksan adam bellersin ama korkağın tekisin. Bende ki cesaretin onda biri yok sende
- Bunu mu demeye geldin buraya?
- He bunu demeye geldim,öyle kaçır gibi çıkınca seni yakalamak için peşine düştüm o kadarda bastım ama yakalayamadım, şimdi anlıyorum ki yoldan markete sapmışsın.
- Niye beni yakalamaya çalışıyordun ki diye sorunca kulağıma yaklaşır
- Yakalaysaydım ananı s.kecekdım dedi usulca kulağıma fısıldayarak.
- Rabia ayıp ediyorsun ben bunu hakedecek ne yaptım.
- Sen ayıp nedir bilmiyorsun.Sorunda orda zaten bir bok yapmıyor kaçak, korkağın tekisin deyince sinirlenmeye başladım
- Neden korkuyormuşum ben? dedim kaşlarımı çatarak
- Benden dedi
- Evet doğru söylüyorsun senden korkuyorum
- Niye adam mı yiyorum ben?
- Ne bileyim ne yapacağını kestiremiyorum
- Gerizekalı kestirip de ne yapacaksın,oluruna bıraksan olmaz mı?
- Olmaz seni üzmemden korkuyorum deyince Rabia bir kahkaha attı.
- Siktir git işine! Bak sen! Beyefendi beni üzmemden korkuyormuş. Niye lan, sen peygamber misin? Evliya mısın? Yoksam seni müneccim mi şey etti ?
- Bu ne demek şimdi bu nasıl avam konuşmalar böyle. Hiç sana yakışıyor mu?
- Niye kadınız diye eksik,yamanmış gibi mi duruyor? Siz derken bir şey olmuyorda biz deyince mi oluyor?
- Dur şimdi başa saralım seni bu kadar delirten, sinirlendiren ne? Sen hele bi onu söyle?
- Sensin.Senin o ürkek kaçak kalıbına hiç yakışmayan tavırların.

- Belki görüşmek istemiyorum bunun nesi bu kadar garip
 - Öyle bir seçeneğin yok
 - Ne demek yok mecbur muyum?
 - Mecbursun.Gitmeden önce seninle konuştuk görüşelim dedik. Kimse sana gel koynuma gir demiyor. Beni illahi al da demiyor ama en azından şu sarmaldan kurtulmaya çalışırken adam gibi adam ol gel biraz yardımcı ol diyorum. Bana bunun için borçlusun.Sen kaçtıkça benim kovalayasım geliyor, gizemin artıyor,gel işte konuşa konuşa şu üzerimdeki yükten kurtulmama yardım et diyorum; senden tek istediğim bu. Bunun nesi garip onu da anlamışlığım yok.
 - Yani benden tek beklentin bu mu?
 - Ha şunu bileydin.Oğlum ben anladım seni. Sen beni hiçbir zaman sevmeyeceksin. Sen farklısın. Senden başkası olsaydı şimdiye çoktan üstüme bile atlamış yani o işi bitirip ilişkiyi garantiye almıştı. Lakin sen türünün son örneğisin. Sen aşkı yüceleştiren adamsın ,öyle mevki, kariyer ,güzellik gibi şeyleri aşka katmazsın bunu ben çoktan anladım. Sen aşkı aşk için yaşarsın.Nereden biliyorsun belki ben seni gözümde çok büyüttüm kaf dağınının tepesine koydum. Biraz konuşup beraber vakit geçiresek belkim bu sarmaldan kurtulabilirim.Belki ben senin bu kayıtsızlığına vuruldum; zira senden başka hiç bir genç bana böyle davranmıyor hepsi beni kırılacak cam fanus gibi el üstünde tutuyor sen ise dedi sustu .
 - Özür dilerim ben hiç böyle düşünmemiştim.dedim
 - S.kecem özürünü. Özür dileyip durma deyince
 - Ya sen ne ağzı bozuk kızmışsın ya; ikide bir s.kecem sokacam bu nasıl konuşma? Temin elini öptüğün annemi bile küfrettin deyince bir güldü
 - Ne yapayım inşaat sektöründe hele hele birde Muğla'da olunca iki lafın biri sokacam koyacam. Kulak alışkanlığı de geç yoksa istesemde yapamam biliyorsun dedi gülerек.
 - Bak ne güzel gülmek sana çok yakışıyor.Hem ben seni anladım gel geçmişi unutup yeni bir sayfa açalım. Ara sıra buluşup bişeyler yapalım, konuşup dertleşelim gezelim tozalım nasıl olacak bir bakalım olur mu?
 - Artık sana güvenmiyorum söz veriyorsun sözünde bile durmuyorsun.
 - Kız valla ilk kez indim Milas a
 - Çünkü söz vermiştin inersen beni aramak zorundaydın onun için hiç inmedin. Mecbur kalmasan yine inmeyecektin.
 - Haklısın ama bu sefer öyle olmayacak,bana güven en kısa zamanda hatta ilk fırsatta görüşeceğiz.
 - Yalancı?
 - Top olsun dedim Güldü sonra el sallayıp gitti.
- Barınaktan içeriye girdiğimde herkes ne oldu diye bana bakıyordu.Annem dayanamayıp ilk girişi yaptı
- Ah oğlum Yunus'um ne kadar güzel ,kibar,akıllı saygılı derken Hatice
 - Zenginliğini unuttun annem. Ha bi de mimar diye annemle dalga geçerken annem
 - Sen sus kancık. Konuşup kafamı karıştırma . Ne diyordum Yunus um Rabia ı bek beğendim kendi kızım gibi içim ısıniverdi. Sen nesine beğenmeyip durun bu kızın? Bundan iyisi Şam'da kayısı.
 - Ben beğenmiyor değilim zaten beğenmemek için kör yada salak olmak lazım deyince Hatice fırsatı değerlendirdi.
 - Bak abi kendi ağzınla söyledin salak olduğunu deyince annemin çimdik mesafesinde olduğunu hesaba katmamış olsa gerek ki çimdiği yiyince ciyak diye bir ses çıktı.Annem çimdiğin bile dozunu bu kadar kaçırdığına göre bu konuşmayı baya önemsiyor diye düşündüm.Hatice nin baya canın yandığı yüzünden belli durmaz kolunu ovuşturuyor.

- Sen bir dur herşeye maydanoz olma. Sen beğeniyor musun bu kızı?
- Beğeniyorum elbet ama senin düşündüğün şekilde değil.
- Ben nasıl düşünüp durur muşum? Sen onu bi deyiver hele.
- Yani yavuklu gibi
- E bundan iyisini mi bulcan ?
- Zannetmem.
- Bak Yunus şincik sana da çimdikleyeceğim bilesin. Kız kalkmış ta buralara kadar gelmiş. Bir beklentisi olmasa gelir mi heç? Yoksam sen o kürt kızını mı düşünüp durun?
- Şimdi onu nerden çıkardın ? diye sorunca
- Başka ne olcek. Bir yere gittiğin yok,kimseyle görüştüğün yok. Köyde de hiç bi kıza bakmazdın. Ne o zaman oğlum sorun ne? Yoksam sen hani.....? başladığı cümleyi devam edemeyip kaş göz işareti ile kendince cinsel tercihim sorgulayınca sinirlendim
- Anne bak ayıp ediyorsun, ne dediğinin farkında değilsin deyince babam bana destek çıktı
- He karı ne oluyorsun, kafayı mı yedin de acayip acayip konuşup durun deyince annem
- Eee! O değil, bu değil. Ne o zaman, ne ne!? diye bağırınca Hatice
- Abim Rabia dan elektrik almıyor bence ana, hani televizyonlarda diyorlar ya elektrik almadım diyem.
- Öyle mi, yoksam elektrik bilem almeyon mu?
- Almeyom dedim şiveye basa basa birazda yasılayarak.Tabi annem ne yaptığımı hemen anladı bu onu dahada köpürttü.
- Senin sıçarım elektriğini de suyunu da. Bak burda bizde isteyip dururuz emme nerde elektrik? Hadi Yunus efendi sana soruyorum nerde elektirik? Bu devirde bak gemici feneri ile sıçmaya gidiyor ,lüksün önünde oturuyoruz. Sende hiç kafa yok mu,sen salak mısın? Kendimiz için birşeyler istiyorsam Allah bene taş etsin emme velakin sen kendini kurtar Yunus um biz bugün varız yarın yokuz. Bak kız güzel, terbiyeli, zengin ,mimar daha Allaktan belanı mı isteyip durun? Kız sana yanık. Sene bakışından belli sen görmeyip durun mu?deyince babam
- Yunus valla anan bu sefer haklı. Hem ikiniz de hani birbirinize pek de yakışıverdiniz .Ne yalan söyleyeyim Rabia kızıma ben de pek beğendim.Bence iyi düşün derim deyince
- Yani siz zaten çoktan kararınızı vermişsiniz dediklerinizin hepsinde de haklısınız ama... dedim anam bağırdı
- Başlarım senin amanını dul karı çocuğu! Bu iş olacak, yoksam sana sütümü helal etmem diye bağırınca babam
- A karı kendine gel dellendin mi? Noluyorsun? Gönül işi bu... Ne demek o laflar, pis pis konuşup duruyorsun deyince annem babama dönüp
- Sen bu salağa mı arka çıkıyorsun. Görmüyor musun? Adam hiç orali bile değil. Devlet kuşu kafasına konup duru; o kış kış deyip durur. Sen de yok gönül işi diyorsun.Sıçarım öyle gönül işine deyince babam çok nadir sesini yükselten hele hele annemin uzatma huyunu, sonrası bildiği için çok dikkat ederdi ki birden kabarı verdi
- Len karı adam gibi konuş bak şincik ağzına acı biber dikicem. Noluyo öyle pis pis şeyler söyleyip dunun. Gönül işi bu diyorum, sen anlamıyon mu? Vakti zamanında bana da aşağı köyden Tosun Hacının kızı yanıktı. Ben onumu aldım yoksam senin gibi çulsuzu mu aldım.Onlarda pek zengindiler. Heç birgün seni aldığım için pişman olmadım. Keşkem demedim. Gönül işi bu. Ne karışıp durun... deyince annem
- O başka bu başka
- Nesi başkaymış bunların.Hepisi de aynı şey işte. Rahat bırak oğlanı onlar kendi aralarında halledeler. Okumuş yazmış insanlar, bizim aklımıza mı kalmışlar? deyip ardından bir de cık cık çekti.Annem kötü yakalanmıştı bir iki kıvrandı pes etmeyip çözümü buluverdi

- O zamanla bu zaman bir mi adam? O zamanlar zenginler beygirle ,fakirler eşekle veya yayan gidip durulardı. Pazardan herkes şeker ,çay ,yağ tuz alıyordu. Zenginle fakirin arasında pek de bir fark yoktu; emme şimdi öyle mi? Parasız şeyler olmuyor, herşeyler para ile deyip labirentin çıkmaz sokağından kendini kurtarıverdi. Annemin oldum olası zekasına hayran olmuşumdur, lakin babam da bugün formundaydı

- Doğru söyleyip durun da bu konuştuglarımızın para ile ne ilgisi var? Ha anladım sen oğlanı iç güvesi vermek isteyip durun. Burda birinci mesele para öyle mi? Bak bakayım şu oğluna. Onda hiç iç güvesi olacak bir tip var mı? Sen Yunus' uma bunu mu layık görüp durun?Bir kerem senin düşündüğün hepten yanlış.Hani kız o kadar zengin olmasa belkim bu iş olur emme. Rabia iyi kız ben pek beğendim emme Yunus dan iç güvesi olmaz. Rabia dan da bize gelin olmaz. Kız sulak yerlerde bir eli yağda bir eli balda büyümüş. Şimdi Rabia tüm o imkanları bırakıp gelip de burda elektrik yok su yok burda mı yaşayıp ,tarlada mı çalışacak? Hemide ben birkaç kez Emin'in konuşmalarından şahit oldum; kızın babasında pek açık göz müş sağlam ayakkabı değilmiş. Yani diyeceğimi Yunus onun belini iki günde kırar ben malımı bilirim. Benim oğlum alçak daldan elma yemez. Rahat bırakın çocuğu. Su aka aka yolunu bulur demişler onlar en doğrusunu kendileri bulurlar dedi. Babam her şeyi öylesine güzel kendi penceresinden özetleyiverdi ki annem de Hatice de baka kaldılar, ne diyeceklerini bilemediler ama annem hala direniyordu.

- Suç bende ne karışıp durun şıracının şahidi bozacı. Ne haliniz varsa görün. Bene ne? Sankim ben mi evleneceğim deyip bana döndü

- Sen de sürün tarla köşelerinde, bıtrağların ,dozun toprağın içinde, beter ol emi.Git de o kürt kızını al onlar iç güvesini pek sevip durularmış deyip arkasını döndü ağlamaya başladı.Hatice nin kaş göz etmelerinden annemin temennilerine katıldığını farkettim.O gece daha da kimsenin ağzını bıçak açmadı.Yattık ama sanki köyden çıkmadan önceki son gecemiz gibiydi herkes uyuyor numarası yapsa da kimse uyumuyordu.

Yeni zeytinlik yaklaşık sekiz gün sürdü ama son gün yağmur bastırıp bitirip diğerine gidemedik .Bende yağmuru fırsat belleyip bizimkileri Milas a götürmeyi teklif ettim. Zaten son hafta hepimiz için kabus gibiydi. Annem ve Hatice hiç durmadılar, her fırsatta laf sokup canımı çıkardılar.Hem onlarda biraz streslerini atarlar diye düşündüm. Önce nazlansalar da bende Rabia ile görüşürüm deyince her ikiside benden önce hazırlığa başladılar.

Rabia yı arayıp randevulaştık. O da yağmurdan dolayı ofisten çıkamamış bana bir pastane tarif etti bende babamları bir alışveriş merkezinde bıraktıktan sonra Rabia nın tarif ettiği pastahaneyi bulup oturdum. On dakika kadar sonra Rabia geldi.Gülüyor, ışık saçıyordu. Güzel herşeyden önce çok çekici bir kızdı.On dakikadır çevre masalardaki bazı ergen kızlar beni keserken Rabia yı görünce beni rahat bıraktılar.

- Yunus bu ne güzel sürpriz oldu böyle ,aradığına çok sevindim.

- Aslında daha önce görüşmeyi çok istedim lakin tarla sahibinin biraz acelesi vardı, rahat bırakmadı

- Kimin tarlası dasınız şimdi

- Mehmet Çınar diye birisinin

- Hı Mehmet abi sert adamdır iyi tanırım

- Buralarda tanımadığın kimse yok herhalde

- E ne bekliyorsun ki? Milas küçük bir yer; yerlilerin tamamı birbirini tanır, ta yedi göbek seceresini bilirler.

- Ne güzel işte Milas güzel yaşanacak yer

- Güzel de dedikodu gani. Herkes herkese maydonoz olur buralarda,yani burda osursan ta girişten duyulur

- O kadar diyorsun? E nasılsın bakalım işler güçler

- Yani şükür. İşi iyi olan yok bu devirde ama bir sıkıntımız yok .Annenler nerede yalnız mı geldin?

- Yok onları şu ilerdeki AVM de bıraktım biraz gezip stres atsınlar diye

- Hayrola yaramaz bir durum yok ya ? diye sorunca tüm açıklığı ile Rabia nın geldiği akşamdan başlayarak son bir haftayı Rabia ya tüm yalınlığı ile anlattım.Bazen güldü, bazen şaşırıdı bazen de kızdı ama ilk kez beni ters köşeye yatırmadan dinledi.Beni sık boğaz yapmadan,yüzümü kızartacak sorular sormadan neredeyse iki saat sohbet ettik.Bir yıldan fazla olmuştu kendi akranımla böyle sohbet etmeyi ne kadar da özlemişim.Ona Adana'dan,savrun çayındaki turplardan,Konya daki patates soğanlardan,Karadeniz'in fındığından ,Urfalılar dan ,çavuştan elciden her şeyden o kadar çok konuştum ki adeta içimdeki bir yıldır birikmiş olan her şeyi ona boşaltıverdim.O dinledi ben konuştum.Aslında tersi olması lazım gelirken ben kaptırımtım bir kere anlattım da anlattım Finikeyi anlattım Asmin haricindeki her şeyden bahsettim. İkinci pastalarımızı yedik kaçınıcı çayımızı içtik saymadım bile.Kendi tarafımdan çok güzel vakit geçirmiştım taki yaklaşık iki buçuk saattir burada olduğumuzu fark edince.

- Aman Allahım saat kaç olmuş babamları unuttum kalkmamız lazım dedim

- Tamam dur panik yapma onlarda vakit geçirecek bir şeyler bulmuşlardır dedi ısrar etse de hesabı ben ödedim.Dışarıda vedalaşmadan önce

- Yunus geldiğine çok sevindim, bak ne kadar güzel vakit geçirdik uzun süreden beri tanışan iki arkadaş gibi, arayı çok uzatmayalım yine buluşalım .

- İlk fırsatta dedim

- Ben sana uyarım ne zaman istersen ara dedi .Ayrıldık babamları bıraktığım AVM ye doğru yürürken kendimi çok iyi hissediyor sanki üzerimden büyük bir yük kalkmış hafiflemiş gibiydim.Tabi bu rahatlık annelerle karşılaşınca kadarmış. Annem Münker Hatice de Nekir oldu başladılar çift taraflı kısıp sorulara ve hiç durmadılar.Her ne kadar babam durun yapmayın dese de; dinleyen kim...

Sonraki günlerde aynen fırsatını buldukça Rabia ile buluştuk. Oturup beraber vakit geçirip konuşup dertleştik.Hatta babamın o hala amcam olarak biliyor yakalanma olayını bahsetmeden besicilik maceramızı anlattım. Çok üzöldü bende anlattığıma bin pişman oldum.Artık Rabia nın yanında eski rahatsızlığım yoktu, hatta kendimi baya rahat hissediyordum. O yine bazen iğneleyici şeyler söyleyip beni sıkıştırmaktan ters köşe yapmaktan vazgeçmese de, bunu kendisinin hoşuna ettiğini anlayınca ona da pek takılmamaya başladım.

Bir gün yine böyle buluşmamızda sokakta yürürken arkadan bir adamın

- Koca Yusuf, Koca Yusuf diye bağırdığını duydum. Önce üstüme alınmadım da ses tanıdık ve seslenen sanki bana doğru sesleniyordu. Dönüp bakınca hemen tanıdım. Hızır amcaydı bu yanına gidip elini öptüm Rabia da aynen yaptığını yaptı.

- El öpenlerin çok olsun Rabia kızım ne o len Koca Yusuf önümden geçtin de görmedin. Unuttun mu yoksam beni ?

- Valla Hızır amca inan görmedim

- E görmezsin tabi, Milas'ın en güzel kızını takmış koluna gidiyorsun. Ben olsam da görmem.

- Rabia benim üniversiteden arkadaşım dedim.Bu seferde Rabia ya döndü

- Aferim kızım, her zamanlar arkandan Rabia akıllı kızdır derim; adamın paşasını bulmuşsun.

- Yok amca o düşündüğün gibi değil arkadaşız biz yalnızca arkadaş dedi Rabia

- Neyse ne. Şimdi sen ne zaman geldin Milas a ?

- Baya oldu Hızır amca iki ayı geçti

- Ülen iki aydır buradasın da niye bir kendini göstermedin

- İş güç amca araziden indiğimiz mi var.

- Eyi eyi ve bakem sen bi şu ellerini deyince .Rabia bir anlam veremese de ben ellerimi açarak Hızır amcaya uzattım .İhtiyar her zamanki gibi bastonunu bileğine takarak ellerimi iki elleriyle inceledi,bi kafasını salladı

- Hamdı, olgunlaşmış Yusufum. Olgunlaşmış,yanmasına pek birşey kalmamış dedi.Sonra da

- Benim sağlık ocağına yetişmem lazım ilaç yazdırcam hadi sizi de yolunuzdan alı koymiyim deyip dönecekti ki.Yüzüme bakarak

- Kuyu böyledir Yunus um; adamı eğer, buker kıvama getirir. Düşmeyen bilmez. Düşende kafayı kaldırır ışığı seyredip çıkacağı günü hayaller. Oysa orada pişmekdedir,sınanmaktadır.Eğer nasip olup da çıktı mı o artık eski o olmayacaktır. Değişmişsin Yusufum. Koca Yusuf dan Yunus a dönmüşsün. Hakkında hayırlı olur inşallah, sabret ışık yakındır deyip ardına bakmadan yavaş yavaş yürüyüp gitti.Rabia ihtiyar adamın dediklerinden hiç bir şey anlamamıştı ve anlatmam için yüzüme bakıyordu.

- Hızır amca iyi adamdır ama biraz gariptir. Siz nereden tanışıyorsunuz ,muhabbetiniz baya ileri.Sana niye öyle şeyler söyledi. Ellerine niye baktı, falına mı baktı yoksam? diye arka arka soruları sıralayınca bende Hızır amcayla daha önceki karşılaşmaları mızı anlattım.En çok da bana Koca Yusuf demesi hoşuna gitti.

Mayıs ayına kadar o zeytinlik senin bu zeytinlik dolaşip durduk.Baharın gelmesini tabiatın değişmesini ,papatyaların kırmızı gelinciklerin açmasını ,babmusların çiçekten çiçeğe uçmalarının hessini tüm yalınlığı ile şahit olduk.Artık buralarda zeytin hasadının son demleriydi. Hadi olsun olsun on beş günlük daha işimiz kaldı, kalmadı.Gündemimizde burdan nereye gidelim tartışması var.

Genelde götürü usul çalıştığımız ve günlerde uzadığı için akşam güneş ufukta kızıla dönesiye kadar çalışıyoruz. Yemeği çok bir zaman barınakta babam yapmış oluyor. Temizlenip yemeği yedikten sonra kıvrılıp yatıyoruz. Genelde bir günümüz bir diğerinden pek farklı olmuyor.

Akşam yine eve geldik ben kamyonetteki eşyaları derleyip toplarken annemle Hatice barınağa girmişlerdi daha şöför mailindeki bir iki parça poşeti alırken; içerden korkunç bir çığlık geldi.Ama nasıl bir çığlık... Annemin sesi hemen aşağı inip kulak kabartmamla birlikte bu seferde “baba!” diye Haticenin çığlığı anneme katılınca eyvah, babama bir şey oldu dedim. İnşallah değildir diye tüm yüreğimle temenniler ve dualar ile içeriye koşunca hayatımın en kötü manzarası ile karşı karşıya kaldım.Annem babamın kafasının altına diz çökmüş babamın kafasını bir dizinin üzerine yatırmış “Süleyman, Süleyman!” diye bağıyor. Hatice ise hemen tam karşısında dizlerinin üzerine çökmüş ellerini yüzüne kapatmış” baba!” diye çığlıklar atıyor.Yerdeki fersiz kilimin üzerindeki piknik tüpü can çekişir gibi mavi ışık saçan yanması gıp gıp ediyor; söndü sönecek. Halının diğer tarafına boca olmuş patates yemeği tencere bir tarafta kapak diğer tarafta babamın kımıldamayan bedeninin yarısı halının üzerinde yarısı annemin dizinin üzerinde. Annem “Süleyman aç gözlerini Süleyman !”diye bağırım bağırım bağıyor.Ben ise hayatımın en korkunç manzarasının karşısında şoka girmiş durumdayım. Beynim aklım herşeyim beni terk etti. Uzay boşluğunda yörüngesiz bir meteor gibiyim hiçbir şey hissetmiyorum adeta boşlukta salınıyorum. İçimde öylesine bir yanma var ki anlatamam. Patlamaya hazırlanan bir volkan gibi içimin yanması yukarıya doğru çıkıyor, çıkıyor, çıkıyor. “Baba!” diye öylesine bir çığlık atıp annemin karşısına Hatice nin yanına koştum ki,artık hareketlerimi kontrol edemiyorum. Gözyaşlarım sel olmuş barınağa akıyor .Çığlıklarımız zelzele gibi barınağın briket duvarlarını sallıyor. Üçümüzün acı feryatları barınağın belki çatısını uçuracak kuvvetliydi. Feryadımızı acı çığlıklarımızı dağın börtü böceği ve tanrıdan başka hiç bir adem oğlu duymuyordu.Annem

- Bak bakayım nabzı atıyor mu? diye bana sordu. Ben ise hiç bir şeyi duyacak durumda değildim. Annem

- Yunus! Yunus! kendine gel nabzına bak diyorum. Belkim atıyordur dese de kendisinin dediğini inandığını zannetmiyorum. Annemin uyarısı ile bir an bende ümitlenip babamın kolundan nabzına baktım. Herkes bir ümit tıp oynarmışcasına sustu. Nefes bile almıyorduk. O kadar sessizdik ki kendi nabız atışımızı duyar olduk ama babamın ki yoktu. Bizi terk etmişti. Bu sefer boynundan şah damarının olduğu yere baktım orada da yoktu. Bir ümit eğilip kalbine o koca adamın kocaman kalbine kafamı koyup dinledim ama orası da şu an sepsessiz hiçbir hareket yoktu. Kafamı kaldırmamla babamın boynuna sarılmam bir oldu. Bağıra çığılık ata ata, katıla, katıla ağlıyorduk. Babam gitmişti şimdi artık o koca çınar bedenini bırakıp geldiği yere Tanrıya geri dönmüştü, bizi burada dalsız kolsuz bırakıp cennete uçuvermişti.

Bağıriştık ağlaştık birbirimize sarılıp teskinler aradık. Ağıtlar yaktık, bizi bir duyan olmadı. Kimse gelip düştüğümüz acı bataklığından elini uzatıp da bizi çekmedi. Hepimiz acımızla başbaşaydık. Gözüm ikide bir gıp gıp ederek söndü sönecek piknik tüpünün mavi ışığına kayıyordu ki; o da son kez gıp deyip sönuverdi.

Artık ne kadar zaman geçti bilemiyorum. İki öksüz bir dul en kıymetli varlığımız, canımızın, evimizin direği koca çınarın arkasından yas tutup ağladık. Birbirimize sarıldık ağladık. Yasımızı yaşadık. Annem

- Kalkın toplanın gidiyoruz dedi. Ona baktığımızda annemin acısını içine gömerek bir metanet geldiğini anladım

- Kalkın Yunus önce babanı şu kenara minderin üzerine yatıralım dedi. Kalktık babamı minderin üzerine yatırdık. Sonra annem babamın yemek bulaşmış ceketini, kazağını çıkardı yeni giysiler giydirip üstüne battaniye ile örttü. Annem

- Sen çık çadırı sök içindekileri kasaya taşı. Hatice sende ortalıkda toplanacakları topla evimize gidiyoruz. Son gecesini evinde geçirecek burda değil. Yunus abinleri ara haber ve gidip evi açıp derleyip toplansınlar. Biz geliyoruz de. Haden bakem toplayın kendinizi babasının abisinin yanına gömülmek isterdi oraya gömeceğiz babanızı. Kasada babana yer aç. Şu yatağı götürüp kasaya yaz. Oraya koyacağız. dedi Annemin direktifleri doğrultusunda bir saat geçmeden herşeyi derleyip toparlayıp kamyonete ağlaya ağlaya yükledik. En son babamı bir nevesimle güzelce sarıp bağladıktan sonra kucaklayarak kamyonetin kasasına güzelce yatırdım. Barınağa bir kol koçan ettikten sonra kapısını çekip yola çıktık. Annem

- Bak Yunus ölenle ölünmez eğer kendini iyi hissetmezsen hiç yola çıkmayalım

- Yok anne iyiyim ben. Yavaş yavaş giderim, hadi siz endişelenmeyin dedim. Gece saat üç buçuk sıralarında köye vardığımızda bizim evin tüm ışıkları yanıktı. Biz gören Mehmet amcamlar, abimler konum komşular bir bağıriş çağrıış ev yas evi haline dönüşüverdi. Babamı annemin misafirlere serdiği yer yataklarından birisine yatırdık. Sabaha kadar evde ışıklar hiç sönmedi.

İnsanın böyle zamanda etrafında birilerinin, eş dostun olması çok önemli acının hafiflemesinin tek yolu paylaşmaktır, acın hafiflemese de paylaşıldıkca en azından daha bir dayanılır oluyor. Annem uyuyan torunlarına sarıldı abime yengemlere, teyzemlere derken sabahı ettik. Babamı dedemin yanına gömülmek istediği yere mezarını kazdırdık. Sabah koca muhtar geldiğinde ölüm kağıdını sordu ama bizde öyle bir şey yoktu. O zaman muhtar artık ölen kişiler için ölüm kağıdının zorunlu olduğunu, aslında ölen kişinin öldüğü yerden kımıldatılmadan bu kağıdın alınması gerektiğini, hatta şehirlere taşımada bile seyahat belgesinin gerekli olduğunu söyledi. Tabi biz bunların hiç birini bilmiyorduk. Bilmeden suç işlemişiz ama muhtar ben hallederim deyip telefon açtı. Kuşluk vakti doktor ve hemşire

geldi muhtar tanıyormuş gerekli izahları doktora yaptıktan sonra doktor bir babamı inceledi muhtemelen kalp krizi dedi herhangi bir şüpheli durumun olmadığına kanaat getirdikten sonra sanki evinde kalp krizi geçirmiş gibi raporunu yazıp düzenledi. Öğle namazına müteakip babamı dedem ile büyük amcamın yanına ebedi istirahatine uğurladık.

Ev bir hafta boyunca doldu boşaldı. Köyün eksiksiz tamamı acımızı paylaşmak için başsağlığına geldi.Bu arada biz köyden çıktığımızdan beri nereleri dolaştık neler yaptık bol bol onun muhabbeti oldu.Veraset için nüfusa gittiğimizde babamın banka borçlarından dolayı alacaklı bankanın bir takım ipotekleri olduğu görüldü. Zaten bu konu daha önceden gündeme gelmişti ,muhtar reddi miras yapın aklını vermişti. Babamın zaten üstünde herhangi mal varlığı da kalmamıştı; lakin kanun alacaklıya mirasçılardan da hak talep etme olanağı veriyormuş. Bundan kurtulmanın tek yolu reddi miras mış. Muhtara göre tek dilekçe ile bu iş yapılıyor, kimsede reddi miras yapan mirasçı lardan hiçbir hak talep edemiyormuş.Herkes buna hazır lakin benim içime almayan birşeyler var. Böyle bir şey yaparsam babama haksızlık yapmış gibi olacağımı hissediyorum, bunu da muhtara söylediğimde önce adam kızdı. Öğrendiklerinde de tüm aile fertleri.Ne salaklığım kaldı ne de aptallığım.Onlar ne derse desin ben düşüneneğim dedim.Abimler ,annem,Hatice hepsi dilekçeyi verdiler, bir ben hariç.Herkes de bana dilekçeyi vermem için inanılmaz baskı yapıyorlar. Annem Emin amcayı arayıp barınaktan ayrıldığımızı söylememi isteyince telefon ettim durumu açıklayıp barınaktan acele ile ayrıldığımızı söyleyince adam iki yıldır amcam dediğim insanın babam olduğunu öğrenince çok şaşırıldı. Ben münasip bir dille niçinini özeteyince çok üzüldüğünü uzun uzun dile getirip başsağlığı diledi.Akşam a Rabia aradı o da sesinin tonundan çok üzgündü

- Yunus başınız sağ olsun demek Mehmet amca senin baban mıydı?

- Dostlar sağolsun adı Süleyman dı. Mehmet amcamın adı.

- Emin amca anlattı demek bundan dolayı gurbetteydiniz.

- Evet babamın yakalanması çıkmıştı. Bizde onunla birlikte kaçak hayatı yaşadık. O yaştaki bir insanı hapse nasıl gönderebilirdik ki?

- İnan çok üzüldüm. Keşke bana anlatsaydın belki bir çözüm yolu bulabilirdik.

- Neyse artık olan oldu. İnsan olacakların önüne geçemiyor. Bak doktor kalp krizi diyor.

Babama çok söyledik ne kadar ısrar etsekde bir doktora götürebildik mi? Olması gereken neyse o oluyor. Sen istediğin kadar çabala olacağı değiştiremiyorsun.

- Peki şimdi ne düşünüyorsun köyde mi kalacaksın?

- Bir süre burdayım. Annemle Hatice yi yalnız bırakamam sonrasına bakacağım artık.Belki öğretmenlik için tekrar müracaat ederim. Muhtara bakarsan hallederiz diyor.

- Atanma işine mi?

- Evet aslında dört ay önce atamam çıkmıştı ama ben bizimkileri bırakamadığım için yazıyı almamıştım. Şimdi muhtar bir yol buluruz diyor. İl milli eğitim müdürlüğüne gidip konuşacağız.

- Sen atanman çıktı ama gitmedin öyle mi?

- Evet,babamları nasıl bırakıp gide bilirdim? Şimdi halledersek gidebilirim, artık annemler köydeki evimizde; pek kabul edeceklerini zannetmesem de belki onlar da benimle gelirler.Senin anlayacağın şimdilik ne yapacağımız belli değil. Hele bir babamın kırkı, elli ikisi bir çıksın sonrasına bakarım artık.

- Bak çok üzüldüm . Eğer yardım edebileceğim bir şey olursa lütfen beni ara.

- Tamam Rabia sen beni merak etme.

- Annemle Hatice ile de konuşmak taziyemi sunmak isterdim.

- Tamam görüşürüz ben Hatice ye veriyorum .dedim Rabia adını duyduktan sonra konuşmamızı onlardan uzaklaşsamda arkamdan gelip bizi dinleyen Hatice ye uzattım.Telefon konuşmasından sonra Hatice
- Abi senin atanman çıkmış öyle mi?
- Dört ay kadar önce Finike deyken çıktı
- Niye gitmedin o zaman hiç bize de söylemedin.
- Kızım öyle gerekti deyince; Annem Rabia'ya konuşurken zaten ağlıyordu üstüne bir de konuşmamızı duyunca ağlama katsayısını yükseltip telefonu kapatınca da başladı söylenmeye.Hem ağladı hem söylendi. Sonrada bana Yunus' um diye bir sarılışı var ki beni de ağlattı.

Yedisi,kırkı ,elli ikisi derken babam rahmetli olalı neredeyse iki ay oluyor. Bu iki ayı köyde haytalıkla geçirdim diyebilirim.Sabah olduğunda akşamın olmasını,akşam olduğunda ise sabahı olmasını tüm dinginliklerimle hiç aceleye sarmadan sakin huzurlu bazende sakinliğin verdiği huzursuzlukla zamanın kendi akışı içinde geçmesini bekledim.Yaylalarda ,köyün yakın tepelerinde uzun gezmelere çıktım. Ağaç gölgelerinde yatıp çayda kimsenin olmadığı göletlerde suya girdim.Köy çocukları ile futbol maçları yaptım. Gezmelerimde çoğu zaman Granbaşı dediğimiz tepenin oradaki köy mezarlığına yolum düştü. Babamın mezarının yanındaki çam ağacının gölgesindeki yassı taşın üstüne oturarak dedem ile babamın mezarının başucunda öylece aşağıdaki tepelere ,zeytinliklere çalı çırpılarda daldan dala atlayan serçeleri seyrettim. Yeşilden sararmaya dönen otların değişimlerini izledim. Patika yolların kıvrımlarında aşağı yukarı gidip gidip geldim.Bazen yere yatarak gökyüzündeki bulutların sarmal hareketlerini izleyip onlardan şekiller resimler yapmayı denedim.Bazen damla damla su kaçıran köy çeşmelerinin yalaklarının yanında oturup yerdeki çamurdaki ayakkabı izlerini ayırmaya çalıştım. Su içmeye gelen eşek arılarının tehitvari saldırılarına bile umursamadım.

İçimde kocaman bir boşluk vardı. O boşluk içten içe beni kuşatmış düşünmemi adeta hareket etmemi engelliyordu. İnsanların benimle konuşmaya çalışmaları,bazen beni teskin etmeye çalışmaları bazende yetti artık deyip güldürmek için yaptıkları espriler, şakalar bile bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyordu. Hiç bir şey beynime uğramıyordu.İçimdeki boşluk beni çoktan esir almış dışımdaki hayatımı yönetiyordu. Hayatımda olmadığım kadar gamsızdım. Hiç bir şey benim için önemli değildi,aceleyle bir yerlere gidenleri bir yerlerden gelenleri seyrediyor; olduğum yerde ise sanki hayat çemberinin dışına çıkmış kendimi oyundan atılmış gibi hissediyordum.İçerde oyun devam ediyordu. İnsanlar bir şeylerin peşinde beceme uğraşındalardı. Bense iki dakika cezası almış hentbol oyuncusu gibi oyunu,oyuncuları seyrediyordum; onda bile takımını tutma bir heyecan, zaman sabırsızlığı olur. Nötürüm ,bende hiç bir şeyin manası yok. Masa tenisinin ne olduğunu bilmeyen yavru kedi gibiydim; oyun ve oyuncu ile ilgilenmiyor, gözümü topa dikmiş top ne tarafa gidiyorsa bir sağa bir sola kafamı topla beraber çevirip duruyordum.Sorularım var mıydı bilmiyorum ama cevaplarını kimlerde bulacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.Kendim zaman denen nehrin çağlarcasına coşkun akan suyunun üstüne adeta akış yönüne arkama gelecek şekilde sırt üstü kendimi bırakmıştım. Gelecek beni alakadar etmiyor, geçmişimi bakıyordum .Nehir beni taşta mı çarpacak kıyıya mı sürükleyecek, taşta takılı bir kütüğe mi yapıştıracak, yoksa yüksek bir şelaleden aşağı mı düşürecek hiç umrumda değildi. Başıma ne gelecekse şimdiden kabul etmiş görünüyor ne bir önlem almak ne de endişelenmek içimden geçmiyordu.Yaşanmışlıklarım kafamın içinde dolanıp duruyordu.Belkide farkında olmadan hayatımının en dingin zaman dilimini yaşıyordum.Bir akşam yemekten sonra çay içerken anneme

- Ana babam mutlu muydu? Onu o barınakta öylece kendi başına yerde yattığı bir türlü gözümün önünden gitmiyor.İnsanın ölürlen bile yalnız olmaması lazım dedim

- Ah Yunus' um canım benim,baban pek iyiydi iki gözüm, hem de hiç olmadığı kadar.

- Ne yaparsam yapayım kafamdan son yıllardaki yaşadıklarımızı atamıyorum per perişan ettim sizleri

- Hiç de değil Yunus' um onu da nerden çıkardın.Hiç de değil. Ne per ne de perişan olduk.Çok iyiydik dedim hem de hiç olmadığımız kadar.Dur bakayım sen gündür bunun için mi kendini yiyip durursun? Bak sana anlatayım. Siz bilmezsiniz emme biz babanla fırsatını bulduk mu konuşup dururduk.Rahmetli pek konuşmasını sevmezdi emme konuştu mu da iyi konuşurdu .Konuştukları öyle havadan sudan oluvermez içleri dolu mana yüklü olurdu. Köyden ayrıldığımız için önceleri pek içlenmişti, emme velakin zaman geçtikçe yeni yeni yerler görüp başka diyarlara gittikçe iyi ki ayrılmışız demeye başladı.Rahmetli seyretmesini pek severdi herşeyi pek dikkatli incelerdi.Herşeyden manalar çıkarır gelir bana anlatı verirdi. Son yıl o kadar çok şey anlattı ki belkim hayatı boyunca o kadar konuşmamıştır. Bazen hanım sonu hiç bitmeyecek tatile çıkıvermişiz gibi derdi. Her gün başka başka yerlerdeyiz Evliya çelebi gibi olduk derdi.Sen bakma elektriği suyu.Eskiden televizyonda dizi seyredince diyem birbirimizle bile konuşmazken bak şimdi ne güzel sohbetin belini kırıyoruz derdi. Koyun koyuna yatıyoz . Katığımız sadeleşse de iştahla yiyoruz, daha neler neler.Hatice ye de dönerek

- Her ikinizden de çok razı idi ,pırlanta gibi iki tane çocuk yetiştirmişiz derdi.Hatta senin için ne derdi biliyor musun ? diye sordu.Ne der gibi yüzüne bakınca

- Bir gün Yunus' un ataması çıksa korkarım ki o bizi bırakıp da gitmez demişti. Meğerse o dediğinde bilmeden olan şeyi söylemiş.Allah yattığı toprağı bol etsin. Nurlar içinde yatar İnşallah baban son yılını çok mutlu mesut geçirdi oğlum. İyiki de o banka işi başımıza gelmiş bak nereleri gördük neler yaşadık. Keşkem yaşasaydı da daha başka yerlere de gitseydik deyip ağlamaya başladı.

İlçenin pazar günü ilçeye gidip doğruca bankaya uğradım.Gündoğdu deyyusu beni görünce önce birşey yapacağımı zannetmiş olacak ki eli ayağı birbirine dolaştı, hemen ayağa kalkıp bana doğru geldi ama gözü güvenlikdeydi.

- Başın sağ olsun Yunus, Süleyman amca iyi insandı. Eski şeylerden dolayı başsağlığına çekindiğimizden gelemedik kusura bakmayasın dedi yuvarlak klişe cümlelerle

- Tamam tamam dedim. Buraya başka bir şey için geldim, sana sormak istediğim birşeyler var deyince adamın rahatladığını gerginliğinin gittiğini yüzünden okudum.

- Elbette buyur buyur ofise geçelim ne içersin çay kahve

- Yok birşey istemem dedim

- Hayrola kredi falan mı istiyorsun ? diye sordu

- Yok kredi miredi istemiyorum. Şimdi beni iyi dinle.Biliyorsun ben hariç bizimkilerin tamamı reddi miras yaptı. Ben ise hala kararsızım. Şimdi eğer bana bir konuda yardımcı olursan babamın borcunu makul bir zaman diliminde ödemek istiyorum dedim .Adam duyduklarını inanmamışcasına bana doğru yaklaşır birilerinin duymasından endişelenir gibi alçak sesle

- Yunus sen ne dediğinin farkında mısın? Tüm borcu üstlenmekten bahsediyorsun.Niye sende reddi miras yapmıyorsun banka zaten kredinin büyük çoğunluğunu sigortadan aldı. Şimdi ölüm olayı da var reddi miras yaparsan daha da kimse sizden zırnık alamaz. Niye ki...

- Müdür bey niyesi beni ilgilendirir.Benim sizden istediğim tüm borcu çıkartmanız ve bunda faizi en makul düzeyde tutmanız. Uygun uzun dönem bir taksitlendirme ile bir ödeme planı oluşturup bana sunmanız.Ha eğer bana yardımcı olmak istiyorsanız bu konularda makül bir anlaşma önererek yardım edebilirsiniz.Hatta üstlerinize şunu da söyleyin en küçük bir art niyet,suistimal sezinlersem reddi miras dilekçesini vereceğimden emin olabilirsiniz. Ben

haftaya yine gelirim bana sunacağınız rakam ve ödeme planına göre kesin kararımı vereceğim deyip adamın ofisinden çıktım.

Haber iki gün geçmedi anneme ulaşmış küçük yerde yaşamının kötü yanı bu işte. Dikkat etsen de gizli saklı en küçük bir şey yapamıyorsun .Mum yatsıya kadar değil küçük yerlerde akşam ezanında söner. Beni bankada gören bir köylüm ki orada ben adamı görmedim ,gelmiş karısına anlatmış karısı da yememiş içmemiş gelip anneme hayrola Yunus bankadaymış yine bir şeyler mi var diye sormaya gelmiş. Tabi annem de zeki kadın benim ne için orada olduğumu hemen anlayıvermiş. Evde kızılca kıyametler koptu. Ne salaklığım kaldı ne de ahmaklığım .Bankayı ben mi kurtaracakmışım, yeterince kanımızı emdiler zaten kısaca hem bana hemde bankaya demediğini bırakmadı. Bu konu ilçenin pazar gününe kadar hiç kapanmadı. En son giderken

- Git git. Git de yap yapacağını ama aha şuraya yazıyorum yarın o üç kuruşluk öğretmen maaşıyla ev kiranı mı ödeyecek ,elektrik suyunu mu yatırcan, çoluk çocuğuna mı bakacan görücem ben seni. Anam dedi diyeceksin emme iş işten geçmiş olacak .Ödeyemeyeceksin sonra gene başını alıp gidecen. Oğlum gel etme bırak ver dilekçeyi olsun bitsin. Bu ne inat... diyor daha neler neler ben ise bozuk plak gibi

- Anne bir verecekleri anlamaya bakacağım eğer kafam yatarsa imzalarım yoksa imzalamam diyorum. Diyorum da insan evladını tanımaz mı? Annem o ödeme planını imzalayacağımı biliyor bunu yalnızca banka ile pazarlık konusu yapmak için kullandığımı çok iyi biliyor. İmzaladım da.

Banka daha önceki almış oldukları ana parayı ana paradan düşmüşler. Gündoğdu deyyüsü kedi olalı bir fare yakalamış üst yönetime beni ve durumumuzu niyetimi anlatmış; böyle bir duruma yabancı olan metarilist bankacılar bile bundan etkilenmişler ve benden yalnızca ana parayı ödeme şeklini de kendim belirlemek kaydıyla istiyorlar. Eski ödenmişler icradan gelenler düşünce yetmiş yedi bin dokuz yüz iki lira kalmış. Bende bunu ayda bin bin ödeme planıyla ödeyeceğimi belirttim. Evraklar hazırlandı. İmzaladım. Değil bir çay sularını dahi içmeden bankadan çıktım.

Kendimi nedenini bilmediğim karmakarışık hislerin içinde buldum. Sanki nehirde arka arkaya giderken bir kayaya çarpıp yönüm akış yönüne dönüvermiş gibiydi. Önceden hiç dikkatimi çekmeyen dükkan camakanlarındaki eleman aranıyor yazısı dikkatimi çekmesi gibi. Köye gelmeden komşumuz Hüseyin abiye pazar çantalarını eve götürmesi için Haticeye haber vermesini rica edip bizim çantaları gösterdim köye iki kilometre kadar uzaklıktaki köy mezarlığında indim.

Banka evraklarını sanki babam mezardan görecekmış gibi tersten mezarının üzerine koyup duamı ettikten sonra

- Babam rahat uyu geride kimseye bir kuruşluk borcun harcın kalmadı; zaten yoktu da emme artık kimse bizim bankaya borcumuzun kaldığını söyleyemez dedim.

Köye geldim köy kahvesinden içeri girip daha önceden icradan satılık mülklerimiz asıldığı ilan tablosu gibi kullanılan kahve girişine bankadan almış olduğum babamın ibralaşma kağıdını güzelce yapıştırdım. Kahvedekilerin ne astığımla ilgili sorularını duymazlıktan geldim. Kimseye bir şey söylemedim. Çok merak ediyorlarsa bir zahmet gelip okusunlar. Kahveden çıkınca içime bürüyen annemin korkusuyla eve yöneldim.

Düşündüğüm gibi . Evde cıngar koptu. Annem bu, affeder mi. Çok fena hırpaladı beni. Demediğini bırakmadı bir üstüme çıkıp depinmediği kaldı. Söylendi ,söylendi yoruldu, dinlendi tekrar söylendi. Olsun anamdır elbette diyecek. Herkes kafasının hükmettiğince yaşayacak. O diyecek ama ben doğru bildiğimi yapacağım. En ağırılarını bulup diyor. Ne derse desin; ne alınıyor ne de kızıyorum. Zira o hep benim iyiliğimi istiyor. Hem dışardan dese de içinden yaptığımla gurur duyduğunu hissediyorum. Tabi bu olayda baya

köyün gündemini meşgul etti. Salak diyenler de olmuştur helal olsun diyenlerde. İsteyen istediğini söylesin benim için kimin ne dediğinin zerre önemi yok..Benim içim rahat. Babamın daha rahat olduğunu hissediyorum, bu da bana yeter.Oğullar ne içindir atasının mirasını almayı biliyorlarsa borcunu da ödemeliler. Hem bu borç babamın değildi ki; aslında kendi borcumu ödeyeceğim.Bazen gerçekte evrak birbirini tutmaz.

Muhtar Aydın a gittiğinde benim için gidip il milli eğitim müdürüyle görüşmüş. Anlattığına göre önce adam pek oralı olmamış.Koca Muhtar bu vazgeçer mi. “ ben anlattıkça adam anlattıklarımın çok etkilendi. Notlar aldı. Hatta bir sonraki gidişimde senide yanımda getirmemi istedi.Senin işin için elinden geleni yapacağını söyledi.Mümkün olan en kısa zamanda halledeceğim” diyor kendiyi böbürlenerek.” sen işinde ol Yunus’um senin iş fazla sürmez neticelenir “ diyor.Bu haber en çok annemi memnun etti, artık eskisi kadar üstüme gelmiyor.

O hafta Hatice bana cep telefonuyla bir resmi gözüme sokarcasına gösterdi resmi görünce içim cız etti

- Abi bak kime benziyor dedi.Telefonu elinden kapıp aldım Bu gözler bu gözler Asmin bakışı bile sanki aynı.Onbeş onaltı yaşlarında bir kız çocuğu kafasında bordro kahverengi karışımı bir eşarp gür saçları eşarbin altında dışarıda hafif yan baktığı kadraja delip geçen o muhteşem gözler.Fotoğrafın altında da Afgan kızı yazıyor.Gözler aynı gözlerle benziyor lakin fotoğraftaki kızın gözleri açık Asmin in kisi ise biber tarlasında yeşilliklerin içinde olduğundan mı bilmem çok daha koyu yeşildi. Bakış, eda benzer hemde çok benzer. İçimde bir an bir şeylerin kaynadığını hissettim.

- Asmin bu kıza mı benziyordu yüzü diye sordum Hatice ye

- Yani oda esmer ama bu kız toplu Asmin zayıftı deyip kafasını benim kafamın yanına uzatarak o da fotoğrafı inceliyor.

- Bak mesela Asmin in dudakları kalemle çizilmiş gibi çok belirgindi. Yüz hatları zayıf olduğundan mı bilmiyorum hatları çok belirgindi. Sağ tarafından dişlek. Köpek dişi diğer dişin üzerinde gülünce diş ben burdayım diyordu Gözleri çok daha koyu yeşil. Saçları bu kızınki gibi gür, canlıydı. Valla bir içim su güzel kızdı ama kaşları gülerken bile çatıktı.

- Sen baya incelemişsin tüm bunları şimdi mi söylüyorsun ? Sana kaç kez sordum hep başından savdın dedim sitemle.

- İncelemem mi? İnceledim elbet. Hem sen napcan Allahın kürdünü mis gibi Rabia varken? dedi

- Hay sizin kafanıza Rabia kadar taş düşsün. Öldürdünüz beni Rabia Rabia diye diye. Biz arkadaşız diyorum niye inanmıyor sunuz?

- Sen onu külahıma anlat. He desen kız kanatlanıp gelecek de sende iş yok. Bak kürt kızının benzeri bile seni nasıl damdan düşen karpuzla çeviriverdi . Oğlum sen yüzünü bilem görmediğin bu kıza aşkınsın Kabul et salağım ben diye git kendi kendinin delleni ünlet.

- Hatca hem dürtüyorsun hem de konuşuyorsun. Kırıcım kalbini şimdi.

- İşte onda haklısın elim kırılıydı da bu resmi göstermeseydim. Boşluğuma geldi ne bileyim ben bu kadar etkileyeceğini. Depreştin yine, yüzün gözün oynamaya başladı.

- Ya git seninle uğraşamam deyip kendimi sokağa ardından yaylaya ,sonrasında yukardan mezarlığa vurdum.Hatice nin dediği gibi bir şeyler içimde depreşivermişti. Banka işinden sonra içimdeki boşluk azalsa da hala bir şeylerin eksik olduğunu hissedebiliyordum; demek ki buymuş. Her ne kadar unuttum saysamda Asmin içimde kapandığını düşündüğüm ama kapanmamış bir yaraymış.

Onu bulmalıyım deyip iç sesimi dışa verdim.Mezarlıkta babam ,dedem ,amcam ölmüş yakınlarımla bir meclis toplamış da sanki fikirlerini alırcasına dışardan kendi kendime konuşmaya başladım.Ne yapayım ne edeyim? Ben sordum, ben cevap verdim .Babamın

bey oğlu ile ingene kızı hikayesi aklıma geldi gönöl kimi severse güzel oymuş sözleri beynimde yankılandı.Tamam dedim gidip Asmin i bulacağım gerisini artık Allah bilir.

- Aman güzel anam benim bunu yapmam lazım niçin beni anlamıyor önüme set oluyorsun .Yoksa hep içimde birşeyler eksik kalacak. Hayatım boyunca keşkelerle yaşamak istemiyorum.

- Neyin keşkesiymiş bu oğlum insan yüzünü bilem görmediği bir kızın hemi de kürt kızının ardından gider mi. Kendini görmediğin bir yüze kaptırır mı? Sen delisin elalem ne der?

- Elalemin ne dediği umrumda bile değil. Ben kararımı verdim gidip Asmin i bulacağım.

- Hemi de Hatca o kızın internete attığı oyunları seyrettirdi. Acayip acayip rengli rengli giyinmişler kız erkek oynayıp duruyorlar. Onlar alevi bence .Şırnak teröristlerin olduğu yer. Gitte seni vuru versinler. Oralarda zamanında kaç tane öğretmen vurmuşlar.

- Anacığım evet terör bölgesi ama her kürt terörist değil. Hatta o kadar azlar ki yüz kişiden ikisi destekliyor o terör örgütünü.Alevi olması çok da hiç umrumda değil. Hem ben sivilim, beni kim ne yapacak dedim Hatice

- Abi sendeki bu kalıpla kimse seni öğretmen bellemez kesin asker sanırlar

- Ya kızım sende ateşe körükle gitme!

- Ne bağıryorsun kıza. Hatce doğru söyleyip durur. Bak gitme bu işin sonu kötü olacak daha babanın acısı dinmedi birde sene çekemem şimdik.

- Ya hanımlar öldürdünüz attınız beni. Korkmayın ben ne yapacağımı biliyorum, zerre risk yok

- Bok yok .Rabia gibi bir kız durup dururken ne işin var ta Şırnak' larda. Dilini bilmezsin. Yolunu bilmezsin.

- Dilini de bilirim yolunu da deyince annem Hatice ye dönerek

- Yürü kızım yürü. Bu azgın köpek çoktan kararını vermiş. Biz boşuna dil döküyoruz. Git ne halin varsa gör deyince anneme bir sarıldım kurtulmaya alışsada başaramadı

- Anacığım bak sana söz veriyorum Asmin i bulacağım duruma bakacağım eğer aklım almazsa hemen döneceğim. Tek veya çift ama döneceğim.

- Bankaya giderkende aynısını söylemiştin, bakarım dedin ama yine bildiğini yapıp geldin. Bu da aynı olacak . Ben bilip dururum.

- Anacım senin duaların benimle, sen hiç endişelenme gidip geleceğim.Sana söz oyalanmayacağım, hem telefonum yanımda her zaman bana ulaşabilirsin desemde ana yüreği bu tabi dinler mi? Dinlemedi ama banada beddua etmekten vazgeçip kendisiyle baş başa kalmaya karar kıldı.Ertesi günü Hatice ile kasabaya inip bankadaki parayı onun üzerine açtığımız hesaba aktardık, az bir miktar bende kaldı. Birazını da yanımıza aldıktan sonra köye döndük

Uykusuz geçen bir geceden sonra sabah vedalaşıp sırt çantama aldığım üç beş parça giysi ile yola ıktım.Köyden Denizli ye, Denizli den de Şırnak arabasına biletimi aldım .Yolculuk yaklaşık yirmi saat kadar sürecektir ve 1500 km yol gideceğiz.Zamanında iş ve eş seçimine gelince babamda derdi "oğlum Nazilliyi aşma Denizli yi geçme " diye galiba nasihatında yerden göğe kadar haklıymış. Düşünün yirmi saatlik bir mesafe. Bunun kız istemesi,sözü,nişanı,düğünü olduğunu düşünün. Evlenip yuvana giresiye kadar insanda ne takat kalır ne de güç. Her ne kadar artık zaman değişmiş olsa bile yine bu mesafe bu çetrefilli işler için hakikaten çok zor.Olsun ben artık yola çıktım pilavdan dönenin kaşığı kırılınsın.Daha şimdiden içim kıpır kıpır. Kontrol etmeye çalışsam da zaman zaman içimi yakan bir heyecan var.

Bilinmezliğe doğru yola çıkıyorum elimde hiç bir veri yok .Yalnızca insanı mıknatıs gibi çekip hipnoz eden iki göz.Görmediğim bir yüz. Soy ismini bilmediğim bir adın peşinden gidiyorum.

Hani akli selim düşünülürse az bir çılgınlık değil.Ama o gözler için değil bu mesafe dünyayı ömrüm billah dolaşırım.

Otobüs yol aldıkça anadolunun bağına , batıdan doğuya doğru otobüsteki insan çeşitliliği farklılaşmaya başladı. Giyim kuşamları,bolca çocuk sesleri derken, Adana dan sonra farklılıklar artık iyice belirginleşmeye başladı.

Ben dün gecenin uykusuzluğundan mı yoksa artık otobüslerdeki fiziksel konforun rahatlığından mı bilinmez, çoğu zaman hep uyudum. Uykumu anca çocukların bağırması otobüsün sık sık gereksiz verdiği mollalar derken gece oldu. Işıklar karartıldı,yolcuların çoğu uyuyor ama bu seferde benim uykum kaçtı.Tek koltukta gitmenin avantajı yanında yedi ceddini soran kimse de yok. İnternet, televizyon derken tabi yolda üç dört yerde uygulama yapan askerleri saymıyorum sabah gün ışıırken Şırnağa indik.

Hemen her yerde kimlikler bakılıp GBT kontrolü oluyor askerliğimi yapmış olmam ve herhangi devletle bir sorunumun olmamsından bu iç güvenlik kontrollerinden herhangi bir endişem yok.

Şırnak garajında otobüsten indik.Şırnağ in otogarında pek güzel modernmiş. İçimdeki bilinmezliğe gidiş endişesi otogarın modernliğini görünce biraz hafifledi.Uludere ye nasıl gidebilirim diye sorduğumda garajın diğer tarafından sürekli çalışan ilçe arabaları varmış orayı tarif ettiler. Sora sora Uludere otobüsünü bulup, bindim.

Eskiden topluluklarda boy posdan dikkat çekerdim.Lakin burada sanki tüm gözler bende. Garajdan çıkmadan inzibatlar gelip kimlik kontrolü yaptılar. Nereye, niçin gideceğime kadar sordular. Andaç köyüne bir arkadaşımı görmeye gidiyorum dediğimde sanki pek de inanmamışlar da şüpheli bir şey arıyorlarmış gibi halleri vardı; ama bende şüphe uyandıracak bir şey yok.Nedense herkes asker olduğumu düşünüyor. İlk soru askermisin oluyor.Büyük ihtimal kalıbımdan atletik yapımdan dolayı olduğumu tahmin ediyorum.Sorana öğretmenim beden eğitimi öğretmeni diyorum. Hani yalanda değil baktığın yere bağlı.

Şırnak Uludere ye Hakkari yolundan gidiliyormuş. Arabanın içindeki yolcularda dışardaki tabiat da tamamiyle değişmiş durumda hiç alışkın olduğum görüntüler değil.Herşeyi ilgiyle izliyorum.Artık neredeyse herkes kürtce konuşuyor sanki başka bir memlekete gelmiş bir turist gibiyim. Arabanın müziği bile kürtce.Dediklerinden bişey anlamasam da bakışlar herşeyi anlatıyor. Sert bakışların altında gurbette olduğumu anlayan sıcak misafirimizsin bakışlarını yakalıyorum.Büyükler pek göz göze gelmeselerde küçükler çok tatlı. Öylesine bu yabancıyı süzüyorlar;bakışlarına karşılık verip masum bir iki kaş göz etsem utanıp hemen büyüklerine yaklaşip ,saklanıyorlar.

Artık otobüs sağlı sollu bozkıra bürünmüş tepeler, dağların arasından döne döne gidiyor.Dağlar taşlar bomboş neredeyse bir tane ağaç yok .Tepe yamaçları neredeyse kopup aşağıya yuvarlanır verecekmiş gibi duran irili ufaklı taş,kayalar ile kaplı.Sıra sıra dağlar arasından kıvrıla kıvrıla platolarda gidiyoruz.Artık yolculuğun yorgunluğu bacaklarıma kadar vurdu.Belirli aralıklarla yine asker uygulamalarından kimlik kontrolünden geçerek yolculuğumuz devam ediyor.

Uludere ilçesinde bölgenin yapısal coğrafi özelliklerine uyum sağlamış her iki tarafıda yüksek dağlar sıra sıra tepeler ile çevrili bir plato yatağında.İlçe merkezine girişinden itibaren arnavut kaldırımları bizi karşıladı. Otobüs daha çok sallanmayı bırakıp titreyerek gidiyor. Yol kenarındaki çeşit yükseltideki ağaçların, dik tepe yamacına üst üste sıralanmış evlerin aralarından ilerliyoruz.Yol kenarında gördüğüm ilçe sakinlerinin bizim oralara göre farklı giyim kuşamlarını seyrede seyrede kalabalıkların arasından garaja girdik. Farklılıklar kümesindeyim, en çok dikkatimi çeken yamaçlardaki birbirine bitişik dağınık toprak evlerdi.

Yabancı bir ülkede gibiyim.Etrafımdaki herkes kürtce konuştuğu için tabi konuşulanlardan ben hiç bir şey anlamıyorum.Hiç sorun değil zira ihtiyarları saymazsak hemen herkes

türkçede bildiği için kime sorsam canla başla ilgileniyorlar.Doğunun o meşhur misafirperliğini bizzat denemliyorum. Andac dolmuşlarının nereden kalktığını sora sora bulup, şoföründen Andaç köyü minibüsü olduğunu öğrendiğim minibüse binip en arka koltuğuna oturdum Arabanın dolması pek uzun sürmedi zaten bindiğimde yarısı dolmuştu.Minibüstekiler birbirini tanıyor ,günlük işleri muhtemelen ilçe merkezinde ne yaptıkları hakkında konuşuyorlar. Konuştuklarından ben tek kelime anlamasamda eminim tek yabancı olarak kim olduğum hakkında da konuşuyorlardır. İhtiyarlardan biri iletişime geçmek istese de kurtce bilmediğimi anlayınca diğerlerinden kim olduğumu anlamaya çalıştılar. Ne zaman ki dura kalka yolcu alıp arabayı ağızına kadar doldurup ilçe merkezinin çıkışında önden şoför bana seslendi.

- Arkadaşım hayrola sen nereye tabura mı gidiyorsun? Bekleseydin ya size konvoy çıkarıyorlar böyle tek başına?

- Yok dayı ben asker değilim, köye gidiyorum

- Hangi köye gidiyorsun bu Andaç a gidiyor.

- Biliyorum bende Andac a gidiyorum.

- Hayrola Andaç da kim var tanıdığın?

- Kimse yok

- O zaman askeriyede mi tanıdığın var ziyarete mi gidiyorsun?

- Yok dedim.Arabadaki gürültü uğultu tamamıyla kesilmişti herkes en öndeki şoför ile en arkada oturan benim aramdaki konuşmayı dinliyordu.Adamın ayrıntılı sorulara geçeceğini tahmin edip ben ona sordum

- Dayı köy burdan ne kadar çekiyor?

- Kırk kırk beş kilometre bir saate kalmaz köydeyiz dedi Arabadaki ihtiyarlardan biri dayanamayıp şoföre soru sordu muhtemelen benim hakkımdaydı sonra araçta uğultulu konuşmalar başladı. Her kafadan bir ses çıkıyor gibiydi bende bunu fırsat bilip başımı pencereye dayayıp gözlerimi kapattım.Şimdiye kadar gelen soruları iyi geçiştirmişken bundan sonrakilere cevap vermekte zorlanacağı mı hissediyordum. Uyuyan adama kimse bir şey sormaz nasıl köye geldiğimizde merakları kısa zamanda gider.Ara sıra pencereden taraftaki sol gözümü azıcık açıp dışarıya bakıyorum. Yine dağların arasından kıvrıla kıvrıla giden geliş gidiş yolda ilerliyoruz.Arabanın içi çocuk ağlamaları ,bağırış çağırış gülüşmeler ,teypten gelen kurtce ezgiler eşliğinde uyumak ne mümkün, bence çok yorgun olduğumu düşünmüşlerdir eminim hepsi de merakından çatlıyordur.

Yaklaşık yarım saatten fazla yol aldıktan sonra daha kötü neredeyse stabilize denilecek dar köy yoluna girdik.Öndeki koltukta oturan ihtiyarın sabahları Hatice nin dürtmeleri gibi beni dürtmesiyle gözümü açtım. Amca eksik dişlerini göstere göstere bir şeyler anlatmaya çalışırken önden şoförün sesini duydum.

- Arkadaşım bak eğer askeriyede ineceksen birazdan önünden geçeceğiz hazırlan . Sen nereden geliyorsun,anlaşılan baya yorulmuşsun

- Aydın dan dayı.Yok ben köye gideceğim, askeriyede inmeyeceğim derken yol kenarındaki askeri araçların yanından varınca şoför arabayı durdurdu.Üzerinde hücum yeleği ile tam teçhizatlı bir asker şoförün tarafına geçti. Şoför ile asker birşeyler konuşuyor sanki şakalaşıyorlar .Şoför bir poşetin içerisinden içinde nelerin olduğu pek belli olmayan poşeti askere pencereden uzattı. Poşeti inceleyen asker herhalde ilçe merkezinden bazı siparişler vermiş onları alıyor. Şoför cebinden çıkardığı bir deste paradan seçerek para üstü veriyor. Karşılıklı konuşup şakalaşıyorlar.Ne konuştukları tam anlaşılmıyor ama türkce konuşuyorlar. Sonra asker diğer tarafa dolanarak aracın kapısını açtı "Aydın lı hemşerim sen bi aşağı insene" diye bana seslendi.Sırt çantamı kalkmış olduğum koltuğa bırakarak aşağıya inebilmem için araçtan inerek bana yol açan insanların açtığı dar koridordan sağa sola

çarpmadan dikkatlice aşağı indim.Asker kimliğini istedi.Verdim.Yanıdaki diğer askere kimliğini vererek GBT me bakmamı istedi.Sonra bana dönerek.

- Hayrola köyde kime ziyarete gidiyorsun diye sordu cevabı en zor soru
- Bir tanıdığma bakacaktım deyince asker
- İyi de kardeşim kim o tanıdığın, ismi ne onu soruyorum?
- Ona sürpriz yapacağım geldiğimden haberi yok,onun için burada söyleyip de sürprizim bozulsun istemiyorum.

- Arkadaşım sen Aydın lıymışsın herhalde

- Evet Aydın'lıyım

- Ne iş yapıyorsun sen?

- Öğretmenim

- Öğretmene benzemiyorsun asker tipi var sende

- Spor,beden eğitimi öğretmeniyim ondandır.

- Bak hocam buraların yabancı olduğu her halinden belli.Buralarda insanlara sürpriz mübriz yapılmaz. Sürprizin sonu kötü bitebilir. Burada öyle sinsice yaklaşan baban olsa kurşunu yer. Bence sen bu işi bir daha düşün dedi diğer asker elinde kimliğimle geri geldi

- Tamam mı diye sordu kimliği alırken kimliğime getiren askere

- Tamam bir sıkıntı yok deyince asker kimliğimi uzatırken

- Kime ziyarete gideceğini söylemeyecekmisin şimdi sen? diye sordu tekrardan

- Sürpriz dedim

- Neyse hocam umarım sürprizin ters tepmez deyip kimliğini verip binmem için arabayı gösterdi.Ben eğile büküle yerime otururken araç hareket etti. Bu sefer aracın içi hepten kaynamaya başladı. Eminim ben askerle konuşurken konuşmamıza kulak kabartan araçtaki yolcular hala kime gittiğimi öğrenememenin heyecanını yaşıyorlardı.Onlarda haklıydı.Burası öyle turistik bir yer değil dışarıdan pek yabancıların yolunun düşeceği bir yer de değil. Malum sınır, terör bölgesi sıkıntılı yer. Askerin dediği gibi öyle pek sürprizlere alışkın insanlar değildi.Kendimi çözülmeye sonucu bulunmaya çalışan dört bileşenli denklem gibi hissettim. Köy karşından gözüküyordu artık.Karşıda yüksek dağlar ,karasal iklimin karakteristik stepleri iç içe geçmiş tepeleri kaplamış. Aşağıda yolun sağ tarafında yola paralel akan çay ,tepeler. Köye dik dik gelen plato alanına kurulmuş dağınık evler. Dağlar tepeler ne kadar steplerle örülüyse köydeki evlerin etraflarına çevrileyen bahçelerde de o nispette ağaçlar, bitkiler var. Yemyeşil.Köyün içinde neredeyse her çeşit ağaçtan var; cevizi,narı selvisi gibi...Öndeki küçük köye dikine gelen tepelerin ardları yüksek dağlarla çevrili.Artık yolun sağında solunda serpilmiş evlerin arasından geçiyoruz.Şöför

- Aydınli kardaş seni nerde indireyim diye sordu. Nereye kime gideceğimi öğrenmeye can atıyorlardı.

- Muhtarlıkta yada köy kahvesinde olur dedim. Adam vitesi atarken bir arabayı sallamasından yine sorusuna istediği cevabı alamadığı belliydi. Yolda evinin yakınında indire indire köy meydanı olduğunu düşündüğüm yerde araba durdu Şöför

- Aydınli burası köy meydanı, aşağıda sor muhtarın yerini gösterirler. Hemen yanı da kahvedir zaten dedi. Parasını ödeyip aşağı indim. Köy muhtarlığı binası hemen karşımdaydı ve oraya yöneldim ama muhtarlık kapalıydı. Aşağıdan bir amca bir şeyler dedi ama ben bişey anlamadım. Sonra önünde çınar ağacının altında oturan ihtiyarları görüp oraya yöneldim.Kahvenin dışına yaklaştığımda koca koca ihtiyarların saygıyla yerlerinden kalkıp elimi sıkmaları bana hoşgeldin demeleri çok hoşuma gitti.Doğunun misafirperverliği diye düşündüm. Hemen neredeyse herkes gelip elimi sıktı.Yani aslında bizde de öyledir de mesela gencler buna pek dikkat etmezler. Burada genci ihtiyarı çok sıcak kanlı.Bir şeyler soruyorlar ama ben anlamıyorum. Kürtce bilmediğimi onlara söyleyince gençten bir çocuğu

çağırdılar; iletişim sorunumuz gönüllü tercümanla çözülmüş oldu.Oturmamı ne içmek istediğimi sordular.Çay olur dedim.Şimdi o gençle beraber oturan diğer gençlerde benim yanıma oturdular.Kendimi tanıttım

-Yunus dedim tercüme eden gencin adı da Müslüm müş.Müslüm

- Abi nereden geliyorsun asker misin diye soruyorlar

-Yok asker değilim.Aydın dan geliyorum öğretmenim ben dedim.Müslüm tercüme ediyor

- Bizim okula mı tayinin çıktı abi

- Yok ben başka bir şey için burdayım. Muhtarla görüşmem lazım dedim. Muhtar bahçesine gitmiş anca akşam gelirmiş. Aç olup olmadığımı sordular . Çayın biri bitti ikincisi geldi.

Hepsinde bir merak var sormayın.Laf dönüp dolaşıp ne için buraya geldiğimi sorup duruyorlar. Birisinin asker,okul arkadaşı mıyım ? İn miyim yoksa cin mi? Etrafım hepten meraklılar ile çevrildi.Artık söylemekten başka caremin olmadığını anladım.

- Ben geçen yıl Mersin de mevsimlik işçi olarak biber tarlasında çalışan Asmin adındaki kızı görmeye geldim dedim.İyi halt ettim bir anda kahvede olan herkes kendi aralarında hararetili bir konuşmaya tutuldular.Sonra Müslüm e soruyorlar Müslüm de bana

- Abi kimmiş bu Asmin denilen kız. Soyadı neymiş?

- Valla soyadını bilmiyorum Müslüm bir adının Asmin olduğunu biliyorum.Müslüm dediklerimi çeviriyor sonra onların sorduğunu bana

- Soy ismini bilmiyorsun?

- Bilmiyorum.

- Peki kimlerden miş anası babası ,bizde insanların lakabı vardır bi lakab

- Bilmiyorum Müslüm yeşil gözlüydü ,koyu yeşil gözlü Müslüm tercüme ediyor kahve hepten hareketlenmeye bağlı çağırışı duyanlarda bulunduğumuz yere gelmeye başladı.Kendi aralarında konuşuyorlar anlamasamda iş gitgide alevleniyor onu görmemek için kör olmak lazım.Müslüm

- Bu kız kaç yaşlarında ,eli yüzü nasıl diye soruyorlar tarif et diyorlar

- İnan bilmiyorum hiç yüzünü görmedim. Yalnızca koyu yeşil gözleri var. Zayıf,boyu uzun tahminim bir seksene yakındır. Müslüm daha çevirmeden

- Abi sen iyi misin hiç yüzünü görmediğin kıızı mı aramaya geldin buralara sen kafayı mı yedin?

- Görmedim ama bu köylü olduğunu biliyorum. Köyde kaç tane Asmin adında kız var ki?diye sorunca Müslüm

- İki tane dedi.

- İyi ya işte ikisinden birisidir aradığım dedim oradan birisi

- Sen ne diyorsun lan diye bir kabardı üstüme yürümeye kalktı birileri tutmasaydı adam üstüme atlayacaktı.Genc bana türkce küfür ediyordu; sonra türkce yetmedi kürtceye geçti.Etrafımda olan gençlerden bir kaçı hemen yakamı falan tutup beni tartaklamaya

başlayınca neredeyse oturduğum sandalyeden düşüyordum.Hemen ayağa kalkıp beni itip kakanların ellerini engel olmaya çalışarak ellerimi havaya kaldırdım.Yani bir tehdit değilim diyordum.İhtiyarlardan biri bağırdı çağırdı gençlere ,belli ki sözü dinlenen bir adamdı gençler adama cevap verse de adam el kol hareketleri ile gençleri susturdu.

- Bana bak Aydın lı senin ne derdin var bu Asmin ile diye doğu lehçesi ile bana direkt sordu

- Hiç bir derdim yok amca ama onunla iki kelam konuşmam lazım.

- Bana bak delikanlı sizin oralarda bu işler nasıl olur bilmem ama buralarda öyle ulu orta kahve ortasında bir kızla konuşacağım diyemezsin. Seni aha şurda paralayiverirler. Sen anlat hele nedir senin derdin bu Asmin dediğin kızla?

- Bir derdim yok amca,ona bir soru soracağım.deyince ihtiyar kızdı bana bağırdı

- Bak delikanlı ne soracaksan bana de hele

- Amca sorumu ona sormalıyım anlayın beni
- Ülen asıl sen anla sen yüzünü bile görmediğin bir kız için ta buralara geldin ona bir soru soracağım diyorsun, buna kim inanır? Sen işin asıl mahiyetini bir anlat hele? dedi
- İnanın kötü bir niyetim yok. Bir hafta kadar aynı tarlada çalıştık,bende bir emaneti var onu verceğim.
- Sen göster bakayım şu emaneti neymiş o? Hem bu köyde iki tane Asmin adlı kız var hangisi acaba Hüseyin lerinki değildir onlar kara gözlü,diğeri Hıdır larınki bak onun kızının gözü renkli
- Tamam odur o zaman dedim ama kalabalıktan deminki genç herkesin üzerinden bana doğru adeta uçtu az kenara çekilmesem yumruğu yüzümde patlıyordu.Diğer gençlerde üstüme saldırdı geri geri kaçarak yumruklardan tokatlardan kendimi korumaya çalışıyordum ki benimle konuşan ihtiyarın gür sesi kahveyi kapladı.Kürtce bağırıyordu gençler ise beni parçalamak için can atıyorlardı.Adam bağıra çağıra gençleri uzaklaştırdı. Beni de
- Len oğlum sen canına mı susadın sen salak mısın ,kafayı mı yedin senin amacın ne?
- Söylediklerimden farklı ne bir amacım nede beklentim var amca,niye bu kadar tepki gösteriyorsunuz? Anlamıyorum dedim gençler biz şimdi sana anlatacağız diye başladılar yine İhtiyar kürtce öylesine bağırdı ki onlara hepsi bir anda susu pus oldular.Türkce bilmeyen diğer ihtiyarlara da bazı çocukların olan bitenleri anlık tercüme ettiklerini şahit oldum. İhtiyar
- Bana bak Aydın lı, ya bana adam gibi anlatırsın ya da seni aha şunların eline veririm. Senin parçanı bulamazlar. Bak işte o dur dediğin Asmin bak şu uzun boylunun nişanlısı ,burada senin bu söylediklerin için adam keserler bilesin.Anlat bakayım sen kapıldın mı bu kıza
- Galiba amca
- Ülen hiç yüzünü görmedim dedin;insan yüzünü görmediği kıza aşık olur mu?
- Bende bu soruyu aylardır kendi kendime soruyorum ama olunuyormuş demek.
- Diyelim ki oldun ,dediğin doğru ya yüzünü görünce beğenmezsen ? Hiç tanıımıyorsun huyunu suyunu sevmezsen?
- Ben de onun için burdayım,onu görmek mümkünse de iki kelam etmek istiyorum.İnanın en küçük bir art niyetim,amacımda kötülük yok.
- Ülen oğlum ondan bir şüphem yok. Maşallah aslan gibi adamsın, erkek güzelisin. Lakin konuştukların düşününce insanın kafası almıyor.Bulamadın mı sizin oralarda da ta buralara geldin.
- Gönül bu amca bulduğunu değil, kapıldığını istiyor.
- Hiç yüzünü bile görmediğini
- Evet bazen iki zümrüt gözde yetiyormuş dedim.
- Bak delikanlı şimdi zümrütü altını karıştırma. Çağırsak , bu kızları sana göstersek nasıl tanıyacaksın, görmemişsin bile.
- Siz gösterin ben hemen tanırım dedim.Oradan birisi kürtce birşeyler söyledi amcaya
- Bak Asmin in biri kara gözlü; diğeri Hıdır in kızı da geçen yıl işe mişe gitmemiş. Birileri seni fena kafayı almış. İyisi mi sen başına birşey gelmeden buralardan git evladım buralar pek tekin değildir.
- Hiç işe gitmemiş mi?
- Gitmemiş. Babası Hıdır zengindir onun öyle mevsimlik işi falan olmaz.Ya Yasin gösteriver şu şaşkın aşığa nişanlının resmini, adam ta nerelerden gelmiş içi rahat gitsin. Yok ya bu çocuk da kötülük yok, ben insanları tanırım. İnanmamış olsa buralara gelmezdi, neyse yine sen bilirsin dedi.Genç bir şeyler söylese de sonra cüzdanından çıkardığı resmi gösterdi. Resimde genç ve güzel bir kız kocaman açık mavi gözlerini kadraja dikmiş gülümsüyordu .Resmi uzatırken Yasin adlı gence

- Özür dilerim Yasin kardeş amacım seni incitmek değildi, bu değil deyip tekrar özür dileyince gençler yanımıza oturdular. Kahvenin gergin ortamı bir anda yok oluverdi. Yalçın dağların çevrelediği platolarda kara iklimin, zorlu şartların biçimlendirdiği sınır boyunun bu sert adamları bir anda biçim değiştiri vermişlerdi. Belki köy köy olalı kahve kahve kahve olalı böyle şamata eğlence görmemiştir. Sanki komedi filmi oynuyor. Kendi aralarında kürtce konuşup konuşup gülüyorlar. Her kafadan başka ses çıkarsa da mevzu benim. Bana bakıp bakıp bir şeyler deyip basıyorlar yaygarayı. Ben mi? Berbat durumdayım. Bir hayal bir hiç uğruna ta buralara geldim. Kendimi aptal durumuna düşürdüm. Şu an içinde bulunduğum komik durum mu, yoksa veda ettiğim hayali aşkım mı beni daha çok üzüyor bilemiyorum. Utanmasam kahvenin ortasında kahkaha atan bu neşeli insanların arasında ağlayacağım. Karmakarışık duygular arasında cebelleşirken ihtiyarın biri elini omzuma koyup
- Delikanlı üzülme birleri seni fena makaraya sarmış. Olur böyle şeyler. Boşver başka türlü buraları gelir miydin, sana da bahane oldu işte desede benim teselli alacak tarafım bile kalmamıştı
- Peki amca diğer kız
- Hangisi
- Diğer Asmin olan olamaz mı? diye sorunca adam bana eğilerek
- Sümsük Osman nın kızı mı? Ülen oğlum bu yaşta bana varacağım dese ben almam. Olacak şey mi? Yani sana şöyle anlatayım Asmin in manasını biliyorsun değil mi? Dağ çiçeği. O Asmin den anca dağ dikenini olur. Ha istiyorsan gelmişsin buralara kadar, seni boş göndermeyelim onu sana verelim artık gerisini sen düşün dedi gülerek. Sonra yanındaki adam ısrarla sorunca ona birşeyler söyledi adam güle güle sandalyeden düştü. Kahve artık kahvelikten çıkmıştı. Benim kızarıp bozardığımı gören ihtiyar
- Dur hele Yunus öyle kızarıp utanma biz bizyiz şurda. Senin gibi yolunu kaybedip de gelen olmaz buralara. Sen bizi güldürdün Allah da seni güldürsün deyince ayağa kalktım.
- İyi o zaman bana mücadele burada artık işim kalmadığına göre ben yola düşeyim dedim. Önce hepsi bir birbirlerine baktılar sonra tekrardan gülmeye başladılar. İhtiyar
- Yunus nasıl gitmeyi düşünüyorsun
- Niye araba yok mudur? diye sordum
- Araba varda, yarın sabah. Şimdi artık gün akşama döndü burdan kimse gitmez dedi gülerek
- Hadi ya taksi falanda mı yoktur ? diye sordum
- Yok. Bizde öyle şeyler pek bulunmaz. Acil durumlarda birisine rica edersen götürürse anca o götürür. Hem seni biz pek sevdi öyle hemen bırakmayız dedi.
- Yol ayrımına kadar yürüsem ana yolda vesait bulurum dedim. Yine güldüler
- Yunus kendini Aydın da zannettin herhalde. Burası Şırnak, Şırnak'ı geç Uludere. Uludere' yi de geç aha hudut hemen şuracıkta. Dağ taş yılan çiyen doludur . Sen öyle gençliğine gücüne kuvvetine ,kalıbına güvenme burada böyle kalıplı olmak avantaj değil dezavantajdır. Misal beni bu kalıpla beş yüz metreden vuracaksa seni kesin bin metreden vurur. Öyle bu kalıpla her taşın arkasına da saklanamazsın; kafandan olmasa popondan kesin kurşunu yersin dedi yine herkes güldü. Artık maskara gibi bişey olmuştum. Çoluğu çocuğu ihtiyarı genci bana bakıp gülüyorlardı. Kendimi köşeye sıkışmış hissederken.
- Yok Yunus yok şaka yapıyorum artık buralarda çatışma tam bitmese de ,öyle eskisi gibi değil. Yinede sizin oralara pek benzemez. Sen bugün benim misafirimsin, yarın sabah gidersin .
- Yok amca zahmet vermek istemem dedim

- Yok len ne zahmeti alt tabanı sofraya bir tabak fazla koyacağız. Hem bugün burada düşün var. Sen bilmezsin bizim buraların düşünleri pek meşhurdur, çok güzel olur. Bir kürt düşünü görürsün fena mı?

- Yok be amca tanımam etmem kimseyi, davetsiz yere ?

- Ülen sen tanımasan ben tanıyorum. Köyün hepsi zaten akraba aynı aşiretten. Belli mi olur belki yeşil olmasa da siyah veya bir çift mavi göz görür tutuluverirsin damadımız olur kalırsın buralarda dedi Kahve yine koptu adam devam etti

- Bak seni herkes sevmiş. Yoksa bir yabancı gelecek saçma sapan konuşup , bizim köyün kızlarını yan gözle bakacak; bak bu yaştayım ben bile o gözleri yerinden çıkarır eline veririm dedi

- Evet onu anladım, biraz önce arkadaşlar neredeyse linç edecekti dedim Yeşil gözlü kızın nişanlısı olan genç

- Kusura kalma Yunus kardeş seni tanı mıyorduk yani, bir de Asmin Asmin diye tutturunca yani kusura bakmayasın, ama artık gardaşımın, baş tacısın dedi. Tekrar aç olup olmadığımı sordular çaylar falan derken Oradaki diğer ihtiyarlar kendi aralarında konuşup ayağa kalktılar.İsminin Rüstem olduğunu öğrendiğim amca

- Bak biz ilkindine camiye gidiyoruz, oradan düşün evine geçeceğiz. Bugün kına sen Hayri lerle beraber düşün evine gelir orada buluşuruz. Tamam mı, Hayri birazdan siz dolanırsınız dedi.Asmin in nişanlısının adının Hayri olduğunu bu şekilde öğrenmiş oldum. Hayri kürtce Rüstem amcaya bir şeyler söyledi. İhtiyarlar çıktıktan sonra gençlerle başbaşa kahvede kaldım konu hemen şekil değiştirdi,nasıl vücut yaptığımı hangi sporları yaptığım hangi takımı tuttuğum tarzı şeylere geçti.Yarım saat geçti geçmedi gençler ayaklandı. Müslüm

- Yusuf abey hadi düşün evine gidiyoruz dedi.Gidip gitmeme de her ne kadar kendi içimde bocalasam da mevcut şartlarda pek seçme şansımda yok.

Beş dakikalık bir yürümeyle düşün evine vardık,kadınlar ayrı erkekler ayrı oturuyor. Abartısız beni gören herkes yanıma gelip hoşgeldin diyor. Bazıları da gülüyor ne konuştuklarını anlamıyorum ama gülen herkesin hakkımda konuşup güldüğü ile ilgili şüpheye kapılıyorum.Yemekler yenildi,yemeği yiyen masaları boşaltıyor yeni gelenlere yer açıyorlar.Diğer tarafta ihtiyarlar sandalyelere gençler buldukları yerlere oturuyorlar. Müzik düzeneği kurulmuş bugün kına gecesiymiş.

Akşama doğru gelin arabası meydana giriş yaptı. Gençler yanan meşalelerle onaları karşılıyor. Bol bol korna sesleri,zılgıtlar ortalığı yıkıyor. İhtiyarlar bile daha iyi görebilmek için ayağa kalkıp kendilerine uygun yer bulup coşan manzarayı seyrediyorlar.Müzik keza aynen öyle; meydana hakim yere park edilip kasa kapakları açılan müzisyen aracı olarak düzenlenmiş aracın sağına soluna konulan güçlü hoparlör meydanı yıkıyor; karşı tepelerden yankılanması kesin geliyordur lakin bu hengamede işte o duyulmuyor.Karşı yüksek tepenin en doruğunda askeriyenin karakollarının karartısı gözüküyor.Ortam hepten coştı.

Rengarenk giyinmiş kızlar, kadınlar çiçek bahçesi gibi meydanı süsleyi verdiler. Hatice nin youtube düşün videolarında seyrettiğim insanların aynısı şimdi ete kemiğe bürünmüş karşımdaydılar. İçime dert olan Asmin i bulamama olayı bile bir an aklımdan uçup gitti. Gelinle damat ı çepeçevre çevreleyen kalabalık dörderli beşerli halay çekerek meydana doğru yürüyor. Yanan meşalleler tan yerine dönen akşam karanlığını aydınlatıyordu.Sonra gelinle damadı önceden hazırladıkları yere kadar halay ve zılgıtlar eşliğinde götüren kalabalık gelin ve damadı sadıçları ile orada bıraktıktan sonra halaya geçtiler. Ne halay ama. Koca meydan boydan boya tek sıra halinde halay çeken insan ile çerçevelendi. Parlak rengarenk kıyafetlerle hanımlar, genelde yöresel kıyafetini giymiş erkekler meydanı usul usul halayla tavaf etmeye başladılar.Rüstem amcaya

- Amca sizin köy ne kadar kalabalıkmiş fazla ev gözüküyor gibiydi bu kadar insan nereden geldi diye sordum

- Yunus um hala kendini Aydın da zannediyorsun. Bizler aşiret, kalabalıktan güçleniriz. Hani siz diyorsunuz ya çekirdek aile bizim çekirdek aileden anladığımız en az bir futbol takımımızdır. Her evde sekiz onar çocuk olmayınca o ev bize garip kalır .Hiç sormadın benim kaç çocuğum var ? Sor hele

- Kaç tane amca

- Altı kız sekiz erkek on dört tane

- Torun?

- En son otuzbeşi geçince saymayı bıraktım.

- Maşallah amca Allah bağışlasın.

- Cümlemize senin peki?

- Biz üç kardeşiz bir abim bir de kız kardeşim var.

- Anan baban sağlar mı?

- Anam sağ ama babamı üç ay önce kaybettik.

- Allah rahmet eylesin yaran çok tazeymiş, kaç yaşındaydı

- Yetmiş dokuz du amca, kalp krizi dedim

- Dur Yunus um kusura bakma böyle günde yaranı deştim dedi. Halaycılar yavaş yavaş meydanı dönüyor bende annemi bir sabah Şırnak'tan aramıştım merak etmişlerdir arayayım dedim. Az izleyenlerin gerisine çekilip Hatice yi aradım. Megafonu açtı ikisiyle beraber günü konuşup kısa bir özet geçtim . Bugün burada düğün var misafir edecekler yarın yola çıkacağını bildirince; artık döneceğime mi yoksa Asmin i bulamadığıma mı daha çok sevindiler bilemiyorum ama seslerinden çok sevindikleri belliydi. Yavaş başlayan halay hızlandı insanlar coşmaya başladı göz göze geldiğim herkes bana gülüyordu artık düğün coşkusundan mı , misafirperverliklerinden mi yoksa aptal aşık diye eminim ki köyün sağır sultanının bile duyduğu hikayemden mi bilinmez ama gülüyorlardı. Olsun gülmek herkese çok yakışıyor. Rüstem amca

- E hadi efe sende in katıl halaya dedi.

- Yok amca ben bilmem dedim,

- Ülen bilinmeyecek nesi var bozuk yay gibi esneyip duracaksın işte dedi.

- Olsun seyretmek güzel dedim Rüstem amca kulağıma yaklaştı

- Sana Asmin leri göstereyim mi ? diye sordu ben şaşarak ona bakınca

- Bak birisi sondan dördüncü yeşil giyen o Hayrinin ki, diğeri de bak; sol tarafta iki kırmızılı tombul var ya kısa olan, o da kara Asmin. Nasıl sana dediğim kadar varmış deyip göz kırptı. Kız bu mesafeden bile Rüstem amcanın dediği gibi gözüküyordu. İhtiyar çok neşeli kafa dengi bir adamdı, ciddiyetinin altında sanki hiç yaşlanmamış bir ruh taşıyordu. Esprisine ben de güldüm. Halay artık hepten hızlanmaya başlamış, kalabalık halay topluluğu gitgide azalmaya gençleşmeye başlamış gibiydi. Sonra kına merasimi derken Hayri yanıma geldi ısrarla halaya çıkmamı istiyor ben bilmem olmaz desemde dinleyen kim diğer gençlerinde çekiştirmesi ile halaya beni de soktular. Onlara ayak uydurmam başta zor olsada bir süreden sonra taklit yapa yapa alıştım. Acemice olsa bile çok dikkat çekmeyecek şekle sokabildim. Kızlar tarafına bakmaya korkuyorum ara sıra baktığımda sanki herkes bana bakıyormuş gibi geliyor. İlk fırsatta Rüstem amcanın yanına geldim.

Akşamı ettik. Akşam Rüstem amcalara yatılı misafir olarak gittim. İki katlı evlerinde çocukları torunları kalabalık bir ev. Ev halkı çok candan hanımı, gelinleri, kızları, oğlanları olsun çok güzel misafir edip ağırladılar. O kadar yorulmuşum ki kolay değil neredeyse iki gündür yatak yastık yüzü görmedim. Deliksiz uyumuşum.

Ertesi günü kahvaltı hazırlamışlar uyandığım da gün kuşluğa dönmüş kahvaltı için beni bekliyorlarmış. Kusura bakmayın çok yorulmuşum diye geç kalktığım için özür dilesemde onlardan önemli değil gideceğimiz bir yer yok rahatına bak cevabı ile karşılaştım.

Kahvaltı boyunca Rüstem amca biraz düşünceliydi. Dünkü o neşeli espirili ihtiyar gitmişti. Kahvaltı bitti üstüne kahveler içildi hiçbir takılma, espiri gelmedi. Yani henüz bir günlük tanıdığım bir insandı lakin sanki bugün bir başkaydı

- Hayrola Rüstem amca bugün canınız biraz sıkkin gibi bir şey mi oldu? Kötü bir şey yok İnşallah?

- Yok Yunus'um onuda nerden çıkardın, ben sabahları biraz böyle olurum ondandır.Hadi yolcu yolunda gerek, istersen son arabada gitmeden seni meydana götürüyüm dedi.Teyzeye ev eşrafı ile vedalaşırken herşey için çok teşekkür ettim.Yolda yürürken Rüstem amca

-Yunus buralara gelmekten hele hele birde yüzünü bile görmediğin bir kızın peşinden hiç korkmadın mı? diye sordu

- Yok amca niye korkayım ki insanda niyet önemlidir niyetin iyi olduktan sonra niye korkayım ki? Hem buralar artık eskisi gibi değil diye sende söyledin.Pek bir vukuat duyulmuyor.

- Sen sorumu yanlış anladın buralara gelmek derken Şırnak'ı kastetmiyorum,kastettiğim Asmin i bulsaydın ne yapacaktın onunla evlenecek miydin?

- Bilmiyorum amca bu karar tek kişinin verebileceği karar değil onunla konuşup akışına bakacaktım, sonuçta o ne düşünüyor olur mu olmaz mı gidişat belirleyecekti.

- Sence olur muydu?

- Bilmem bulamadım ki bana kötü bir şaka yapmışlar benim anladığım bu.

- Farzetki şaka değil kız kürt,dili töresi yaşantısı herşeyi farklı nasıl olacak bu iş Aydın'la burası kaç saat tuttu?

- Neredeyse bir gün amca.

- Bak bir gün ,bu işin nişanı ,düğünü zor olmayacak mı?

- Sevgi aşk her şeydir, gerisi teferruattır amca. İş ona kalsın bir şekilde bir orta yol bulunabilir.

- Peki sen tarlalarda çalıştığına göre zengin birisi de değilsin

- Yok amca değilim

- Oğlum bu zamanda her şey para seninkisi cahil deliliği.

- Aşk bu amca aşkın olduğu yerde aklın ne işi var?

- Ülen aşk maşk diyorsunda daha kızın yüzünü görmemişsin şimdi karşımızdan gelse tanımayacaksın. Ona da pek aklım almadı insan bir hafta aynı tarlada çalışır da kızın yüzüne bakmaz mı?

- Çok denedim ama göremedim,kendisine söyledim göstermedi.Tarlada çalışanlar sıcaktan amele yanığı olmasın diye her yerini kapatır bir gözleri açıkta kalır. Bende anca gözlerini görebildim.

- O da sana yetti yani

- Öyle gözüküyor gözler kalbin aynasıymış sana yeter dedi bana

- Peki kız ya alevi çıksa?

- O onun bileceği bir iş. Alevilik de Allah yolunda bir yoldur hemde iyi bir yol. Benim tercihimde etki yapmaz.

- Peki kız buraların kızı ya pkk lı çıksa hiç onu düşündün mü?

- Yok düşünmedim; o ise farklı, vatanına milletine silah dorultmadır. Yanlış bir yoldur, ben ona doğrusunu gösterirdim.

- Yakışıklı boylu poslu adamsın kendi memleketinde bulamadın mı da ta buralara geldin be oğlum?

- Gönül işte amca ferman dinlemiyor deyince ihtiyar bir durdu yolun kenarındaki iki taşı göstererek
- Bak gel şu kayalığın üstüne oturalım. Sen bu işi bana bir anlat hele. Sen onu ilk nerede gördün ,aranızda neler geçti. Korkma araba giderse gitsin, endişelenme ben seni gönderirim deyip yol kenarındaki kayaya oturdu.Bende ihtiyara tarlada Asmin ile aramızda geçenleri kıcıma avuçlayıp pandiklemesi hariç hepsini anlattım. Adam dinledi, dinledi hım dedi.Allah Allah dedi bazen güldü İhtiyar
- Biliyor musun ben yıllar önce aynı senin yaşadıklarını yaşadım. Gençken İzmir e çalışmaya gitmişim orada uzun zaman kaldım,yani seni gibi olmasam eh bizde gençken boylu poslu civandık. İzmir de bir gönül işim oldu ,bende senin gibi fena kapıldım. Senin gibi derken biz yedik içtik ,gezdik kısaca neredeyse her şeyi yaptık. İş ne zamanki evliliğe gelince konuyu bizimkilere açtım; tabi tüm aile üstüme çullandı . Yemediğim laf, dayak kalmadı. O zamanlar aile büyüklerinin sözü bizde emirdi, ne mümkün karşı çıkmak? Önceleri denedim bir süre mücadele ettim çünkü ben de Hülya yı çok seviyor sıırılsıklam ona aşkıttım. Gücüm bir noktaya kadardı ve pes edip memlekete döndüm.Teyzen benim dayımın kızıydı ve onunla evlendim.Allah ondan bin kere razı olsun bana çok iyi bir eş çocuklarıma ana oldu ama bir tarafım hep eksikti be Yunus. Bugün bile o İzmir kızı Hülya nın silüeti gözümün önünde, onu hiç unutamadım. Aşkı unutmanın tek bir yolu var zaten ne zaman ki üstüne bir avuç toprak atıldı ancak orada, bence başka da bir yolu yok.Sana helal olsun Yunus um yıllar önce benim yapamadığımı niçinleri kafamda döndürüp durduğum şeyleri sen göğsün kabara kabara yapıyorsun.
- Sizin zamanla şimdiki arasında çok fark var amca belki aynı şeyler şimdi başına gelseydi sende benim gibi yapardın. Kendini çok sorgulama diye ihtiyarı teselli etmeyi denedim.
- Yok Yunus un yok değişen hiç bir şey yok. Zaman değişiyor ama birçok şey aynı kalıyor.Bu kişiyle ilgili. Şimdi bu aradığın yeşil gözlü dilberi kaf dağında yemen de bulacağını bilsen gider misin?
- Giderim amca
- Bak gördün mü ? Her neyse... Şimdi mesele ben değilim, sensin.Şimdi sana birşey söyleyeceğim ama dün akşamdan beri kararsızdım; lakin şimdi bende taşlar oturdu kararımı verdim. Dinle ben senin Asmin i nerede bulacağını biliyorum deyince hızla ayağa kalkıp ihtiyarın önüne dikildim.
- Valla mı amca ? Gerçekten biliyor musun? Şaka yapmıyorsun değil mi? deyince ihtiyarın üzgün ciddi suratından hiç de şaka yapmadığını hemen anlayıverdim.
- Biliyorum.
- Nerede peki ? diye sordum heyecanla. İhtiyar
- Bak dinle Yunus.Şimdi çok önemli bir karar vermen icap edecek;ya buradan hemen ardına bakmadan çekip gideceksin bu beladan uzaklaşacaksın yada kalıp yüzleşeceksin.Bir tane daha Asmin var biz onu hiç düşünmemişiz.
- Gerçekten o zaman benim aradığım kesin o diyordum ki ihtiyar sus işareti yaptı.
- Dur sözümü kesme. Sen anlattın şimdi de ben anlatacağım. Sen neye bulaştığını bilmiyorsun.Dinle. Senin aradığı Asmin korkarım ki bizim aşiretin reisinin kızı Asmin, şimdi tüm taşlar yerine oturuyor. Dün seni halayda tanıyanlar olmuş hani şu Mersin deki biber tarlasında çalışan işçilerden. Anlattıklarının hepsi doğrulandı. Şimdi bilmediklerini ben sana anlatacağım.Bizim köyden gidip orada çalışan kızlardan biri Ankara da üniversitede okuyor; yazları da böyle amelilikle para biriktiriyor garibim. Asmin de Ankara da Üniversitede öğrenci. Okulları farklı bile olsa dedim aynı aşiretten aynı toprağın insanıyız nerede olsa birbirimizi buluruz. Tarladaki kızla Asmin Ankara da arkadaşlar, görüşüyorlar mesajlaşıırken kız senin resmini çekip Asmin e atıyor; bak burada kimlerle çalışıyoruz diye. Senin resmini gören

Asmin çok etkilenmiş olacak ki sen kalk Ankara dan Mersin e gel koca ağa kızı ırgat gibi arkadaşının kıyafetlerini giy tarlaya seni görmeye git. Zaten sonrasında sen biliyorsun.Olay bu .Bu iş olmaz Yusuf'um. Bizim ağayı çok iyi tanır, yedi ceddini bilirim. Bu adamlarla koskoca Osmanlı bile başa çıkamamış yüzyıllarca buraları onların yönetimine bırakmış ,imparatorluk içinde beyliklerine göz yummuş.Al bu zamanda bile koca devlet dış geçirebiliyor mu? Bunların yedi cediti ağadır. Aşiret ağalığı deyip geçme onlardan kurtulmanın tek yolu kaçırmaktır veya tam teslimiyettir Yunus um. Bizim ağa hayatta sana kızını vermez.Üstelik bir oğlu bir de kızı var tek kız yani evin tek kızı.Tek kızını tarlada tanıştığı bir ırgata verdi dedirtmez.Onun için sen git Yunus um. Bunları sana anlatıp anlatmamayı çok düşündüm ama belki İzmir'deki olay başıma gelmeseydi anlatmazdım ama karar senin.

- Bu ağayı daha doğrusu Asmin i nerde bulurum diye sordum Rüstem amcaya.İhtiyar kafasını bir sallayıp

- Al işte sen beni hiç dinlememişsin Yunus, hiç dinlememişsin.Bak tehlikeli diyorum.Bu sizin haber bana geldiyse ona mutlaka gitmiştir. Bu işin sonu iyi olmaz diyorum. Gel başına bir şey gelmeden burdan git .

- Tamam amca gideceğim lakin Ankara da Asmin hangi üniversitede okuyor soy isimleri ne söyle gideyim

- O kadarını ben bilmem Fatma yı sorar öğreniriz.Kararlısın yani ?

- Kesinlikle amca bu işi açığa çıkarmadan vazgeçmem.

- İyi o zaman hadi eve gidelim Fatma yı eve çağırırız.Bak adam çok tehlikeli bilesin .

- Biliyorum amca anladım dedim.Eve yaklaştığımızda bizi eve geri geldiğimizi gören Rüstem amcanın hanımı şaşırıldı

- Hayrola bey geri geldiniz? diye sordu Rüstem amca

- Anlatırım dedi içeri girip oturduk.

Yarım saat geçmedi henüz yirmilerinde bir kız annesiyle beraber eve geldi .Kızı görür görmez tanıdım. Mersin de biber topladığımız tarlada Asmin nin yanında bulunan kızdı. En çok onunla konuşup kıkırdaşıyorlardı,annesini teyzeyi de tanıdım o da Mersin de bizimle beraber biber toplayanlardandı.Biz onlara onlarda bize hoşgeldiniz dediler .Rüstem amca

- Kızım Fatma bak ben Yunus a durumu izah ettim ,Mersin de olanları Asmin in Ankara dan geldiğini falan hep söyledim. Şimdi de onun sana soruları var dedi.Fatma

- Tamam amca lakin ben Asmin e dün Yunus un burada olduğunu haber verdim. Bence acele etmesin Asmin bugün kesin buraya gelir. Ne soracaksa ona sorsun dedi

- Asmin buraya mı gelecek ? diye sordum

- Ben Asmin i tanıyorsam mutlaka gelecektir. Hatta bana onu bir yere bırakmayın diye tembih bile etti dedi

- Ne zaman geleceğini söyledi mi?diye sordum heyecanlanmıştım hemde ne heyecan.İçim içime sığmıyordu.

- Babasigillerle Mersin de yazlıktalarmış yola çıktılarsa akşama kalmaz burda olurlar.Sen ne soracaksan ona sor. Ben bu işe pek karışmak istemem dedi. Biraz ordan burdan konuşup kahveler içildikten sonra ana kız gittiler.

Bende annelere beni bırakmadıklarını düşünün bitmesi bekleyeceğim diye bir beyaz yalan ile gelemeyeceğimi haber verdim.

Rüstem amca fırsatını buldukça buralardan ,aşiret törelerinden ,ağalık sisteminden ,insanların yaşam biçimlerinden durmaz bana birşeyler anlatıyor.Buralara yabancısın diyor. Yol yordam bilmiyorsun diyor.Buralar dağlık bizler dağ insanlarıyız diyor. İnsanlar içinde yaşadıkları tabiat şartlarına göre şekillenirler diyor. Buralarda iklim de ,tabiat şartları da serttir haliyle ekosisteme hükmeden biz insanlar hepsinden daha da sert olmalıyız ki hayatta kalıp yaşamımızı sürdürebilelim diyor. Diyor da diyor. Bende ona bizde Aydın da el bebek gül

bebek büyüyen muhallebi çocukları değiliz diyorum. Biz de dağ köyüyüz Her ne kadar bir çok şeyimiz farklı bile olsa benzerliklerimizin çok daha fazla olduğunu söylüyorum. Karşılıklı sizde öyle bizde böyle diye bol bol tartışıp durduk.Rüstem amcanın endişelerini o anlattıkça daha iyi anlayabiliyorum.

Aşiret eski bizim boylarımız gibi kendi içinde farklı töreleri bulunan ve genelde bu törelere göre yönetilen ama dışarda bulunduğu ülkenin kanun ve nizamlarına göre şekillenen bir yönetim sistemi.Burada önemli olan töre mi yasadan ,yoksa yasa mı töreden önce gelir.Rüstem amcanın anlattığından anladığım kadarıyla asıl sıkıntı töre ile yasaların kanunların arasındaki zıtlık meselesi sorunu çıkaran.Bazı töreler var ki yüzyıllardır uygulana uygulana artık kemikleşmiş,hem insanların zihninde hemde yaşamın içinde kemikleşmiş. Bu töreleri değiştirmeye çalışmak kızgın demiri elinle tutmak gibi bir şey ,yani mümkün değil. Uygulandığında da kanuna karşı geliyorsun. Açığa çıkması halinde mutlak bir yaptırımı, cezası oluyor. E o zaman ne olacak yapmak durumundasın,yaparsan suçlusun yapmazsan insan içine çıkamıyorsun.Benim anladığım kanunla töre arasında hep bir uzlaşma bulunmaya çalışılmış. Töre uygulanıp hasıraltı edilmiş. Aşireti oluşturan toplum tarafından ne zaman ki açığa çıktı,kanunen en hafif cezayı alınabilecek yöntemlere başvurulmuş. Tabi bu çarpışmalardan bir çok masum günahsız etkilenmiş, yaşamları felç olmuş.Bu anlattıklarına en güzel örnek töre kadın cinayetleri.Rüstem amcanın anlattıklarından birşey daha anladım,artık zaman değişmiş isteyen aşiret mensubu aşiretin ne gücüne ne de töresine tabi olmayabilirmiş. Göcer aşiretin etkisi altındaki bölgenin dışına çıkar aşiretin gücünden de yaptırımlarından vazgeçer,tek başına hayatına devam eder; zaten birçok insan artık bu şekildeymiş. Kentlere, kasabalara ilçelere göçmüşler. Göçtükten sonra artık aşireti kim takar diyor.Emme velakin eğer aşiretin veraseti altındaki bölgede yaşıyorsan önce aşiret diyor. Kanun sonra gelir diyor. Düzen böyleymiş ,en kötü düzen bile düzensizlikten daha iyidir demeyi de ihmal etmiyor.

Ayrıca on yıllarca süren terörden en çok bölge insanı sıkıntı çekmiş.Onları en çok koyanda tüm kürtlerin sanki devletine baş kaldırmış intibasıymış. Ne zaman batıya başka şehirlere gittik biz pkk gibi görüp insanlar şüphe ile bizlere yaklaştı diyor.

Oysa ki bizler burada yaşıyoruz savaşın olduğu kanın aktığı yerde huzur mu olur? Olmaz elbet diye kendi sorusunu cevaplıyor. Bizler bu bölgenin insanı iki ara bir derede kaldık. Gündüz devlet demir yumruğunu gösterdi gece ise gerilla. Oysa ki bizler arada kalanlardık. Bizler sıradan gariban vatandaşlarız, filler tepişti biz karıncalar arada ezildik diyor.İşin içine bir kan damladı mı daha da o işten hayır gelmez diyor.Eskiden örgüte katılımlar çok fazlaymış. Gidenleri yılanlar çiyenlar doğurmadı onlarda bizim evlatlarımızdı ,aynı aşiretten hatta bir çoğu ile akrabaydık bile diyor.İnsan kendi akrabasını gambazlar mı,kapına gelse iki lokma ekmek vermez misin? diyor.Ne yapacağımızı biz de şaştık diyor.

Bölgede fabrika var da biz mi çalışmıyoruz. Okul varda, biz mi gitmiyoruz,iş varda çalışmayıp yatıyor muyuz.Sonuçta bakmak zorunda olduğumuz ailelerimiz, sorumluluklarımız var.

Bunları görmezden gelemeyiz, çocukları aç acık evde tutamayız.Aha Irak iki adım ötesi,Suriye keza öyle kaçakçılık yapmayalım da ne yapalım.Bu kanun çiğneme değil mecburiyetten.Eskiden her evin yüzer iki yüzer keçisi koyunu olurdu; şimdi öyle mi? Yani buralar zordur Yunus um her yönüyle zordur.Garibanlık boyun büktürür, dağ ise insanın içini köpürttürür.Yoksa insanlarımız inan gülmeye hasrettir. Niye düşünlerimizi çok önemseriz belki gülmeye ,oynamaya hasretliğimizdendir .Seni neden çok sevdi onu biliyor musun?

- Neden diye sordum.

- Kişiliğinden falan bahsetmeyeceğim ama görmediğin bir yüzün peşinden it ürümez kervan geçmez bizim buralara kadar gelmişsin. Kaf dağında umudunun peşindesin bu halin hepimizi

çok güldürdü. Belki de içimizde sönen ümit ışığımızın parlamasına neden oldun. Bence ondan olsa gerek, seni pek sevdim evladımız gibi bağrımıza bastık.

- Sağ olun amca bende sizi çok sevdim,hepinize kanım kaynadı. Şunu da söyleyeyim ön yargılarımızı kırıp birbirimizle biraz iletişime geçsek inan farklılıklarımız zenginliklerimiz. Benzerliklerimizin ise ne çok olduğunu hayretler içinde göreceğiz.Benim halaydaki acemiliğimle halayı sabote etmem ,sizin zeybek oynarken dengenizi sağlayamamamınızı kızmak değil gülmek en doğal olacak.Hatta birbirimizden çok öğreneceğimiz şey bile var. Biz geçen yıl Urfalılarla bunu tecrübe ettik. Onlar kendilerindeki olanı, biz kendimizde olanı ortaya döküp birbirimizi öğrettik. Hatta bir çok şeyi harmanladık sofralarımız bile ne çok çeşitlenip tatlandı. Üç dört ay içerisinde akrabadan öte olduk.Mesela soğan kebabını biz ailece bayılıyorz,onlarda bizim pırasa saç böreğimizi daha geçen gün yapıp Whatsapptan atmışlar,altına da tandırda da pek güzel oluyor diye yazmışlar.Zaten Anadolu'yu anadolu yapan bu ruh,bunu bağımsız olduğunu zanneden bireyselciliği baş tacı eden bir batı anlayamaz.Bizde ırkçılık ,mezhepçilik ,dil ,din,renk ayrımı yoktur.Yüzyıllardır birbirimizden kız alıp vermişiz akraba ,aile olmuşuz. Kim iddia edebilir ki ben arı şu ırktanım diye.Hani sen sabah sormuştun ya kürtüm,aleviyim,örgüttenim diye sonuncusu hariç gerisinin bence hiç önemi yoktur.Mevlana ne demiş kim olursan ol yine gel diye.Sevgi her şeyin üstündedir. Benim anlayışında eğer insanlar sevgi ile yağrılmışlarsa farklılıkları da saygı gösteriyorlarsa orası cennet olmaya adaydır. Bunu bilir bunu söylerim.

- Yunus um pek güzel söylüyorsunda senin gibi düşünen kaç kişi var? Bağnazlık,cahillik ,önyargılar daha bir sürü negatiflik zamanımızda almış yürümüş. İnsanların inandıklarını,bilmeden sahip oldukları fikirlerini değiştirmek ne zordur bilir misin sen?

- Bilmez miyim? Bilirim elbet ama pes etmek onların kazanması demek. Mücadele ise yitirmeyen umutlar. Eğer biz farklılıklarımızın farkında olursak sevgi,saygıyı baş tacı edersek metaralist emperyalist güçler bu farklılıklarımızı birbirimize karşı kullanamazlar. Üç kuruş menfaatleri için bölgelerimiz kanın, gözyaşının aktığı yer olmaktan çıkar.Tavşan kaç tazı tut diyemezler.Biz birbirimizi en iyi anlayanlar olursak ki, öyleyiz. Tekrar söylüyorum inanın yok birbirimizden farkımız,yabancıların anlatımından birbirimizi tanımayız. dedim Rüstem amcanın telefonu çaldı.Arayan kahveci Ağa gelmiş Rüstem amcaı ve beni kahveye çağırıyormuş.Rüstem amca telefonu kapatıp.

- E Yunus'um zurnanın zırt dediği deliğe geldik. Hala bir fırsatın var gitmek için. Bak bundan sonra bu işin geri dönüşü yok bilesin dedi ne yapacağımı anlamaya çalışarak

- Tamam amca gidelim davete icap etmek gerekir dedim

- Hadi o zaman düş önüme dedi ama o benden önce kapıya yöneldi.

Kahveye vardığımızda kahvenin önüne park etmiş iki tane pahalı lüks jeep ve her çibin başında bekleyen birer takım elbiseli iri kıyım gençı görmemek ,görüp de etkilenmemek mümkün değildi.Yanlarından geçerken Rüstem amca hoşgelmişsiniz deyip selam verip geçti .Kahveye girdiğimizde Asmin in babası olduğunu tahmin ettiğim ağa en ortada, yanında yeşil gözlü bir otuzbeş lerinde bir genç arkada iki tane takım elbiseli koruma olduğu her halinden belli iri kıyım genç göze çarpıyordu. Kahve dünküne göre daha derli toplu iyi giyimli insanlar ve köyün ihtiyarları kahveye sıra sıra dizilmişlerdi.Rüstem amca önde ben arkada ağanın yanına yöneldik. Rüstem amca "hoşgelmişsiniz" deyip herkesin ellerini sıkarken ağa bana elini vermedi "Sen geç karşımda dur hele" deyip bekledi.Rüstem amca da köylülerin birisinin gösterdiği boş sandalyeye oturdu ayakta kalan bir bendim.Kahvede korumalardan ve benden başka bir tane genç yoktu.Ağa

- Demek Yunus denilen,gelip kahve köşelerinde kızımı sorup soruşturan hadsiz sensin öyle mi? diye sordu

- Evet Yunus benim dedim.

- Ne diye gelip kızımı sorup soruşturuyorsun sen onu söyle hele? diye sert bir ses tonu ile sordu.
- Ona diyeceklerim vardı dedim adam daha sert ses tonuyla
- Sen Aydın' lıymışsın öyle mi? Sizin oralarda genç kızları gelip kahvelerde mi sorarlar?
- Yok elbette öyle değil ama kim olduğunu bilmediğim yalnızca bu köyden olduğunu bildiğim için gelip sormak durumunda kaldım dedim.
- Kim olduğunu bilmediğin bir kız için mi ta oralardan buraya geldin? Şimdi söyle bakalım sen Asmin i ne kadar tanıyorsun ? Aranızda ne geçti de peşinden ta buralara geldin?
- Hiç tanımıyorum,aramızda bir şey de geçmedi yalnızca tarlada beraber çalıştık o kadar dedim
- Ülen hangi adam tanımadığı bir kızın ardından gelir ,dediklerine göre yüzünü de görmemişsin
- Görmedim.
- Bana bak Aydın lı senin Efeliğin buralarda sökmez .Sorularıma adam gibi cevap ver, yoksa seni aha burada parlatır her parçanı bir tepeye gömdürürüm. İnsan yüzünü bile görmediği bir kızın ardına düşer mi? Sen salak mısın?
- Değilim ama doğruları söylüyorum Asmin in yüzünü görmedim.
- Ulan deyyus yüzünü görmediğin birisi için mi buralardasın?
- Evet.
- Hadi diyelim ki doğru söylüyorsun. Kızı buldun ne yapacaksın?
- Ona sorularım var.
- De hele neymiş o sorular?
- Olmaz o onunla benim aramda size diyemem.
- Ben babasıyım lan bana demiceksin de kime diyeceksin?
- Yalnızca Asmin e.
- Yani sen diyorsun ki Asmin ile hiç bir görüşmem olmadı,yüzünü bile görmedim,kim olduğunu bilmiyordum, ama Türkiye nin ta o ucundan kalkıp buraya onu bulmaya geldim.Bu saçmalığa kim inanır?
- Saçma gözüküyor ama gerçek olan bu.
- Ya Asmin çirkinse
- Zannetmiyorum.
- Ya kafalarınız uyuşmazsa,ya senin aradığın kız değilse,veya ya seni o istemezse o zaman ne olacak?
- Zorla güzellik olmaz elbet eğer anlaşamazsak herkes kendi yoluna gider.
- Nah gider,sen gel kahve köşelerinde benim kızıma reklam et sonrada herkes kendi yoluna. Burada böyle şeyler olmaz,biz kızımızın bir saç teli için köy yakarız.
- Bizde öyle yaparız lakin burada kötü veya art niyet yok ki. İki gencin birbirine tanıma isteğinden daha doğal ne olabilir?
- Ulan genç dediğin benim kızım Mahmut ağanın kızı. Sen gidince elalem ne düşünecek?
- Ben Asmin in sizin kızınız olduğunu bilmiyordum ,ben tarlada beraber çalıştığım bir kız olarak biliyordum . Hem bence ortada yapılan kötü bir şey yok. Sizin aşiret ağası olmanız veya bir başkası olmanız ne farkedir? Kimsenin konuşabilecek bir durumu olamaz, zira ortada bir durum bile yok.
- Bak delikanlı buralar sizin oralara benzemez,buralarda değil kahve köşelerinde sorup soruşturmak ,kıza yan gözle baktın diye adam öldürürler.
- Yanlış yaparlar,hangi devirde yaşıyoruz. Gençler birbirini tanımadan nasıl yuva kuracaklar? Hem böyle diyorsunuz da dün kız erkek akşam boyu yan yana halay çektiler bunun neyi yanlış?

- Maşallah dil de pabuç kadar her soruya bir cevap var.
- İnsan inandıklarını doğru bildiklerini savunmayacaksa o dil neye yarar ki?
- Tamam delikanlı senin doğrularınla benim doğrularım birbirini tutmuyor. Ben sana aradığın kızın babası olarak bu iş olmayacak diyorum. Sen Asmin in dengi değilsin, topla tasını tarağını git bir daha da buralara gelme.
- Efendim izin verin kızınıza diyeceğim iki kelam var ,yalnız olmamız gerekmiyor birilerin gözetiminde yalnızca iki dakika deyince adam sinirlenip sandalyeden hışımla kalktı.
- Bana bak efe sen anlamıyorsun herhalde. Sana bu iş olmayacak diyorum. Şimdi bas git almayayım ayağımın altına dedi ama bende tık yok köyün ihtiyarları kaş göz işareti ile çıkmamı istiyorlar ama beni bir şey engelliyor bir şey deyip ısrar da edemiyorum ama dönüp gitmiyorumda. Adam tekrar sandalyeyi oturup karşısında benim aynı şekilde durduğumu görünce
- Oğlum sen laftan anlamıyor musun? Bak senin için kötü olacak. Git diyorum sana, yakışıklı ,boylu poslu güzel çocuksun. Git nasibini başka yerde ara, burda sana kız mız yok dedi ben yine bekliyorum Adam elini beline atıp bir tabancayı arkasından öne kemer tokasının hemen üstüne soktu.
- Bak delikanlı bana anlattılar kızıma yılan sokmuş tarlada sen kurtarmışsın. Sana bir can borcumuz var yoksa bizi soktuğun bu rezil durumdan seni sağ komaz seni dinlemezdik bile. Git canını bağışlıyorum borca sayıyorum dedi.
- Gitmiyorum, ben kötü bir şey yapmadım. Asmin ile iki kelam konuşmadan öldürseniz bir yere gitmem dedim Kahvenin kapısı açıldı içeriye arkada biraz önce arabaların yanında gördüğümüz takım elbiseli gençler önde de altmışlı yaşlarda bir kadın arkada yöresel kıyafetler içerisinde içeriye daldı. Kahvedeki tüm ihtiyarlar kendilerine bir çeki düzen verdiler. Ağa
- Hanım deyip ayağa kalktı. Ağanın yanındaki genç sandalyesini kadına verdi. Kadın daha otururken beni baştan aşağıya süzdüğünü farkettim.
- Ağam böyle daldım içeri kusura bakmayasın da gönül işleri bunlar siz erkekler bu konularda az bir zayıf kalırsınız anası olarak eğer bir toy kurulduysa benim de olmam törede vardır. İzin verirsen ben de birkaç şey sormak isterim oğlana deyince Ağa
- Buyur hanım dedi.
- Oğlum sen şimdi buralara yüzünü dahi görmediğin bir kız için gelmişsin. De bakalım bana şimdi kızın sana olmadığı kişi olarak gösterip yalan söyleyip oyun oynadığını anladın, daha başta sana böyle oyun eden birisi için sen gerçekten bir ömür geçirmek istiyor musun? Ona nasıl güvenip de karı olarak alacaksın?
- Doğru söylüyorsunuz, bu yeni durum bende çok şeyi değiştirdi artık bundan sonra bu işin düşündüğüm şekilde sonlanacağını bende inanmıyorum. Birbirimizin dengi değiliz.
- Yani ?
- Yanisi bence de bu iş olmaz.
- O zaman niye hala ısrarla onunla konuşmak istiyorsun?
- Çünkü neden bana böyle bir oyun etti, ondan kendi ağzından duymak istiyorum.
- Peki herşeye rağmen o seni isterse ben ettim sen etme derse?
- O zamanda onun beni ikna etmesi gerekir. Ben şimdiden soğudum dünki hissiyatlarımda değilim.
- Niye babasından mı korktun?
- Ben Allah'tan başka kimseden, hiç bir şeyden korkmam dedim. Ben beşerim hata yaparım ama yanlış yapmam. Yanlış yapmayan kimsenin korkacak bir şeyi yoktur.
- Yani burada yanlış Asmin yaptı diyorsun dediklerinden anladığım bu.
- Bilmem bunu ona sormak lazım.

- Ben sordum dedi
- Ne cevap verdi peki?
- Cevap Yunus da dedi. Yunus u görünce anlarsın niçin yaptığımı dedi.Ağa karısına sen ne diyorsun gibi bakınca
- Yunus oğlum sen bir çık biz oturup kararımızı vereceğiz dedi kadın.Asmin in annesi etkileyici kadındı .Asmin'in yeşil gözlerini kimden aldığı belliydi daha da söylenecek bir şey yoktu döndüm kahveden çıktım.Sağda solda toplanmış gençler beni görünce en başta Hayri ile Müslüm belirli belirsiz el sallayarak selam verdiler.Dışardaki güvenliklerden biri sandalye getirdi oturmam için oturdum şekerim düşmüştü herhalde ağzım keçe gibiydi. Gencin verdiği çayı yudumlayınca kendime geldim.Yarım saat geçti geçmedi içerden çağırdılar.Asmin in annesi
- Yunus gel bakalım şöyle karşımıza sende şeytan tüyü var herhalde daha köye geleli bir gün olmadan anlıyoruz ki herkesi etkilemişsin. Senin hakkında herkes güzel şeyler söyledi.
- Bu onların kendi güzelliği; yabancılığı garipliğini sağ olsunlar hiç hissettirmediler.dedim
- Az çok bir karara vardık gibi senin için lakin seni hiç tanımıyoruz hakkında hiç bir şey bilmiyoruz ondan dolayı bazı endişelerimiz var
- Haklısınız dedim
- Her neyse sen çek bakayım şöyle bir sandalye gel yanımıza dedi babası .Artık gerisini onlar sordu ben cevapladım.Neredeyse yedi ceddime kadar sordular.Herşeyi eksiksiz anlattım ,bankayı,besiciliği,her şeyimizi kaybettiğimizi,babamın yakalanmasını mevsimlik işçilik maceramızı,atanmamın olduğunu ama gidemediğimi ,son olarak üç ay öncede babamı kaybettiğimizi her şeyi tüm yalınlığı ile katıksız anlattım.Asmin e olan kendimin bile anlamdıramadığım duygularımı anlattım. Onunla görüşmeden başka bir yola girmek istemediğimi ve bundan dolayı buralara geldiğimi söyledim.En sonunda da Asmin in böyle varlıklı bir aşiret ağasının kızı olmasından dolayı artık bu işin olmayacağını ona alışkın olduğu yaşamı benim ona sunamayacağımı kanaat getirdiğimi de ekledim. Bundan dolayı eğer izin verilerse ben yoluma gitmek istediğimi söyledim.Babası
- Hani Aydın lı biraz önce ben hiç bir şeyden korkmam deyip efeleniyordun. Ne oldu şimdi yelkenleri indiriverdin
- Yok öyle düşünmeyin ben kendim sevdiğim için her türlü fedakarlığı özveriyi yaparım ama yapım gereğimi bilmem kimseden en küçük bir şey isteyemem dedim
- İyi ya isteme zaten sen bize içgüveysi gel kötü mü işte ağa damadı olacaksın dedi annesi
- Rüstem amcana esas olan sevgi aşktır gerisi teferruattır diye boyundan büyük laflar etmişsin. Ne oldu da şimdi yan çiziyorsun.
- Yan çizdiğim falan yok ama Asmin i alıştığından geri koyar mutlu edemem diye endişelerim var .dedim Babası
- E hanım çocuk olmaz bu iş diyor işte sen daha niye diretiyorsun evde kalmış kızımız mı var? Daha oturup iki kelam laf bile etmemişler .Herifci oğlu kızın yüzünü bile görmemiş. Madara ettiniz beni elaleme hadi oğlum kalk seni ilceye bırakıp gelsinler sen git yoluna hadi dedi adam ayağa kalkarak.Kadın kalkan kocasının elinden çekerek.
- Dur be adam iki kelam lafı asıl sen ettirmedin. Oğlum sen bugünde kal bir Asmin le görüşüp konuşun, gideceksen yarın gidersin.dedi Kocası
- Bana bak Feride sen ne etiğinin farkındasındır İnşallah diye sordu
- Farkındayım ağam sen bi sakın ol hele bir konuşsunlar ne çıkar.dedi
- Bak efe gözüm üzerinde bir civıklık falan istemem ona göre. Sonra demedi deme dedi.
- Yok efendim ne haddime Asmin nerde diye sordum.Annesi

- Yolda geliyor akşama burda olur. Sen git şimdi , gerisini yarın konuşuruz dedi.Köy odasından çıktım dışarıda rüstem amcalar kahvenin önünde oturmuşlar beni görünce onlarda ayaklandılar.Rüstem amca

- Ters birşey yok inşallah? diye sordu

- Yok amca eğer kabul edersen bir gün daha misafirinim dedim

- Ne demek efem başımın üstünde yerin var baş tacısın dedi.Yüzlerine baktığımda bir gündür tanıştığım bu candan insanların benim için endişelendikleri yüzlerinden okunuyordu.Sanki hepsi rahat bir nefes aldılar gibime geldi.Aslında bende onlar gibiyim içimde birşeyler yerine oturmuş üzerimden büyük bir yük kalkmış gibiydi.

O gün akşam olmak bilmedi.Hayri'ler diğer gençler ile birlikte beni yukarı köye yakın olan tepelerden birisine çıkardılar manzara harikaydı.Kartpostallarda gördüğüm İsviçre alpleri buraların yanında halt yemiş. Anlattıklarına göre hele kışın buralar bir başka güzel olur heryer gelin duvağı gibi beyazlara bürünmüş. Memleketim işte her yeri bir başka çeşit bir başka güzel.Herkes ne olacak şimdi diye soruyorlar.Konuşmalarından anladığım kadarıyla Asmin de güzel bir kızmış lakin onun hakkında pek konuşmuyorlar.Aşiretlerinin reisinin kızı ya sanki dokunulmazlığı varmış gibi. Ama Asmin in bilkent üniversitesi Siyaset bilimi ve kamu yönetimi dördüncü sınıf öğrencisi olduğunu öğrendim.Üniversiteyi önümüzdeki yıl bitirecekmiş.Daha öğrenciymiş diye düşününce bir an bunca problemin arasında takıldığıma bak diye kendi kendime güldüm.

Aslında gezip tozuyoruz ama aklım hep Asmin de. Gözüm hep yolda gelen giden arabalarda acaba gelmiş midir diye merak ediyorum ama kimseye soramıyorum.Gençlerin en çok merak ettikleri spor ile ilgili şeyler hele Amerikan futbolu oynadığımı da öğrendiklerinde oyunun kurallarına kadar anlattırdılar. Annemler bir ara telefon ettiler iyi olduğumu söyledim. Asmin den hiç bahsetmedim az bi köyden insanlardan bahsedip kapattım.

Akşama doğru yine düğün evine gittik yemeği orda yedik. Benim gözüm hep sağda solda Asmin 'i arayadursun; herkesin gözü de bende. Kime baksam genci yaşlısı,kadını erkeği herkesle göz göze geliyorum. Öyle dünkü gibi bana bakıp gülüşmüyorlar ama herkes bir tebessüm ediyor veya hızla gözlerini başka tarafa kaydırıyorlar.

Düğün de ne düğünmüş ama... Yine meydan rengarenk çiçek bahçesi gibi kızlar hanımlar o kadar canlı kıyafetler giyiyorlar ki göz alıcılar, cıvıllı cıvıllar. Sanki en nadide çiçeklerden peyzajı yapılmış bir cennet bahçesini seyrediyorum. Farklı ritimlerde farklı kalografideki halaylar ile meydanı hiç boş bırakmıyorlar. Hayri'ler ne kadar ısrar etsede ben bilmiyor beceremiyorum siz gidin diyerek bende ihtiyarların arasına Rüstem amcaların yanına gidip oturdum.Rüstem amca

- Nasıl ama Yunus sana dedim di bizim düğünler bir başka olur diye,nasıl beğendin mi?

- Hem de çok amca baksana rengarenk beğenilmeyecek gibi mi?

- Bizim buralarda bir söz vardır halaya katılmayan kendini semazen sanırmış diye. Genç adamsın sen niye gitmiyorsun?

- Ben bilmiyorum ki amca halayı bozarım böyle iyi dedim .Kulağıma yaklaşarak

- Bugün iyi yırttın Yunus bunun farkındasın değil mi?

- Bilmem öyle mi oldu?

- Hemde nasıl. Sen Feride analığına dua et o gelmeseydi Mahmut ağa seni çiğ çiğ yiyecekti. Sana dedim sert adamdır diye. Sende hiç lafını esirgemiyorsun be oğlum adam git diyor sen yok diyorsun. Bir an eli beline gitti ya ödüm patladı.dedi

- Ne yalan söyleyeyim tabancayı görünce ben de korktum anam kardeşlerim aklıma geldi.

- Neyse iş tatlıya bağlandı bundan sonrası için endişe etme artık ama yine de dikkatli ol.Karşındaki Mahmut ağa ona göre.

- Tamam amca sen endişelenme dikkat ederim. Akşama gelir dediler ama hala Asmin gelmedi dedim

- Gelir gelir dedi gülerek.

Akşam oldu karanlık bastı Asmin yok oğlu yok.Artık tansiyorum mu çıktı, sabrımın sonuna mı geldim bilemiyorum. Ne konuşmak istiyorum, ne de oturmak. Durduğum yerde duramıyorum gözüm hep sağda solda. Bacaklarım titreyen stresli ayak sendromunun tavanında. Hayri geldi.

- Yunus hadi halaya diye ısrar etti.

- Ben yok desemde Hayri

- Oğlum bu gelin damat halayı bak herkes kalkıyor,adettendir katılmazsan ayıp olur, hadi deyince... Kolumdan da Rüstem amca hadi dercesine itince kalkıp Hayri ile halaya katıldım.Hayrinin hemen yanında nişanlısı mavi gözlü Asmin vardı.Bu halayda yavaş basit figürlüymüş bir iki bakıp taklit ettikten sonra halaya ayak uydurdum.Fazla geçmedi arkamdan birisi yanımda bulunan Hayri ile ellerimizi ayırıyor halaya girecek anladım. Zira dışarıdan halaya girecek olan böyle yapıyor; arkadan usulca gelip araya giriveriyor çaktırmadan gelenin yumuşacık ellerinden kız olduğunu anladım.Yani Hayri nin yanında bile rahat değilken şimdi bu kızda nereden çıktı, hepten tedirgin oldum ama bozuntuya vermiyorum. Dile kolay yüzlerce kişi tüm meydanı doldurmuş mevlevi gibi ağır ağır dönüyor.

Bir iki dakika geçti geçmedi kız elimin içine baş parmağı olduğunu düşündüğüm parmak ile okşadığını hissettim.Bir an elimi çekmek istedim ama elimi kısaç gibi kavramıştı, çekemedim.Sonra tekrar aynı şeyi yapınca ne yapacağımı şaşırdım. Bana ter bastı zaten stresliyim şimdi bu kızda nereden çıktı neler yapıyor böyle?Kafamı hepten diğer tarafa döndürerek sanki adımları bakıyor gibi yapıyorum ama kız tacize devam ediyor.Allahım nereden çıktı bu kız. Şimdi olacak şey mi herkesin içinde. Asmin in annesi ile babası da halayın başındalar ama hissediyorum özellikle babasının gözü hep bende. Tabi birde sağdaki soldaki izleyenleri saymıyorum.Sabır diyorum nasıl olsa halay birazdan biter. Kız bu seferde elini bacaklarıma falanda sürtüyor, üstüme abanıyor. Artık dayanamadım parmaklarımı uyarı mahiyetinde bir sıktım, eminim canı yanmıştır şimdi kendine gelir diye düşündüm. Lakin vazgeçmedi. Bende daha canlı sıktım kulağıma doğru "hoha ayı halay çekiyoruz, güreşmiyoruz "deyince bu ses aman Allahım bu ses Asmin in sesi. Hızla kafama ona döndürünce işte beni hipnotize eden beni benden alan o zümrüt yeşili gözlerle karşı karşıya geliverdim.Bende o an dünya durdu nerdeyim, ne yapıyorum ,kimim herşey bir anda silinip tüm devrelerim çatur çatur yandı.Halay ı bozuyordum ki beni çekiştirince kendime geldim.

- Halayı bozma devam, nefes al dedi bende gözüm onda devam etmeye çalıştım artık ne kadar uyabildiysem.

- Asmin dedim

- Çaktırma babam bize bakıyor devam dedi.Bir eliyle elimin kontrolünü almış yapılacak figürü o yapıyordu ben kendime bırakmıştım.Babası, anası umrumda bile değildi. Ona bakmaktan kendimi alamıyordum ne kadar da güzelmiş aynı Hatice nin anlattığı gibi Hatice sanki fotoğrafını çekip de tarif etmiş.Esmer tenin de zümrüt yeşili gözler ,gülünce ben burdayım diyen diğer dışın üzerine binmiş köpek dişi. Dudakları saçları mor yöresel elbisesinin içerisindeki beyaz üstlüğü ile kafasındaki taca benzeyen mor beyaz kareli başlığı ile huri gibiydi. O ise halayın hakkını veriyormuşcasına hareketleri ile bana baktığında hafif gülümsemesiyle tekrar hemen ciddileşmesi ile Asmin di işte.

- Sakin ol kıpkırmızı oldun bayılacaksın şimdi dedi

- Asmin dedim

- Adımı mı ezberliyorsun ?Sakin ol diyorum ellerim vıcık vıcık oldu.

- Ne zaman geldin?
- Biraz önce. Sen nediyon buralada bizim oğlan yolunu mu gaybettin? diye bizim oranın şivesi ile sordu.
- Hayatımın anlamını aramaya geldim di dedim
- Bulabildin mi bari ? diye sordu.
- Galiba dedim
- Bende gelmeden artık ümidi kesmiştim dedi
- Bekledin mi beni?
- Her zaman.
- Güzelmişsin
- Beğendin mi beni ?
- Hemde çok.
- İsteyecen mi babamdan?
- Bilmem baban verir mi sence?
- Babama kalsan vermezde sen anama dua et
- Baban pek sevmedi beni
- Sen ona bakma sevse de sevdim demez,
- Hep böyle sert midir?
- Hı hı da asıl sert olan anamdır
- Anan mı?
- E o da ağa kızı hem onların aşireti bizimkinin en az beş katı.
- Yapma ya
- Ne o korktun mu? Yok sen korkmazsın
- Korkmadım desem yalan olur
- Valla korktun mu?
- Evet ama garibanlığımdan.
- Senden yat kat isteyen mi oldu?
- İstemez misin?
- İstemem
- Bir öğretmen maaşı
- Yeter, ben de çalışırım.
- Kararlısın yani
- Çoktan ama okulumu bitirmem şart
- Elbette.
- E ne bekliyorsun hala sormadın
- Neyi ?
- Elin körünü. Halay bitecek birazdan, sorsana!
- Neyi soracağım dedim
- Benimle evlenir misin?
- Evet hemde tüm kalbimle
- Şaşkın sen bana soracaktın dedi halay bitti.
- Bu halayın ne olduğunu tabi bilmiyorsun değil mi?
- Ne halayı ?
- Buna gelin damat halayı derler. Bak herkes eşiyle veya müstakbel eşiyle. Yani bizim oralarda bir nevi törede yeri vardır. Yoksa şimdiye bunca insanın içinde seninle böyle konuşacağım babam bizi paralardı.
- Valla kimse beni uyarmadı ne bileyim, neyse şimdi ne yapacağız ?

- Gel babamların yanına gideceğiz sakın a kimseye benim sana evlenme teklif ettiğimi söyleme ben değil sen rezil olursun ona göre
- Söylemem dedim .Artık Asmin i profilden değil karşımda rahatlıkla görebiliyordum ve ben bu kıza boşuna aşık olmamışım diye düşündüm. Gülerken gözleri gülüyordu ,aklı zekası o zümrüt gözlerinden dışarıya salınıyordu. Yaşam kaynağıydı ona her baktığımda içimde bir şeylerin eridiğini hissediyor,gözlerimi ondan alamıyorum. Hislerimiz karşılıklıydı o muhteşem gözler ışıltılı ışıltılı yanıyordu.Her baktığında sağ dişleği ben buradayım diyordu .Asmin ile yan yana babalarının yanlarına vardığımızda kendime çeki düzen verdim.Asmin in başı öndeydi ben ise ne yapacağımı bilmeden bekliyordum.Annesi elini kaldırdı öp dercesine kadının elini öptüm,sonra da babasının elini Asmin de aynısını yaptı. Abisiyle el sıkışıp kucaklaştık sonra birden ortalık karıştı bir sürü zılgıt etraftan yükseliverdi.Bir an bacaklarımın titrediğini hissettim .Mahmut ağa elini kaldırınca ortalık bir duruldu.
- Adettendir efe başlık parası isterim ne vereceksin dedi. Yanımda duran Asmin in bana sokularak kimseye çaktırmadan serçe parmağımı tuttuğunu hissettim. Ona o zümrüt gözlerin salınan gözümü alan ışıltısına baktım
- Canımı dedim.
- Para etmez, emme madem en değerli şeyini verdin karşılığında ben de sana en değerli şeyimi, kızımı verdim gitti. Allah bir yastıkta kocatsın dedi.Mahmut ağa gülerek.Çevredekiler zılgıta başladıklarında susan orkestra tekrardan halaya başlamıştı.

SON